

Өфө,
ноябрь
2008

11 (1028)

ӘЗӘБИ-НӘФИС ҺӘМ ИЖТИМАҒИ-СӘЙӘСИ ЖУРНАЛ
ЛИТЕРАТУРНО-ХУДОЖЕСТВЕННЫЙ
И ОБЩЕСТВЕННО-ПОЛИТИЧЕСКИЙ ЖУРНАЛ

Ойоштороусылары:

Башкортостан Республика ы Хөкүмәте,
Башкортостан Языусылар берлеге,
Редакция коллективы.

Учредители:

Правительство Республики Башкортостан,
Союз писателей Республики Башкортостан,
Коллектив редакции.

1923 йылдың март айынан башлап сыға.

Башкорт телендә айына бер тапкыр басыла.

Издается с марта 1923 года.

Выходит один раз в месяц на башкирском языке.

АГИЗЕЛ ● АГИДЕЛЬ

Баш мөхәррир

Әмир ӘМИНЕВ

Мөхәрририят:

Роберт БАЙЫМОВ,
Рауил БИКБАЕВ,
Рәмил ЙӘНБӘК (*баш мөхәррир урынбағары*),
Марат КӘРИМОВ,
Фәнил КҮЗБӘКОВ,
Фәнил ҚОЗАҚАЕВ,
Ноғман МҮСИН,
Ғайса ХӨСӘЙЕНОВ,
Сабир ШӘРИПОВ (*бүлек мөхәррире*),
Әмир ЮЛДАШБАЕВ.

Редакция хезмәткәрҙәре:

Гөлнәз Котоева (*яуаплы сәркәтип*),
Тамара Ғәниева, Мөхмүт Хужин (*бүлек мөхәррирҙәре*),
Ләйсән Марақанова (*өлкән мөхәррир*),
Зилә Йәнбәкова, Рүзилә Саптарова (*корректорҙар*),
Рәйсә Камалетдинова, Ләйсән Ишембәтова (*компьютерза йыйыусылар*),
Роза Шәйнурова (*компьютерза нәшергә әҙерләүсе*),
Рима Нәзифуллина, Зөлфиә Биктимерова (*бухгалтерҙар*).

Журнал Башҡортостан Республика ының Матбуғат әм киң мәғлүмәт министрлығында
1992 йылдың 10 декабрендә теркәлдә.
Таныҡлыҡ № 646.

Журнал редакцияла компьютерза йыйылды әм биттәргә алынды.
Басырға кул куйылды 01.11. 2008. Офсет қағызы. Форматы 70x100 1/16.
“Times” гарнитура ы. Офсет ысулы менән басылды.
Шартлы басма табак 15,6. Исәп нәш. табак 18,1.
Тиражы 5 570 экз. атыуза хақы ирекле. Заказ № 2.0227.08.

Безҙен адрес: 450001, Башҡортостан Республика ы,
Өфө кала ы, Октябрь проспекты, 2, 4-се кат.

«Ағизел» журналы редакция ы.

Наш адрес: 450001, Республика Башҡортостан,
г.Уфа, проспект Октябрия, 2, 4-й этаж.

Наш адрес в Интернете: Agideljurn@mail.ru.
[http:// www. jurnal-agidel. narod.ru](http://www.jurnal-agidel.narod.ru).

Басма Матбуғат әм киң мәғлүмәт коммуникациялары буйынса федераль
агентлыҡтың финанс ярҙамында сығарылды.

Выпуск издания осуществлен при финансовой поддержке
Федерального агенства по печати и массовым коммуникациям.

Башҡортостан Республика ының «Өфө полиграфкомбинаты»
дәүләт унитар предприятие ында басылды.
(450001, Башҡортостан Республика ы,
Өфө кала ы, Октябрь проспекты, 2).

Отпечатано в ГУП РБ «Уфимский полиграфкомбинат»
(450001, Республика Башҡортостан, г.Уфа, пр.Октябрия, 2).

Банкыла безҙен реквизиттар: журнал «Агидель» ИНН 0274014887
р /с 40602810200830000004, к/с 3010181060000000770
филиал ОАО «Урал-Сибирский» банк г.Уфы, БИК 048073770

БЫЛ ҺАНДА:

№11

ШИҒРИӘТ

Раул Бикбаев. “Боззарза туң да утта беш, имеш...”	
Ш и ғ ы р з а р .	5
Тамара Ғәниева. Йондозом. Ш и ғ ы р з а р .	16

СӘСМӘ ӘҶӘРЗӘР

Йы ат Солтанов. Коммунист. Роман-хроника. Башы.	23
--	----

“АҒИЗЕЛ”ДӘ –“КАЗАН УТЛАРЫ”

Раул Фәйзуллин. Рухи йылыязма.	60
Гәрәй Рәхим. Илкәйем. Ш и ғ ы р з а р .	66
Рәзил Вәлиев. “Илай-илай, уғыша- уғыша ерзә...”	
Ш и ғ ы р з а р .	68
Ғәзинур Морат. Ғаләм өнө. Ш и ғ ы р з а р .	71
Фәйрүзә Мөслимова. Яз. Ш и ғ ы р з а р .	74
Луиза Янсуар. “Устарыма яуа август йондоззари...”	
Ш и ғ ы р з а р .	77
Камил Кәримов. Ком сәғәте. Р о м а н .	79
Зәки Зәйнуллин. Шахматтағы ике ат әм әйкәл-Салауат.	
Х и к ә й ө - х ә т и р ө .	125
Рифә Рахман. Сөннәтсе әбей. Х и к ә й ө .	128
Рәмзиә Ғәбделхакова. Китмә! Н о в е л л а .	139

“АҒИЗЕЛ” КУНАҒЫ

Гөлназ Котоева. “Канымда – тыуган ер тойго о”.	
(<i>Талха Финиәтуллин менән осрашыу</i>).	148

ПУБЛИЦИСТИКА

Марат Ғафаров. Кем ин, Тажетдин Ялсығол әл-Башкорди?	154
Фуат Сөләймәнов. Лев Толстой Кәрәлек башкорттары	
тура ында.	157
Роберт Байымов. Башкорттарзың исламлашыу	
баҕыстарының әзәбиәттә сағылышы.	163

ӘЗӘБИ ТӘНКИТ

Салауат Әбүзәр. Утлы шағир.	168
------------------------------------	-----

ӘЗӘБИ МИРАҶ

Зиннәт Ғәлимов. Болоттар ара ында уғыш.	
К ы ҫ к а х и к ә й ө л ө р .	172

ЯҢЫ КИТАП СЫҚТЫ

Мәхмүт Хужин. Милли азатлык – мәнҗелек хыял.	176
Миңлегәли Нәзерғолов. Зат-арала гәм тарала.	185

МУЗЕЙЗАР – МӘЗӘНИӘТЕБЕЗ КӨЗГӨ Ө

Фәнис Янышев. Белем нуры сәскән йорт.	187
--	-----

ӘЗӘБИ-МӘЗӘНИ МӨХИТ

В НАШЕМ НОМЕРЕ:

ПОЭЗИЯ

Р. Бикбаев, Т. Ганиева (*стихи*).

ПРОЗА

З. Сулганов. Коммунист (*роман*). Начало.

У нас в гостях – "Казан утлары"

Р. Файзуллин. Летопись духовности.

Гарей Рахим, Р. Валеев, Газинур Мурат, Ф. Муслимова, Луиза Янсуар (*стихи*); **Камил Каримов.** Песочные часы (*роман*); **З. Зайнуллин.** Шахматы и памятник Салавату (рассказ-воспоминание); **Рифа Рахман.** Бабка-целительница (*рассказ*). **Р. Габделхакова.** Не уходи! (*новелла*).

ГОСТЬ "АГИДЕЛИ"

Г. Кутуева. "В душе – чувство родины".

Встреча с писателем Т. Генатулиным.

ПУБЛИЦИСТИКА

М. Гафаров. Кто ты, Тажетдин Ялчыгул аль-Башкурди?.

Ф. Сулейманов. Лев Толстой о Караликских башкирах.

Р. Банмов. Отражение исламизации башкир в литературе.

ЛИТЕРАТУРНАЯ КРИТИКА

Салават Абузар. Огненное сердце.

ЛИТЕРАТУРНОЕ НАСЛЕДИЕ

З. Галимов (*рассказы-миниатюры*).

ВЫШЛА НОВАЯ КНИГА

М. Хужин. Вечная мечта – независимость.

М. Надергулов. Учение – свет.

МУЗЕИ – ЗЕРКАЛО КУЛЬТУРЫ

Ф. Яньшев. Светлый дом.

ЛИТЕРАТУРА, КУЛЬТУРА

Телефондар:

Баш мөхәррир – 277-76-88 (факс)

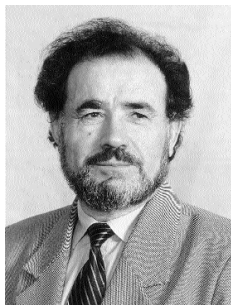
Баш мөхәррир урынбасары әм яуаплы сәркәтип – 274-89-65

Шигриәт әм сәнгәт, тәнкит, публицистика бүлектәре – 277-87-73

Проза бүлегә – 277-87-50

Бухгалтер – 277-78-90 (факс)

- Редакция фекере авторзар фекере менән тап килмәскә лә мөмкин.
- Редакцияга килгән кулъязмалар рецензияланмай әм кире кайтарылмай.
- Журналда сыгкан язмаларзы күсереп бақанда «Агизел»дән алынганлығын күр өтеу мотлак.
- Нәшриәт гәйебе менән киткән етеш езлектәр осөн редакция яуап бирмәй. Улар хақында 223-76-62 телефоны менән хәбәр итергә кәрәк.

**Раул
БИКБАЕВ**

*Боззарза туң да утта беш, имеш,
Етмешкә килеп етмешмен, имеш.
Вақыт, әйәрзән төш, тимеш, имеш,
Үзем аман да еңмешмен, имеш,
әр көн — саф алтын, төн — көмөш, имеш,
Үткән гүмерзәр тик бер төш, имеш.*

*Бынау кырыс донъяларзан башка
Бар ине бит бер ил — хайран ил!
Канундары бүтән ул төйөгем
Был донъяма булды параллель.*

*Ул параллель илгә хыянат — ят,
Юк ызғыштар унда, юк мөкер.
Кыуаныстар унда тик ихластыр,
Теләктәр тик изге теләктер.*

*Сәхрә ендә якты тирмәләргә
Қара уйлы бер кем кермәслек,
Қурайзарын көнсәл тыңламаслык,
Емештәрен атлык тирмәслек.*

*Иман ыззар йәнде рәнийеткәндә,
Яньял ярған сакта қолакты,*

Раул Бикбаев — Башкортостандың Салауат Юлаев исемендәге дәүләт премия ы лауреаты, Башкортостандың халык шағиры, филология фәндәре докторы, Башкортостан Языусылар союзы идара ы рәйесе, Башкортостан Республика ы Дәүләт Йыйылышы — Королтай депутаты.

Талағанда которған эт өйөрө,
Шул донъяға күпме олақтым.

Рәхим белмәс ызғыш буранында
Азмы булды көнөм караңғы.
Шул параллель илдең шифалары
ауықтырзы ымак ярамды.

А, кайзарза калды
Шул донъяла
Йәнемә ял тапкан сактарым?..
Үткөрмәскә кабат

Хайран донъя
Минең алда бикләй капка ын.

Кишешәме шулай параллелдәр,
Язмыштарзан калыр кем касып?
Был донъялар хәзер яп-яланғас,
Был донъялар хәзер ап-асык.

Был гүмерзең хәзер йылы түгел,
Сәғәтенә тиклем сикләнгән.
ызырып ала ал ыу хыялдарзан,
Арындыра юк-бар шиктәрзән.

Миңә насип хәзер қырыс донъям —
Үзе хайран, үзе вайран ил.
Үзе йәнде арбап айрар ил дә
Үзе қылыс итеп қайрар ил.

Үсентеләр ата катын-қыззар,
Үсентеләр ер ез ереккән.
әр бере е:
— Мине, мине ал!— тип
Атлығалар кеүек иреккә.

улы й язып,
Сак-сак улыш алып,
Әйтә кеүек:
— Ауыр хәлебез.
Қасан ғына, қасан ғына етер
Ергә тамыр йәйер мәлебез.

Киттек бергә!
Илтәм еззе ергә,
Тупрак утын ур ын тамырзар.

Кызынығыз кояш эсе ендә,
Койоноғоз шифа ямғырза.
Канырмы ни тан ык
Был донъяла,
Күпме ула аң да иҫ китеп.
Мин үзем дә — хас та еззең ымак
Ерзе өйөп туймаҫ үсенте.

Иркәләнер сактар елеп үтер,
арыларға алып, етер көз.

Беребез зә ерзән китмәсбез шул,
Бәтәбез зә ергә китербез.

Кышкы йәйғор

Үзәккә үтә ызғыр ел,
Далам бушлығы ап-ак.
Был ниндәй яңы тамаша:
Кыш көнө йәйғор калккан!

Йылы йәй нуры бит йәйғор,
Туңалыр был ыуыкта.
ынды, ынды туңған дуға,
Күңелем өшөп ыктай.

Кышкы балкыштың эззәрен
Күктән юйып, иҫә ел.
Мин — туңған далам күгендә
ынған йәйғор киҫәге.

Башкорт йорто, башкорт китабы

Алкымынан золот алғанда ла
Китаплы йорт котло юл табыр.
Күпме янғындарза бергә янған,
Хах язмышын бергә аклап калған
Башкорт йорто, башкорт китабы.

Йотмак булып йырлы башкорт йортон,
Быумак булып башкорт ауылын,
Ябырылмаҫ, тимә, ғәрәсәте,
Йолкколамаҫ, тимә, дауылы.

Кара көндәрзә лә изге китап
Ак нур бөрккән халкым йортон.
Китабының бите йыртылғанда
Милләттең дә бите йыртыла.

Яуызлыктар нәсел-затыбыззы
 Ил еҙ итәм ти ә,
 Тел еҙ итер,
 Әлифба ыз итер сабыйзы.
 Йәме бул ын башкорт китаптары
 Башкорт бишек элгән әр өйҙең.

Китабында яңы биттәр арт а,
 Башкорт йорто нығырак яктырыр.
 Тик шул сакта ғына
 Башкорт илен
 Киләсәге алға сакырыр.

Балауыз эт

Эт йылында, котлап, дусым
 Балауыз эт бүләк итте.
 Эт йылым да янып бөттө,
 Балауыз эт тора бөтөн.

Мостай Кәримгә

Якты донъяларҙан күсте йәнең,
 Йылы якка күскән сакта коштар.
 Улкайынан язған әсә кеүек,
 Башын эйҙе ғорур Башкортостан.

Кем уйлаған, уңғы күреүең, тип,
 Алтын көзҙең алтын балкыштарын?
 Был балкышта — инең йылмайыуың,
 Был балкышта — инең ағыштарың.

Башкортостан данын, ерем йәмен,
 Азамат ир намысын, ил хәстәрен
 Быуындарҙан быуындарға өйләр
 Уй-хистәрең, бөйөк Мостай Кәрим.
 Исемең таузар-быуаттарҙы ашыр,
 ин бар замандарҙың замандашы!

индәй ирҙәр мең йылға бер тыуа,
 Шуға мең йыл йәшәр Мостай Кәрим.

Рәшит Изрисовка

Арыттырҙы юлдар.
 Дала эле
 Арымаған иҫеп.
 Бөҙ киткәндә әсә калған комдар
 Шул көйөнсә эҙе.

Без киткәндә борхоп калған әрем
Борхой әле аман.
Таный микән Иләк?
Комона баҫ аң,
Нығырак бешә табан.
Ярты быуат үткән.
Без зә бүтән.
Ақбулак та бүтән.
Өйөр булып бынан киткәйнек бит,
Килдек бары икәү.

Әл дә икәү...
Япа-яңғыз калған,

Нисек килер икән?
Килер микән?..

Көн менән төн

Тәңре безгә
Якты көндәр биргән:

Донъяларзы байкап,
Кал аңлап.

Көн етмә ә,
Серле төнгә сорнай,
Уйланырға төндәр тын, аулак.

Кайза уйланыу, ти!
Көн тыуғанда
Кемгә аунау, кемгә сабыузар...

Әллә аузар,
Әллә ауырыузар...

Күккә қарарға ла
Вақыт тапмай,
Кара төнгә тағы ауыузар.

Туксоран

(Йыр)

Туксораным – йәйрәп ятқан далам,
Дала кеүек асык күңелдәр.
индә генә изге тамырҙарым,
Канаттарым индә кирелгән.

Туксораным, сабый сақтарымда
Сынықтырзы дауыл-бураның.

Көрттөр ярзык, аман алға барзык
Дауыл-бураныңа уранып.

Туксораным, күпме юл ураным,
ағыныуым иңә осора.
Алыстарзан тының тартып ала,
Тыуған ерем, ғәзиз Туксоран.

Осрашайык, дустарым!

(Йыр)

Осрашайык, осрашайык,
Күрешәйек, дустарым.
Без күрешкәнгә донъяның
Кит ен, әйзә, иштәре.

ис булмағанда — ай айын,
ис юғында — йыл айын.
Осрашайык, күрешәйек,
Табайык юлын, яйын.

Яқындарым, алыстарым,
Дустарым, туғандарым,
Күрешәйек, көтмәй генә
Күнелдең тулғандарын.

Без шатланғанда донъяның
Кит ен әле иштәре.
Кулдарыбыз йылы сакта
Күрешәйек, дустарым!

Бөгөн ғәйет.
Унлы шәмгә
Ут алды картатайым.
“Тиз булығыз!” — тип
Ауылды
Тағы урап кайтайым.

Әйтелә күпме теләктәр
Карттар өйгә тулғанда.
Изәндә табынды урап
Кул сайкатам.
ыу койола
Ез таска ез комғандан.

Доғаға доға үрелә
Тәсбихтәге төймәләй.
Башлана корбан аштары,
Иттәр килә өймәләм.

Картатайым мин белгәндән
Калдырмай корбан салды.
Намазлы уңғы карттарға
Тастамал оноп калдым.

Ғәйеттәр ғәйеп аналды,
Моңайзы доға үрән.
Намазлы олатайзарзы
Төштә лә ирәк күрәм.

Төшкә инә тик шул малай,
Донъяны урай аман.
Кулына еҙ комған тоткан,
Иңенә алған тастамал.

Берәй е кул сайкатыр тип,
Көтә лә көтә өле.
Тик кешеләр, бер ни күрмәй,
Үтәләр өтәләнеп.

Виктор Казанцевка

Әйләнгәндә дуҫ-серзәшкә бажа,
Бөгөлмәй ең, килгәндә лә каза.

Низәр генә бергә күрелмәне,
Тик дуҫлыктан күңел үрелмәне.

Исемдәр зә калмай тик бер килеш:
Витя — Виктор — Виктор Иванович...

Исем-дәрәжәләр арта ла бит,
Ғүмер артмай, ғүмер кыскара шул.
Өскә илткән баскыс аска тарта,
Табылмастыр быға ис сара шул.

Язмыш кире кабатлан а икән:
Виктор Иванович — Виктор — Витя.
Яңынан егет булып канат как ақ,
Шунан сабий сакка кайт ақ икән.

Виктор Иванович!
Виктор!
Витя!
Етте лә бит бына мәл азаккы.

Табутыңа түгел, тере тәнгә
Каға ымак сүкеш әр казакты.

Көнкүрештең ябай күренеше:
Эзәм азақ белә хата ын —
Болгатмайса сәйен эсеп куя,
Белмәй төптә шәкәр ятканын.

Бушка байыу өсөн донъяларзы
Бутау ғына уйы өм өззөң.
Ынйы калмаң ине,
Ярай, ком оң
Актаралмай төбөн диңгеззең.

Был сабыр ыз тормош кайза саба?
Кайза сама? Ниндәй хәлдә лә
Аяғөстө ашын каба-каба
Кабалана ни тип бәндәләр?

Этеш-төртөш әл ерәткән кеше
Нимә таба? Ниңә юк сама?
Был ташкындан сак-сак урылып сығып,
Туктап торам. Вақыт туктамай.

Кабаланып уңғы кабат улап
Донъяларзың моңон, йәм-котон,
ыу ындарым канмай, мин туктармын.
Туктар Вақыт. Минең Вақытым.

Күсмә рухы нисек күсмә ен —
Язмышыма язған юл сәме.

Сәфәр өсөн тыуған хәс тә мин,
Нисә йылдар тәгәрмәстәмен.

Әйләнмәй тор әле, тәгәрмәс,
Юл өзөлмәс, без юл йөрәмәгәс.

Инде тынғы табам йәнгә, тим —
Юл каршына елә йәнтәслим!

Балалык хәтирә е

Йомак коя өләсәйем,
Әсәйем коя коймак.
Коймакты уйлап,
Йомакты
ис кенә лә булмай уйлап.

Яңы йыл теләге

Иҫке йыл үтер. Үтмәй калмаҫ ул.
Яңы йыл килер. Килмәй калмаҫ ул.
Килгән бәләләр китмәй калма ын.
Көткән шатлыктар килмәй калма ын.

Түңәрәк күл,
Ыксым ғына ауыл
Машинанан күзгә салынып китте.
Берәүзең был ғәзиз төйәгелер,
Ә мин исемен дә белмәй үттем.

Арыҫлан әйкәле янында

Йәшенмәгеҙ әле улай, тауҙар,
Аҡ буранға капыл капланып.
Аз бул а ла ассы йөзөң, Асы,
ыпырып төшөр карлы япманы.

Яңы йылды быйыл каршы алам
Ир Арыҫлан тыуған төйәктә.
Аз бул а ла ассы йөзөң, Асы,
Бигерәк йәмле, тизәр, был яктар.

Был ни хикмәт?
Асылып китте Асы —
Мөгжизәләр юк, тип әйт әле!
Бурандарҙы йыртып, алға баҫты
Мөбәрәков ағай әйкәле.

Ауылына әйкәл булып карай
Мәш үр Мөбәрәков Арыҫлан.
Заманында ошо йәш бөркөттө
Койондорған ниндәй ырыҫ-дан!

Терелткән дә яңынан Салауатты,
Яңғыраткан батыр оранын.
Ике бөйөк башкорт канатында
Башкорт даны донъя ураны.

Күкрәк кирзе милләт ғорурлығы
Кушылғандан ике да и көс.
Бөйөктәрҙе хыянаттар аңдый,
Тоҙактарын кора мәкер, үс.

Таштар яуа башка, дауыл бәрә,
Көрәштәрҙән юлдар ғибәрәт.
Салауаттың йәне — Арыҫланда,

Арысландың йәне — Салауатта,
Куш йөрәкле булып,
Бәләләрзә
ындырырға тейеш Мөбәрәк.

Асыла ла ябыла Асы күге,
Бер ишелеп яуа, бер туктай.
әйкәл әр сак горур.
Уның йөзән
Кар өшөтмәй,
Кояш йылытмай.

Бары ына хәзәр карай сабыр,
Бул ын сыуак, бул ын сатлама.
Тере сактарында кем атмаған,
Ниндәй йылан уны сакмаған.

Йылан менән йылан булыузы ул
Ирлек намысынан кәм күргән.
Салауаттар менән Арысландар,
Атиллалар менән Отеллалар
Өйрәнмәгән хәйлә-мәкергә.

Катмарлырак икән алышыузар
Астыртын көс, йәшерен яу менән.
Кайғыларзы кайғы күргән еңә,
Таштар ауырлығын тау белә.

Ир яңгызы түзә
Кайғылары
Бәгерзәрен телгән мөлдәрзә.

әйкәл үзән сак-сак тыя ымак,
Янда кеше юкта ыңғырашып,
Сатнап кына китер хәлдәрзә.

Ел иркәләп иңә ине,
Күңелем аман үсә ине,
Әсәйем иңән ине.

Хәзәр таңғы йомшак ел дә
Бәгерзә киңә инде.

Алтыла атай ыз калдым,
Килде көн йөнде йәнсеп.
Әсәйем йәтим итмәне
Алтмыш игезем үткәнсе.

Өндәшә ымак аман да:
“Балам, башың эймә”, — тип.

Сак-сак тыям күз йәшемде —
Етмеш йәштәге йәтим!

Көззәң уңғы көр өнөүе
арыла ары ел булып.

Кағылғанда шул көр өнөү
Койола япрак урман тулып.

Бәүелеп-бәүелеп яуа япрак,
Килә кисем япрак кисеп.
Килә кисем мине тағы
ағыштарға алыр өсөн.

Етмешемдең туп а ына
Етеп аяк бақканымда
Янда булыр кешеләрзәң
Күпме е ер ақтарында.

Йөрөр ымак инең аман
Өзә бақып, ер елкетеп.
Өзә тәқдир үзебеззәң
Үзәктәрзә:
Ниндәй заттар
Был ерзәрзән үтеп китте.

Кайза бергә уттар яғып,
Бергә канат каккандарым,

Бергә баткан, калккандарым?
Арта бара дустарымдың
Ер өстөндә йөрөгәненән
Ер ақтында яткандары.

Эй, язмыштар!
Кемдәр әйтер
Касан уңғы көн үнерен?
Қыштың тәүге тынын бөркә
Көззәң уңғы көр өнөүе.

Тамара ҒӘНИЕВА

Йондозом

Гори, гори, моя звезда...

Йондозом!
ин үнмә,
Балкы үрзә,
Күз йәштәрем там а битеңә,
Рәнийемә ис,
Никтер ғүмер кәмәм
Был арала комға төртөлә.

Йондозом!
Без тик икебез белгән
Нурзар менән тоғро тоташкан.
ыуыңдым мин ниндәйерәк йәрзән,
Тик айырылыр сәбәп тапканым юк
Нур көлтә е –
инең косактан.

Күктә түгел ең ин –
Күкрәгемдә.
Сәйерерәк, әйе, булмышым.
Тик ин генә
Ергә қазақлаған,
Үргә сөйгән – асыл,
Сер-тылсым.

Тамара Ғәниева – “Ағизел” журналының бүлек мөхәррире. Шиғырзар, публицистик мәқәләләр, драма эсәрзәре яза.

Эй, йондозом!
 Зи енем, күңелем кузы!
 Яралдыкмы әллә иртәрәк?
 Шуға әйтәм:
 Ғәм еҙ был донъяла
 ин үнмә ен өсөн –
 Мин кәрәк.
 Миңә и ө
 Ақыл юймаҫ өсөн
 Саф яқтылык бөркөр –
 ин кәрәк.

4.07.07

андал

Егет-елән мәрмәр астарында...
 Ақыл ултырмастан,
 Тас салкан
 Тәгәрәгән нәфсе корбандары.
 Акса, алтын өсөн алыштан
 Туйып китте микән донъя ынан?...
 Киттеләрме гона шомлоктан?..

Ята тезелешеп йәш бандиттар,
 Алкымында каны ойошкан.
 Қалғандарға таш ын – терәкме?...
 Сәсе ап-ак әсәләргә, тиём,
 Ул зурлығым әйкәл кәрәкме?

Тезелешеп ята буйзан-буйға
 Ирлек бурысын да аңларға
 Өлгөрмәгән,
 Әммә уй ыз башын
 Үзе теләп алған андалға.

Егет-елән мәрмәр астарында...
 Хужалары шунда, яндарында...
 Ихтыяры яңы буржуйзарзың,
 Ирзәр, ана, әжәл қамауында...

Бәғзе бисә илай улын юйып,
 Бәғзеләрзең...
 Сик еҙ түл қыстаузан,
 Укмашкан кан төйөлөп тамағына...

1. 11.06

Ашыктым

Әйттең:
 Ашыкма!
 Үкенес –
 ызланыузың иң зуры.
 Қайза!
 Мин қызғайным ул сак:

ин – азғын ың!
Мин – тоғро!

Үземә гәзиз, йәл ине
Инаныулы иманым.
Ғәрләндем,
Күктәр иңендә
Бәрелә- уғыла иланым.

Әйттең:
Ашыкма!
Ашыктым!
Боз кисеп үрзәр аштым.
Йәшендем тау арьяғына,
Үземдән, инән кастым.

Әйттең:
Ашыкма!
Гона ка
Тиңләмә азашыузы.
... Тартырғамы ине үргә,
Үлергәме төшөп гүргә, –
Хәл итеп булмай шуны...

2.02.07

Мөгәрәп

Мин мөгәрәп каззым күңеләмә.
Күз-йәш,
Уйзан алдым диуарын.
Йәшенеп көлдәм, ағышландым шунда,
Сәғәзәтле булды иманым.

Мөгәрәптә ғәмдән яктым усақ,
Уй уйланым.
Күктең кәнсә е
Мөнбәрендә
Мин бар әле, тиеп
Тамға куйзым.
Йәнем көсәуен

Берәүгә лә өйләп яклау табыр
Сарам булмағанды аңлаузан,
Үзем алған диуарымда ғына
Дауа таптым
Нахак, ғәзел езлек
Йөрәгемә каккан қазаузан.

Окоп кеуек миңең мөгәрәбем,
Иркен, аулак, йылы,
Тып-тыныс.
Унда кайсақ берәу инеп сыға...

Низәр өйләшкәнде уның менән
Эйтәйемме икән?..
Юк, тыйылам!
Ышанмастар.
Шуны ы куркыныс...

13.06.08

Төнгө уйзар

Утты үндер әм дә,
Бүлмә якты...
Стенаның орғолт экранын
Сәхнә тине микән?
Сәйер коштар
Канат каға...
Сырамытмак булып,
Шул киноны озақ караным.

Күззе йомдом.
Йы ан киңлегенең
Миңә генә таныш сөңгөлөн
Сахырырға?
Үземә барырғамы?
Кайырып асып табу өлгө өн?

Хәйер, унда минең булғаным бар...
Кағылғаным да бар ул сергә.
Төбәп кенә әйтмәнеләр, әммә
Искәрттеләр:
Әлегә күр зә борол,
Эш етерлек
ин торған ерзә.

...Шундай рәхәт.
Эңер иллегенең
Хакимә е лә мин, коло ла.
Гона лы уй уйла аң да була,
Тәүфик ора ам да улыма.

Гона тигәнемдән...
Гона микән,
Бер-берәүзең төнгө иллектә
Яратканын хәтерләйем әле...
...А, был караңғылык –
Сер кәлгә е,
Алдашмаулык,
Сәфәр – тиңлеккә.

...Караңғыла уйзар шундай кыйыу!
Теләни әң – ярат,
Күрә алма!
...Кош канатын әйтәм экрандағы...

Үртөү, үсәү микән?
Сақырыумы?
Бәндәләрзән йәшерен
Үзаңға?..

1.07.08

Остом!..

Уф-ф!..
Остом!
ин кайза?
Күзендә ике ен кинәнә.
Белә ең:
Мин – кәлгә.
Вата ың!
Тирәлә
Ярсыктар әйләнә...

Күзендә,
Зәп-зәңгәр күзендә
Ике нур бойора,
Инәлә.
Уф-ф!
Остом!
ин кайза?
Нишләргә?
уңдыр бит
Тер әкте тешләргә?

Бер ыуға ике рәт инмәйзәр.
Шулай за,
Шулай за...
Көсләүгә
Җағизә хакына үзенде
Юк сара!
Юк сара
Әзәпле түземде бикләргә...

ин хаклы!..
Юк, хак ыз!..
Ә миңә нишләргә?
Нишләргә?!
Җатының инем мин бит элек.
Ә хәзәр?
иңәме –
өйәркә?
Ышанма!
атылмай минең тән!
Буй она ни бары
Тәкәт ез теләккә.

Кайырып яулауға ниәтме
 Тышау ың халәтен болоттоң?
 Яула уң!
 Мин и ә...
 Мин остом!
 Мин – остом!!
 ...Тик ялын...
 Озакмы
 Маткыр ың болоттоң?

4.07.08

ылыу, килендәр...

Кәбер казыусыға –
 Эш тубыктан,
 Табут оқта ына – муйындан.
 Йыл әсендә генә ауылыбызға
 Дүрт ир-егет ергә ыйынған.

ылыузарым,
 Йәп- йәш килендәрем
 Қалай көтер икән донъя ын.
 Эй, Раббыбыз!
 Ирзәр кырылып ята,
 Катын-кызың бирешеп куйма ын.

Бармы ак акалдар,
 Йәтимдәрзең
 Рухын күтәрәм, тип үз әйтер?
 Ат егергә әсә е өйрәтер зә,
 Балта эшенә, трактор, техникаға,
 Мал салырға кемдәр өйрәтер?

– Атайыма әйтәм! –
 Тип өрәнләп,
 Кемгә ыйыныр күңеле кителгән?
 Нишләп халкыбыз, тим, ихтыярзан,
 Ер өстөнөң кәзерен белеүзәрзән,
 Уйсанлыктан мәхрүм ителгән?

Кәбер казыусыға –
 Эш тубыктан,
 Табут оқта ына – муйындан.
 Азан әйтер ир юк ауылыбызға,
 Катын-кызға был эш тыйылған.

Әммә тыйылмаған
 ары таңдан,
 Қара төнгә саклым көсәнеу.
 Утын ярыу, тизәк тазартыузар,
 Яратыуға зарығып таң атыузар,
 Ялан-ялан сабыу бесәнен?

ылыузарым,
 Йәп- йәш килендәрем,
 Милләт хәсрәттәрен күтәрәп,
 Яйлап ирегән май шәмеләй аркып,
 Замананың күсәгенән шаңкып,
 Урткына ын сәйнәй үртәлеп.

5.05.07

Ауаз

Тик мин белгән ауаз!
 Нисәнсе төн
 Тын иллектән көтәм өн-тауышың.
 Минең Айзың йәшенеп аръяғына
 Йә ыйынып көмөш балдағыма
 Ни күзләй ең?
 Ғәмдәш аңлайышым?

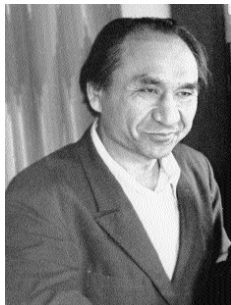
Тик мин белгән ауаз!
 Бар гона ым...
 Ғазабым да тәрән,
 Зур дәүмәлле.
 Эйе, тоғро Айым – йән аксы ы,
 Кемебез, әйт, кемдең алдаксы ы?
 ин бит маяк инең әүәле.

Шымтайған ың...
 Тик бел,
 Ай – минеке.
 Ул да мохтаж ихлас яратыуға.
 Тик үрелеү – үнеү түгел әле!
 Ул рухташлык, күңелдәшлек мәле.
 ин мохтажмы шуны аңлатыуға?

Тик мин белгән ауаз!
 Кай тарафка
 Юл тоторға миңә?
 Ишарала.
 Йәнем тарткан юлмы?
 Ул... ғазаплы...
 Бер үткәйнем инде...
 Йәнәме ни?
 ынаузарың сик ез...
 Инша Алла...

30.11.07

**Йы ат
СОЛТАНОВ**

**КОММУНИСТ
РОМАН-ХРОНИКА**

I кичәк: Быуаттың түгә ун йыллыгында

1

Гүзәлдәрзән гүзәл ақмар- бузын кандай кызыл каяташлы яр башында ергә төшкән аккоштарзай ақ өйзәре тезелгән, урталыкта мө абәт ямиғ¹ мәсете әм мәзрәсә е күнелдәрзе елкендереп калкынған сал тарихлы Сәнкем-Биктимер ауылы... алам, такта, калай түбәләре иртәнге тос ысыктан дымғылтланып, танды тәбрикләп асылған асмалы тәзрәләре, шағор-шоғор тауышланған солан ишектәре каршы таузарзан ағылмыш йәйге алкынса сафлыкты тере йәндәрзәй улап, йылға буйы әрәмәлегендәге ебәк елгә бәуелеүсе бихисап төрлө сәскәләрзең, хуш есле күгәрәмдәрзең танау ярып керер татлы аңкышына еңелсә исэнгерәгән... 1908 йылдың йәмле июленең сут-сут иткән, кәкүкләгән, саңкылдаған, бакакайлаған, сырылдаған әр төрлө кош-корт, тәлмәрийен, сиңерткә-бөжәк, тағы әллә нисәмәлер әкәмәтйән ауаздарының боламығы әркелепме-әркелә қолактарға. Мәғрур мәсеттең күккә энәләй сәнселгән манара сукайында — асқы доньянан өскө өнә якынлап килгән қояштың беренсе сатқы ына шат қойонған көмөш ярымайының нәк осонда, төп өз йы андың күзгә күрәнмәс саз кылына сирткәндәй, кызыл түшле бер кошсоккай талпынып-талпынып сыңраны...

РЕДАКЦИЯНАН: әр әсәрзең, әр китаптың — үз язмышы. Бөйөктәрзән берәу юкка ғына йитмәгәндер: “Кульязмалар янмай...” Әлеге әсәр зә 1971 йылдың 5 февралендә Башкортостан Языу-сылар берлегенең проза секция ында Ф.Исәнғолов, Ә.Мирза итов, Ә. Вахитов, Рәйес Низамов, Ш.Янбаев, А.Клюшкин, Х.Зарипов катнашылыгында тикшерелеп, “... эшкәрткәндән уң китап нәширәтенә тәкдим итергә” тигән қарар қабул қылын а ла, шул замандың катмарлы сәйәси шарттары арка ында был боймәга ашмай. 1920 йылда Автономиялы Башкорт Совет Социалистик Республика ын ақлап қалыу өсөн башкорт халқының дә шәтле әм қанлы көрәшен (эйе, был вақиғалар ябай ғына ихтилал түгел; фетнә ун бер кантонлы ил-дәүләттең иезендә уттай дөрләгәнлектән, ис тә “локаль бәрелеш” тип кенә аналмасқа тейеш: асылда ул йәш, тәүге автономияны юк итеүзән қурсалап қалыусы милли хәрәкәт була) тасуцрлаган ошо кульязма ын автор быйы, өр-яңынан язып, сәйәси повестан документаль юсықтағы ярай ы ықсым роман кимәленә еткергәс, уны “Ағизел” укыусылары хөкөмөнә сығарабыз.

акмар- ыузың төз камышлы, итләс-кускыл томбойокло, йәшел ылымыклы тонйорау колак-култыктарынан, күгәрәм төплә йәйен ятыузарынан куйы-дым-гылт өлөк есе, ыуылдырык есе, балык есе ағыла аңкаузарға...

Сырақ ягып төндә йәйенгә ултырган Солтановтар сата ы – антый Хәлил үзенәң кәзимгә укмагынан көндөгесә улья ын йөкмәп уззы – арык башлы балыгының бесәй койроғолай озон куш мыйыгы, йәбешкәк лайлаланып, ирзең әрекмән япрактары кыстырган ясы яурын башынан түше тәңгеләнә әлпелдәй, был ажар “ ыу эйә е”нең бүрәнәләй мыкты буйы, ялпак койрок осо менән ян-яктағы буйға үскән үләндәрзе әүшәрәп, ергә өйрәлеп килә. Ят ес тойоп эттәр бошонко абалай, иртүк тороп ыйыр ауған катын-кыззың, егәрле эшен бүлеп, ситән аша тызырайып карауы, ут күршеләренә өндәшеуе ишетелә:

– Әстәғәфирулла тәүбә, ажда амы тип торам! антый Хәлил тағы йәйен алған даба а!

– Улья ти әң дә улья – ауызы арандай асылған!

– Ил-ғәләмде туйзырырлык!

Базык ағаска сабылған гәм ез балта тукранлауы ошо әзәми тауыштарға такмакланып өстәлә: дыңк! дыңк! дыңк! – Сәнкем-Биктимер ауылының тирә-яктарға ифрат мәш үр мәзрәсә биналары тарафынан бимазалай был балта. Ауыл имамы Мөхәммәткамал ахун хәзрәт Дәүләтшиндың тыңғы ызлығы инде: башкорт әм казак бүлектәренән гибәрәт шанлы мәзрәсәнен казак өлөшөн йәнә лә бер төкөмәгә киңәйтә, сөнки бында, Үсәргән төбөгәнә, терәлеп үк торған канкәрзәш казак далаларында мәгрифәт нурзарына ыу ау көсәйеп, хәлфәләргә ихтыяж артты, шуларзы халыктың үз улдарынан әзерләп биреү зарур. Дәүләтшиндар шәжәрә е борондан ук Урал – Изел арауығындағы ауылдарза имам әм ахун булыу, илдең мәгрифәт тезгенен кулда бөрөп тотоу менән ма ир, шулай ук сардарлык юлында ак батшаның генералдары дәрәжә енә етешкәндәре лә бар, шуға күрә Рәсәй күләмендә абруйзары нык, үззәре үтемле уларзың. Мөхәммәткамал хәзрәт тә бит ахун булмасы элек үк, Ырымбурзың баяғы казак далаларында шәп алыш-биреш кылған атаклы татар байы Әхмәт Хөсәйенов менән уртақ тел табып, акмар башынан ауыл аша ағызылған алдың шаңғырлауык карағай, карағастарынан дүрт-биш ауыл йома намазы укырлык ямиг мәсете алдыртты, атаклы мәзрәсәне бина кылдыртты. Сисенгән ыузан таймай тип, инде килеп яңы төкәтмәгә лә Әхмәт бай казанынан колак сыгартқан (казансының кулында, кайзан колак сығар а, тигән мәкәл бар). Бүрәнәләрзе өмә ярзамында күмәк көс менән өйрәтеп мендергәйнеләр, ә хәзер ишетә егез: ары таңдан ук тыңғы ыз балта дыңкылдай... Аслан үсәргән башкортоноң озонса-түнәрәк йөзлә, шыма күлдәй киң асык кара күзле, ихтыяр көсөн белдереп кысылмыш бүртеп ирендәре өстөнән ызылып кына сыккан сөм-кара мыйыгкы, өстөндәгә хөллә е² лә, таушалған ғына бул а ла, үзенә хайран килешле ун игез йөшлек егет уйната кулындағы тапкыр оҫталык коралын: шыма саған абын ерекмәндең³ катып-калсайған устарына каты маткып, тәзрә үренәсә үркөгән бура арка ына ыбайланып. Мөхәммәткамал хәзрәт уны, шәкерттәре ара ынан иң егәрле е лә эшлекле е буларак, әртил башлығы итеп куйған, көзгә тиклем бинаны қороп еткерәү бурысын йөкмәткән. Егеттәре кистән теүәлләргә өлгөрмәгән мөйөш уртламаларын үзе уйып еткерә, күмәк көс килеү менән үк, тоткарлык ыз, яңыларын өстәргә. Әртил тигәндәре лә шул күбе -енсә өлкән шәкерттәр қоро: быйылғы ын йәйгелеккә еперелеп илдәренә йәки казак далаларына мүдкәлеккә⁴ таралмайынса, Әхмәт байзың калта ы⁵ ла мөхәллә халкының хәйер-сазака ы исәбенә балта оҫта ы булмакка қалған... Егет мөйөш уртлама ын уйып йәтешләй, бер ыңғайзан ауыл ыртындағы зыярат қырынан тартылмыш Кершәнник⁶ юлында суканлаған яңғыз-ялпы йәйәүленә абайлай –

биштәр⁷ артмаклаған серле мосафир. Кызык, кем булыр? Тау битләүенән үрмәләүсе ауыл көтөүенә боролоп карап торзо. Шул мәлдә мәсет манара ынан йәш мәзинден әсе нескә ауазлы азаны таралды – иртәнге намаз бөтә ығы-зыгыларзан өстөнлөгөн белдерзе. Ғәрәп телен бузай әскән был ике йәнгә, балтасы әм мосафирга, азан үззәре әсә телендәгеләй аңлашыл а, назандарга и ә тәржемәләгәндә ошоләй яңгырар ине: *“Алла бөйөк. Бер Алланан башка хозай юк-лығын раслайым. Мөхәммәттең Алла илсе е булыуын раслайым. Намазга ашығығыз. Имен булырға ашығығыз. Намаз йоконан хәйерлерәк!”* Юлаусы йә әтләп биштәренән намазлығын сығарзы, ә оқтабыз үткер балта ағағын, ыңкылдатып, имез бүрәнәгә батырзы. Ауыл кузғалды: тә әрәттәрен алып өлгөргән көллә ир-ат тыкрыктарзан, урамдарзан ағылды мәсеткә табан. Азан әйтәлеп бөттә, мөхәллә мәсеткә тулды. Юлаусы юл намазлығын йөшкелт бүтөгәгә⁸ түшәп бөксәйзе, балтасы и ә бура өстөндә ултырғаны килеш укынды. Мосафир, намазын теүәлләп, зыяраттың ин боронго өлөшөн кызырзы, ярты биләнән ергә енеп мүк қаплаган ядкәрташтарзын тамғаларын, языузарын тикшерергә, ентекләргә кереште. Балта ошта ының күнелендә был сит кешегә карата хөрмәт моронлап, берәй изге заттыр был, Хызыр-Ильяс үзе түгелме икән, тип тә уйланы. Бисмилла ын әйтеп кабат балта саба башлагас, мосафирзың кай арала янына килеп еткәнлеген абайламай за калды: тәбәнәгерәк тарамыш буйлы, қарсығарак танаулы, нәзек-озонса йөзлө, ике күзе уйға сумған, унынан мәглүм булыуынса, тап уның менән бер йөштәге тау башқорто ине ул. Юғары калкынып карап:

– Әссәләмәғәләйкүм, эштәр уң бул ын, ошта! – тине.

– Вәғәләйкүмәссәләм, аузыңа бал да май, юламан! – Балта ын бүрәнәгә кәнзәп қалдырып, ырғып төштә лә куш куллап күреште: әр мосафир изге бит. – Сәлимийән шәкерт Шә әргәрәй улы Мырзағолатов буламын, урыссалатыбырақ әйткәндә, – тип “урысса” ы өсөн уңай ызланыбырақ өстәнә.

– Әләй ә мин Әхмәтзәкир Ишмөхәммәт хәзрәт улы Йәлитов буламан, – тине юламан, көлөп.

– Кем? Ишмөхәммәт хәзрәт?! – Сәлимийәндең маңлайы буразналанды. – Мәш үр Күзән мәзрәсә ен нигезләгән хажимы?

– Тап үзе була инде.

– Ғәфү ит, тәксир, аз ғына ултырып торайықсы бынауы шаңғыр бүрәнәгә, Мөхәммәтқамал хәзрәт намаззан сыккылағансы. Аяктарың талғандыр.

– Ә үзен ниңә йәмәгәттән ситгә калдың, әллә қиблаң қыйышмы? – Көлөүен йөшөрмәй ынай бирзе юламан, шулай за йөштәше қатарынан бүрәнәгә уңайлы йөплөшәп.

– Әстәғәфирулла тәүбә, тәғәйен үзең кеүек үк, рәсүлалла Мөхәммәт ғәли өссәләм қибла ына тура қарайзыр йөзөм. Үзең дә изге бурысыңды анауза атқарзың бит, мин дә шулай – бура арқа ына ыбайланып ултырғаным килеш мөкиббән үтәнем. Қорьән-Қәримдә сөнки зә, ыбайлы яугир йәки сәфәр ә еле, қабалан эш бәндә е буларак, ошо изге бурысын, хатта қибла тарафына боролмайынса ла, әйәрендә барышлай атқара ала, тип әшкәртелгән түгелме?!. Мин дә қабалан эш кеше е – иманыбыззың якты усағы мәзрәсәгә бина қорам.

– Дәрәс. – Әхмәтзәкир юламан етдиләнде. – Гәрәс үзем биш намазымды қалдырмаз йөн бул ам да, динилекте диуаналыққа алмаштырыу тарафында түгелмен. Изге йола ла донъяуилыққа аяқ салмай ярашырға, мәсьәләнең ике яғы ла бизмәнләнеп тигезләнергә тейеш. Юғи ә бит, тәүарихтарзан белә ендер, Урта Азиялағы ислам мәмләкәттәренәң Рәсәйгә әсир төшөүзәренәң төп сәбәбе лә уларзың, бабабыз Сыңғыз қанундарынан айырылып, ылғый шәриғәт қанундарына йөгөнөүзәренән тора. а-а-ай, төрки-ислам донъя ының бәкәленә нык укты был торғонлок, йәғни қатып қалғанлык...

– Эйе, мәғзүм⁹, тап шулай...

– Ә имамығыз ниндәй? Таш мәсеткә ағас мулла түгелме? Мәзрәсәгеззә “яны ысул” елдәре туламаймы?

– Юк, безең Мөхәммәткамал хәзрәттә каткан тип әйтеп булмай, әммә “яны ысул”ға ла бик исе китеп бармай: мәзрәсәбеззәгә кәзимгә дәрестәргә йәнә килеп күк есемдәрен танып белеү, хисап, жәғрәфиә фәндәренән абак өстәп котолдо. Шуға күрә Ырымбур шәкерттәренең йәдитселек бола ы ла болартманы беззәрзе.

– Инш-Алла, тап атайым мәзрәсә ендәгеләй икән дә... Ә ин, тәксир, ошо ояңда каклана ыңмы инде аман? Әллә юк а яны гилемдәр эстәргә минең ымак баш караған якка юсыклана ыңмы?

– Аллаға шөкөр, мин бындағы укыуымды осланым. Әммә аяк тарткан якка гилем эстәп китер өсөн кеңә төбөм шомтор. Атай карттың кура ында ла бер Кантурат менән ыйырзан гәйре капитал юк. – Кантурат тигәндән егеттең сырайы яктырып, тауышы калтыраны. – Әммә малкай ис бер алтынга бирге ез – елдәй елеп йөрәмәле йор юрға, Шүлгән күлдән сыккан асыл йылкыларзың токомо! Белә еңме?

– Беләм, минең бөрийән башкорттары ара ындағы Ибра им тигән йән дусымдың да тап шундайын юрға ы бар – шул Шүлгән токомонан. – Ике е тин берталай уйға талды, моғайын, Күктәге Көндәй (урысса Коньдай) нур балкытып елеп барған кантурат (конь-турат) юрғаларзы күз алдына килтерзе. Күнелдәре йомшарып, бер үк башкорт йөрәге менән йәшәүзәрен тойзолар.

– Ә мин бына, атайымдың малдары ишле бул а ла, Ырымбур тиклем Ырымбурға йәәүләп китеп барышым – Әхмәт байзың “Хөсәйениә” мәзрәсә енә морон төртөргә исәп...

– Инер ең, Инш-Алла. Якшы укып, байзың махсус хәстәрлегенә лә ирешер ең. Каршындағы бына был мәсет-мәзрәсәләр зә бит уныкы. Йомарт бәндә ул Әхмәт бай. Йылына бер нисә тапкыр, изге байрамдарыбызға арнап, шәкерттәргә хәйер-сазакалары ла килеп тора, йырыткка ямаулык, тигәндәй... Татар акылы төштән уң, ти әләр зә, быныкы теүәл: биргәнгә – бирермен, акланғанды – аклармын, тигән бит Алла ы Тәғәлә. Ә инең тик ятмауың да хәйерле. Мин дә хәлдән килгәнсә кыбырлайым – көзгә тиклем кеңә калынайтырға калдым. Алла ы бир ә, кырпак карзан берәй ауылға мөғәллим йәки казак далаларына мулдәкә булып сығып китергә ниәт.

– Амин, ниәтендә кабул кыла күр ең Алла ы Тәғәлә. – Әхмәтәкир, укынып, бит ыпырзы.

– Ә ин, корзаш, Өфөгөззән Ырымбурға туралаған таш юлды белмәненме ни – был бөгәрем якка алыулатып китеп бара ың?

– Беләм мин уны, әммә бында боролоуыма сәбәп бар: юл буйынса караңғы башкорт ауылдарында атайымдың элекке шәриктәштәренә¹⁰ уғылып, күп миһнәтле халкымдың тын алышын өйрәнәп киләм (өстәүенә, мөхтәрәм Мөхәммәткамал хәзрәтегез – атайымдың корзашы, шәриктәше). Йәнә килеп, тарихи Перовский юлы тап ошонда ослана, тигәйнеләр, шуны ла күрәргә ине, хәзрәтегез фатиха бир ә...

– Киттек үзенә, тап иртәнгә сәйенә “тып!” итергә! – Сәлимийән мут йылмайзы. – Перовский утары и ә ана анауы күгәрәп торған Артышлы таузың артында ғына – нәк мин тыуған Мырзаголат ауылы төбәгендә. Насип ит ә, унда ла етеп әйләнәрең, Инш-Алла. Сеү, хәзрәт мәсеттән сыкты, без зә кузғалышайык.

Урам буйлап ирүән генә азымлаған ахун хәзрәттең такта капкалы ихата ына инеп китеүен көтөп, мәзрәсәненә төп бина ы алдындағы яңғыз ағас төбөнә ышыкландылар. Әлегә мәзрәсә булмаған замандарза ук, Ырымбурзағы Каруан арай

бакса ына ултыртырға йәш сығындар тейәп алып китеп барышлай, ошонда куналкалаған Йылайыр башкорттарының иштәлеге ине был кола ялан яғы өсөн ят күренгән карт карағай; тәүзә улар ишле булып, йылдар үтеү менән башкалары короп, янғызы ерәйеп қалғайны (уны ы ла утызынсы йылдарға юкка сыйкты). Уйсан карағай төбөндә ошо хакта өйләшкәс, фекерзәрен боронголок биләне.

– Дәүләтшиндар нәселе гел указлы муллалар булып, бөтә акмар буйзарына Ырымбурзан Орскиғаса таралған... – тине Сәлимйән.

– Алысқарак алдырт, туған, – Силәбегәсә, ти әңсе!

– Ул якта ла бармы ни орлоктары?

– Мөхәммәткамал хәзрәт үзе әйтмәнемә ни әллә? – Әхмәтзәкир тағы ла мут йылмайзы. – Мәсәлән, шө рәтле батша чиновнигы Ғабдулла ахун Дәүләтшин хәзрәттәре, 1865 йылда кантонлыктар бөтөрөлгәс, биләндәге чиновник кылысын алып, өйөклә ак картузын кире-кабат ак сәлләгә алмаштырып, тап шул яктағы Ишкинда кылыс ыз ғына имам булып торзо, тип...

– Ул әйтмә ә лә беләм: безең Мөхәммәткамал хәзрәт менән ике е бер туған. акмар түбәнәндәрәк Себенле ауылы мәзрәсә ен нигезләүсә Дәүләтша ишан улдары ла а улар.

– Дөп-дөрөс, ауызына бал да май!

– Был яктарға Абдулла мулла, хатта Апуш мулла тип тә йөрәтәләр уны, ин әйткән “кылыслы ахун” ды. Безең ауылдың Мәнди курайсы ы йыр сығарып шөп данлаған бит уны, “Абдулла ахун” көйө... белә ендер?

– а-аай, башкортгомдоң көйзәре лә йырзари – күктәге йондоззар анынса би-хисап, бары ын да нисек белеп йә исләп бөтмәк кәрәк?.. Әле барғас хәзрәт кашында йырлап бирер ең, бәлки?

– Еренә еткерепме? – Сәлимйән хәйләкәрләнде.

– Әлбиттә!

– Уны ы булмай, корзаш... – Егет кеткелдәп көлдө. – Бесәй арка ын каршы ы-пырыуға тиң булыр ине был.

– Бәй, аңламайым. Ошонда ғына бәхетле ит, әләй ә, кысқаса ғына бул а ла.

– Риза. Шақтай озон қиссаның асылы шул: Ғабдулла ахун, имеш, “кылыслы кантон” булмышында Ырымбур өйәзенең кантондар попечителе Филатовка куштанланып, башкортоноң елек майзарын урзыртыусы ямандың яманы икән... Мәнди курайсының Абдулла ахунды яманлап йыр сығаруын, шуның илгә таралыуын ишетеп, гәйеплене кантон идара ына килтертәләр. “Йә, кантонға сығарған йырыңды ишеттер әле!” – ти Филатов. Мәнди әйтә: “Яманлап йырлайыммы, мактапмы?” – “Яманлағанын йырла”. Мәнди курайсы, күзен дә йоммайынса:

*Кантон булып алгандан уң,
Башкорт башын ашаның.
Атаң абағын онотоп,
Урысlaşа башланың.*

*Кантон булғас, картуз кейеп,
Салмаңды ла ташланың, –*

тип ыззырып ебәргән, ти. Шунан Филатов әйтә: “Инде кантонды мактап йырла”, – ти. Мәнди тәрән тын ала ла, бер нәмә лә булмағандай:

*Абдулла ахун Дәүләтшиндың әр бер үзе тоғоро,
Абдулла ахун кантон булғас, калманы бит оғоро.
Урай-урай ат сабырға Тирәклеләй ер кайза?
әр хөкөмдә гәзел бирә, Дәүләтшиндай ир кайза?! –*

тип мактарға керешә. Аймылышланған Абдулла ахун Мәндигә ун ум акса биреп

кайттарып ебэргэн, имеш...

– Әй маладис, тапқан бит яйын! – Шаркылдап көлдө Әхмэтзәкир.

– Шуға күрә “Абдулла ахун” йыры ла беззә ике төрлө: бере е хэзрәт қолағына салынмаҕтай касып-боҕоп тирел ә, икенсе е Дәүләтшиндар табынында кинөнөп башкарыла. Ә еренә еткереп башкарыу тигәнем – беренсе ен дә йырлап, Дәүләтшиндар бесәйенең ыртарка ын кабартыу була инде ул. Әммә елгә каршы төкөрмәүзе хәйерле анаусы, Мәнди курайсы алымы менән йәшәүселәр күберәк...

– Их, был беззәң башкортто!.. – Етдиләнде Әхмэтзәкир. – Түрә-кара алдында и а айлап, уның мыйык осо елкенгән тарафка тайгакланырға әзер тора... Киттек, төкөр танауына! – Карт карагай төбөн калдырып, хэзрәт йортна ыңғайланылар. – Шулай за Мәнди курайсы зирәк икән, әй: ак батшаның тоғро ялсы ы бул аң, үз халкындың башын ашар ың, тигән. Кылыслы ахундың, был яктарзан киткәс, Урал арьяғындағы тәржемәи хәле быны дөрөсләй.

– Унда ни кылған тағы?

– Мәш үрзәрзән мәш үр шағирыбыз Акмулланы, хөсөтләп, төрмәгә яптыртыусы, мөхтәрәм Зәйнүлла ишанды, тәфтишләп, кафырлык оя ы Вологдаға өрзөртөүсе лә шул ук Абдулла мулла Дәүләтшин да а!

Сәлимйән шөб әләнде:

– Был мөхтәрәм Дәүләтшиндарзы әйтәм, сығыштары оторо татар нәселенәнме икән әллә?

– Ниңә, бул а ни? Барыбер түгелме ни?

– Түгелдер шул: татар ултырып киткән ерзе кырк кат кырысып ултыр, тигәндәр бит...

– Беләм, татар барза хәтәр бар, тип тә әйткәндәр, донъя бит... Ә шулай за мәкәл бында урын ыз. Шө рәтле Дәүләтшиндар шәжәрә е менән кызык ынып, төпсөнөп карағаным бар. Бабалары Ғәзелша ишандың үткән быуат башында ук мәзрәсә е менән дан тоткан Эстәрлебашта имам әм шәйех булғанлығын, ә сығышы буйынса Бөрә асаба башкорто – тап үзегеззән боронго Үсәргән ырыуынан икәнлеген асыкланым. Әйткәндәй, – әшнә енең бөйөрөнә төрттө, – ул хәзерге Бөрә кала ы ла мәжүсилек замандарында Бүре-әсәгә табыныусы үсәргәндәр нигезләгән Бүре кала ы икәнлеген белә еңме?

– Уны ы безгә мәглүм, шул риүәйәт эт тире енә ядкәрләнмеш сал-боронго шәжәрәбеззән ак кағызға күсермә ендә язылған.

– Эт тире енә?! – Мосафирзың күззәрәндә ут кабынды. – Күрергә ине ул шәжәрәне.

– Үкенескә каршы, был инде мөмкин түгел. Эт тире енә язылғанын баш якка¹¹ кейәүгә озатылмыш йәш киленсәк ата ынан мал урынына ялбарып алып киткән, ә кағызға күсермә ен... ошо ауылдың антый Хәлиле тәмәке төрөп тарткан...

– Кызғаныс... Ауызынан төтәтөүселәр зә бар икән был ауылда...

– Бер антый Хәлил генә, касып-боҕоп тигәндәй... Кершәнниккә балык атырға йөрөгәнендә урыс ызнакумдарынан азып кайткан...

– Ауызынан ел алғыры! Ошондай күркәм, сал тарихлы ауылда...

– Сал тарихлы, тигәндән, ошо ауыл торған ерзә, Қасмарт йылға ы тамағында, борон-борон замандарза үзебеззән Муйтән хандың байтәхетле баш кала ы булған имеш, тип тә ядкәрләнгәйне баяғы шәжәрәлә...

– Бына бит! – Шунуң менән әңгәмә өзөлдө – ахун хэзрәт капка ынан инделәр. Мосафирзың ата ы Ишмөхәммәт хажы ысынлап та Мөхәммәткамал хэзрәттең иң якын қорзаштарының бере е икән – Әхмэтзәкир мәғзүм үзенә лайыклы хөрмәт менән каршыланды, түр башына кәзерләп ултыртылды. Әш кеше е Сәлимйән ни, үз бурысы үтәлеуен самалап, остазынан рөхсәт орап кара а ла, уны ла

ебөрмәнеләр; йорт хужа ы тире көртә е өстөнән тәнен каштор-коштор кашып (тимрәүзән интегә ине, бугай):

– Бер юлга эшенде куйып тор, кем, Сәлимийән мырза, оло кунагыбыз булган йәштәшенә серзәш әм аркадаш бул, – тине. Аяк бөкләп табын түнәрәкләтеп ултырышкас, йорт хужа ы Сәлимийәнде мосафирга төптәнерәк танытыузы мәгкул күрзе: – Иң әләтле шәкерттәрәмдең бере е – милләт өсөн утка- ыуга инерзәй; киләсәге камил әм бөйөк, илгә игелек кылыр бурыстары ла зур, – тип өстәне. Өн өз-тын ыз сәй я аусы абыстайына боролдо. – Фатих мәғзүм эт уғарып йөрөймә, сәйе ыуына ла а?

– Бер нәмә лә уғармай. Балта оҫталарыңды ашатырға кымыз, аш биреп, мәзрәсә ашнакхана ына ебәрзәм. Бына-бына кайтып етер.

Ишек шығырлап асылды, кауыр ыны яңы ғына ката башлаған шыйык үсмер туп анан ыргып менде; йыйын әзәм көн эсе енә түзә алмай елпенгәндә, өстөнә ул еңел генә төлкөтун, башына төлкөбүрек кейгәйне. Йәй урта ында ошоләй за көпләнеүзән серен төшөнә алмаған кунак менән алсак-кыйыу сәләмләшеп, табынға теркәлдә үсмер.

– Кинийәм – алтын казығым, Фатихым¹² ошо инде. Ике туған аға ы Гөбәйзулла¹³ мәғзүм кисә генә Ырымбурга киткәйне, мәзрәсә йомошо менән. Алла бойор а, уның менән дә күрешер егез әле, амин, Әхмәтзәкир мәғзүм. – Сызай алмай, шағор-шоғор кашынды. “Их, медицина фәнәнән ма ир табиптар етешмәй илгә! Арта калғанбыз шул...” – тип көйөнөп уйланды мосафир. Фатих мәғзүм, ыргып тороп, асык тәзрәне япты:

– Күпме әйтәм, әсәй, инә, өйзә ел уйнатма, тип!

Абыстай ыуаланды:

– Уй балакай ғынам, биртенмә әң генә ярар ине бер үк, онотоп ебәргәнмен!

– Төлкөтун менән төлкөбүрек тә ел үткәрәме ни, Фатих кусты? – Сәлимийән шаярып төрттөрзө. – Йүтәлләй ең дә йүтәлләй ең, күкрәгенә хут¹⁴ еле уккан кеүек...

– Минең урында бул аң, белер инең нимә еле икәнән.

– е- е, төлкөтуным юк шул минең, төлкөтунлыларзы ғына калтырата бит ул ел.

Фатих мәғзүм дә тел төбөнән тумбытырға уйланы:

– Ысынлап та, серен әйт әле, ағай: ни өсөн мин, йылы тун кейә тороп та, ел уғылып сирләйем, ә ин үзән, йәйен-кышын тишек-тошок кейенеп тә, ауырыузын ни икәнән белмәй ең?

Үсмерзән башынан ыйпаны:

– Бының сере бик ябай: ел минең сәкмәндең бер тишегенән жыйылдап кереп, шунда ук икенсе тишегенән сыйылдап сығып ыза – ыуыклығы тәнгә теймәй зә кала. Ә инең тундың ул салғый астынан кысыла-кысыла үрмәләй зә, сығыр юл таба алмай, арка буйыңа тарала... Туныңды минең йыртык сәкмәнгә алмаштырып кей, кустым.

– е, акылың алтын икән! – Ирендәрен тур айтты мәғзүм. Ауыз йырып тыңлаған хәзрәт сәй емереүен белде, абыстай и ә кинийә енең арка ынан ыйпап өйзө:

– Көлмәгез әле, көлмәгез! Ябаға тайзы хурлама – язға сык а ат булыр, тигәндәй, минең улым да мыктыланып буйға етер, күрер егез!

– Амин, абыстай, амин! – Бер тауыштан хупланылар. Күңелле хиссиәтләнеп, табынды калдырзылар. Фатих мәғзүм, ата ы карт әйткәнсә, “эт уғарырға” йүгерзе, калғандары ишек алдына сығып, бер аз баш-күз алғас, лапак карама төбөндә куйы күлөгәгә түшәлгән сағыу-айбарлы баластағы кабарыңкы мендәрзәргә ирәүән янтайзылар. Уртаға ашыяулык йәйелгән, кымызлы көрөгә

куйылган.

– Их, гүзәл акмар менән Каҫмарт буйзарының аумалы¹⁵ ла аумалы! – Аяксылыкты Сәлимйән үзенә алып, балауыззай ары ағас ижау менән апыра-апыра, шундай ук ағас туҫтактарға ала торзо, ирәүән генә емереп бушата торзолар. Озакламай Фатих мәғзүм дә пәйзә булып, узамандар катарына тез сүкте:

– Тәксир, болдорзағы юлтоқсайына күзем төштө: тышынан қарағанда, китап ымак нәмәләр яткандай унда. Ниндәй китаптар икәнән белергә мөмкинме?

– Әлбиттә, баш өстө. Қыйын булма а, килтер әле бында тоқсайзы, кустым.

– Хәзер! – Үсмерзең бер аяғы – бында, икенсе е – тегендә; хәзрәт үзе лә қызык ынып шәйләй ине, бугай. Кулдан-кулға күсте серле китаптар: Әбүғл Әлә-әл Мааризың “Әл-лүзүмиәт”е, урыс ғалимы Н.М. Ядринцевтың “Положение инородцев Сибири” тигәне, Аттарзың “Пенднам” е¹⁶... Егеттең атаклы гәрәп авторзырын бузай әсеу генә түгел, урыссаға ла ма ирлығы көслә тәҫсир итте бары ына ла, ә Ядринцев әсәрәндә урыс түгел милләттәргә қарата ла тәрән ихтирам, яқлау хисе алынғанлығы күзәрәнә йәш әркелдереп, күнелдәрән бермә-бер хушландырзы, хатта ағайған ахун хәзрәт тә қорзашының улы тарыған “йәдитлек”тән рья таба алманы. үзгә үз ялғанып, христиан дине менән ислам дине ара ындағы айырманы билдәләргә тотонғас, китаптарзың йәш хужа ы озон телмәргә күсеп: “Христианлыларзың таянысы “Тәүрат”, хикәйәләр йыйынтығынан ғибәрәт буларак, инсандың әске рухи булмышын әм тышқы тормошон бер-бере енә тап килтерәүсе мәжбүри тәғлимәт ролен үтәй алмай. Инсандың әске әм тышқы тормошон үз-ара яраштыртмайынса, кире енсә, қапма-қаршы куйған бер дин ул, – тип алды ла, көтмәгәндә икенсе йүнәләш алып: – Бының менән бер қатарзан исламиәт тә, қасандыр бер тәүәккәл ғәскәри йәмғиәттең дине бул а ла, вақыт үтеу менән кешенәң ихтиярын йомшартыуысы, шәхсәнә фекерен тарқатыуысы бәхәстәр өзөптә ендә фанатизмға дусар қылыуысы ызаттары өстөлөк алған бер дингә өзәрелгән...” – тип тә өстәгәс, хәзрәттең әсендә көсөк юрта башлағаны изелде:

– Әстәғәфирулла тәүбә, бер юлы ике динде лә гүә¹⁷ қылмағандай, Аллаға инанмағандай вәғәзләнен, мәғзүм...

– Тәүбә-тәүбә, фекерзәрәмде камил аңлата алмағаным өсөн гәфү үтенәм... Қиблабыззан йөз қайырганым юк, Инш-Алла. Алла әм дин кешелек донъя ына хақимлық қылған бер хәкикәттер. Быны инқар иткән әр кем милләтенән айырылып, яңғыз башы қаңғырыуға дусар ителә... Әммә дин кешенәң донъя короу әштәрәненә алдына сығырға, ихтиярын артық сикләргә, уның аяқтарына тышау булырға тейеш түгел, тип кенә әйтмәксемен. Исламиәтте лә бер тәрән рухи дин тип қабул қылырға қәрәк, Қөрбәндәге: “Әгәр донъялағы дингеззәр языу қара ы булып, Алла менән бәйлә ғаләмдең серзәрән қағызға язырға қәрәк бул а, был дингеззәр бөтөр, әммә ғаләмдең серзәрә бөтмәс-төкәнмәс”, – тигән фекер хақ. Минәң дин менән мөнәсәбәтем деисы¹⁸ доктор Дрейперзықы кеуек, ә мосолманлығым Қөрбәнденә ижад ителәуән белгән аббасид хәлифе Мәмүндеке әм либерал мутазилсыларзықы қазәр¹⁹...

Өн өз бирелеп тыңлаған хәзрәт хәуефләнен баш сайқаны; әңгәмәгә қолак алып, табынға нигмәттәр өстәүсе абыстайы әскер ез қысылды:

– Абау, көфөр өйләп, тамук қиҫәуе була күрмә, балақайым! Атайың Ишмәхәммәт хажи, олатайың Хәбибназар хажи белеп қал а, ни әйтер? Мөхтәрәмә Өм-мөлхаят абыстай, әсәйең, тим, күз йәштәрәненә тәйөлмәсме бер юлы? Әгәр дәрәс аңла ам, әстәғәфирулла тәүбә, Алла ы Тәғәләнен ерзәге әр бәндә е менән, уларзың әске уйзары, тышқы қылықтары менән идара иткәнлеген шөбә²⁰ қыла ыңмы?..

– ин, әсә е, юк өсөн қөйәләнмә. – Йорт хужа ы тыныслығын ақланы. – әммәбездән узырырлық нык укымышлы бул а ла, башы йәш әм исәр әле –

донъя ының әсе ен-сөсө өн татып ултырып калыпка. Без зә сапсына инек...

– Ә шулай за Әхмәтзәкир йәштәшемдең үззәрендә мөгәнә бар кеүек, тәксир²¹!
– тип базнат итте Сәлимйән.

– Белмәйем, белмәйем...

аумал кымыз сихәтенән кызышып алған Әхмәтзәкир үзенекең тукыны:

– Алла ы Тәғәләнең көзрәтенен кинлегенә шигем юк. Әммә күстәге бал кортолай миллиардлаған күп төрлө мәхлүктәрзе, исәп ез галәмдәрзе яралтқан Алланың эше – йәшәү канундарын әм тәбиғәт заңдарын булдырыу тип беләмен. Әммә кырмыска иләүендәге гауға йә и ә был Әхмәттең, теге Мәхмүттең эштәре менән махсус шөгәлләнәү Алла эше түгел, улар Алла тарафынан барлыкка килтерелгән тәбиғәт тәртибенә бәйле. Тормоштоң әм ысынбарлыктың башлангысын әм ахырын, әхлак әм киләсәк тормош мәсьәләләрен якшы аңлаузары, тәжрибәле булыузары, башкалар белмәгән күп нәмәләрзе белеүзәре өзөмтә ендә донъяның серзәренә төшөнгән әм Хозай Тәғәләгә якын булған күренекле шәхестәр кеше арасында пәйгәмбәр булып танылыр... Күбе е укый-яза белмәгән әм ябай катлам кешеләре ара ынан сыккан, мөзәни кимәле буйынса ябай халыкка бик якын булған был пәйгәмбәрзәр кешеләргә үззәренең фекерзәрен әм идеяларын төшөндөрөү өсөн тарихи дастандарзы халык аңына барып етерлек әм инанырлык рәүештә аңлаталар... Бына шулай.

Ауыз асып әр үззе йотоп тыңлаған Фатих мөғзүм, капыл тәрән тын алып:

– Көрән-Кәримдең әр бер үзе Алла ы Тәғәләнең үз ауызынан сыкмаған буламы әләй ә? – тип калкына биреп куйғайны, ата ының кулы төртөп торғоззо:

– Ауызыңдан ел ал ын, шайтан малай, бар, арысай менән Турысайзы угарып, эйәр-ипсенде иплә: ағайзарың тирә-якты сәхрә кылып қайтырзар, өйлә намазына тиклем.

– Хәзер, атай. Ә шулай за орауыма яуап алып китәйем – күңелдә төйөр калмаын. – Аяғәстә көтөп торзо. Хәзрәт быға ис тә каршы түгеллеген белдереп акал ыйпағас, Әхмәтзәкир, йәш мөғзүмдең төлкөбүрек астынан сағыу базырлаған сөм-кара күззәренә төбәлеп, фекерен дәлилләне:

– Көрәндә бит, бөйөк максатка ынтылыгусы инсандар үз ихтыярына өлгәшеү өсөн низәр генә эшләмәй, тигән фекерзе аңлатып, “ике мөгөзлө” йы ангир Зөлкәрнәйзең²² кисса ы килтерелә. Мәгрип менән мәшриқты берләштергән был фатих²³ гәмәлдә Македония батша ы Филипптың улы... Көрәндә уның ка арманлыктарына бағышланған дастандарзың гәрәптәр ара ында таралған риүәйәте бирелә. Көрәндең тәрән мөгәнәле бер ни тиклем фекер-әйтөмдәрзән тороуы уның үзөндә үк Бакара сүрә ендә әм башка урындарза егерме дүрт тапкыр әйтелә. Пәйгәмбәр үзе йәшәгән заманда әм унан бер быуат элгәре Йәмәндең вәлие²⁴ булған Ебре игә (сығышы буйынса Абиссиния кеше е) бағышланған мөғлүмөт, шулай ук Гайса пәйгәмбәр хақында “уны йә үдтәр үлтермә ә лә, асма а ла, хәдистәрзә был вакиға уларға бәйле калды” тип әйтәлеүе, әлбиттә, тарихи вакиғаларзы сағылдыра. Алла ы Тәғәлә Көрәндә бөтә хәрәфтәре, үззәре менән ошо килеш барлыкка килтергәнме, әллә тик мөгәнә енме? Был хакта ғалимдар төрлө фекер йөрөтә...

– Ә хәкикәт?

– Хәкикәт шул: Көрәндәгә хәрәф әм үззәр генә түгел, ундағы кисса әм фекерзәр зә пәйгәмбәр шул замандағы гәрәптәргә аңлатыу эшен уларзың аңына ярашлы рәүештә башкарганлығын дәлилләй, үтә күренеп тора был. Йәғни пәйгәмбәрзең фекере гәрәптәргә уларзың үззәре инанған кисса, дастан әм әйтөмдәр ярзамында еткерелә. Көрәндәгә киссаларзың қай ы берзәренең аңлатыу нигеззәрен гәрәп әйтөмдәре тәшкіл итеүе, қай ы берзәренең тарихта булған вакиғаларзы та-

суирлауы хәзерге фәндә исбат ителгән инде...

– Бар, улым, бар – етер инә! – тигәйне хәзрәт, Фатих йылп итеп тайзы. – Изге Көрһән-Кәримдә лә дастан итеп күрә башламағайы!

– е, үзөбөзгә сәсәндәр ижады ымак икән, – тине Сәлимйән, тамағы кибеп сарсаған телмәрсегә кымызлы туҗтақ оноп.

– Рәхмәт! – Төп күтәрә эсте мөсафир. – Әйе, әгәр безгә төркизәрзән дә пәйгәмбәрзәр үсеп сыға кал а, улар за теге йәки был ила и төшөнсәне аңлатыу өсөн төрки дастандарына, мәсәлән, хыянатсыл тәбиғәтлә бәндәне тасуир итеу өсөн Уғыз дастанындағы Көлләркин Ябғуның катыны хақындағы киссаларға, гәзеллекте аңлатыу өсөн “Изәүкәй” дастанындағы “Изәүкәйгә дөйә е” кеүек киссаларға таянырзар ине лә фекерзәрән төркизәр ышанырлык формала аңлатырзар ине. – Әллә кымыз сихәтенән изерәгән, әллә катмарлы телмәрсәгә талгын ағылышынан ойогандай күззәрән йомоп калғыған хәзрәткә карап, картлык баҗа башлаған, ахыры, быны, тип уйлап та өлгөрмәне, теге е күззәрән тултырып бакты ла көтмәгәндә әйтә алды:

– Йә, хуш... Ишмөхәммәт корзашымдың улы булма аң әгәр, ике қолағымды каплап тыңлар инем быларзы... хәйер, йәштәр үсә, карттар сүгә, тигәндәре ошолор... заман заңын аңламай башлағанбыззыр...

– Улай тимә, остазым, безгә езгә тинләшә е бар әле.

– Тәксир, үзем дә икеләнәм, – тине Әхмәтәкир. – Уйымдағын түгелдерзем.

– әй, йәштәр, йәштәр, ошо кәсабаның хақ диндән табан тайзыра язған Хәсәне менән Лотошо булып куйма ағыз ярар ине лә, тәүбә-тәүбә... Ярай, үззәрән Хо-зайым араланы. Мәжүсилеккә абына язғандарзы, тим... – Кунактың ис ни аңлай алмай йөзәгәнән абайлап, кул елтәне. – Сәлимйән шәкертем илтеп күр әтер үзәңә шул ике бәндә хақ юлдан тая язған тәңгәлдә – ауыл осонда ғына ул. Алла ы Тәғәлә тамағ кылып ике енең йөзөнә алған мө өрзә лә бактыртыр, тура кил әләр.

– Булыр, хәзрәт.

– Ә хәзәрән, озон үзгә кыска ы, сыңратып ебәр әңсә, шәкертем, асыл көйкәйзәрәбеззе!

Кунак та тапкыр икән:

– езгә якта “Абдулла ахун” тигән шәп йыр барлығын ишеткәйнем... – тип әйтергә лә өлгөрмәне, Сәлимйән, туҗтағын йә әт куйып, күкрәгән күрекләндәрзе лә Мәнди йырының оторо он ыззырзы ла ебәрзе:

*Кисә генә ахун ине,
Ниңә ситкә ауышкан?
Ырымбурға бара-бара,
Түрәләргә танышкан.*

*Башындағы ак сәллә ен
Ак картуска алышкан.
Абдулла ахун кантон булғас,
Колак тынмай тауыштан...*

Абыстайдың кымыз апырған ижауы кулынан төшөп китте, акалын ушлап кысып тоткан хәзрәтгә дә өм өрө койолдо, ә аттар янында маташкан үсмер шаркылдап көлдө.

– Фатих, нишләй ең, ишет ен қолағың! – тип киҗәтте абыстай.

– ай әтгәгенә е, телемә шайтан төкөрөпмө, кәрәкмәгәнән йырлаған да ташлағанмын – гәфү итә күрегез! – тип өлгөрзә Сәлимйән. – Кәрәккәнән йырлайыммы инде лә?

– Әлбиттә, якшы ын йырлау фарыз, нинә бында ылғый ялған мөнәжәттә кәйләргә! – тине абыстай, хәләл ефетенә хәуефле қарап. Уны ының ауыз йырып ултырыуын күргәс, тынысланып, аласығына йүгерзе. – Уй, эркем ташып баралыр!

– Ярай, әсә е, бар, үз юлында бул! – Хәзрәт кул елтәне. – Йырзың ни уның йыртығы юк, тигәндәй, якшы ы ла, яманы ла бер сама инде уның – халыктыгы. Халыктан оло булып булмай, әйе... Икенсе ен йырлама аң да ярай, кем, Сәлимийән шәкертем. Бер үк кешене мактап та, яманлап та йырлагас, халык яңылышмағандыр – бизмәндең ике яғы ла тиң тартқандыр, шулаймы?

– Хәтәрзәр – ике йөзлә хәнийәрзәр... – тине кунак.

– Әйе, шундай кеше ине Ғабдулла ахун, ауыр тупрағы еңел булғыры минең бер туған ағайым... Сөнки үзе гүмере буйына ақ батшабыздың қылдан нескә, қылыстан үткер салауат күперенән йөрөнә, күзәтеу астында булды... Хәйер, урыны ождахта булғыры атай бахырзың шойканы Әхмәтша әм Ғабдулла ағайзарыма ла, минең үзәмә лә тейешенсә қағылды, өсөбөзгә лә ақ батша ярандары ара ында үззе уйлап өйләргә, азымды үлсәп бақырға тура килде...

– Ә шулай за ахун итеп қуйғандар бит үзенде?

– Әйттем бит: ақ өйләргә, үлсәп бақырға...

– Быны нисек аңларға икән, тәксир?

– Заманында Әстәрлебашта имам әм шәйех булған қартатайыбыз Ғәзәлша ишан кеүек үк, ғәзиз атайыбыз Дәүләтша ишан да Бохарала укыған, төркисә лә, фарсыса ла әсәрзәр язған әм ошо Ырымбур виләйәте Себенле ауылында мәзрәсә аскан ил зыялы ы ине. Француз яуында үзебеззәң башқорт ғәскәренең полк мулла ы булған, Мәскәү янындағы Бородино уғышынан алып Парижғаса яу юлы үтеп әйләнеп қайтқан, Инш-Алла. Француз илбасарзарын еңгәндән уң ақ батша, башқорттарға рәхмәт әйтә е урынға, Уралға күпләп ябырылмыш урыс заводчиктарына башқорт ерзәрән қырқып бирә башлаған. Илебеззәң талануына йәне өрнегән атайыбыз түзмәгән – ақ батша сәйәсәтенә қаршы астыртын көрәшкә ылыққан. Әммә, күпме йәшер әң дә, без қапсықта ятмай бит: батша ярандары эште изеп қалып, алтынсы кантондың йорт старшина ы Буранбай Котосов менән уның сәркәтибе Ибра им Айсыуақовты Себер қатырына өрәләр, ә уларзың арқадашы атайым Дәүләтша қазақ ара ына қасып котола, Бискүрәк тигән тарафтарза мүлдәкә булып, қазақ балаларына изге исламиәт нурын таратып йөрөй. Әммә ақ батшаның қулы озон: күп тә үтмәй, атайымды ла тотоп алып, бығаулап Себергә өрәләр – ул шундағы қатырза қатып қала... Бына шул қатырйән балаларына йшәү өсән ни қылмақ кәрәк ине, үзегез уйлап қарағыз... Шул мөхиттең бәлә елер ул әле йырланған йырзағы Абдулла ахун... йәғни минең ағайым...

– Тәксир, шуны ын да орамай булдыра алмайым, еп осон үзегез сығарғас. Шул Ғабдулла мулланы, Рәсәй хөкүмәтенә ярам ақланып, мәш үр шағир Ақмулланы әм шанлы Зәйнулла ишанды эзәрләгән, тәүге енең үлтерелеуенә, икенсе енең өргөнгә ебәрелеуенә сәбәпсе булған, тип ишеткәйнем – ысынмы?

– Ысын да, түгел дә, тип әйтерлек. Сөнки гәйеп атта ла, тәртәлә лә бар, буғай, бында... Мәш үр шағирыбыз Мифтахетдин Ақмулланың, бер урында ултырып сызай алмай, гүмере буйына қызырынып йөрөгәнән, хатта вафатына тиклем фажигәле юл өстөндә булыуын белә егез. Шулай бер заман беззәң яқтарға ла килеп сығып, тәрән ақылы, шағирәнә тапқырлығы, сәсәнлегә менән барса халайықтарзы хайран қылып, бер ыңғайзан Латифа исемле бик ылуу бер қызыбыздың йөрөгән әсир итеп, қызың ата ы Сәғитдинде лә тылсымлап, яғыбыздың кейәүе булып алғайны ла кәләше менән қушарлап қуян арба ына ултырып киткәйне башы қараған Троицкий өйәзе тарафына. Артабан мәғлүм булды: кейәүебез йәш

кәләшен Кайынлы тигән бер ауылда кышлатырға калдырып, йәйгә тиклем кәсеп итеп мал табырға казак далаларына олаккан — иске гәзәте буйынса инде. Кәбестәне карауылларға кәзәгә калдырган ымағырак була был... Бер заман Акмулла казактан әйләнәп кайтыуға, ысынлап та, татлы кәбестә кәзә карынында була — йәгни зә баяғы Ғабдулла ағайымдын төпсөк улы Сибәғәтулла мулланың хәләл ефете рәүешендә... Китә ызғыш, талаш-тартыш. Хәләл никахлы кеше катынына никахланып, шәриғәт канунын тупас бозоуза гәйепләй Акмулла беззәң Сибәғәтулланы; ә уны ы и ә Латифаның ирзән айырылған тол катын икәнән дәлилләй — Мифтахетдиндәң Латифаға “талак!” әйтеп киткәнлеген үз колағы менән ишеткән ша иттарын килтерә. Ахыры ы булмай, Өфөгә юллана Акмулла — Диниә назаратының казыйы Ризаитдин бән Фәхритдингә шикәйәт күндерә, хәләл ефетен үзенә кире кайтарыузарын даулай. Ризаитдин казый уны акыллы кәнәше менән бороп кайтара: “Баш бирмәс ул байталынды кире кайтартып ал ан да, ис ундыртмас. Иң хәйерле е, нукта ының тезгенен муйынына ура ла башы тарткан якка ебәр ин уны!” Ләкин “баш бирмәс байтал” өсөн низаг басылмай, Акмулланың мөхтәрәм остазы Зәйнулла ишан Рәсүлев тә катнашлык кыла, бугай. Шау-шыу кабат Өфөгә ишетелеп, мөфтөйөбөз Мөхәмәтйәр хәзрәт Солтановтын үзенә мәглүм булып, Сибәғәтуллабыздың мулалыгк указы тартып алына. Шунан уң ул нәселебез гүмерлеккә теркәлгән атлы казак²⁵ хәленә кайтып, үзебеззәң Орски өйәзенәң Яңы Орски атлы казак ыстанында²⁶ вафат булды, нигезенә Ғабдулла²⁷ тигән алтын казығын калдырзы.

— Беләм мин ул Ғабдулланы, арғылт сәсле башкорт малайын, — тип исенә төшөрзә Сәлимйән. — Бер йылды әсә е менән бергә хәлегеззә белергә килеп, азнаун көн кунак булып киткәйне бит.

— Атас үзе.

— Урысса ла, төркисә лә шатырлатып укый за, яза ла торған откорйән. инен менән минән, йәштәш, — кунакка әйәк какты, — дүрт йәшкә кесерәк ул, 1894 йылы.

— Бөйөк шағирыбыз Мифтахетдин Акмулланың вафатына бер йыл каларак тыуған икән... — Әхмәтәкир башын баһып уйланды.

— Әйе, еззәрзә кыуалатып үсеп килмеше... етемлектә, — тине хәзрәт. Абыстай за үкенесен белдерзе:

— Ата ыз калғас, кыйындыр, үзебеззәгә килеп тор, олатайындың мәзрәсә ендә укы, тип тә өгөтләп караным, ләкин риза булманы. Әсәйемде, еңлемде карарға кеше юк, унан килеп, еззәң мәзрәсәлә урысса ла укытмайзар, тип янтайзы.

— Хәйерле бул ын, юкка бошонма, әсә е, ауыртмаған кабырға ына ят ын. — ак алын услап уйланды. — Көслөк менән еңеп булмай был замандағыларзы. Ни ти әңдә, атлы казак бит: урысса укалауы файзаға ла ашыр, бәлки. Ғәбделғәзиз янарал²⁸ олата ы кеүек үк, ак батшаның сәргәскәре²⁹ булып китеүе ихтимал, Дәүләтшиндарзың бары ына ла имам хатиб булырға тимәгәндер бит инде. Мөхтәрәмдөрәм, беззәң Ғәбделғәзиз Дәүләтшин янаралды ишеткәнегез бармы?

— Колак осо менән генә.

— Әле әйтелмеш Сибәғәтулланың бер туған кусты ы ул, баяғы Абдулла ахун тип йырланған ағайым мәрхүмдәң кесе малайы. Әлхасил, Ғабдулла ағайым шул Ғәбделғәзизен, мәзрәсә тамамлаткас, Сибәғәтулла ы хәленә калма ын типме инде, урыс гәскәри мәктәпкә бирзе. Шунан уң Ғәбделғәзиз штабта хезмәт итте, Төркөстанда Куропаткин янарал яқындарының бере е сифатында югары гәскәри хезмәттә булды. Ошо көндәрзә Петербурза Янаральный штабта Азия бүлеге менән идара итә... Бына шул олата ылай, дәүләтебеззәң берәй та ыллы эшмәкәре булырға язманымы икән, тим, әлеге уланға ла. Сәлимйән шәкертем хақы: ифрат зирәк

тө откор ул. Күзе тонған милләтебеззе яктылыкка сығарыуза бына еззең икегезгә лә зур өмөт бағлағандай, уны ла мин илебеззең күз терәге итеп күрәм. Хәйер, гүмер юлдарыбыз озон да катмарлы, уның берәй боролошонда шул Ғабдулла Дәүләтшин менән дә, бәлки, бер булма а бер осрашыр ығыз әле... – Мөхәмәткә-мал хәзрәт, вәғәздең озонға узылғанын самалап, бугай, тезгенде кысқарта бирзе – мөлдөрәгән туҫтактарзы бушатырға кыстаны. Үзе тоҫмаллаған шул юлда узамандар осрашыуына теүәл ун йыл калғанлығына – 1918 йылда әлеге Ғабдулла Дәүләтшин да ошолар катарынан Башкортостандың күренеке бер дәүләт эшмәкәре буларак тарихка керәсәгенә күрәзәлек кылғандай ине ул..

Мәжлес әңгәмә е икенсе юсыкка боролдо, сөнки лапак карама төбөндә каршыларына көтөлмәгән яны кунак пәйзә булды. Яр ыу йөрәктән уйнаклап-бейеп торған сыбай кашка ының казак әйерендә шәмдәй төп-төз ултырған, озон-мыкты кәүзә ен орсоктай уйнатып ырғып төшкән әм мәжлес әйәләре менән куш куллап күрешкән асык йөзлө, ясы маңлайлы, куңыр сәс астынан алсак караған зур куңыр күзле егет ине ул.

– Ғәбделәхәт Сәйетбаталов³⁰ тигән казачий затлы фәкирегез буламын, – тине, таныш түгел кунактың белдерәүен игтибар менән көтөп.

– Әхмәтзәкир Йәлитов, баш өстө.

– Баш як башкортлоғоң күренеп тора: төсөндән дә, телендән дә. – Ат өстөндә сарсап килгәндер, бугай, тын да алмай ике туҫтакты түңкәрзе.

– Ә ин үзең, әйтмә әң дә, дала якка окшай ың, – тине Әхмәтзәкир, ирәүән көлөп. – Телендәң осо, үсәргәнлектән узып, нуғайлыкка тартым.

– Ғәжәп түгел: тыуган ауылымдың бер осо нуғай, күрше Суртанлы ауылы ла – нуғай затлы атлы казактар...

– Нуғайзың кемлеген белә егезме уң? – Әхмәтзәкир, өсө өнә лә карашын әйләндерзе.

– Белмәй ни. Әлеге лә баяғы шул ак батшаның кылығы: даулы-яулы башкорт халкын кан кәрзәшебез казак халкынан айырыу өсөн Яйык, акмар буйзарына хәрби кәлгәләр, редуттар корзортоп, урыстан, башкорттан, нуғайзан да мордванан атлы казак ғәскәрлеген хасил кылған. Тәғәйен был кандауыр нуғайзарын Каф тауының төньягынан күсереп килтереп ултыртқан, тизәр. – Анлатып биргәйне Сәлимйән, Ғәбделәхәт элеп алды:

– Милли кейемдәре, бизәктәре, аш-бузары, риүәйәттәре, йола әм гөрөф-ғәзәттәре тап беззең үсәргәндәрсә, тик телдәре генә үзгәйерәк – сусылдап та чәчелдәп өйләшәләр.

– Кызык... шулай булырға тейеш тө. – Әхмәтзәкир мәғлүмәтте қуйын дәфтәренә теркәй алды. – Сөнки боронго үсәргәндәрзең, юрматыларзын ярсығы бит улар – ун бишенсе быуатта ошонан Кубан йылға ы буйына күсенеп киткәндәр.

– Ә ниңә үсәргән түгел, ә нуғай аталалар?

– Сыңғыз хан бабабыз ғәскәрендә был яктарға ябырылмыш монгол татарзары телендә “нуғай” – эт-бүре тигән үзәр... – Абыстай кеткелдәп көлдө.

– Ауызынды йырма әле, әсә е. – Хәзрәт ирәүән киçәтте. – Белә-бел әң, боронго үсәргән бабаларыбыз үзәрән “бүре-эт” тип атағандар, шул хакта күп риүәйәттәр, хатта ырыуыбыззың, имеш, бүре-әсәнән таралған бүреләр ара ы бар. Үсәргәндән бер сата ынан, имеш, “бүре йән” – Бөрийән ырыуы хасил...

– Әйе, “нуғай” атама ының ул замандағы ислам динле сит халайықтар тарафынан ул сақтағы мәжүси дин тотқан, бүре-әткә табынған үсәргәндәргә тап шул атама йөбештерелеүән мәш үр казак ғалимы Чокан Вәлиханов дәлилләп яза. Үсәргән әм Юрматы шәжәрәләре лә иң боронго нөсхәләрендә “Нуғай шәжәрә е” тип ата-

ла. Ө Төркөстан арттары ошо көндөргөсө Уралда “башкорт” тигән көүем барлыгын белмэй — без-башкорттарзы “нуғай” тип йөрөтөлөр. Әлхасил, ярсыкланып Кубанға киткән кан көрзәштәребез үззәренәң шул замандарзағы сит атрафтар тарафынан тағылған кушаматын халык исеме итеп кабул кылған...

— Бына шулай ул, атлы нуғай казагы Сәйетбатталов! — Тегенәң бөйөрөнә төрттө Сәлимйән.

— е, үзәнәң дә кемлегендә онотма!

Егеттәрзең тел сарлауын көлөм өрәп күзәткән хәзрәт талған тубыктарын узы-бырақ ултырзы:

— Йә Раббым, рәхмәтендән ташлама! Әхмәтзәкир мәғзүм, мәртәбәле шагирыбыз ибәтулла Сәлиховты белә ендер?

— Әлбиттә, әлбиттә!

— Тап бына шуның дүртенсе быуын варисы инде был атлы казак. Баба ы кеүек укымышлы булыуы өстәүенә — озон көйзәребеззе лә ил кинәндереп уза.

— Афарин! Беззәргә лә ишеттерсе, узаман!

Мәзрәсә бура ы яғында байтактан ук балта тукулдаузарына түзем езләнеп колак алған Сәлимйән:

— Мин китәйем инде, йәмәғәт, — тип калкынырға иткәйне лә, хәзрәт яруынбашынан баһып туктатты:

— Балтаң касмаһ — йырзы тыңлайык, мырзам. Шунан уң қунакты ауыл тирәяғы менән таныштырып, Перовский янаралдың утарынаса ер- уу гиззертөп, бауыры астынан ел үткөртөп кайтыр ығыз.

Буй-буй юлакланған кытыршы карама олонона өйкәлеп ултырған Ғәбделәхәт башын салкайта биреберәк тәрән улыш алды, ерзе-күкте сихриәткә тулыштырып ызылды ғәзиз моңобоз:

*Изел буйкайзары, ай, каялык —
Полковник Тәфтиләү яу урыны.
Башкорт илкәйзәрен утка тоткас,
Атынланды я ил яурыны.*

*Тәфтиләүзең менгән, ай, аттары
Саптар за ғына менән тимер күк.
Тәфтиләүзәй кан ыз булыр микән —
уйзы илде кырагай йәнлек күк.*

*Астындағы эйәр атка тейер,
Эйәре лә белмәс, ат белә.
Тәфтиләүзең кылған, ай, кә әрен
Үзе белмә ә лә, ил белә.*

*Кайнап кына сыжкан Изел аша
Тәфтиләүзәр кисеү таба алмас.
Ир-егеткәйзәрзең өмөткәйен
Тәфтиләүзәр мәңге быуа алмас.
Кара ла ғына урман кая бите —
Шаулайзыр за кисен ел сакта.
Ташкайзарға сокоп яззым карғыш,
Ейәндәрәм укыр бер сакта.*

Түбә е карлы таузаы салланған хәзрәттен, кызыл ебәк кулъяулығын кулында әлендереп, күз йәштәрен өртөп алыуын күргәс, искелеккә куш куллап йәбешөп

ятыусы фанатик ымағырак тойолған был дин ә еленең дә күнелендә эйәрле-йүгәнле ат барлығы хайран калдырзы ситтән килгән қунакты. игез йылдан уң карттың донъя қуясағын, ә шуның икенсе йылында ук бөтә Рәсәй күләмендә тетрәкес зил-зилә қубып, донъяларзың айқал-сайқал киләсәген, мең туғыз йөз ун игезенсе йылда халайықтар актарға әм қызылдарға бүленеп, йыр-моң өйөүсе был уландар шул ике яктан бер-бере енә әжәл уктары атасағын, Рәсәйзә иң беренсе булып Башкортостанға автономия яулап аласактарың, моғайың, табындаштарзың бере е лә башына килтермәгәндер...

2

Башкортоноң кайғы-ағышы менән, физикәрлек рухы менән уғарылмыш йырына тәрән әсәрләнеп катып қалған абыстай қапыл, алыс яктан килгән қунакты аптыратып, тамағына әсе төтөн тығылғандай йүтәлләп сәсәй башланы:

– Алла, Алла, үләм, башыма ес қапты, улышым томаланды! Анауы яктан килә, фуф! – Бармағы менән бер тарафқа төртөп күр әтеп, быуылып сәсәй-сәсәй танауын бақып йүгерзе.

– әй әттәгенә е, әспен³¹ калқкандыр, әсә е, әспе еләгенән төнәтмәнде эсә ал! – Өтәләнеп торзо хәзрәт, бары ы ла кузғалды.

– Бер ес тә юк бит, ни гәжәп!? – Аптыраны Әхмәтзәкир.

– Бар шул, бар! Хәлил дунғыззың қасафаты: көпә-көндөз, әзәмдән оялмайынса, ауызына иблистен шул торомбашын тықкандыр, хәшәрәт!

– Төтөн-фәлән күренмәй зә ә?

Сәлимийән аңлатып бирзе:

– Ауылдың арғы осонда – ярты сакрым арауықта ул тәмәке тартыусының өйө. Хәзрәт үзе әсе тауыштан өрәнләне:

– Фатих, тим, күрмәй еңме ни әбсәндең хәлен?! Елеп барып томалап кил дунғыззың ыслы томшоғон!

Қуранан сығарылған аттарзың бере енә яйзак қына менә алған мәғзүм тиз үк барып әйләнеп килде:

– Булды, атай, махра ын табаны астына алып үндерзе лә яр астына әрәмәлеккә тайзы. Әрекмән төбөнә боҫоп қына бысқытып ултыра инде.

– әй мөстән!

– Ажда алай йәйен алған бит тағы, ихата ы тулы халық. арықтықылай билдәмә ен Хәнифә еңгәм миңә тотторорға иткәйне лә, тукталып тора алманым.

– Дөрөс иткән ең, улым. Биш вақыт намазын үтәмәгән я ил бәндә қулынан мал алыу харам.

Ғәбделәхәт, ыбайланып, үз юлына елдерзе, мәғзүм ике аға ына шыбырланы:

– Хәнифә еңгәм әйтә, алыстан килгән қунак бар икән еззә, Сәлимийән шәкерт менән ике ен йәйен итенән ауыз итергә алып кил, ти...

– Юрғалар, ана, әзер, кем, мырзалар. ә-әй, үземдең йәшерәк сак бул а... Барығыз, донъя гизеп кайтығыз.

Ике ыбайлы кушарлап юрттырзы. Сакма тояктар елдән шәберәк елде – күз асып йомғансы таузы ла артылдылар.

– Осток Перовский утарына!

– Осток!

Йәшел үзәндән узылған Әселеүзәк йылға ын буйлап барып, қаршылағы Озонқырлалар яғынан уға килеп қушылған азлыйылғаны кисеп, ул яры буйынан бара-бара, шуға қойған нәзек кенә Манқыс ыуын да артта қалдырып, был тирәләге иң бейек үр Артышлытау морондағы Қапқанташ тарлауығына керзеләр. Ундан – шазра қаяташ, улдан текә түң астындағы қара шырылық қосағынан азлыйылғаның улығып қына сылтырауы ишетелә; юл түтә е – бер арба ла ы

байлы ғына йәнәшә кысылып узмалы. Капыл алда дөбөр-шатор төгәрмәстәр, ез кыңгырау сынлауы искәндәрзе, ак күбеккә батқан кара айгырзың ауызын ауызлык йырыузан күззәре акайып, куш колагын шешлөндөрөп, муйыны дугалай бөгөлгән яр ыу башы йөшен тизлегендә каршы ыргылды, дилбегәсе енең юлбаһарзай қолак ярып ызгырыуы я илланып өрәнләүенә әүерелде:

– Көшшш, ыбыр-сыбыр кыркаяк, көшшш! Кит юлдан, Зәхмәт бай үзе килә! – ыбайлылар шазра каяға аттарын сак ырныктырып өлгөрзә – арка ына ялк-йолк итмеш кызыл атлас бөркәтелгән кара айгыр ак кейезле ары ситән кырандасты өйөрмәләй дө өрләтеп үтеп китте. Әхмәтзәкир мосафирзы иң хайран кылганы шул ине: ак кейезгә баярзарса ларкайған мыкты әфәнденең ситән кырынан әлберәгән аяғында, йәйге эсе сула булуға карамастан, кызыл буштау бизәкләнгән озон куныслы кышкы быйма, өстөндә кышкы бүре толоп, башында күк төлкө қолаксын, ә куш тәртәләй алға оноп кайыш дилбегә йомарлаған кулдарында терәктәрәнә тиклем еткән озон куныслы ап-ак сафьян бирсәткәләр – аристократ мәрийә ханымдарзың затлы кейеме.

– Зәхмәт әшнә, бер ауыз үз бар ине!

– Тр-рр! – Атының ауызын йыра тартып туктатты. – Йә, ләңкелдә, вақыт юк!

Сәлимийән, юлдашына күз кысып, “ләңкелдәне”:

– Фокан урысқа әсәйендә атып кайтып килә еңме?

– Көш-шш! Осраған бер хәйерсегә телемдә әрәм итмәйем! – Сыбырткы ын шартлатып, дөбөр-шатор олакты.

– Вай-вай-вай, был ни хәл, кем булды?! – Баш сайканы Әхмәтзәкир.

– Ләкәбә Зәхмәт бул а ла, асылында Әхмәт тигән шәриктәшем, мәзрәсәнә быйыл бергә тамамланык.

– Акылдан шашканмы, ти әм...

– Столыпин алды уның барлы-юклы акылын.

– Батша министрзарының башлығымы?

– Тап үзе. Шуның “ер атыуға хәррият” тигән законы сыккас, ата ы бахырзан калған уңғы байлыгын – йәйләү ерен Фокан-урысқа осороп, үзенсә, йәнә е, серегән байга әүерелеп, шө рәтенә түзмәйенсә, урыстан ер хакына алған кыш кейә е бай кейемдәрән йәй кейеп ма айып йөрөй... Фокан карт та хәйләкәр: ылыу кызына Зәхмәт ызнакумының күзә төшөүен шәйләгәс, ер хакын бер нисә өлөшкә бүлеп түләргә үз куйышкан: килгәнәң айын кәзерле кунағым булыр ын, табын короп, рәхәтләнәп өйләшәп ултырырбыз, тигән. Тик мөгәнә е шунда: килгәнә айын эсереп исертеп, көрт уйнап, акса ын отоп алып кала Зәхмәттең...

– а-ай, был безең кара башкортто! – Әсенеп көлөштөләр.

Кысыкты узып, түңәрәк акланда йылғаны кабат кискәс, аптырашып калдылар: юлга кәртә королған, ә уйыл күсәк услаған мыкты өс урыс, күззәре менән ашарзай, ажырайып торалар.

– Фокан карттың Зәхмәтгән сәлдергән ер сиге – ары узыртмас, яуыз. – Йылғаны кире кисеп, алыстан уратып бата-сума үтергә тура килде.

– Их, кузга алған койкалай сөрөшөп тарая башкорт ерзәрә...

– Столыпин реформа ы ошоллай уңышлы бар а, аяк баһыр ғына түгел, кәберлек тә еребез калмаясак... – “Перовский юлы”, “Перовский утары” тип тарихка кергән урындарга ана шулай гәмләнәп барып етеләр.

– Ана анауы таузы аш аң – минең тыуған Мырзағолат ауылы...

– ездең аша йөрөгәнме атаклы гөбөрнәтер?

– Әйе. Йәйзәрән ошонда башкорт кымызын эсеп, калъяларын оғоноп, курайын тыңлап рәхәт ял итер булған. Ат бәйге е, милли көрәш, гәскәри та ылык, курай, йыр, сәәнлек буйынса ярыштар ойштороп, еңеселәргә асыл бүләктәр тапшырған. Катын-кыззарзан бейә ауып кымыз бешәүсе, ашнаксы, тукыма тукып

киндер, балаҫ уғыусы, дебет шәл бәйләүсе, кейез баҫыусы, тире тун әм каты күндән тарамыш епләп итек-ката, ауыт- аба тегеүсе, шулай ук озон көйгә йырлаусы, кумызға уйнаусы әм бейеүсе иң уңғандарға затлы бүләктәр бирелгән. Ошо Перовский утарынан Ырымбурзың гөбөрнәтер арайынаса йөз егерме биш сакрым арауыкта әр биш-алты сакрым айын атсапкын қуйылып, гөбөрнәтерзән кызыл урғыс мө өрлө пакет-хәбәрнамәләре утарзан Ырымбургаса әм кире енса кулдан қулға тапшырылып, зур тизлек менән алып барып еткерелгән...

– Бағана ыз-сым ыз “тере телеграф” йәғни!

Перовский утарынан тороп қалған қара күмерзәрзе қарағас, Перовский юлы буйлап Әйек тамағы йүнәләшенә бара-бара, әйләнәп қайтыр яққа улға – үсәр-гәндәрзән әлекке Бейлоғош йәйләүенә тартылдылар. Әлекке, сөнки ул да урыстар қулына күскән, башқортқа узмаға берләм юлы ғына тыйырмай қалғайны. Әлек-келәрзе ағыныузан моңло-зарлы Бейлоғош йылға ы тирәгенә ат бәйләп, алкын-са ыуза тө әрәт алып, өйлә намазын укығас, қусқыл үләнгә янтайып сак қына хәл алдылар.

– Шулай итеп хозур йәйләүзәрәбез қулдан ыскынып китте, мал йөрөтөр зә урын юк, ауылдарыбызға бикләнәп ултырып қалдық... Әй-йй! – Төп өз зәңгәр күккә қарап салқан ятқаны килеш, ыктанып көйләнә Сәлимйән:

*Башқорт йәйләүзәрән атып әскәс,
Елкә соқорон башқорт қашына.
Батша анаунигы Столыпин етте
Башқорт ерзәрәнең башына... –*

– Үзебеззән мәзрәсәлә сығарылған яңы йыр – “ атылған йәйләү” көйө...

– атып та, атылып та бөтөп бара шул башқорт...

– Әйтсе миңә шуны, узаман: бына ин, күп укыған, гәрәпсә менән фарсысаны ғына түгел, урысаны ла ыузай әскән ғалим кеше, нисек уйлай ың, қасан да бул а йырып сыға алырмы икән бахыр башқорт ошо коллок, фәқирлек, қара назанлық азлығын? Килерме ергә дөйөм хәрриәт³² әм тигезлек?

– Үзебеззән тора инде бары ы ла.

– Ик ез-сик ез қафыр-урыс донъя ында кескәй утрау ғына булып қалған башқорт үзе генә нишлә ен?

– Улай тип әйтмә, қорзаш. Кескәй генә қырмысқа ла үзенәң кәүзә енән ун тапқырға зурырақ әм ауырырақ йөктө өйрәп илтә ала. Бабаларыбыз ике быуат буйынса бит ятбауырзар талауына қаршы қылыс айқап қарышқан, фәкәт шуның арқа ында Башқортостан тигән асаба ерен, башқорт тигән исемен, телен, динен қафыр тәре енән таптатмай қурсалап қалдыра алған.

– Әммә халқыбыздың хәзер қылыс айқар хәле юк...

– Ни өсән? Сөнки я ил ақ батшаның ике башлы сәмреғошо нисәмә быуат буйынса уның бауырын суқып, қанын әсеп, елек майзарын қоротқан, хатта Алла ы Тәғәлә биргән зирәк ақылын да зәғифләтеп бәуел езләндрәгән. Бая ғына ергәбеззән яндырайланып узып киткән Зәхмәтегеззе генә қара... Йәки ислам нурына қойонған ауылығыздың ауа ын ыслап беренсе башлап тәмәке тартқан, арақы әскән Хәлилегеззе генә ал... Ысынлап та, зәхмәткә абыша башқорт... Бына ниңә ул үзенәң тыуған әсә ен – йәғни таланыузан, тартып алыныузан тороп қалған ақ-тык ерен атып ебәрә қилмешәккә. Мылтык әм түп атып та ала алмағандарын башқортто аңғыралатып ялмайзар. Әлхасил³³, үз язмышыбызды үз қулыбызға ал - ақ қына балқыясак беззәргә тигән яқты хәрриәт таңы. Ә тигезлек мәсьәлә енә қилгәндә, қулыбызғағы бармақтар за тигез түгелен белә ен, әммә уларзы тигезләп қырқып булмай. Егәрлейән әм ялқау, йылғырийән әм бәлтерәгән, әләтле әм

эләт ез, талантлы әм талант ыз, акыллы әм томана, мәҗрифәтле әм назан, тәүәккәл әм ихтыяр ыз, батыр әм куркак ара ындағы айырма мәңге булған әм буласак.

– Мәңге-мәңге уларзың беренсе е – байырак, икенсе е фәкирерәк калырма?

– Уны ы ла әр кемдең үзенә бәйле.

– ем... Тимәк, бына мин, баягы Фатих мәғзүм әйтмешләй, тишек сәкмәнле йән, әлеге шул ялкаулығым йә назанлығым, куркаклығым арка ында ғына фәкирлектән сыға алмай азапланам, инеңсә?

– Шулар арка ында ғына түгел шул, бына кайза төп мәсьәлә! Бәндәнен шәхси әләтлектәренә юл куйбусы, уны быуып тотмаусы сәйәси мөхит булырға тейеш донъяла, шунда ғына йәмғиәттен барлык ағзаларына ла қояш якты ы төшә, яктылыктан файзаланыу мөмкинлеге асыла, алкын күләгәлә қалыусылар аны азая. Бер-бере енен Күк менән Ерзәй айырмалы серегән бай әм қакка таянған ярлы булмақ ине шул сакта; ә сағыштырмаса байырак та фәкирерәк, әммә әммә е Хозай кушқан әзәмдәрсә йәшәү сарыфына эйә азат инсандар булыр.

– Шулайзыр за бит... әммә илебеззә, асабаларзан тыш, ер ез йәки аз ерле кил-мешәктәр зә бихисап, уларзың да ауыззары услаптай...

– Алла ы Тәғәлә башқорт ерен Ирәм бағылай бай қылып яралтқан әм ул тик бер башқорт халкын ғына түгел, бәғзеләрен дә бәхетле, ырықлы итерлек, әгәр зә ки еребеззә заманса мәҗрифәтле, гәзел хақимиәт урынлаштыр ақ. Алдыңғы урық зыялылары ла уйлана ошо хакта.

– Бая ғына “Тәфтиләү”зә йырлаған егет, йәшереп кенә, Ырымбурзан бер урық гәзите алып қайтып укығайны: аңлауымса, коммунистар фиркә енең етәксе е Ульянов-Ленин тигән берәү бишенсе йыл болғанышын яңынан қабатларға, йәшәп килгән хақимиәтте түңкәрергә сакыра.

– Беләм. Әфә, Силәбе яктарынан искән елдәр безгә лә уғылғылай. Шундай мөхит тыуа қал а, безгә лә йоклап ятмақса, файзаланырға кәрәкле, тип анайым.

– Тарқаубыз, сәйәси фиркәбез зә юк...

– Ойшорбоз. Ойшторорбоз. Башқортка ла уяныр вақыт етер!

– Бир ен Хозай, бир ен Хозай!

Дәртләнәп атландылар. уғарылып, юшанып алған аттар йылдам елдерзә. Кершәнник юлынан қайтып еттек тигәндә, ауыл осондағы қылғанлы убала ишек бейеклек ике ясы таш қара-қаршы қаушарылған зыяратка тукталдылар. Әхмәт-зәкир, гәзәтенсә, языу-фәлән эзләп тә таба алмағас, юлдашына қараны:

– Нимә был?

– Баяғынақ хәзрәтебез шомланыбырак телгә алған Хәсән менән Лотоштон қылмышы был. Ә асылында боронғо әүлиә зыяраты – Үсәргәндең ун алтынсы быуат ахырындарак барымтасы қазақ ханы Қасимдан яуза еңелеп, язалап үлтерелгән Урмәмбәт хан кәбере. Әммә эш унда түгел.

– Эш низә уң?

– Эш шунда ки, ата-баба мәжүсилегенән қалған йола бар беззә: боронғонан күмелеп ятмыш алтын хазина ы, имеш, төндә қызыл ялкын рәүешле ләүкей. Шуны күргән кеше әгәр кейеменең тиқкәре ен әйләндереп кейеп, ипләп кенә усы менән ук а, ләүкеу ялкын шау алтынга әйләнә... Хәсән менән Лотош – игезәк ирзәр – шул тылсымлы ялкынды осонда күреп, антый Хәлил андықташтан уғып алған хазина безгә лә харам түгелдер, тип, уғып алырға итәләр, әммә кескенә яңылышлық ебәрәләр – бейәләйзәрен әйләндереп кейергә онотқандар... өзөмтәлә ялкын кире ер астына умырылып, ер өстөндә ип- ил төндә ел-дауыл, зил-зилә кубып, ике яқка бырақтыра ике ен, шул зәхмәттән Хәсәннен күзе салшайып, Лотошоноң ауызы қыйшайып қала... Кәбер өстөндәге ике ясы ташты,

башкаларға асы абак итеп, имеш, боронго сукай таш өстөнә шул икәү килтереп каушара...

- абак ти өң дә абак... Ә анауы уй ыулыкта ниндәй ике ташбура ерәйә тағы?
- Уны ы ла әүлиә зыяраты, Ак актимер заманынан калған, тизәр.
- Абба, барып күрәйек аны ын да!

улау (мал ыулауы) тип аталған акмар кырсынлығының яр яка ында бер-беренән йөз азымдай алыслыкта боронго бер яугирыбыззын кәүзә е әм башы айырым-айырым ерләнгән, имеш. Эйек тамағынан якынлап килеүсе Ак актимер яуының көсөн белергә тип, Туктамыш ханыбыз тарафынан ебөрелгән темескен³⁴ башкорт, имеш, үзенә шунда башы сабылып өзөлөрөн алдан ук белгән; башымды – сабылып төшкән еренә, кәүзәмде эйәрзән колаган урынына күмегез, тип әйтеп калдырган, әм шулай иткәндәр зә.

– Туктамыш әм Ак актимер эззәре... тарихи ер икән шул, ысынлап та.

– Ошоғаса ер өргәндә тимер ук, өңгө башактары, тимер күлдәктәр килеп сыга төрәндәргә эләгеп.

– Башкорт ерен илбасарзарзан курсалап шә ит киткәнгә күрә, быуаттар буйына онотмай зыярат кылып, әүлиә тип зурлагандар, изгеләштергәндәр мәрхүмде, урыны оймахталыр... – Кыска аят укып доға кылдылар за эйәрзәренә менделәр. Кырсынлык кисеуенән бесән тейәп сығып килгән, пар ат егеүле бейек урыс арбаны – ридван ыңғайланы ауылға; бесән башында, арба артынан атлатқан ыбайлыларға әленән-әле текләп, куш бағаналай ерәйеп, кара кейез эшләпәле ике ирекәй ултыра, бере енен күзә салыш, икенсе енен ауызы кыйыш, әстәгәфирулла тәүбә!..

– Ошо икәү була инде Хәсән менән Лотош карттар...

Бесән таулы ридвандың алдына сығып, ауылға елдерзеләр. Ер кеше е янып-бешеп бесән әзерләгән мөл, бөтә халык сабында, карт-коро ла бала-саға ғына салына күзгә. ыуалғыска кайырылып, озон юлдан ун тукталышта тамам ыуынған аттарын ызғырып әсерзеләр зә, етәкләп, йылға үрәндәрәк Кақмарт тамағында кускылланған әрәмлек буйынан атланылар. Әлерәк кенә Әхмәт байзын йылдагыса Йылайырзан кыузыртқан уңғы алдары үткән, имеш, ағылып; ташлы морон яр кырында өрлөгөп калған бүрәнәләр асы сайыр естәре аңкытып ята тырым-тыракай. Бөгәлдәге өйкөм-өйкөм тал артындағы комлокта мөңгөр-мөңгөр үз алдына өйләнәүсе сәйер телмәр йәлеп итте игтибарзы, туктап шым күзәттеләр. Гәзәти киндер күлдәк-ыштан, башына урыс картузы кейгән тирәктәй нәзек-озон буйлы, матур сөм-кара мыйыклы утыз йәштәрзәге әзәм, яланаяктары менән дымлы комға бата-сума, башы йылғага каратып кармак кыуалы сәнселгән ыу ситенә тиңәл лә әллә ниндәй күзгә күренмәс тиндәшәме, дусымы менән сәләмләшә:

– Дахил³⁵-Шарап туғаным, аумы, аумы!

Үзе үк үзенә яуаплай:

– аумы, Хәлил туғаным, аумы, аумы!

– Исән-имен генә торзоңмо урыныңда?

– Үзең исән-имен килеп еттеңме?

– Исән, исән, туғаным! – Балаларзай сүгәләп, усы менән комдо көрәп, кафырзың кызыл урғыс башлы, яртылаш бүскәртелгән әсемлек шешә ен йолкоп сығарзы. Юғары тотоп күзәләмә кимәлен билдәләгәс, бөкә өн тешләй асып, тамағын ғорколдатып бер талай йотто; бөкә өн кабат тығып, баяғы ком келәтенә күмдә лә кәнәгәт тамак кырып калкынды. – ау булып тор, Дахил-Шарап туғаным, мин килгәнсе, ау бул, ау бул!

– ау бул, Хәлил туғаным, ау бул! – Йәйен балығын кармаклау ма иры яр кырийынан әкрән генә күтәрелеп, әзәм буйына тиңәлеп үркәгән күкшелт әремдәргә ышыкланғас, шаркылдап көлөштөләр.

- Баягы антый Хәлил аҗабыз ошо үзе була инде! – тине Сәлимийән.
- Ысынлап та антый икән, әй. Аракы ын эт эсмә ә ярап ине.
- Дүрт аяклы ын белмәйем, әммә ике аяклары эскеләй, тигән хәбәр бар...

Арткапкала каршылаган Фатих кусты ярзамында аттарзы кураға куйып, баягы карама төбөнә янтайзылар. Хәзрәт уларзы өйлә сәйенә көтөп ала алмағас, артабангы ын абыстай менән мәгзүменә тапшырып, мәсет игәнә енә бесән сабыусы өмәселәре эргә енә ашыккан. Самауырзан баш тартып, кымыз менән ыу ын кандырзылар за, Фатих мәгзүм котко она бирелеп, баягы сакырыу ебәргән йортка йәйен ите ашарға йүнәделләр, сөнки антый Хәлилде якынданырак күрергә тип сәмләнде кунағыбыз. Тишек-тошок серек алам түбәле, ус ая ындай ни бары ике карындык тәзрәле, көмөрәйгән ситән соланлы йозроктай ғына өйзән асык ишегенән ызылған моңло курай артынан ук шундай ук моңло ир әм катын йырлауынан әсәрләнеп, соланда тукталдылар.

– Хәлил аҗай менән Хәнифә енгәй! – тип шыбырланы Сәлимийән. Бирелеп тыңланылар:

Хәлил:

*Ирәм³⁶ бағында сән үстең,
Йөрәгем парә ен киштең,
Саба эле булып иштең,
Хәнифәм, ау, халәл йәрем.*

Хәнифә:

*Күгемдең күк шоңкары сән,
Даламдың буз толпары сән,
Бәгеремдең ыңары сән,
Хәлилем, ау, ярты йәнем.*

Хәлил:

*Сәсрәп кит ен донъя малы,
Алтын-көмөш – дуңгыз каны.
Төнөмдөң ин үнмәс таңы,
Хәнифәм, ау, қояш-айым.*

Хәнифә:

*Тәңрем сәме йөззәрәңдә,
Йондоз шәме күззәрәңдә,
Кәүсәр тәме телдәрәңдә,
Хәлилем, ау, бар йы аным.*

Кушарлап:

*Ожмах түре – кыуышыбыз,
Дахил-шарап – улышыбыз,
Былбыл булып қауышығыз
Хәлил менән Хәнифәләй.*

Ете йөштөрзәге ауыл асырауы³⁷ – шарылдак бер қыз бала қайтып инеп, тамаша маза ына тейгәс, ипле генә сәләм биреп инделәр, йөззәре қояш менән айзай балкыған бәхетле хужалар и ә тар өйзәренә ыйғы ыз қиң күнел менән ифрат ихлас каршыланы; буй икегә йә әт ашъяулық йәйеп, қара қомғанда қаты итеп бешерелгән өрөклә сәй, қалын көлсә қатарында оло батмуска алынған көрәк ясылық имез йәйен қойроғо менән ыйланылар. Урындарында тышлықтары тап-таза бер юрған менән ястықтан башка ис ни күренмә ә лә, аштары – тирәсе сым менән тарттырылған ярық қазанда, сәйзәре суйын қомғанда бешерел ә лә, изәндәре әм

бөтә ағас әйберзәре балауыззай ары итеп кырсып йыуылған, көллө өй эсе паклыкка угарылған, ә үззәре былбылдай айрашқан был антый йөндәр ысынлап та бәхетле, иҫ китмәле бәхетле ине. Йөззәренән түгелгән әм қарындык тәзрә үтә кергән нурзарзы аз ынғандай, көпә-көндөз унлы шәм яғып түр башына асқандар, мейес кашаға ында ла етеле шәм нур сәсә... Ошо уңғылары ифрат таң қалдырзы алыстан қилгән қунақты. Әйтеүзәре буйынса, гүмерендә мал-тыуар асырамай, иген икмәй, бесән сапмай, йәйен-қышын балык тотоп, кейек аулап, Кершәнник базарында шуларын атып, улъя төшмәгән сактарында туған йөнле ағай-әнеләре хәйеренә таянып сақлы-сокло көн күрә ул антый Хәлил, тигәйнеләр зә ә, ә нинә уң көпә-көндөз сырак яндыра? Уны ығына ла етмә ә, тар өйөндә асыраузы айзәр буйына қундыра, услап-услап табынға өрөк, йөзөм емеше сәсә?.. Асырауы ла мишәрәләп төтелдәй, өстәуенә:

– Менүрәләргә кергәнием, өрөксөз-нисез семерәләр ачы мәтрүшкә чәйен, актүтәйем. Сездә эчкән чәйләрем исемә төшөп, күңелем болғанып чығып киттем, ясап биргәнән дә эчмичә. Актүтәйем, әйт әле: өрөксөз дә чәй эчеп буламы икән ни?!. Әйләре қап-қараңғы, бездәгедәй көнө-төнө шәм дә янмый, ичмасам!

– Балақайым, күрә еләрең бар икән!.. – тип хафаланды, қыззың арқа ынан өйөп, өйзөң хужабикә е. Аптырак тотқан Әхмәтзәкирзе ни аралалыр әлегә шул Сәлимйән әшнә е йәшертән генә әшкәртте: бакти әң, Столыпин законына ярашлы, был өй зә қапыл байыған: антый Хәлил, Селек бөгәленә китәм – акмар ятыуына яқын утар алып ултырам, тип, йәмғиөт еренән үз өлөшөн кистертеп, Рязань яғынан қилгән қалғалы урыс мужигына осорған гүзәл тәбиғәтле төбәкте; бер мужик қилеп ултырғандан донъя үзгәрмәс әле, тип, ауылдаштар быға қул елтәгәндәр, мужик төпләнгән утарзы Селек Мужигы тип исемләгәндәр. Ләкин бер-ике йылдан ук Селек Мужигының биләмәләре нык қинәйгән – Ырымбурзан гөбөрнәтер землямерзары қилеп, хәт ез башқорт ерзәрен қырқып биргәс, утар алтмыш йортло урыс ауылына әүерелгән, башқорт аяқ басмас ергә әйләнгән... Бына нинә көпә-көндөз шәм яғып ултыралар, өрөкләп сәй эсәләр, ә Хәнифә ханымдың урта бармағында асыл ташлы алтын балдақ ялкылдай... Дөрөс, антый Хәлил баяғы Селек Мужигына илтер юлдың Қасмарт қисеуенә етер-етмәс ул яғында Әбейүлгән таузың дүрткелләнеп ятқан андықташында төн урта ында қызарып ләүкәгән ялқын күреп (унда Муйтән бейзәң хазина ы бикләнеп ята, тизәр...), баяғыса, усы менән уғып алған, имеш, ул алтын балдақты; шулай за мужик акса ына бәйләп аңлатыусылар за етерлек...

Әпәр итеп аш қайтарғас, изге йола буйынса, алыстан қилгән ғалим мосафир Көрән аяты укыны, йортта бәхет шулай тулып-ташып тороуын теләне. Қунактарзың өсә өнә, шулай ук етем-еңер мишәр қызына ла, вак көмөштән сазақа тараттылар. Әхмәтзәкир, доға қылып алғас, усында тос тартымлы тәңкәнәң алтын икәнән абайлап, был фәкирзәрзән шунса хәйер алырға ауыр ыныптыр, тәңкәнә өй хужа ына хәйер қылып қире бирзе; Хәлил уны доға қылып алды ла үз сиратында Әхмәтзәкиргә хәйерзән қире қайтарзы:

– Изге мосафир, әгәр зә алмай кит әң, қанлы йәштәр менән қаты рәңйермен; инең ымак хак юлдан йөрөгән йәш ғалимыбызға ауыр сәфәрен сак қына бул а ла еңеләйтергә насип қыл ын ине Хозай! – Бәхетле ир менән қатын, қунактарзы урамғас озатып, ингә ин терәшкән хәлдә сөңгөрләшеп тороп қалдылар...

3

акмар ыуында қойоноп, ыуынып алырға ла акшам намазына тиклем игелек-ле шөгәлгә ылығырға – мәзрәсә бураусы оғталарға ярзамлашырға ниәтләнгәйне улар. Йөзә-сума қинәнеп өйрәк қыуыш уйнағанда, арғы ярзан, йомарлаған кейемдәрен ыңар қулында юғары күтәрәп тотоп, түбә өнә ут қапқандай ерән сәсле,

йөше яғынан Фатих мәгзүмгә тинләшерәк татар малайы йөзөп сыкты ла, йөгөн ярға атып-бөрөп, быллар уйынына ихлас кушылды. Йөзгәнөндә ыу өстөндә туз-баш йыландыкылай ерән башы бер әкәмәт бул а, өйрәкләнөп күкте тибөп сумғанында ясылығы куш аялай, озонлоғо аршиндай дөү тәпәйзәре хайран калдыра ине. Башкаларзың исе китмәгәнөп күргән Әхмәтзәкир:

– Исемең кем инең, мырзам? – тип кызык ынғайны, ә тигәнсе такмаклатып яуапланы:

*Нияз минем исемем,
Яланаяк кешемен,
Карға бассам кызамын,
Пич башында өшимен.*

– Беззең якта бындай иммәтле инсандарзы тайыш аяк тизәр ине, еззә Нияз аяк тип әйтерлек елле өлгө бар, имеш. Әллә, тимен, ысынлап та карға басып уңдымы был табан бәрәкәттәрөн?

*Бәрәкәтем – бәрәкәт,
Табан жылым – хәрәкәт.
Көчләп пойма кидерсәгез,
Салып ташилйым, жамәгәт!*

– Кайза шытып уңды икән был шанлы татар бала ы?

*Шыткан аулым Чишмәдер,
Кызлар ыштан чишәдер.
Жигетләре, жинләнөп,
Суын бушлай эчәдер!*

Көлөшә-көлөшә короға сыгып кейенә башлағайнылар, ерән башлының өс кейеме үзенән дә сәйерерәк күренде: татарзың бай шәкерттәре кеймәлекле фыртый кала фасонында асыл буштау тукыманан бесөп тегелгән салбар-кәзәкей, көлөпүш; тик улар бары ы тиң кырк йыртык әм ямауға калып кеймәлек ез тузған, өммә аман ошо “кала фасоны”нан айырылырға теләмәгәндәй күренө. Хөллә эйә енен үзенө әйтеүенсә, ошбу килеш ул Ырымбурға барырға, Әхмәт байзың үзенә йә приказчыгына “явиться” булырға тейеш – өстөндөгө искеләрөн өр-яңыға алмаштырырға бушлай. Буштың ата ы үлгән, тип, уңғы сәйер мәглүмәткә Әхмәтзәкир тамсы ла ышанмағас, быны ы ла тап ана шулай яланаяклап карза йөрөү бәрәкәте икәнлеген тарихи йә өттән Сәлимийән менән икәүләшөп төшөндөрөп бирзеләр. Бакти әң, Нияз бынан өс йыл элек шартлап торған кышкы сөлләлә ата ы менән Төзтүбәнән төз тейәп қайтып килешлөй, Татар Карғалы ында куналкаға тукталғас, донъяға билдәлә Әхмәт байзы үз күззәре менән күрергә теләп сөмлөнгән Нияз, түзә алмай, “бынауы торған Ырымбурға эт арығансы барып әйлөнөргә” ата ын ныкый башлағас, бала ының озон юлда ғына кеймәлә тишек табанлы быймаларын йөшөрөп қуйған, ти карт. Әммө... таң тишегенән Ырымбурзың кар көрөүселәре ауызынан хәтәр хәбәр елә қолактан қолакка: “Қала буйлап сасқау карзан яланаяк Хызыр Ильяс китеп бара Әхмәт байға!..” Мәглүмәт йөшен тизлегендә Әхмәт бай йортона үтеп инөп, ысынлап та яланаяк Хызыр Ильясты каршы сыгып алалар за байзың йылы түренө мендерәләр. Изге йөндөң аслан кем икәнлеген, ниңә бында қилгәнлеген төшөнгәс, Әхмәт бай, күззәренән әскер ез йөше мөлдөрөп, изге әмерен бирө: “Баштан-аяк өр-яңынан қаласа кейендерергә, кеңә енә ун ум акса алырға. Ошонан уң да был инсанды күззән язырмайынса, ошбу беззәр ибә³⁸ қылғандың изерәп тузғаны айын, ул Ырымбурға қилгәнөндә йылына бер өр-яңыға алмаштырып торорға. Милләтебеззең сыныққанлык әм галилык үрнәге бул ын өсөн, үззәренә күрше ауыл Сөнкем-Биктимерзән

Мөхәммәткамал хәзрәт Дәүләтшиндың мәзрәсә енә укырға урынлаштырып, йылына бер мәртәбә аксалата ибә кылып торорға”... Шунан бирле Сәнкем-Биктимер ауылының әр өйөндә яланаяк Нияз шәкертте хөрмәтләп каршы алалар, йор такмактарын тыңлап, ыйлап сығаралар, имеш...

Нияз мырзаның бөгөн ниңә бында пәйзә булыуының сәбәбе лә аңлашылды: баш яктан үтәсәк уңғы алға эләгеп, Ырымбурға барырға, Әхмәт байзың казна бына аламаларын тапшырып, өр-яңынан бөтәйеп кайтырға юлланған.

Сәйер енеуен баҫа алмаған Әхмәтзәкир, азаматтың хөлләләренә бер йыл әсендә ошондай за изерәп тузыуының сәбәбен орағас, иҫе китмәй яуапланы:

– Без бит уларзы, буштың рәхәтен күрәп, бөтә ағай-әнә индән төшөрмәй алмашлап кейәбез. Нияз сисенеп йоклай, әммә Әхмәт бай игәнә е йокламай – кемдендер инендә кейеләп йөрөй бирә!..

– Аяғыңа бирмәнеләрме ни?

– Биргәйнеләр зә – алманым, сөнки биргән әр беренә аяғым ыйманы.

– Аяк ти әң дә аяк, тап килтерәү кыйындыр шул. Батша үзәнде алдат итеп алғас нишләр ең икән?

– Яланаяк йөрөрмөн, бына былай иттереп! – Тәпәйзәрен өскә горур сорғолтоп, хәрбизәрзәң парад маршын белеуен тамаша кылдыртты – Ырымбурза гөбөрнәтер арайы алдында карауыл алдаттарынан күргән икән.

– Батшаның бөтә гәскәрзәре ошо Нияз алдаттай яланаяк йөрө әсе! – тине Сәлимийән. – Итектәре ярлы халыкка тәтер ине, исма ам. Шулаймы, Фатих мәғзүм?

– Бына үзең алдат булғас ни әйтер ең? Риза булыр ыңмы икән?

– Мин риза! – тине Нияз.

– ай, афарин! Борон заман татар халкының Нияз кеүек яланаяк алдатлы гәскәрә бул а, Яуыз Иванға Казанды бирмәҫ ине!

– Ниңә, әле лә уң түгел! – Нияздың бөйөрөнә төртөп кеүәтләне Сәлимийән.

Үр яктағы бөзрә таллы бөгәл артынан капыл ғына курай моңо ызылып, әңгәмә ебе өзөлдө лә бар игтибар шул тарафка төбәлдә: тымык ыуза талғын ғына ал йөзә; ең ызғанып, балак төрөп үрә қатқан мыйығкы бер мықты ағай ал башында ишкәкләп юл алдырта; ун ике йәштәр самалы бер қарпыш қолак тарамыш үсмер арткы ишкәкте тотқан; урталықтағы буралы өй башында и ә қарпыш қолакка тиҫтерерәк икенсе улан, ап-ак киндер күлдәк изеуенәң үңер бауын сисеп ебәрәп, ирәуән курай шыжылдатып ултыра – быйылғы уңғы ал килә! Өймәкләшәп тамаша қылған ярзағыларға салт игтибар иттеләр: курай моңо озон көйзән дәрәтле такмақка күсеп, ишкәкселәр алмаш-тилмәш мөнәжәт атты ярға:

Данлы Сәнкем-Биктимергә

Тартты аяк килергә.

Хәзрәтегез рәңнемә ә,

Тукталырбыз был ергә.

ал килеү хәбәрә күз асып йомғансы өйберенсә таралып, ыуалғыска телгәр халык әркелде – йыр әйтешәү ма ирзары был форсатты кулдан ыскындырмай ине.

Ярзан:

Ауылыбыз коймалы,

Қапка асып кумалы.

Хәзрәтебез фатиха ы

Зәм-зәм³⁹ кеүек шифалы.

Аңшайып килеп, ал башын таш моронға бәрзәртә язғайнылар, әсе телле Нияз сәнсеп өлгөрзә:

*Кәшмәгең ник ишмәдең,
Исердеме ишкәгең?
Башың тотоп уфтанасың,
Башкорт абый, нишләдең?*

алдан:

*Мал ағызам далага,
акмарский калага.
еңлең алып кас ам, татар,
Булыр ың, тим, кайнага!*

Ярзан:

*Ике кулың чөйәлле,
Исем-атың кем әле?*

алдан:

*Сөйәлемдән килеп белеш,
Миңә орау бирмәле!*

Кашлактагы кешеләрзе яр буйлатып үз артынан ылықтырған кәшмәкле ал ы-уалгыс таш морон шаршы ын имен узып, ауыл осондагы Борам тауы тәңгәлендә әлмәкләнгән киң ятыузың таллы ярына ырныкты, ике осо тирәктәргә арканлап ныгытылды. Яр башына ыргып менгән алсылар менән әр кем ихлас күреште: Иркәбай исемле мыйыкты мыкты ағай за, уның Фәбделхәй⁴⁰ атлы курайсы әм мөнәжәтсе улы ла таныш ине ал ағызмалы акмар- уу буйы халкына; карпыш ко-лаклы улан и ә, бик теремек кул биреп иңәнләшеп, Ша изада Бәпесовмын, кар-шыгыззагы олоғ шағир әм курайсы Фәбделхәй Иркәбаевтың мәрәсәләге шәриктәше, йән дусымын, йәйге форсат барза бергәләшеп йәмле акмар буйза-рын кызырырга, ил күрергә йүнәлдек, тип танытты ла, еззең Үсәргәндә лә, тап беззең Бүләрзәгеләй, ларылдап (“юллар” тип) өйләшәләр икән (“өйзәшәләр” түгел), ә Фәбделхәй дусымдың Кыуакан яғында и ә дарылдап (“юллар” тип) ал-дыралар, хәйер, минең кеүек әлбер колакка уларзың ике е лә бер, тип көлдөрзө.

– Дусым Ша изада үзе минә караганда ла талантлы олоғ шағир, думбырала, мандолинала уйнау ма ирлығы и ә шундай югары кимәлгә ирешкән ки, хатта аяк бармактары менән ез кылдарзан көй сиртә! – тип шапырткайны Фәбделхәй, бы-ны ына ышанмайырак торзолар: кул менән бул а – бер хәл, аяк менән булмаң, ти-неләр. Әммә ләкин Ша изада, мандолина килтерегез, ошонда ук ма ирзәрыгыззы аяк менән уйнарга ярышқа сақырам, тип өрәнлөгәс, ундайзар табылманы. Үсмер-рзәрзең кемузгарзан ауаланыуын мыйык бороп тыңлаған Иркәбай ағай за Ша и-заданың ма ирлығын күз зә йоммай расланы, өстәүенә, улар ике е лә Акмуллабыз булырзай: юл буйы дәфтәргә мөнәжәт язшып ярыштылар, әммә бере ен бере е уза алманы, тигәс, Әхмәтзәкир уларзың ярыш дәфтәрен ақтарып карап, ысынлап та шағирәнә йөнле уландар икән, киләсәктә милләтебеззең горурлығы дәрәжә ендәге ижадсылар булмаксы, тип күнелдәрен күтәрзе.

Шул арала яр башына Кершәнник юлы тарафынан ике улан йүгереп килеп ет-те, бере е, ялтыратып сәсен кырганы, ых-ых улап:

– Сәлем Солтанов⁴¹ тигән шәкерт буламын, Хәлил йәйенсенен улы, – тип та-ныштырзы ситтән килеүселәрзе. – Хәзрәткә бесән сапкан ерзән, ауылға ал тук-талған, тип ишеттең тә Төхфи өшнәм менән күз йомоп дондок.

– Төхфәт Ченәкәй⁴², – тип төзәтте ебәктәй йомшак ары сәсле, аяз күктәй зәңгәр күзле (ынары сәсәк сиренән аклағайны), талдай омғол буйлы үсмер егет. – Шушы Сакмар түбәнәндә Сарыкташтан арырак Рәдүт дигән казачий ауылдан-

мын, шушындағы мәдрәсәдә башланғыч сабак алдым, йөрәнгә Каргалы мәдрәсәсенең сасы-мососон иснәргә иде ниәт.

– Бир ен Хозай! – Бит ыпырзы Әхмәтзәкир.

– Анауы Нияз шәкертән дә уззырырлык бынамын тигән бәйетсе, язгандарының астына “Төхфәт Сенәкәй-Рәдүди” тип тә кул куя! – Аңлатырға ашыкты Сәлем тигәне. – Бик тә белгегез кил ә, баш як бәйетсе е менән әйтешергә килде ул.

– Аб-ба-аа! – алсыларзың карпыш колаклы ы алға сыкты. – Йә, әйтеп ебәр, әләй ә. Кешнәшепме, тешләшепме алайык.

Төхфәт шәкерт, тамак кырып, алдыра ла башланы – кара-каршы әйтеш китте:

Төхфәт:

*Диндер-диндер-диндерәү,
Чабатамда киндерәү.
Киндерәү төшөп калгач,
Ыштанбаулап жилтерәү.*

Ша изада:

*Синекендә – сабата,
Минекендә – күн ката.
Икесе тиң тишек-тошок,
Шулай да ярап ята.*

Төхфәт:

*Сөйләмеңдә татар бар,
Татарлыкка катар бар.
Шуны әллә белмисең –
Үзем башкыртмын, дисең?*

Ша изада:

*Койоп куйган башкортмон,
Башкортлокка баш йортмон.
Телем минең – ирәкте,
Телеп керә йөрәкте.*

Төхфәт:

*Син – ирәкте, мин – татар,
Юлларыбыз, дим, катар.
Башкыртмы, дим, баш тартыр?
Әллә татармы сатар?*

Ша изада:

*Татар барза – хәтәр бар,
Хәтәрлегә бөтәр бар.
Йәшә, башкорт Бәпесев,
Йәшә, Сенәкәй татар!*

Бәйетселәр ихлас кул кышыштылар за кайнар косаклаштылар, ә тамаша кылуысылар кеүәтләп алкышланы.

– Афарин! Дус булуйк!

– Булдык! – Ун йылдан уң илгә билдәле ике шағир Ырымбурза озрашып, ысынлап та дус булышып, бер талай бер бүлмәлә йәшәйәсәген; большевиктар Башкорт хөкүмәте ағзаларын төрмәгә япкас, төрмәнән қасқан Ша изада ошо

Сәнкем-Биктимер аша Бөрйөндөң Таулыккай төбәгенә үтәсәген, киләсәктә Башкортостан гимны булып яңгыраясақ атаклы “Башкортостан” шиғырын шунда, Таулыккайза, язасағын бере е лә шәйләмәндер, әлбиттә. Егерменсе йылдарза Өфөлә эшләгән Төхфәт Сенәкәй, дуслығына тоғро калып, шағир ижадын килер быуындарға илтәп еткерәү өсөн тос өләш индерәсәген; 1919 йылда қанлы Йылайыр ерендә яуыздарса үлтәрәп ташланған душының кәберен эзләп табып, уны кабат тантаналы ерләүзә катнашасағын да, әлбиттә, бындағыларзың бере е лә башына индермәндер... Мосафир кунақ Әхмәтзәкир Йәлитов и ә үзенән-үзе киләп сыққан шиғри әйтештән окланыуын белдерзе:

– Күрә егезме, йәмәгәт: күз алдыбызза яңы быуын шағирзәрыбыз тыуа, афарин! Киләсәктә был балапандар қанаттарын киң кирер, милләтебеззән яңы Акмуллалары, Тукайзары етешер!

Ауылдың торғон тормошона кескәй генә күнелле ял килтергән ал, йор такмаксы Ниязды ла арка ына кундырып, акмарзы түбәнләп Ырымбур яғына ыззы, тамашасы ауылдаштар әр бере үз мәшәкәттәрәнә таралды. Көнә буйы ығы-зығынан талыққан Әхмәтзәкир мәғзүм киң күнелле хәзрәт йортонда төнәп қалды.

Мөхәммәткамал хәзрәт иртәгә ен қырандаска куш юрға ын ектертеп, Сәлимйән шәкертен күсер итеп ултыртып, бер туған аға ы Әхмәтша имамлығындағы Себенле ауылынаса илттертеп куйзыртты, ун йылдан уң Ырымбурза ақтар менән қызылдарзың қисқен көрәше осоронда Каруан арайза қабат юлдары қисәсәгән был икәүзән бере е лә шәйләмәнә; Себенленән мосафирзы Ырымбурғаса имам хәзрәттең уланы Ғәбделғәлләм мәғзүм йә әт алып барып еткерзе; ун йылдан уң был инсан да, Сәнкем-Биктимергә яқын акмар арыяғында арыяр (Жултый) қасаба ының имам хәзрәте булып етешкән Ғәбделғәлләм Дәүләтшин, ошо ук Әхмәтзәкир етәкләгән автономиялы Башкортостан хөкүмәтенән ялқынлы бер таянысына әүереләп, 1918 йылда үз мәсете қаршы ында ук большевиктар тарафынан вәхшизәрә үлтәреләсәк ине, ике туған аға ы Мөхәммәткамалдың яратқан элекке шәкерте большевик Мырзағолатовтың қоралдаш-қорзашы қызыл Каширин қулынан...

II қисәк: Ун йылдан уң

1

Әйе, елдәй елеп, ығузай үлеп үтте лә китте йылдар... Мәкерле әм яуыз батша анаунигы Столыпин тарафынан башқорт иленә яңы бақын-килмешәктәр өстөреләп, асаба ерзәрәнәң шақтай өләшә оят ыз алдап-йолдап та, кәсләп тә тартып алынған, ос оз-қырый ыз Рәсәй қинлегендә бер-бер артлы қупқан боласыларға қаршы абак өсөн атлы казақ қамсылары, қылыстары сыжлаған, алдат пүлөләрә гөр өлдәп атылған, йөзәрләгән “Столыпин галстуктары”⁴³ әрнеткес ел сайқаған дә шәтле ун йыл...

Қанлы Герман уғышының башынан ук алдат шинеле кейеп, өзлөк өз фронтта йөрөгән, 1916 йылдан алып үзен инанған коммунист итеп анаған, алдат массалары ара ында большевиктар партия ының рассылныйы⁴⁴ рәуешендә йәшерен эш башқарған Сәлимйәнде язмышы алай за аяны, әжәлдән араланы. Мөғәллим булғаны өсөндөр, алдағы көндөрзә лә туған халқының йәш быуынының күззәрән яқтыға асып, игелек итеу хакыналыр был, бәлки. Ә урыс мөғәллимдәрән бит батша хөкүмәте үзе ақ билет биреп тылда торғозоп қалдырзы – үз халқына мәғрифәт сәсеу эштәрән дауамларға. Сәлимйән кеуек мосолман мөғәллимдәрәнә төтемәнә был бәхет, сөнки рәсми мөғәллимлек хоқуғы биреүсе қазна мәктәптәрән тамамлау тура ындағы уларза юк танытма талап ителде, ә мосолман мәзрәсәләрә танытма ы исапкә алынманы. Шулай итеп, урыс мәктәптәрә мөғәллимдәрә әүәлгесә

мөгәллимлек итте, ә мосолман мөгәллимдәре, мәктәптәребеззе мөгәллимдәр ез калдырып, фронттарға китте, ут эсенә инде. Ошо хәл үзе үк мәжбүр кылды алдат шинелле менәрләгән Сәлимйәндәрзе империя сәйәсәте әм милләттәрҙән яҙмышы хақында баш ватып уйланырға, ғәзиз халкын үлемесле бәләләрҙән коткарыу юлдарын эзләргә. Канлы окоптарға хис менән аң уғата көсөргәнеш кисерзе лә әк әм қараны айырырға, алдат массалары анын яулау хақына хәкикәттәрен оранлаған әр төрлө фиркә-партияларзың қай ы ы тәғәйен кемгә хезмәт иткәнлеген танып белергә өйрәттә. өзөмтәлә Сәлимйәнде большевиктар партия ының төп өс максаты арбаны: уғышты кисекмәстән туктатыу, ерзе уның эшкәртеүселәрәнә тапшырыу, милләттәрҙән үз билдәләнешенә ирек қуйыу. Бына ошо төп өс сара үтәл ә, ер йөзөндә ысын ғәзеллек урынлашыр, Рәсәйҙән бөтә милләттәре лә тигез хоқуқлы әм бәхетле булыр. Өс максаттың бигерәк тә уңғы ы, милләттәрҙән үз билдәләнеште тура ындағы ы, нык йәлеп итте урыс булмаған милләт кешеләрән большевиктар корона. Окоптарға таратылған йәшерен әзәбиәт ара ынан РСДРП-ның икенсе йыйынында қабул қылынған программа ын, Ульянов-Лениндың “Милләттәрҙән үз билдәләнешкә хоқуғы тура ында” хезмәтен, шулай ук Маркс менән Энгельстың “Коммунистар партия ы манифесы”н ентәкле укып сыққас, үзе үк шундағы идеяларзы ялқынланып яқлаусыға, окоптарға шуларзы физакәр таратыусыға әүереләп, хатта Петербурттағы Сталин әм Троцкийға ла мәғлүм булды үзәрәнә фронт курьеры Сәлимйән Мырзағолатов алдаттың исеме. Февраль революция ынан уң уғыш қырҙарында аслан большевиктар котко о уғата көсәйәп, батша офицерҙарына ышанысын юйған алдаттар шулар өстәнән күз-колакка үз кешеләрән айлап куя башлағас, Сәлимйәнде бер тауыштан полк комитеты рәйесе итеп күтәрәләр. Петроград менән тығыз әлемтә тотоп, партия қарарҙарын окопта бойомға ашырырға, кан қойошло уғышты аман дауамлаусы буржуаз Вақытлы хөкүмәткә қаршы көрәшәргә, “Бөт өн уғыш! Бөтә хақимиәт – Советтарға!” тигән шиғар корона тупларға керештеләр ғәскәрзе. 1917 йылдың көзөнә табан вақиғалар ифрат қырқыулашып, Петроградтағы большевиктар штабы Смольный менән тура бәйләнеш тоторға тип, полк исеменән вәкәләтлектәр биреп, Сәлимйәнде делегат итеп баш қалаға озаттылар.

Хәтәр юлдарзы үтеп, октябрь азақтарында сак килеп етте ул умарта күселәй қайнаған Смольныйға: қысық-озон коридорҙары йөзәрләгән, менәрләгән уның ымак ук алдаттар әм матростар, завод есәнә ысқанған эшселәр менән мыжғып тора – Советтарзың ошо көндәрзе асыласак икенсе йыйынында хәл иткес сәйәси алышқа әзерлек бара, бары ы менән ба адирзай мықты ынлы Троцкий иптәш бойора. Ульянов-Ленин иптәш, қулға алырға темәскенгән буржуаз хөкүмәт шым-сыларынан босоп, йәшерен хәлдә етәкселек қыла, имеш. Керенский әфәнденен шул Вақытлы хөкүмәтен түңкәрәргә, хақимиәтте тулы ынса эшсе, крәстиән, алдат депутаттары Советына алып бирергә Лев Давидович Троцкий иптәш етәкселегендә бына-бына қораллы қуҙғалыш буласак, Иосиф Джугашвили-Сталин иптәш и ә уның менән Ульянов-Ленин ара ында әлемтәсе булып йөрөй әм Ульянов-Ленин уны үзенең иң ышаныслы кеше е, милләттәр белгесе итеп анай, тинеләр. Баштан-аяк әсе дарыға ысқанған окопсыны ана шул икәү қабул қылды ла инде. Дөрөсәрәге, йөзөн қап-қара шырт қыл басқан Джугашвили-Сталин тигәндәре бүлмәлә баштан ук булма а ла, көтмәгәндә, йомшак табанлы кавказ итеге менән бесәй ымак шыпыртын баса килеп инеп ылықты Троцкий башлаған әзер әңгәмәгә. Быны ы, уның барлығынан кәнәғәт езләнгәндәй, йөзөн сытырайтып:

– Бына Сталин иптәш тә пәйзә булды, танышмы? – тине, инеүсене күр әтеп.

– Таныш, таныш – безҙән шәп рассыльный бит ул, әллә оноттоғозмо? – Троцкийға ынаулы қарап, күзәрән йырсайтып көлдә теге е.

– Мырзағолатов иптәш фронттан якшы хәбәр килтергән: безгә мәғлүм дивизия кузғалырға әзер, бынан сигнал ғына көтә.

– Беләм, бик якшы.

– Күпте белә ең, Коба... Смольныйдан сыкмай ултырып. Хәл иткес сәғәт укты – Владимир Ильичтың тизерәк бында булуы мө им.

– Беләбез.

– Был моментта тәрән тылды игтибар үзәгендә тоторға, түңкәрелеште бөтә Россия күләмендә тәмин итергә кәрәк. Беззән хәбәр еткәс тә, урындағы Советтар бөтә хакимитте үз кулдарына алын. Быны ы езгә лә кағыла, Мырзағолатов иптәш.

– Анланым, Лев Давидович.

– Мырзағолатов иптәштең, алдат депутаты буларак, съезда катнашыуы ифрат ә әмиәтле бул а ла, стратегик максатыбыз уның Уралда – үз халкы ара ында кайнашыуын талап итә.

– Мин дә тап шул хакта уйлап тора инем әле.

– Башкалар уйлап бөткәндән ун ғына уйлай ын ин, Иосиф.

– Волга – Урал арауығындағы революцион макситте куйыртыр өсөн, борондан ук уғышсан-яугир халык – башкорт ярлы массалары бөгөн дә мө им роль уйнай... әгәр зә дәрәс файзалан ак.

– Коба, эш низә уң? Милләттәр белгесе ин бит?

– Силәбенән килгән делегат Цвиллинг иптәш хәбәр итеүенсә, Офө әм Ырымбур калаларында бөтә башкорт халкының бер-бер артлы йыйындары булып үткән, башкорттар ерле автономия яуларға юсыгланған.

– Кызыуында уғырға кәрәк тимерзе! – Троцкий, урынынан калкынып, мыкты-олпат кәүзә е менән бүлмә күләмен кысырыклап азымланы. – Милләттәрзән үз билдәләнешен танымаған Керенский хөкүмәте идеяны томалау сара ын күрәсәк, хатта штыкка аласак. Шунуң менән бер башкорттарзы ғына түгел, ә рус булмаған бөтә милләттәрзә лә үзенә каршы аякландырасак. Без и ә бөтә милләттәрзән мәнфәғәттәрән күзәтәбез. – Мырзағолатовка әйләнәп караны. – Кәзерле башкорт иптәш, аңланығызмы шуны?

– Әлбиттә, Лев Давидович.

– Тимәк, хәйерле юл! Коба, Ырымбурға телеграмма уғыгыз: Мырзағолатов иптәште эшкә ек ендәр. Юк а, Коростелев иптәш тигәндәре, милли кадрзар етешмәй, тип зарлана ине.

Бүлмәнән кушарлап сыккас, Сталин алдаттың яурынбашына ауыр усын яткырзы:

– Әйзә, минең янға инеп сык әле, фронтовик.

Төрлө гәзиттәр өйөп алынған как өстәлдә буяуы кубып искергән телефон аппараты ла янда лапак тимер сейф, өстәлдә ике яклап берәр ултыргыс, ишек төбөндәрәк стена буйында арка ының күне йыртылып ярпыланған тар диван. Әсе төмәке төтөнө терәй түшәмде. Ултыргыстың бере ен алдатка күр әтеп, үзе өстәл артындагы ына төпләнде, күззәрән хәйләле кысып:

– Йә, окшанымы езгә Лев Давидович? – тине.

– Кыз түгел бит ул окшарға йә окшамаска.

– Корорак тота инде ул, нишләтә ең... Мин инмәс борон минең хакта берәй нәмә әйттеме?

Ике юлбашсы ара ында кара бесәй йүгергәнлеген шәйләгән Сәлимйән хәлдә йомшарта төштә:

– Ниңә баштан ук Сталин иптәшкә инмәнән, милләттәр мәсьәлә ен ул якшы

белә, тип киçәтте.

Сталин, кәнәғәт тамак кырып, янға кайырылды ла сейфты шалтыратып асты; кыйырсык кара икмәк, кағыз ярпы ына төрөлгән тозло балык, сиректәйгә төшөп бүскәргән шешә алып, тузрап яткан гәзитәрзән бере енә алды. Икмәк кыйырсыгын кап-урталай бүлеп, өстәл тартма ындағы абрек хәнийәре менән балыкты кыржкылап, шешәнәң барлык мөлкәтен калай көрөшкәләргә тигез бүлә койоп, гәзәтенсә, күззәрен хәйләлә кыса биреп ынаны:

– Әгәр зә яңылышма ам, ез – мосолман, шулаймы? Хәмергә каршы түгелме?

– Дүрт йыл буйы окоптарза үзебеззән кем икәнлекте лә онотток, алға килгәндән тартынмаҫка өйрәндек...

– Бына быны ы якшы. Хәзәр инде бөтәбез зә бер туған – ысын пролетариат. Күтәрзек!

Асығып йөрөгән Сәлимйәнәң башы капыл зыңланы, икмәк менән балыкты кинәнеп тумырзы.

– Буржуйзарзан власты тартып ал ак, бөтә Россияла Совет власы урынлаштыр – ак, якшы йәшәй башларбыз, – тигәнә томан артындағылай бәслығып ишетелде.

– Фронтта без якшы эшләнәк – армия коралды буржуйзарға каршы борорға әзәр. Керенскийзы қасан бырактырабыз?

– Бик тиззән. Быйыл ук. Ләкин, Владимир Ильич (Ульянов-Ленин иптәш) бөтәбезгә кат-кат киçәтеуенсә, эш Петроград менән генә осланмай. Бер үк вакытта Россияның бөтә төбәктәрәндә лә берзәм күзғалып, быға бөтә милләттәрзе ылыктырып, урындарза эшсе-крәстиән, алдат депутаттарының Совет власын урынлаштырырға кәрәк. еззән башкорт халкы быға әзәрме?

– Әзәрләрбез, ең ызғанып керешәрбез. Әммә быуаттар буйына каты изелгән, асузан күзе томаланған ярлы башкортто ысынлап большевиклаштырыу өсөн, Ульянов-Ленин иптәш язған баяғы мөкәддәс өс шарттың, бигерәк тә уңғы ының, тайпылыш ыз үтөлешә гарантияланырға тейеш. уңғы ы, тигәнәм, белә егез, милләттәрзән иреклә рәүештә үз билдәләнешән кәрмин итеү.

Сталин шешәнә, ризык калдыгын сейфына кире йәшереп, төрөпкә ен кабыззы ла изән буйынса йөрөштөрзә, калкынырға иткән Сәлимйәнәңде яурынынан баҫып ултыртты.

– Бары ы ла булыр, уға ис шикләнмәйбез. Бының өсөн, Владимир Ильич әйт-мешләй, эшләргә, эшләргә әм тағы ла эшләргә кәрәк... Белә егеззәр, Керенский әфәнде беззә, хак революционерзарзы, “большевистик зараза” тип ләғнәтләй. еззән бұрыс – үз яғығызға кайтып, шул “зараза”ны бөтә илгә таратыу.

– Эшләрбез, иптәш Сталин.

– Вәт быны ы – миңәсә. ез – ысын коммунист.

– Хушығыз, иптәш Сталин.

– Сабыр итегез. – Телефондың куласа ын шағырлатып әйләндәрзе, сымдын арғы осондағыға өндөште. – Иптәш Диманштейн, Силәбенән килгән Цвиллинг индәме? Йә әт кенә икәүләшеп инегез әле. – Трубканы урынына каптырып, аңлатты: – Россияның милләттәр мәсьәлә ендә соксоноп күзе сыжқан, бугашаған ярзамсым Диманштейн иптәште әйтәм.

Сакырылғандар әйәртәнешеп килеп инде – бая күргән Троцкий иптәш кеүек үк зур көкере танаулы, калын бөзрә сәсле урта йәштәрзәгә кешеләр ине. Тик Диманштейн тигәнәненә түбә е сынаяк асты ясылык ялтырай.

– Самуил Моисеевич, Соломон Моисеевич, таныш булығыз. – Тороп баҫқан Сәлимйәнәң күр әтте. – Мырзағолатов иптәш, фронттан; Урал зона ында эшләй башлаясақ окоп большевиғы.

– Башкортмо, татармы? – Диманштейн күзгә теkläне.

- Башкорт.
- ем... автономист икәнең күренеп тора.
- Совет автономисы.
- Анлашыла, анлашыла. Ләкин унда автономизм идея ын коммунистар түгел, ә буржуазия эйәрләгән.
- Сөнки башкорт коммунистары бармак менән генә анарлык.
- Ә ез нисек уйлай ығыз, Самуил Моисеевич? – Сталин төтөн бормаслаткан төрөпкә енең осон Цвиллингга тоҫканы.
- Беззә 1910 йылдан бирле партия ағза ы Шәмифолов, уның шәкерте Нуриманов бар, тәүге е минең ышаныслы ярзамсым. Без ундай хәрәкәтте, кем генә етәклә әлә, пролетариат революция ы өсөн ифрат зыянлыклы анайбыз.
- Ләкин ул хәрәкәт еззән башка йәйлә, башкорт буржуазия ы, танырға кәрәк, гегемонға әүерелеп, башкорт массаларының башында бара, – тип тыныс кына киҫәтте ялтас түбәле.
- Без уны бер елтәнеүзә киҫеп ташларбыз.
- Бик киммәткә төшмәҫме?
- Әйткәндәй, ез киҫәсәк ул баштар ара ында тап беззәң партия ағза ы... кем әле...
- Манатов, Иосиф Виссарионович. – Диманштейн ярзамға килде.
- Әйе, Манатов та бар, тизәр түгелме?
- Цвиллингтың сикәләре кызышты:
- Шул ук йәшерен буржуаз милләтсе-автономист – арык тире е ыбынған бүре ул. Бүреләрзә арыктарға якын юлатмаҫка кәрәк – башына етеп бул а ла арынырға! Был мәсьәләлә Бухарин иптәш яклыбыз.
- Сталин, төрөпкә ен сытырлаткансы емереп, ысын түшәмгә өрзә:
- Бухаринды беләбез. Ләкин еззәң үз башығыз кайза уң? Ә, Самуил Моисеевич?
- ағызак оя ылай кайнаған Башкортостан мөхитендә каты кул ғына кәрәк.
- Тоткан тоштан үк ындырып бармағыз әле, Самуил Моисеевич! – Диманштейн корзашының инбашына әшнәләрсә кулын алды. Сталин төтөнлө төрөпкә ен усында йомған килеш изән буйлап йөрөштөрөп алды ла кырт боролоп өндөште:
- Ә бына алдат шинеле кейгән башкорт коммунисы ни әйтер әле? Мырзағолатов иптәш, үз – езгә.
- Сәлимйән тулкынланыуын йәшермәне:
- Цвиллинг иптәштең үтә кыркыулығы менән килешеп етмәйем. Дүрт йыл буйы окоптарза қаңғыр ам да, илдән айырылманым, улышын тойоп йөрөнәм. Цвиллинг иптәш атаған буржуазия бүреләре артында бөгөн оло көс тора – гәййәрлеге канына еңгән ике миллионлык халык масса ы. Ул, үзегез үк таныуығызса, автономия орай, милли буржуазия шул идеяны бик оҫта файзалана. Ләкин был идея улар тарафынан түгел, ә беззәң аша бойомға ашырылырға тейеш ине, сөнки партиябыз ййындарында кабул кылынған резолюцияларза милләттәрзән үз билдәләнешкә хокуғы асык раҫланған, быны халыкка арымай-талмай илтеп еткерәү лазым. Бына мине, ябай башкорт бала ын, арбаған коммунизм идеялары башкаларзы ла бик тиз яулар. Самуил Моисеевичка мин шуны әйткәм килә: бүрене үлтер әк тә, милләтте үлтереп булмай, яман канкойош китәсәк. Иң якшыы – массаларзы үз идеяларыбызга инандырып, буржуазияны хәрәкәт башынан тыныс сәйәси саралар ярзамында олактырырға; етәкселек тезгенен үз кулыбызга көрмәп алып, Совет Рәсәйе әсендәге Совет автономия ын төзөргә. Башкортостандағы хәзерге юлбашсылык, минеңсә, әгәр белеп әш ит әк, Керенский артынсә

ук ауасак.

– Логично. Бухаринсылар күпме генә маташма ын, беләбез: хәзерге әм якын алдағы шарттарза иң оптималь сара был, – тине Диманштейн. – Күп милләтле Россияла башкаса мөмкин түгел. Цвиллинг иптәш тә, бәлки, үз карашын үзгәртәр...

– Артына ут капкас... – тип хихылданы Сталин. Цвиллинг ишеккә ыңғайланы:

– Капмаç, үндерербез!

– үндерешергә кал а, Шәмиғоловты ғына түгел, Мырзағолатовты ла сакыры-гыз. Ул Ырымбурға китә.

– Уны ына каршы түгелмен.

Сталинға шуны ы мәғлүм: Изел – Урал төбәгендәге башкорт автономия ы мәсьәлә е көн үзәгенә калкып, уның тирә ендә капма-каршы ике көс тарткылаша, шуларзың тезген остарын бер кулда нык бөрөп уйнатырға...

Изел – Урал мосолмандары ара ында революцион эште бергәләшеп ни рәуешле йәйелдерергә Цвиллинг иптәш менән арыу ғына килешеп, Мырзағолатов Казан вокзалына төштә – йөрәк өзгөс ағынылған тыуган илгә йәне-тәне менән тартыла ине. Вагонда аслы-туклы йоклап барғанында беренсе төндә үк ағыныслы төш күрзе: озон- ары куш толумло, көндәй якты йөзлө, аяз күктәй зәңгәр күзле мөгәллимә Гөлсәсәге...

2

Дүрт йыл буйына тубыктан кан кисеп йөрөп тыуган илен, якындарын күрергә өмөтә өзөлә язған егерме алты йәшлек егет ошо 1917 йылдың кырыс көзөндә поездары тейешенсә йөрөмөгән азаплы тимер юлдан, Ырымбурға тукталмайынса үтеп, арыкташ станция ы аша Воздвиженский (Эйек тамағы) разъезына килеп төштә. Тозланып әм унып бөткән алдат биштәрен (арка капсығын) арткан килеш акмар күперенән сығып, баш як башкорттары әм дә Перовский атсапкындары гизеп йөрөп такырайткан түтә юлдан Петровское (Кершәнник) яғына ыңғайлагас, арттан ылау кыуып етеп, арбага ултыртып алды – үзәренен ауыл карты; кескәй генә кибет асқан да Тозтүбәнән киçәкле тоз тейәп кайтып бара икән. Ил хәлдәрен орашкас:

– Бөтмәстәй зә уғыш булды – күз терәр ир-ат калманы. Көнкүрештә көрсөккә терәлдек тамам: тоз за, шырпы ла, кәрәсин дә, абын да юк – карама көлөнән елте я ап йыуынабыз. Ә ситса-мазар тура ында әйтеп тә тормайым. Басыузарзы карагура баçты, тере мал аны кәмене, сөнки катын-кыз, карт-коро, бала-сағанан гәйре эшләр кеше юк... – тип зарланып барзы. – уғыштың тәүге йылдарында батша хәзрәттәре алдатка алынғандарзың “алдатка” тип исемләнмеш катындарына айзыкын-айға аз бул а ла аксалата өлөш сығара ине, был и ә йөш алдаткаларыбыззы аззырзы: акса алған айын, Кершәнниктән урыс хәмере кайтартып, йыйылышып эсәләр зә:

*Кершәнниктең бакса ы,
Бакса ында мунса ы.
Үлмә ен дә, кайтма ын да –
Килеп тор он акса ы! –*

тип такмаклап бейейзәр зә илайзар...

– Ирзәрен ағыналарзыр... – Сәлимийәнден, канға батып үлеп калыусы окопташтарын хәтерләп, йөрәге сымырланы.

– Уны ы шулай инде. Күптәре тол калып илаша, алдатка акса ы түлөүзәре лә әллә қасан ук онотолдо. уғыштан фәкәт йә аяк ыз, йә кул ыз булып кайталар.

Йәнвәлидтәр күбәйзе... Хәйер, быйыл февраль селлә ендә ниндәйзер оро сәкмәнлеләр Петербурза Николай батшаны тәхетенән қолаткандар икән, тип ишеткәйнек...

– Ул оро сәкмәнлеләр – бына без булабыз кәнде, – тип кәлдә Сәлимйән, ши-неленә төртөп.

– Шулайзыр, сөнки шунан уң донъялар тагы буталып, Рәсәйзә тәртип бөтөп, ошо инен ымак ук фронттан дезертир кайтыусылар йышайзы, хатта коралдары менән...

– е! Ундайзар ни кыла уң?

– Болгаталар. Керенский тигән яңы батшаны ла түңкәргә, уғышты тукта-тырға, сөйәлле кулдар хөкүмәте төзөргә, тип тамак яралар. Уны ы ла булмаç тимә – Петербурзы әллә ниндәй кара сәкмәнлеләр айкай, ти, бит тагы.

– Хак үз. Кара сәкмәнлеләр тигәнәң – кара бушлатлы матростар ул, олатай.

– Керенскийзы ла аузар алар, тәхетендә ниндәй сөйәлле кул калыр?

– Капкас табылыр – силәге генә бул ын!

– Сөйәлле кул урынына герман кайзеры ултырма а ярай за...

– Кайгырма, Рәсәйзәң үз кайзерзаны етерлек.

– Ләхәүәллә-кеүәтә! Беззә лә донъялар болгансык: урыçтар – бер якка, татар-зар – икенсе якка, ә без үзебеззәң якка тартабыз.

– уңғы ын нисек аңларға?

– Батырға ла йән кәрәк, килмешәктәр касафатына күпме түзәргә була? Бакса эйә е – түгәл ез, үгез эйә е – күтән ез, тигәндәй, асаба ерзәребез таланып бөтөп, ус ясы ындай тау-таш ара ында ултырып калдык. Башкорт мәнфәгәттәрен кайгыр-тырға тип, быйыл йәйге ең Ырымбурза йыйылган Икенсе королтайға мине лә делегат итеп ебөргәйнеләр, шунда мәсьәлә кабырға ы менән қуйылып, Башкортос-тан тупрағында үз язмышыбыззы үзебез хәл итерлек милли-тупраклы мөхтәриәт төзөү өсөн ең ызғанып эш башларға карар кабул қылынды, барлығы ун ике ин-сандан хасил идаралык – Башкорт Мәркәз Шура ы айланды, уның рәйесе – ялан-катай Шәриф Манатов, урынбасары – юрматы Әхмәтзәкир Йәлитов, малиә эштәре бүлеге мәдире – мәрхүм Мөхәммәткамал ахун хәзрәттең кинийә Фатих Дәүләтшин, сәркәтибе – Ша изада Бәпес тигән мәш үр шағирзыр.

– Кызык! – Сәлимйән хатта устарын ыуып сәмләнде.

– Нимә е кызык – әллә таныштарыңмы?

– Шулайырак, олатай. Шәриф Манатовтан башкаларын бик якындан күрәп беләм, ә Манатовты миңә менән фиркәләш тип ишеттем.

– Әләй ә, улым, анауы арқандағылай буш капсык түгел икән ең – ауылға берәй файзаң тейер?..

– Эй, олатай, файза әр кемдәң үзенән тора ла а ул.

Бөтә е лә йөрәк ызлаткыс таныш та әм таныш түгел дә ауыл...

Буралары кыйшайып, нигеззәре сүгә төшкән атай йортона кара таңда арт кап-канан барып керзе. Йөрәккәйен сыгып китерзәй ыргылдыртып қыуандырғаны – ситән кура ышығында уны аяк атлауынан ук танып улығып кешнәгән Шүлгән йылкы ы токомло Кантураттың ихлас тәбриге булды. Биштәрен бағана тарбағы-на әлеп калдырып, қураға атлығып инде лә қараңғыла ике күзе куззай мөлдөрәп торған өйөклә өн тығыз яллы кайнар муйынынан куш қуллап қосакланы, сикәләрен яндырып йәштәре ағылыуын да измәнә:

– Йән қисәгем – Кантуратым, Кантуратқайым миңәң! – Кеçә төбөндә тумар-лап йөрәп шымарған, қарайып қатқан шәкәр ярсығын изгер бәрхәт иренле ат ау-ызына қаптырзы, теге е, башын сайқап, шақырлатып сәйнәнә. – Исән- ау ғына торзоңмо, мине онотманыңмы ни, Кантуратқайым миңәң, туйзырыусым миңәң,

тоғро дуҫкайым минең! – Янғыз атлы ерекмән йортонон бар язмышын үз муйынына йөкмөгән ирзер йөрәкле әм ақыллы йән эйә енең әсе сикә енә сикә ен басты, ат менән ерекмән күз йәштәре ике е бергә буталды; бер йыл үтер-үтмәҫтән ат эйәрләнеп, ир-егет коралланып, граждандар уғышына кызыл гәскәр булып китәсәктәрен, чехословак фетнәселәренә каршы уғышта Кантураттың, яр ыу йөрәген йәзрә ярсығы тишеп үтеп, козғондарға азык булып йығылып каласағын, яраланған ир-егеттең госпиталдә шул гәзиз Кантураты менән яман аташып ятасағын ике енең бере е лә белмәне ...

Ата ы Шә әргәрәй ярты карышка сүгеп, күҫә акалы әм сәсе карзай ағарған, кәүзә е лә корошоп қатқандай күренде. Әсә е Шәрифә лә шақтай қакша а ла, әүәлгесә бирешмәҫ тәбиғәтле, төз ынлы, нык-базык азымлы ине. Яуза юғалған янғыз улдарының кәзимгесә аяк-куллы қайтып инеуенә кыуанып бөтә алмай, қайза ғына ултыртырға, қай ылай ыйларға белмәй өтәленделәр.

– Башкөлләйгәме инде, балақайым?

– Белмәйем әле, әсәй, донъялар қай ы якка әйләнеп китер...

– Кантуратың ағынып кәттә үзенде – атайындың абанға сығыр хәле юк...

– Шулай за бесән әзерләй алған ығыз.

– Уны ын өмә итеп алдырттық инде.

– Инш-Алла, яғыр утыныбыз за бар. – акалын ыпырғылап өҫтәне атай қарт.

– Артабанғы ын Алла белә...

– Баш ау бул а, башка бүрек табылыр – әзәмсә йәшәп китербез. Орлок бармы бурала?

– Азырак қына бар за ул...

– Күберәген дә табырбыз. Яз ғына ет ен: Кантуратты егеп сығып, яланаяқланып буразналар ярырбыз. Әймәләмә тубалды муйынға асып, колас киреп тос орлоктар сәсербез.

Әсә е зарланып алды:

– Қартайзык, өй әштәре лә қыйын. Егәрле генә киленсәк алып қайтып, башлы-күзле бул ан, кот қуныр ине йортқа. – Аулығының мөйөшә менән күззәрен өрттә. – Үзебез күзәтеп йөрәген, бик уңған бер қыз за бар – аруу нәселдән.

– Хәзәр қыз-қырқын аззы; бик якшы қарап йөрәп, әсәйең әйтмешләй, нәсел-нәсәбен тикшереп алырға кәрәк.

уңғы үззәр Сәлимйәнгә боз астынан аққан ыузай тонокланып ишетелде, сөнки зәңгәр күзле Гөлсәсәген исләүзән улышы қысылып, бер аз өн өз қалғандан уң ораны:

– Заманында мин укытып киткән мәктәп аман гөрләп торамы, кемдәр әшләй?

– Кемдәр, тип ни, ақ ап қайтқан ыңар күзле алдат қына тырыштырған була шунда – үзебеззә кеше юклықтан, земствонан ебәргәйнеләр. Мәктәбебез зә, түбә е сереп, емерелергә тора. Мөгәллимә Гөлсәсәк менән ин әшләгән заманалар қайза инде ул хәзәр...

Сәлимйән, зи енен кем үреп иҫәнгәрәтеуен белдерергә қыймайынса, башын әйеп тәрән уйға батқан қилеш тыңланы, ата-әсә енең үззәре аман әллә қайзан алыстан қилде:

– Бала-саға тома назан қалма а ярар ине...

– Земствоға күпме генә мәрәжәғәт қыл ақ та, мөгәллимдәр уғышқа китеп бөттә, ә мөгәллимәләр етешмәй; Орскиза курс астық, шунда укытып сығарғас, берәй ен ебәрербез, тип яуап қайтаралар.

– Гөлсәсәк кеүек мөгәллимә булмас инде ул...

Сәлимйән, тергләп, башын қалқытты:

– Гөлсәсәккә ни булған? Қайза ул?

– Күпме көт өн... буға баткандай китеп юғалдың бит, балам...

– Бынан ике йыл элек, кайзальыр бөрйөн башкорттары ара ында укыта, кейүгә сыккан, тип ишеткәйнек...

Сәлимйөндөң улышы киҫелде, йөрөгө өзөлөп төшөрзәй ызланы – Гөлсәсәге мөнгелеккә юк, тимәк...

Ләкин өйөклө ө уға шул тәүлектең төнөндө үк төшөнө килеп керзе.

Бер ниндәй зә уғыш та, айырылышыгузар за булмаған. Ике енең, күззәре күззәрзән китмәй, йөрөктәре канатланып, мәктәптә балалар укытып йөрөгән сағы. Язгы ялт-аяз ял көнө. Яңы заман мәғарифы кушканса, укыусыларын жағрафия дәресе буйынса йәмле тәбиғәт косағына экскурсияға алып сыккандар.

Кәкүк сакрыузары тынмай күкелдәп гүмер анаған хуш есле әрәмәлектә карзай ап-ак муйыл сәскәләре ботактарын күбекләнеп япкан мәл... Сәскәнән-сәскәгә кунып оскан назлы күбәләктәрзәй, кускыл үлән ара ында балалар сыр-суу кубып ыргып- икерә, шуларзы карап хозурланып торалар. Йөрөктәрзә быуып тыйылгы-ыз дәрт, күнел тулы әйтеп бөткө өз наз ғына... Ике е хас та сабийзарзай етәкләшеп, көлөшә-көлөшә үлән киҫеп барзылар за кояш ары ы мылкып торған түнәрәк акланға сыктылар, шәкәр кеүек ап-ак олонло кайын төбөндө тукталдылар. Сәлимйән кыззы кинәт косағына кысты; Гөлсәсәк, күкелдәүсе бер кәкүкте тирбәлдәргән ботағынан өшкөтөп, ауа сыңратып көлдө, яғымлы-йомшак беләктәрен уның муйынына уралтты, төп өз зәңгәр күззәрен күззәренә төбәнә; шаян ел кыззың арыш аламылай ары маңлай сәсен бороп килтереп, егеттең сөм-кара маңлай сәсенә симәлдерзе, ике енең дә биттәрен кытыкклап иркәленә; ә ялкынлы ирендәре, бик тә ак, бик тә яй, бик тә ләззәтле көйзөрөп, бер-бере енә якынланы... Тик шул уштан калырзай татлы мәлдә генә Сәлимйөндөң ирендәре көтмәгәндә бозло-тәм ез тимер алкынлығы тойоп, башы артка салкайзы, Гөлсәсәк тә оскандай юкка сыкты; алкын уҫаллығы менән кара янған ясы ағаклы балта, ике енең ара ынан жыйлап үтеп, ак кайынға сабылды... әм әсенеп, йөрөгә ярылып кыскырган Сәлимйән төшөнән тертләп уянып, күззәрен асты, үзенең как икелә – ата йортонда ятканлығын көскә шәйләнә. Араларын киҫкән я ил балта уның күззәрендә мө өрлөнөп калғайны...

Иртәнге сәй эскәндә лә ата ы карт киҫәге бүленеп калғандарын дауамланы:

– Мәғрифәт усағы үнгән ауыл – ул, улым, киләсәге үнгән ауыл. Ә ин бит атаклы Дәүләтшин мәзрәсә ен бөткөн зыялы...

– Ярар, укытырмын, сак кына баш-күз алайым. Ил төкөр ә күл була, тигәндәй, күмәкләшеп бура күтәрәп, бина ын да яңыртырбыз.

– Инш-Алла, бир ен Хозай.

– Тик тәүзә Ырымбургға, шунан өйәз калабыз Орскиға барып йомошлай ым бар.

– Тағы китә еңме ни инде? – тип ыктанды әсә е.

– Етәр, шыңшыма! – Коро тотто атай карт. – алдаттың явитсә итеү бурысы барзыр – башкалар кеүек дезертир булып кайтмаған бит. Ни ти әң дә, уғыш вакыты.

– Хозайым, был донъя қасан күсәренә ултырыр? Илдә иген қалманы, мал бөттө. Өстәуенә, анауы Столыпин тигәндәренәң шойканы...

– Үлде бит инде ул, әсәй, үлтерзеләр...

– Тик суртан үзе үл ә лә, теше үлмәй: тирә-як урыстары оторо я илланды.

– Дөрөҫ әйтә әсәйен. Воронеж, Рязань яктарынан күсереп килтереп, тәнебезгә шырау итеп қазаған бәгзе кәүемдәр, “тәпир нам слобода!” тип, сабынлыктарыбыззы талап саба, урмандарыбыззы кырқып корота, баһыузарыбыззы малдан та-

пата. Кортмға биргән ерзәребез өсөн укыр тин дә түләмәй. “Башкорт бөтөргә тейеш!” – тип лаф оралар.

– Шулай шул. Шөкәрә утарындағы Василий ызнакумыбыззы белә ендер бит, улым?

– Белмәй ни, ат ыз урыс ине. Кышкы ын Рождество байрамдарында бала-сага ын санаға тейәп йөрөтөп күнел астыртырға безҙең Кантуратты орап алып кайтып китә торғайны.

– Бына шуның карсығын осраткайным Кершәнник базарында. Башы-күзе ақырайып я илланған: “ин, кәзерле ызнакумка, эш узмаң борон сукунып, урыска язылып кал. Башкорт тиззән бөтәсәк, бөтмә ә – бөтөрәсәкбез; ер- ыузары безгә, христиандарға, каласак, килде свобода!” – ти. Йылайыр урыстары башкорт ауылдарына барымта я ай башлаган. Барымтаға карымта китә – нишләрбез?

– Уны ы булмаң та ул, әсәй. Урыстың да башы бар, үз башы үзенә гәзиз.

– ин, әсә е, шаштырма! Башкорттоң тамыры тәрән. 1912 йыл Тукай за, Өфөгә килеп киткәс, сукунырға кушма а ла, тап ана шулай язғайны. Әммә башкорт йөшәнә, йөшәй, йөшөр!

– Ошо болғансык вақытта баш ыззар күбәйзе шул.

– Ләкин башлылар за етерлек, әсә е. – Улына әйләнеп карап әшкәртте. – Бөгөн берзән-бер төп таяныс – Ырымбур, Каруан арайзан эш йөрөткән Башкорт Мәркәз Шура ы, ишеткән ендер. Ысын узамандар айланған унда, араларында үзендең уғыштағы дуһың Гәлиәхмәт Айытбаев та бар.

– Бына нисек! Уны ын кайзан белдең?

– Ауылына кайтышлайы безгә уғылып, бер кис кунып, хәлдәрендә өйләп киткәйне. Икебез тиң коммунистар фиркә енә ылығып, ысын бәлшәүик булдык, ақ батшаны аузарыштык, тигәйне. Шул ысынмы?

– Гәлиәхмәт юкты өйләмәс, атай.

– Әләй ә, бәлшәүик кем дә коммунист кем ул?

– Ике е лә бер тип әйтерлек, атай. Изелгән халык мәнфәгәттәренә зәрә тоғро, кыйыуырак көрәшсе була ул большевик.

– Башкорт Мәркәз Шура ының рәйесе Шәриф Манатов кеүекме?

– Уны мин якындан белмәйем, әммә Петербурза Ульянов-Ленин иптәш етәкләгән яугир фиркәнең ағза ымын, шуға күрә большевикмын, тип әйт әм дәрәс булыр. Бөтә Рәсәй халыктарын, шул иһәптән башкортто ла, бөгөнгә афәтле тормоштан шул фиркә генә котқарасак.

Атай карт елкә ен тырнаны:

– Ай- ай, алыс Битирбурзан тороп белерзәрме безҙең хәлдә? Ақ батша ла белмәнә. Бабалары кул куйған шартнамәләрзе бозоп, ярлы башкортто үлем хәленә килтереп еткерзе.

– Ярлы башкорт хәлен без, бындағы башкорт большевиктары, якшы белә. әм без бөтә Башкортстанда башкорт ярлы-ялпыларының Совет хакимиәтен урынлаштырып, халыкка ысын хөрриәт бирәсәкбез.

– Ни тигән үз ул Совет?

– Шул ук Шура ул.

– Әләйгәс, Каруан арайзағы Шәриф Манатов ин әйткән ул Ульянов-Ленин менән фекерзәш икән – ул да башкорт шуралары төзәй зә.

– Ләкин безҙең шуралар бер башкорттоко ғына түгел, ә Башкортстанда йөшөгән барлык милләттәрзеке буласак.

– Ай- ай, улым, кыркка бүленгән бөтөн икмәкте кабат йәбештереп-бөтөнәйттеп булырмы икән?..

Сәлимийән өндөшмәне. Өй беренсә йөрөп ауылдаштарының хәлен белгәс, Кантуратын эйәрләп, тирә-якты, шул исәптән урыс араларын, көнкүреш әм сәйәси улыш йә өтенән барлап кызырзы – кайза ла шул бер тын алыш... амсып ятмаҗка көрәк!

арыкташ тимер юл станция ынаса илтөп куйырға ылаусы яллап (атай карт сирлөп тора), таң ары ынан биштәрен тотоп сыгкәс, Кантураты янына инөп хушлашыузан тыйылды – китеүе озақка булма ын. Ләкин озақ юғалып торөп пәйзә булмыш йөш хужа ын күрөп туймаған арғымак ситән азбарзан озон итөп кешнөп калды.

(Дауамы бар.)

ЫЛТАНМАЛАР:

¹ Ямигә – йыйыусы (соборный), бөтә мәхәллә йыйылып йома намазы укыла торған зур мәсет.

² Хәллә е – кейеме.

³ Ерекмәндең – ер (ауыл) кеше енең .

⁴ Мулдәкәлеккә – укытыусылыкка, казак балаларын укытырға.

⁵ Калта ы – акса ауыты.

⁶ Кершәнник – атаклы урыс язуусы ы Н.А. Крашенниковтың баба ы Петр Крашенников беззәң бабаларзан атып алынған ерзә нигезләнған базарлы касәба, хәзгере Петровское (Сәнжем-Бикти-мергә 18 сакрым).

⁷ Биштәр – юл тоқсайы.

⁸ Бүтәгә – даланың ер йөзөн япқан нескә йомишак абаткы үлән (ковыль), ә уның көмөштәй кыл-сәскә е – кылған.

⁹ Мәзүм (эскер ез) – мулла улдарына хөрмәтлөп өндәшеү.

¹⁰ Шәриктәштәренә – бергә укыусыларына.

¹¹ Баш ятка – йылғаларыбыз (йәгни Касмарт, атмар) башланған ятка – ыу үренә.

¹² Фатих Дәүләтшин 1917 йылдың 29 августындагы II Башкорт королтайында Башкорт Мәркәз Шура ының (Башкорт Үзәк Советының) малиә (финанс) эштәре бүлеге мәдире итөп айлана.

¹³ Гөбәйзулла Тажи улы Уразов (Мөхәмәткамал Дәүләтшиндың кызының улы) 1918 йылда –кыйыу кызыл партизан, 1919-20 йылдарза – Муса Мортазин бригада ының полк комиссары; 1920 йылдың июнендә Совет Башкорт Вақытлы Хөкүмәте ағзалары эш урындарын ташлап киткәс, Шәмиғолов режисмындагы яңы хөкүмәттең секретары итөп айлана.

¹⁴ Хут – кышкы селлә азағындагы шартлама ыуыгк.

¹⁵ аумал – яңы ғына өлгөргән, кыркыуланмаған йәш кымыз.

¹⁶ Әхмәтзәки Вәлиди Туғандың “Хәтирәләр”енән алынды.

¹⁷ Гүә – тануы.

¹⁸ Деисылык тәғлимәте буйынса, Алла ы Тәғәлә гәләмде яралта ла, уңынан донъя эштәренә кысылмай, тәбиғәт үз канундарынса хәрәкәт итә, ә кеше и ә үз ихтиярында.

¹⁹ Мәмүн (813–833) – был хәлиф вақытында исламдың мутазилссы ағымы рәсми төс ала. Мутазилссылар Көрбәндең Алла тарафынан биреләуен танымай, уны боронго ерек фәлсәфә енә якы-найтырға тырыша.

²⁰ Шөб ә – шик, икеләнәү.

²¹ Тәксир – “гәйеплемен” мәгәнә ендә.

²² Зөлкәрнәйзең – Александр Македонскийзың.

²³ Фатих – асыусы, башлап ебәрәүсе, яулап алыусы.

²⁴ Вәлиә – эйә е, хужа ы.

²⁵ Атлы казак – башкорт казачийзары.

²⁶ Ыҗстанында – станица ында.

²⁷ Габдулла (Абдулла) Дәүләтшин – 1918 йылда Ырымбурза Автономиялы Башкорт Хөкүмәте большевиктар тарафынан кулаа алынғас, уның урынына (халык күзән буяр өсөндөр) шулар ойош-торған Вақытлы Башкорт Революцион Комитеты рәйесе.

²⁸ Янарал — генерал.

²⁹ Сәргәскәр — гәскәр башлығы, командующий.

³⁰ Ғәбделәхәт Сибәәт улы Сәйетбатталов — боронго шағирыбыз ибәтулла Сәлиховтың дүртенсе быуын токомо (шәжәрәе: Сәлих — ибәтулла — Сәйетбаттал — Сибәәтулла — Ғәбделәхәт), 1917 йылдан — большевик; 1918 йылда Ырымбур казактары йыйынында йыйын президиумына ағза, йыйын сәркәтибе итеп айлана; Сәнкем-Биктимер төбәгендә кызыл гвардия ойштороп, уның командиры була, ақтар камалышында қалған Орскиза — қаланың оборона башлығы; Кызыл Армия сафтарында төрлө фронттарға уғыша; 1920 йылда, Башчека рәйесе урынбасары буларак, Башкорт автономияының дошмандарын шәмиғоловсыларзы рәсми рәүештә кыйыу фашилай; шунан уң Башглавмилиция башлығы вазифаында 1921 йылдың 6 февралендә қапыл үлә.

³¹ Әснә — аллергия йәки астма, әснә еләге төнәтмә ен әсеп дауаланалар.

³² Хөрриәт — азатлық.

³³ Әлхасил — кысқа ы.

³⁴ Темәскен — разведчик.

³⁵ Дахил — әскелек.

³⁶ Ирәм (Имир) — шул исемле гермафродит тәүбабабыз Дәү Хозайзың (“Урал батыр” эпосындағы Йәнбирзе менән Йәнбикәнән) гүзәл бақса ы — атабыз Әзәм (Урал), әсәбез ауа (Шүлгән) яралған әжмах.

³⁷ Ауыл асырауы — азна айын сиратлап өйберенә йәшәп тамак туйзырусы үк ез етем бала.

³⁸ ибә — бүләк, бушлай биреү (спонсорлық).

³⁹ Мөхәмәт пәйгәмбәр еренә хаж кылып, Зәм-зәм шишмә енән алып кайтмалы изге ыу.

⁴⁰ Ғәбделхәй Иркәбаев, буласак шағир, 1919 йылда большевиктар тарафынан яуыздарса үлтәрелә.

⁴¹ Сәлем Солтанов — 1918 йылда Ғәбделәхәт Сәйетбатталов әтрәтенә кызыл гвардиясы ы; 1919 йылда ақ башкорт гәскәре алдаттары араында уларзы кызылдар яғына сығырға өндәп йөрөүсә өгөтсә-агитатор, шул йылдың февралендә Темәстә башкорт гәскәренә кызылдар яғына сығыуын қарарлаған гәскәри йыйын делегаты.

⁴² Төхфәт Сенәкәй — буласак шағир, Ша изада Бәнесовтың Ырымбур осор дусы, ул әләк ителгәс, уның түгеләп-сәселәп қалған әсәрзәрен ил буйынса йөрөп йыйыуысы, шағир хакында хәтирәләр авторы.

⁴³ “Столыпин галстуктары” — батша самодержавиеына қаршы көрәшеүселәрзәң асыулы кәүзәләре әленәп торған дар бағаналарын халық шулай атаған.

⁴⁴ Рассыльный — курьер, йомошқа йөрөүсә.

Каруан арайлы қалабызға Әхмәт бай қунақханаының асқы қаттағы арзан бүлмә енә урынлашып, сак қына баш-күз алғас, Сәлимийән тимер юл мастерской-зарында әшселәр араында юллап тапты партияының урындағы етәксәе Александр Алексеевич Коростелев иптәште. Үзенән күп була ике-ес йәшкә өлкәнерәк, ләкин 1905 йылдан уқ партия ағзаы, 1905 — 1907 йылдарға Самаралағы қораллы көрәштә әүзем қатнашқан; күзғалыш бастырылғандан уң батша жандар-мерияынан озақ қына боһоп йөрөп, 1910 йылда ялған исем менән ошон-

«Ави́зет»дә — «Казан утлары»

Рауил ФӘЙЗУЛЛИН,
“Казан утлары” журналының баш мөхәррире,
Татарстандың халык шағиры

РУХИ ЙЫЛЪЯЗМА

Бөгөнгө укыусы белгән “Казан утлары”ның башлангысын совет осоронан — 1922 йылда сыккан “Безнең юл” журналынан иҫәпләү гәзәткә ингән. Журнал беренсе анда ук үзенә коласлы зур басма — айырым йөм үриәт сиктәре менән генә сикләнмәгән киң даирә басма икәнлеген ызык өстөнә алған. “Безнең юл” идара ынан әзиптәргә, шағирзәрға, ғилем-әзәбиәт мөхибтәренә (өйөүселәргә — **Р. Ф.**) мөрәжәғәт” тигән язмала былай тиелгән: “Хәлдәрзәң гәзәттән тыш ауыр булыуына карамастан, “Безнең юл” журналын сығара башланык. “Безнең юл”дың сығыуы Татар йөм үриәтенә мәркәзәндә — Казанда бул а ла, был мәжмүгә Рәсәйзәң төрлө яктарында йәшәгән әммә татар-башкорт халыктарына хезмәт итеүзә үзәнә максат итеп ала. Бына шул ауыр, зур бурысты үтәүзә без, әске Волга-Урал, Сибирияның төрлө мөйөштәренә эшләүсе әзиптәр, шағирзәр, барлык ғилем-әзәбиәт мөхибтәренәң ярзамына ышанып эшкә керештек. Үтенәбез: бер яктан, был журналдың таралыуына, икенсе яктан, ғилми-сәйәси, әзәби материалдар, мәкәләләр ебәрәү менән был журналға булыш ындар ине”.

Әйе, озон, катмарлы юл үтелгән. Осор-дәүерә лә үтә сетерекле, фажиғәле төсмәзәргә бик тә бай. Халык низәр генә кисермәгән дә ниндәй генә ынаузәр үтмәгән был йылдар әсендә! Инкилаб-революция зилзиләләре лә; ак-кызылдарға айырылып бысакка бысак килеүзәр зә; аслыктан йәки үлөт сирзәренән нәсел-ырыу менән кырылыузар зә; яңыны төзөйөм тип булғанды юк итеүзәр зә; синиф-кларстарға бүленә-бүленә, дин канундары менән көрәшә-көрәшә, алфавит-язмаларзы кат-кат алмаштыра-алмаштыра кибла ыз, иманыз калыузар зә; диктаторзәрзан, сәйәси авантюристарзән культ я ап, үззәрә “шөрөп-винт” хәленә калып, миллиондарзың яузарзә, өргөн-лагерзәрзә әләк булыузары ла; тәбиғәт канундары әм халык мәнфәгәте менән иҫәпләшмәйенсә, ер- ыузы мәсхәрә итеп “бөйөк-бөйөк” төзөлөштәр, хәрби сәнәгәт комплекстары короузар зә; гәмәлгә ашмас хыял — коммунизмға

фанатиктарса ихлас ышанып, хәкикәткә хилафлык кыла-кыла, беләк көсөн әм акыл әләтен кәрәкмәгәнгә исраф итеүзәр зә — әммә е булган был дәүерзә!

Йылыязма ында үз осоро идеология ы шактай ук сағылыш тап а ла, ул, сәйәсизән бигерәк, беренсе сиратта ижтимағи-әзәби журнал; икенсенән, журналды тормош йылыязма ын гәзел теркәй алырлык талант эйәләре — языусылар, әзиптәр сығарған; өсөнсөнән, журнал быуат дауамында тиерлек бер өзлөк өз, туктамайынса (кай ы сак тиштә йылдар буйы сыкмаған осорзә ла барға анап, зур анлы юбилей байрамдары үткәрәп йөрөгән басмалар за осрай) сыгып килгән.

Журнал 1922 йылдан алып 1930 йылғаса гәрәп шрифтында “Безнең юл” исеме менән сыккан. (1930 йылдарға тиклем үк шул ук исемдә ун көнгә бер сыга торған йәнә бер басма булуын да искәртәйек.) Утызынсы йылдан “Безнең юл” икегә бүленеп, “Яналиф” (Татарстан Мәғариф халык комиссариаты әм Совет языусылар ойошма ы органы) әм “Атака” (Татарстан пролетариат языусылары ассоциация ы органы) исемдәре менән басылған. Ә 1933 йылдан 1965 йылға тиклем — “Совет әдәбияты”, ә уңғы дәүерзә “Казан утлары” атама ы менән донъяға сыгып килә. Заман сәйәсәте әм уның шаукымдарына бәйле рәүештә журналдың ойоштороусылары ла (Татар социаль Шуралар йөм үриәтенәң Мәркәз башкарма комитеты әм Халык Комиссарзары Советы; Татарстан Халык мәғарифы комиссариаты, РКП(б)ның Татарстан өлкә комитеты, Совет языусылары ойошма ы; ТАПП әм Кызыл Армия-Флот языусыларының Татарстан ойошма ы; Татарстан Языусылар берлеге, Татарстан Министрзәр Кабинеты, редакцияның хезмәт коллективы...), титул билгеләмәләре лә (ғилми-сәйәси, әзәби-ижтимағи журнал; сәйәсәт, сәнгәт, иктисад әм әзәби тәнкит журналы; әзәби-ғилми, ижтимағи басма; әзәбиәт, сәнгәт әм тәнкит журналы; әзәби әм ижтимағи-сәйәси журнал; әзәби-нәфис әм ижтимағи-сәйәси журнал), структура ы ла, редакцияның эш урындары ла үзгәрәп, алмашынып торған. Исем-атамалар төрлө осорзә төрлө үз тәзмәләрендә бирел ә лә, уларзә төп ике төшөнсә әр сак акланып килде — “әзәби” әм “ижтимағи”.

Журналдың “Безнең юл”, “Яналиф”, “Атака” исемдәре менән сыккан осоро 1922—1932 йылдарға карай. Сағыштырмаса кыска бул а ла, ил тормошоноң үзенсә катмарлы осоро. Революциянан әм Граждандар уғышынан уңғы ауыр тормош, Сталин диктатура ының нығый башлауы, интеллигенцияның аптыраулы халәте, диндәргә қаршы актив өжүм, солтанғәлиевсылықты фаш итеү шаукымы, күмәк хужалыктар төзөү хәрәкәте, әзәби даирәләге сыбарлык әм таркаулык... Тәбиғи, журнал биттәрәндә бик асык сағыла был хәлдәр. Ысын әзәби әсәрзәргә карағанда көндәлек сәйәсәткә бәйле материалдар күберәк урын алған заман был. Дөрөсөн әйтергә кәрәк, әзәбиәттәң алтын фондына инерлек әсәрзәр мул түгел был йылдарзә. Шулай за журнал биттәрән оло исемдәр бизәп тора: Ф. Ибра имов, . Такташ, Ш. Камал, Ш. Усманов, Х. Туфан, К. Нәжми, Г. Котой, Ф. Хәсни... Ниндәй генә осор, ниндәй генә сәйәси тетрәнәүзәр булма ын, ысын талантлы кәләм эйә енең әсәрәндә, өлөшләтә бул а ла, хәкикәткә тоғролок акланып қала ул...

Журналдың “Совет әдәбияты” осоро 1933—1965 йылдарға карай. Ил тормошоноң йәнә бер катмарлы, драматик осоро. Хәйер, Рәсәйзә катмарлы булмаған осор юк та, бугай... Халык хәтерәндә тетрәндәргес фажиғә булып қалған этаплы вақиғаларзә искәртәү зә етә: золом дәүере... Ватан уғышы...

Халыктың икмәккә туймаған йылдары... унырак бер аз еnellек — “Хрушев йылымыслығы”, демократия өлгөләренең тормошта сағыла башлауы... Мәглүм булганса, золом әм уғыш йылдарында күп басмалар сығыузан туктай йәки ябыла. Әммә татарзың әзәби журналы йәшәуен дауам итә. Язмыш тарафынан нәсәлде аклап калырға тейешле сәләмәт күзәнәкле зат кеүек, ул, сәйәси катаклизмдарға бирешмәйенсә, күпмелер ташламаларға барып, исемдәрен алмаштыра-алмаштыра бул а ла, есемен-рухын аклап кала. унырак мәш үр Ғәли Акыш был хакта тикмәгә генә былай тип язмагандыр: “Социаль-мәзәни тетрәнүзәр фажиғә ен башынан кисергәндә лә бирешмәгән, ау-сәләмәт йәшәргә тырышқан әм шактай дәрәжәлә шуға ирешкән журналыбыззың эшсәнлеген зур ка арманлык, мөгжизә анайым”. Был үзәр журналының төрлө исемдәрзә сыккан бәтә осорзарына ла кағыла, тип уйлайык.

Журнал әр вакыт халык тормошо мәнфәгәттәрен кайғыртып йәшәне, ил язмышы — уның язмышы булды. Журнал авторзарының күбе е уғышта катнашты, байтағы яу кырзарында ятып калды.

Ошо урында Ғ. Әбсәләмов үзенең фронттан язған мәкәлә ендә искә алған бер алдат хатынан өзөк килтереп узайык: “Бөгән самолеттарзан почта ташлананылар... Еүеш капсыктан минең исемгә ез ебәргән “Совет әдәбияты” журналы килеп сыкты. Мин уның әр битен усақ йылы ында киптереп сыктым, шунан иптәштәр менән бергә йыйылышып укый башланык”.

уғыш тамамланғас, тыныс тормошка ыу аған язгыусылар киләсәктә якты тормош буласагына нык ышанып, рукланып яңы әсәрзәр ижад итә. Ғ. Әбсәләмовтың “Ак төндәр”е (1974), “Алтын йондоз”о (1949), “Ғазинур”ы (1951), М. Йәлилден “Моабит дәфтәре” циклына ингән шиғырзары (1953), Н. Дәүлизең “Йәшәү менән үлем ара ында” (1957), Ш. Маннурзың “Муса” (1965) романдары, С. Баттал, С. Хәким, З. Нури, Ә. Маликов .б. поэмалары әм шиғырзары журнал укыусыларына еткерелә.

Илде төзөкләндерәү осоронда журнал сәхифәләрендә халыктың күркәм әхлаки сифаттарын, тарихи үткәнен, хезмәт өйөүсәнлеген сағылдырыусы яңы әсәрзәр — Г. Бәшировтың “Намыс” (1948), К. Нәжмизең “Язгы елдәр” (1948), И. Ғазизың “Онотолмас йылдар” (1949), М. Әмирзең “Ялантау кешеләре” (1953), “Саф күнел” (1959), Ғ. Әбсәләмовтың “үнмәс уттар” (1959), Ф. Хәснизең “Йәйәүле кеше укмагы” (1961), Ғ. Ғөбәйзең “Без үскәндә” (1963), Ә. Еникизең “Йөрәк сере” (1958), “Рәшә” (1963), Г. Ахуновтың “Хазина” (1962), А. Расихтың “Ике буйзак” (1964) романдары; Н. Исәнбәт, Р. Ишморат, Ш. Хәсәйенов, Х. Вахит, Ю. Әминев пьесалары, Х. Туфан, Н. Арысланов, С. Хәким, Ә. Давидов, З. Мансур поэмалары әм шиғырзары журнал аша үз укыусыларын тапты.

“Казан утлары” — ысын мәгәнә ендә халык журналы — игенселәр, укытыусылар, укыусы йәштәр, зыялылар басма ы. Уның рухы ысын мәгәнә ендә халык тормошон сағылдыра, язмышы халык язмышы менән тәңгәл бара. Юк а, аслы-туклы йылдарзә ла, илде “боз уккан” осорзарзә ла ул акланып калына алыр инеме? уғыш кырзарында ин кәзерле хаттар менән бергә поход сумкаларында йөрөтәрзәр инеме? Котоп тарафтарында йәки сүлле Караком яктарында, шахта барактарында йәки тайга кинлектәрендә күп анлы милләттәштәрәбез уны тыуган як сәләме, телебез а әңе итеп зарыгып көтөп алырзәр инеме? Ә инде бала сакта ук үзен әзәбиәткә багышларға, гәзиттә

йәки журналда беренсе кескәй генә мәкәлә ен йәки шиғырын бастырырға хыялланган йәштәр өсөн “Казан утлары”ның ба а ын әйтеп тора ы ла юк...

Журналыбыздың абруйын ни кәзәр генә күтәрәргә тырыш ак та, гәзел булайык. Танырға кәрәк: әзәм хатанан азат булмаған кеүек, заман басымы астында хаклык юлынан тайпылыулары ла булғылаган. Гуманизм иммәт-тәрәнә, эстетик идеалдарға хыянат иткән сәхифәләр зә осраштырғылай. Оло талант әйәләрен “буржуа ялсылары” тип ба алаузар за, ысын милләт ә елдәрен “халык дошмандары” итеп фаш итеүзәр зә, “оборона әзәбиәтенәң магнитостройзары өсөн көрәш”тәр зә, коммунизмға алып барыусы “юлбашчы”ларға мәзхиә укыузар за, ерле халык киләсәгә өсөн шикле әм куркыныс АЭС-тарға дан йырлаузар за... Әммә ошо йылдар әсендә әр бере е шактай калын (йыйылма бер том!) бәсма булып донъя күргән 1000 андың (барлык тиражын йыйан, үзе бер гәләмәт зур тау булып ине!) дәрәжә ен әм киммәтен әле әйтеп узган аташыузар билдәләйме уң? Юк, әлбиттә. уңгы 80 йыл әсендә бар булган иң күренекле әсәрзәребез тап бына ошо журналда донъя күрзе, укыусыларға, халыкка барып етте. угыштан уңгы әзәби хазинабызға карата бигерәк тә раç килә был. Йә, ошо журналға мөнәсәбәтә булмаған йәки әсәрен унда бастырыузы дәрәжә анамаған берәр татар әзибен табып буламы икән? Йәки “Казан утлары” тигән Әзәбиәт капка ын үтмәйенсә зур ижад майзанында танылыу алған берәй языусы булдымы икән? Шуны ын да искәртеп узыу урынлы булыр: журнал, иң әүәл әзиптәр бәсма ы буларак, байтак языусыларыбыз әсәрзәрен бында бастырып, гонорар алып, күпмелер дәрәжәлә матди яктан да файза күреп йәшәй алдылар; журнал үзенә күрә бер социаль яклау үзәгә лә була алды.

Журнал — әзәби-мәзәни тормошобоззон тарихи йылъязма ы. Әйе, был ысынлап та шулай. Журнал, беренсе нәүбәттә, татар языусыларының иң якшы яңы әсәрзәрен киң катлам укыусыларға еткерә. Был — уның тарихи традиция ы әм бөгөнгә статусы буйынса куйылған бурысы. Әммә рухи тормошобоз әзәбиәт менән генә сикләнмәй, шуға күрә лә журналға төрлө тармактарға “таралып егеләргә” тура килә. Нәфис әзәбиәттән тыш, миçалға, фән донъя ын ғына алайык: гуманитар өлкәлә, бигерәк тә әзәбиәт, тарих, тел белеме фәндәрәндә академиктарыбыз, йөзләгән фән кандидаттары әм докторзәрыбыз бар икән, быға кәзәр уларзың күбе е ошо журналда язышып, хезмәттәрен бастырып гилем үрзәрен яуланы. Аяныс, әле бығаса театр, көй, рәсем сәнғәте, гөмүмән, мәзәниәт тарихы буйынса махсус бәсмаларыбыз булманы тиерлек. Шуға күрә рәссамдар, композиторзәр, артистар, гөмүмән, сәнғәт кешеләре ижадына журналда шактай мул урын бирелә. Беззәң республика шарттарында был вазифаны журнал үзенәң бурысы тип ананы әм хәзәр зә шул фекезә тора.

Тәбиғи ки, бер генә халык та фәкәт үз кабығында, үз биләмә ендә генә йәшәп тәрәккиәткә ирешә алмай. Шуны иңтә тотоп, журнал сит ил әм күршәтирә кәрзәш халыктар әзәбиәтенәң дөйөм кешелеккә, гуманизмға хезмәт итә торған иң якшы өлгәләрен дә мөмкин тиклем яктыртып килә. Беззә сыккан Жоржи Амаду, Гарсиа Маркес, Акутагава .б. әсәрзәре — шуға миçал. Совет әзәбиәте классиктары аналған Я. Купала, И. Эренбург, К. Симонов, К. Кулиев, М.Кәрим, Д. Көгөлтинов, Р. Ғамзатов, С. Айытматовтарзың да кай ы бер әсәрзәре менән укыусыларыбыз иң элек беззәң журнал аша танышты.

1000 андың ярты ы сама ы (489) уңғы 40 йылда сыккан “Казан утлары” өлөшөнә тура килә. Йылдар буйынса иҗәпләгәндә, 1965 йылдан бөгөнгә кәзәр. Был инде — беззең заман, күптәребез ша ит булган заман, үзенсә кызыклы, гибрәтле, хатта бер ни тиклем аңлайыш ыз заман. Нимә менән характерлы уң был осор? Сағыштырмаса тыныс осор: локаль бәрелештәр (уғыштың тынып торғаны юк уның!) туктама а ла, ил буйынса гәрәсәт — зур уғыш афәте булманы; торғонлок әм үзгәртеп короу йылдары кисерелде; СССР таркалды; совет хакимиәте вақытында тупланған байлык бер тар даирә кулына күсте, “кырағай базар” мөнәсәбәттәре тамыр йәйзе, социализм осоронда шактай ук нык булган әхлак принциптары емерелде... Яңы быуатка күселде... Осор йылыязмасылары аналугусы языгусы халкы өсөн материалга бай, иҗ китмәле кызык осор. Иң мө име — үз азатлыгы бар, күнелендәген куркмайынса әйтеп була, язып була.

Был кырк йыл әсендә языгусылар ғәилә е әсендә лә тәбиғи алмашыныу-яңырыу процесы барзы. Быуат башында тыуып, Ватан уғыштарын кисергән быуын (ғәжәп колоритлы быуын!) гүмер әм ижад юлдарын тамамлап, фани донъялыктан күсте, улар урынын уғыш осоронда үсмер булған быуын алып, үтә бер үлпәнлек менән ижад итте (инде улар за ирәгәйеп бара). Төп майзанды 60-сы йылдар башында әзәбиәткә килгән быуын тота хәзәр, инде үксәләренә баһып, яңы быуын уларзы ла алыштырып килә...

Әйткәнәмсә, әзәбиәтебез өсөн ифрат бәрәкәтле осор. Был кырк йылдың беренсе ярты ында, шул осор идеология ы, социалистик реализм алымы сиктәре (хәйер, талант сиктәргә ыя алмай!) ирек биргән кәзәр, үззәренең иң яқшы әсәрзәрен ижад итте, ә уңғы 15—20 йыл әсендә, демократик азатлыктар кинәйгәс, төрлө жанрзарза байтак әзәби гәү әрзәр тыуа алды. Уларзың бары ы ла тиерлек иң әлек “Казан утлары”нда донъя күрзе.

Журналыбыззың “Казан утлары” осоро баш мөхәррирзәре — Р.Мостафин, Ғариф Ахунов, З. Нури, Р. Харис, Р. Фәйзуллин.

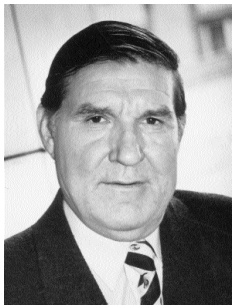
Бөгөнгө көндә лә журналыбыз редакция ында танылған языгусылар эшләй: Р. Ғаташ, Р. Низамиев, Мансур Вәлиев, К. Кәримов, А. Ғимадиев, Р. Юныс, М. Закир, Р. Мәрзәнов, Р. Сәғзи... Шуларға өстәп, йәнә ете кешелек тәҗрибәле гәмәли хезмәткәребез бар. Шуны ы характерлы: “Казан утлары”нда бер эшләй башлаған кеше хезмәт урынын алмаштырырга йыйынмай тиерлек, йылдар буйы баһылып эшләй бирә. Арабызза утыз-егерме йылдар эшләгән хезмәттәштәребез бар. Шуны ы ла игтибарга лайык: заманында гәмәли хезмәткәр — машинистка йәки корректор булып эшләгән әләтле қай ы бер йәштәр үззәре үк языгусылар булып китте. Мәсәлән, Ф. Байрамова, С. Саубанова ана шундайзарзан. Үзем дә, шактай йылдар был журналда хезмәт итеп, әлеге 1000 андың 200-нә баш мөхәррир сифатында кул қуйып сығарғанмын икән. Йәшермәйем, әске бер ғорурлық хисе уята торған ан был минең өсөн. Ошо зур қитап сығыу уңайынан, қысқа ы, кем булып эшлә ә лә — типографияла йәки компьютерза хәрәф йыйыгусымы, әллә баш мөхәррирме, бүлек мөдиреме йәки корректормы, сәркәтип йәки хисапсымы, редколлегия ағза ы йәки шофермы, бөгөнгә йәш хезмәттәшебез йәки ветеранмы, иҗәнме, әллә гүр эйә еме — әммә енә рәхмәт әйтке, иҗкә алғы килә.

Тыйылған йәки онотолған әзәби мираҗты халыққа кире қайтарыуза журнал эшсәнлеген әйтмәй үз ақ, язмабыз тулы булмаҗ ине. Бер генә исеimde айырып әйтеү зә күп нәмәнә аңлата булыр: бөйөк әзип Ғаяз Исхақи. Уның төп

зур әсәрзәре бөгөнгө укыусыларға иң элек журналыбыз аша еткерелде. Был бөйөк исемгә өстәп — С.Максуди, Й. Аксура, Г. Баттал, Ғ. Ғәзиз, С. Йәләл кеүек олуг заттарзың ижад өлгөләре. Боронго мирастан — “Йософ кисса ы”, “Изеүкәй” дастаны... анай кит әң, улар күп томлыктарға йыйылыр...

Кай ы сак күңелгә шундай уй килә: журналыбыз тура ында тәфсилләп өйләп тороузың хәжәте лә юк, уны бөтә татар донъя ы белә! Әйе, был — дөрөскә якын хәкикәт. Ысынлап та, үзен зыялы, мәгрифәтле тип анаған, милли йәнле әр татар гаилә енә барып етә торған басмаға әүерелгәйне ул. Йөзәр мең тираж менән сыккан сактары булды, донъяның татарлар йөшәгән бөтә китга-төбәктәрәндә алдырзылар уны, укыусылары ла миллионлап исәпләнде. Әммә был күр әткестәр, ниндәй кызганыс, инде үткән быуатка карай. Объектив тип әйтерлек етди сәбәптәр зә етерлек. Күрәп торабыз: уңғы тистә йылдар әсендә Кешелек донъя ы иң китмәле үзгәрештәр кисерзе. Фән әм әхлак өлкә ендә был үзгәрештәр бигерәк тә нык изелә. Уларзың ыңғайы ла, кире е лә әммәбезгә — тулы бер халыкка ла, айырым кешегә лә қағылмай калманы, билдәле. Компьютер заманы китапты, басма үззе кысырыклай башланы, ижтимағи тормошта әзәби үз көсөнә ихтыяж көмей төштә... Өстәүенә, СССР таркалғас, геополитик хәл нык үзгәрәп, татарлар күпләп йөшәй торған региондар республикаларзан айырым мөстәкил дәүләттәргә әүерелгәс, мәзәни бағланыштар көмене, татар телендәге басмалар ул ерзәргә етә алмай башланы... Шулай за бирешергә иңәп юк (ярамай за!), бөгөнгө көндәге тиражыбыз Рәсәйзә сығып килгән калын әзәби журналдар менән сәгыштырғанда шактай юғары әле. Әммә... “беззең журналды бөтә татар донъя ы белә!” тип өрән алыу бер катлылык булыр ине. Шуға күрә, был язмамда беззең басманы электән белгәндәрзең хәтерен яңыртып, яны быуындарға абақ-ғибрәт бул ын тип, журналыбыз тарихы тура ында бер ни тиклем өйләп китеүзе көрәк ананым.

Әйе, озон-озак йылдар алыслығынан карағанда халык тормошонда журнал үзенең асыл функция ын үтәгән. Әммә “яңы заман, яны йырлар” тигәндәй, әр осор әр кем алдында яңы бурыстар, яны талаптар куя. Ижтимағи тере организм буларак, журнал алдында ла тора ул бурыстар. Глобалләшеү киң колас алған дәүерзә халкыбыззың кабатланмас йөзөн, рухи мирасын ақлау, уны цивилизациялы ил-халыктар рәтендә киләсәккә алып бару, телде, әзәбиәт-сәнгәттә үстәреү, — әлбиттә, журналдың төп бурыстарының бере е. Шуға күрә лә Татарстандың дәүләтселеген яқлау, нығытыу әм уны тормошка ашырыуза ярзам итеүзе “Казан утлары” иң яуаплы бурыстарзың бере е тип анай. Әгәр Казан бөтә донъяға ибелгән татарларзың тартылыу кибла ы бул а, “Казан утлары” ла — туған телде хөрмәт иткән барлык милләттәштәребез өсөн мәгрифәт, ғилем усағы. Шуға күрә лә милли берзәмлек ыналған, “кеше йөне өсөн көрәш барған” заманда, китап үзенә иғтибар көмей төшкән дәүерзә без — языусылар был журналда осорзоң юғары талаптарына яуап бирә торған әсәрзәр язырға бурысыбыз.

Гәрәй РӘХИМ

Илкәйем

Яз язлаган... Йәй йәйләгән...
Көз көзләгән Илкәйем!
Кыш кышлаган... Кышын туңгас,
ин йылыткан Илкәйем!

Таңым аткан... Көнөм тыуған...
Шәфәк баткан Илкәйем!
Төнө буйы инең уйзы
Уйлап яткан Илкәйем!

Сәгәттәрәм, минуттарым,
Мизгелдәрәм — инеке...
“ин кемдеке?..” — тип орама...
... Мин — тик тыуған Илдеке!..

Беренсе күкрәү

Бик йырлагым килә
Бөгөн минең
Бар тауышка,
Көслө иттереп;
Бөгөн минең
Язгы күкрәү менән
Бер күкрәгем килә,
Гәр килеп.
Ямгыр болоттары
ыймай күккә,
Бер-беренә килеп бәрелә.

*Гәрәй Рәхим 1941 йылда тыуған. Ф. Тукай исемендәге Татарстан дәүләт премия ы лауреаты.
Татар, рус, башкорт телдәрендә сызкан күп китаптар авторы.*

Бәрелә лә, сәсеп ут-оскондар,
 Күктәр күкрәй, тауҙар дер килә.
 Иң беренсе күкрәү...
 Бураҙнала,
 Маңлайына куйып кулдарын,
 Атай карап тора болоттарға,
 Ул белә шул унда ни барын.
 Ул белә шул: иң беренсе ямғыр
 Ергә йәшәү, йәшлек килтерә,
 Морон төрткән йәп-йәш үлэндәрҙе
 Колағынан тартып үстәрә.
 Ул белә шул:
 Иң беренсе күкрәү
 Ирек бирмәй ергә кибергә.
 Ямғыр көтөп көн дә бүртә торған
 Бәреләрҙе асып ебәрә.
 Маңлайына ике кулын куйып,
 Атай карап тора юғары.
 акалынан ташкын акты инде.
 Нигезенә,
 Баҫкан тупрағына
 Иң беренсе күкрәү көс биргәс,
 Ул шыбырлап:
 —Булды,
 Икмәк булды,— тине,—
 Ил интекмәс быйыл,
 Интекмәс!

Бына шуға
 Язғы күкрәү кеүек
 Бер күкрәгем килә,
 Гәр килеп;
 Минең бөгөн
 Бик йырлағым килә
 Бар тауышка,
 Көслә иттереп!

Донъя миңә

Мин бишектә сағымда ук
 Донъя миңә ғашик булған.
 Шуға миңә зәңгәр күззәр
 Насип булған.

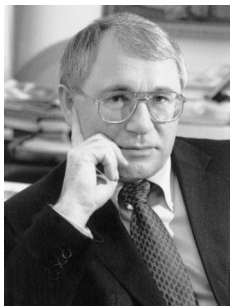
Ерҙе күрөп оклан ын тип,
 Кояшының нурын биргән.
 Шағир бул ын тигәндер ул,
 Йырын биргән.

ағыш биреп, күңелемде
 Тынғы ыз бер диңгез иткән.

Шатлык биреп, шул диңгезҙе
 Сик еҙ иткән.

Ғүмерем озон бул ын өсөн,
 Ашарыма икмәк биргән.
 Икмәк тәмен бел ен тиеп,
 Хезмәт биргән.

Акыл биреп, донъялағы
 әр нәмәнән көслә иткән.
 әм шуларҙың бары ы менән
 Кеше иткән.

Рәзил ВӘЛИЕВ

... Эйе, минең көслө рухымдан
Ер үе күктәр калтырар.

. Такташ.

Илай-илай, уғыша- уғыша ерзә
Акыл күпме яуап эзләгән...
Йә донъяны үзгәртәм мин бөгән,
Йә булма а, үзем үзгәрәм.

Аңламайзар, елде, зәңгәр, ти әң,
Тормошобоз — абантуй, ти әң.
әр нәмөгә минең үз атамам:
Айзы Кояш тиём, телә әм.

Сәскәләргә үз исемем бирәм,
Мең тереләм көнгә, мең үләм.
... Үлем менән яғалашканда ла
Акты кара тиеп өйләмәм.

Ысын дуслыкка ла дан йырлайым...
Был донъяла йәшәү — мең рәхәт!
Азашыпмы, кайсак килеп сыға
Беззәң йөрәккә лә мөхәббәт.

Уңды- улды була бутағаным,
Булғылай шул инде, булғылай...

Рәзил Вәлиев 1947 йылы. Шағир, прозаик, публицист, йәмәгәт әм дәүләт эшмәкәре. Күп анлы китаптар, шул иҫәптән ике тапкыр донъя күргән дүрт томлыҡ “ айланма әсәрзәр” авторы. Ғ. Тукай исемендәге Татарстан дәүләт премия ы лауреаты.

Кешеләрзән гел якшылык көтәм,
Мин хыялый, буғай, хыялый.

Хак ызлыкты күреп янам, шашам,
Матурлыкты күреп теңләнем.
Йә донъяны үзгәртәм мин бөгөн,
Йә булма а,
Үзем үзгәрәм.

Ауылда туй

Кайырып ас урыс капкаларын!
Кер ен кунак беззең өйгә лә!
Ауылда туй. Тракторсы егет
ыйыр ауыусыға өйләнә.

Урамдар тар бөгөн егеттәргә,
Йыр ағыла баһыу яғына.
Бейей бабай. “Кеше көлдөрмә” тип,
Илам ырап әбей ялына.

Койоларзың ыуы әселеп бөткән,
Колхоз аты баткан күбеккә,
Иске йырзар яңы булып яңғырай, —
Турғай кунғанмы ни күреккә!

Ауылда туй. Ябай ғына егет
Ябай ғына кызға өйләнә.
Машиналар тынып калған бөгөн...
Аттар саба, саба... әл-лә-лә!

Калым да бар, бирнә лә бар туйза...
Ниндәй искелек был?— тимә лә.
Егет батырлығы калым бул а,
Кыззың мөхәббәте — бирнәгә.

Саба-саба тезгендәрзе өззек,
Тик аман да йырзар өзөлмәй!
Быуаттарзан күсә-күсә килгән
Кыңғыраузар яр ып зеңгелдәй.

Урамдарзы иңләп шатлык килә,
Дуһ өйөнә, дошман көйөнә.
Кайырып ас урыс капкаларын!
Кер ен байрам татар өйөнә.

Мажаралар донъя ында
Мажаралар бөтөрмә?
Мажара ыз картлығымды
Был йөрәгем көтөрмә?

Донъя тулы күззәремдән
Был йүләрлек китерме?
Зәңгәр тулкын, ап-ак бәхет
Миңә кағылып үтерме?

Зө рөләрзән калған серзә
Ул уң миңә үтәрме?
Күлгә төшкән Ай шикелле
Әллә уң тик үртәрме?

Мажаралар донъя ында
Мажаралар бөтөрмө?
Бер мөхәббәт табыр өсөн
Бер йөшлегем етерме?..

Бәхет

Кая ташка менеп шиғыр яздым —
Был шиғырым бәхет турында.
Хозурланып тауза басып торам,
Болоттарға башым орона.

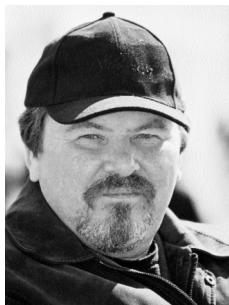
Шундай якын миңә бар кешеләр,
Тыуған яғым көүек киң йы ан.
Ташлап киткән йәрем кире қайтты —
Кулдарына ал ыу гөл йыйған.

Иңдәренә шатлык йөгө тейәп,
изәлмәй зә үтә ай, йылдар...
Үзәндәрзә илдәр уғышмайзар —
уғыш уйнай бары малайзар.

Уйынсыктар тезеп, шук малайзар
Майзандарза я ай парадтар...
Диңгеззәре — язғы ташкын ыуы,
Бата унда кағыз караптар.

Кистәр ет ө, кулға-кул тоташоп,
Әйлән-бәйлән уйнай дәүләттәр...
Бар кешеләр шундай киң күңелле,
Бар кешеләр шундай әйбәттәр.

Хозурланып тауза басып торам —
Болоттарға башым орона.
Қаяларға менмәй аңламаҫ ың —
Был шиғырым бәхет турында.

Ғәзинур МОРАТ

Ғаләм өнө

Айза, тизәр, сәйер өн бар,
Айза, тизәр, шундай хәлдәр.
Әгәр Күктәр өн өз тор а,
Сәйер булыр ине мәгәр.

Әгәр Күктәр өн өз кал а,
Туфан кубыр ине күптән.
Безгә азан макәме лә,
Кайтауаздай, ингән Күктән.

Кайтауаздай, әр ярым ай
Кунып калған манараға...
Ғаләм өнө макәменән
Хозай бирмеш таң ярала.

Ғаләм өнө макәменән
Яралалыр ила и моң.
Моң сүрә е булып ингән
әр бер үзе Ила ының.

Айза азан ишетелгән...—
Ерзә йөрәй шундай хәбәр.
Әгәр Күктәр өн өз тор а,
Сәйер булыр ине мәгәр...

Сусанин

Тарихтарзы кисә-кисә
Хәлдән тайзык. ыу анык.
Юл оранык шишмәләргә —
Юл күр әтте... Сусанин.

Эзләп киттек шишмәләрзе —
Шишмәләрзе тапманык...
Дәүерзәр куйған капканға
Кемдәр генә капманык та,
Кемдәр генә капманык.
Капканда ла Тәңре хакын,
Алла хакын акланык.

Без зә сығырбыз хак юлға —
Быуаттарзы кисербез.
Ирек тигән шишмәләрзең
Ятып ыуын эсербез.

Без зә сығырбыз хак юлға.
Юлдар уң бул ын!
Амин!
Каршыла — ете юл саты,
Юл сатында — Сусанин(!)

Килбәте шул ук. Исәсә.
Ниәте, бәлки, үзгә?
Белмәйбез: әллә азашкан,
Әллә юл айлай безгә.

Ынсыбағар*

Үз ба а ын ул бик якшы белә,
Шуға ла ул али әләй тыныс.
окланырға хатта хәтәр уға,
окланырға хатта күркыныс.

Караштарың менән кағыл аң да,
Әуерелер кеүек таш ынға.
Юк, юк, ынсы карашынан түгел —
Ғәрип донъялыктан ят ына.

Юк, юк, ынсы карашынан түгел —
Үз-үзенән йәшерә ул тәнән.
Мәңгелеккә күсәсәк был мизгел!—
Гүзәллеккә сабырлык бир, Тәңрем.

Сабырлык бир, Тәңрем, был мизгелгә —
Фәрештәңә ынсың куя канат.

* ынсыбағар — натуращица.

Ирендәрең менән кағыл аң да,
Али әгә әйләнер ын кабат.

ынсы китер...
Остахана ында
Хужа булып калыр бер үкенес:
Яратыуы хатта хәтәр уны,
Яратыуы хатта куркыныс.

Яңғызлык исемле кыз

Эзләмәгез мине бөгөн,
Мин юк бөгөн донъяғызга.
Күңелдең ыңар аскысы
Яңғызлык исемле кызга.

Ул кыз мине тоткон итте,
арылды ла индәрәмә.
Тәмәкемдең күк төтөнә
Косакланы билдәренән.

Ул кыз мине җашик итте,
Тағатты ла толومдарын,
Бышылданы... Ишеттем мин
Күззәр күзгә яғылғанын.

Теззәр тезгә кағылғанын
Ишеттем мин, ишеттем мин.
ыңар аскысын күңелдең
орарға, а , кисектем мин,
Кисектем мин.

Яңғызлык атлы кыз менән
Калырмындай мин мәңгегә.
Ул кыз миңә шундай якын —
еңә барам пак тәненә.

Ул кыз миңә шундай якын:
Гүйә, катын — мин яңғызга.
Эзләмәгез мине бөгөн —
Мин юк бөгөн донъяғызга.

Фәйрүзә МӨСЛИМОВА

Яз

Ак кайындар ялан аяк
 ыуға кереп баҗкандар...
 Әллә инде, кыззар ымак,
 Яратыузан шашкандар!

Сайкайзармы яулыктарын
 Кар ыузарына алып?
 Сихырланып калғандармы
 Күл-көзгөлөргә бағып?

Үззәренең гүзәллеген
 Беренсе күргәндәрме?
 оклан ындар безгә тиеп,
 ыузарға кергәндәрме?

Кар ыуында ак кайындар...
 өймәҗ ерзән өйөр өң.
 Кояш-егет көлә генә —
 Тигеҗ күрә әммә ен.

Мин уғышта булдым

Мин уғышта йөрөнәм атай менән,
 Атай менән еңеу яулаштым.
 Волхов азлыктарын кисеп сыктым,
 Камалышта калып, азаштым.

Фәйрүзә Мөслимова — ике шиғыр китабы авторы. “Ялкын” журналының әзәби бүлеге мөдире.
 Татарстан Республика ы Языусьлар союзы ағза ы.

Әсирлектәң тойзом әселәрен,
 Юк а, кайзан миндә бындай моң?
 Шул хактарза китап укы ам да,
 Ана шундай кино кара ам да,
 Йәнем менән әрнеп илаймын.

Атай менән әсирлектән кастым,
 Исән кайттым мин дә уғыштан.
 “Мин исән!”— тип атай өйөнгәнгә,
 Мин тормошто өйзәм тыумыштан.

уғыш бөткәс, Сталиндар киткәс,
 Мин тыуғанмын ергә, мин — дауам.
 Әсәй ез зә, атай ыз за күптән,
 Нисә үлгән, нисә яралған!

Мин уғышта йөрөнәм атай менән,
 Күр әгезсе, әле мин исән!
 Тыныслыкка йыр мәзхиә әйтеп,
 Язғы елдәр булып мин исәм.

Апрель кары

Ятып аунарғамы апрель карзарына?
 Апрель карзарылай әллә каралырға?
 Кар ыузары кеүек язғы ергә еңеп,
 Умырзая булып кабат яралырға?

Бына ниндәй хыял, ниндәй яр уу!
 Куңыр карзы ябынып, йәйрәп ята бақыу...
 Орлок төшөр көндө көтөргәме озақ,
 Касан кузғалыр, тип, йылғаларза ташыу?

Касан япрак ярам, ти, кайында берә.
 Кояш нурзарында бүрткән инде үзе.
 Ә ин, имеш, шул сак, көззәреңә китеп,
 Яман уулап йөрә, илам ырап йөрә...

Аунар инем, тиеп, апрель карзарында...
 Йүләр хыял бер тейештер таралырға.
 Берә ымак бүрткән хистәреңде тыйып,
 Бик акыллы кеше булып аналырға.

Ана шундай хыял!
 Апрель кары ирей...
 Шытып сығасағын умырзая булып
 Апрель кары әле төшөндә лә күрмәй...

Япрак хәлендә

*Бик ағынды ине баксам,
Гөлдәрем көтә, тимә.
Үзем ағындым, тип әйт ул ин.
Форур башыңды әй зә.*

*Күңелендә низәр барын
Күрөп булмай үтәләй.
Хистәреңде йәшермәйсә
Әйтеү кыйын микән ни?*

*изәм дә, измәйем кеүек
Тартыныу сәбәптәрен.
Япрак кеүек арғайта ың —
Их, ошо ғәзәттәрең.*

*үз йәшереп, тел йәшереп
Күпме була йөрөргә?
Кил баксаға, көтәм, тиң,
Гөлдәрем көтә, тимә.*

*Килермен дә, япрак итеп
Өзөп алыр ел генә...
Әйт тизерәк, көтәм, тиң!
Баксам ағынды, тимә!*

Луиза ЯНСУАР

*Устарыма яуа август йондоззары...
Болон түрзәрендә ағышлана гөлдәр.
Гөлдәр керпегенә яткан кырау төслө,
Күңел бакса ына инә көзгө өндәр.*

*Устарымда бейей август йондоззары...
Без уң Ер катында, Күк каршында кемдәр?!
Аяз күзе менән баға төп өз Киңлек...
Юк, йыуатмай йәнде, тик ағайта төндәр.*

*Ниндәй сик езлектәр елкендерә, әйзәй,
Ниндәй бығаузарзы өзмәк була кулдар?
Тыпырсына уста бәхет йондоззары,
Ә табанды өтә ер тузаны... юлдар...*

Ыу ау

*ыу ауымды басмай ут та, ыу за,
Саф шишмәләр, елдәр, тупрак — бер ни!
Йөрәк, ахыры, дымға ер еп түгел,
Офоктарға канат төбөп иңрәй.*

*Тып-тын шишмәләрзе калдырам да
Дауылдарға тамырланам, түзмәй.
Йөрәк, ахыры, үззәр, күззәр аша
Тәү бишеген, уңғы ватан эзләй.*

Луиза Янсуар — шагирә, “Күзен аса умырзая”, “Мин күктәргә кайтам”, “Болан жызы” .б. китаптар авторы. Филология фәндәре кандидаты, Татарстан Республикасы Языусылар союзында әзәби консультант.

Толом-толом...

Толом-толом ат ялдары...
Телем-телем беззең моңдар...
Сөйөмбикә — ыбай кыззан
Йөрәгемә ингән өн бар.

“ айлап ал да канатлы ын,
Ут ипкәнен тояғынан,
Мин басмаған ыу аузарзы
Бас, — тип, — етеп Хыялыңа!..”

Толом-толом ай нурзары...
Телем-телем беззең йәндәр...
Сөйөмбикә — еткән кыззың
Йәштәреләй — бер көн тамған.

Ул да айға карағандыр,
Юрағандыр низер тып-тын,
Ил йүгәне күскән сахта
Кулдарына, — Изел-Йорттоң.

Юк ынғандыр аткайының
Дымлы күзен, тоғрологон,
Тойғас бер көн бәгерендә
Дошман түгел, “дус”тың уғын.

Толом-толом Төн кара ы...
Телем-телем — аман илең...
Тик моңдары, йәне исән,
Сөйөмбикә — асыл килен!

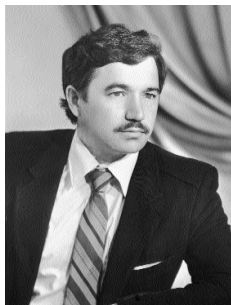
әм... ат менер кыззары бар,
өйөр — хисен Йырға түгеп,
аклар, яklar Ил хәтерен,
Толом-толом итеп үреп!

Без

Күзгә йоко кермәс Төн был...
Ел дә йоклай, ел дә тынған.
Шиғыр менән күзгә-күз без —
Яуға сыккан ирзәр ымак.

Хис кылдары йәйә булып
Тартыла әр караш-ымдан...
Шиғыр менән йәнгә-йән без, —
Парын тапкан йәрзәр ымак.

**Камил
КӘРИМОВ**

КОМ СӘҒӘТЕ
РОМАН*

I. Зөмәйрә

“Инештән бу эсмәйзәр...” Гүмер юлының икенсе ярты ына еткәс, кешенен фәлсәфә е үзгәрә. Килә бер көн: йөшлек вайым ызлыгы менән үтеп киткән манзараны, мөхитте, вакигаларзы, йылдарзы бөтә катнашыусылары менән искә төшөрә башлай ың, игтибар итергә лә ярамаған, касандыр яп-ябай ялтырауык бер быяла ғына булып күренеп калған минуттарзан алтын дәрәжә е биреп тәрән мәгәнә, оло өзөмтә, изге төшөнсә, ә, бәлки, уңгы йуанысыңды эзләй башлай ың. Юлдың беренсе ярты ындагы югалтыузар исенә төшөп, ине тәүбәгә килтерә.

Вәғәзәләр, йәшерен өмөттәр, иләс хыялдар менән тағы яз килә! Яззың яр ыу ташкыны яу булып донъяны буй ондорорга ынтыла.

Өйө булғандарзың түбә енен тамсы тама.

Курсак өйө ымак бизәкләп эшләнгән ояларза ете дингез, ете сик ызығын исән-имен үтеп кайткан замана сыйырсыктары, сит илдәрзә ишеткән-күргәндөрән өйләргә теләгәндәй, төрлө телдәрзә откан өн-ижектәрзе көйләп айраштыра.

Аккан ыузар кире кайта... Үз күззәре менән күрә е килгән кеше, Мишә йылғанының яр ситенә килеп, язгы ташкынды күзәт ен...

Киләндәрзәң көйөнтә енә эленгән Казан силәктөрәнән ташып сыккан ыузары гөрлөектәргә эйрәп инешкә төшә, инеш уны Мишәгә илтеп тапшыра, ә Мишә ыуын Изел әр вакыт өйөнөп каршы ала; ни әйәт, Шәленең ун шишмә е Изелден бер тулкынына әүерелә лә Каспий дингезенә ашкына. Дингеззәрзәң холкон беләбез — ул беззәң шишмәләрзе мәңгегә тозлап куя. Ләкин Шәле шишмәләре Сафура, Сыйырсык, атлы-йәйөүле әм дауыллы бурандар булып кире үз ауылына әйләнөп кайта. Без уларзы танымайбыз ғына...

Шәленең йылдар буйы ситкә ағып яткан шишмәләре йырак юлдар үткәс,

Камил Кәримов — билдәле татар прозаигы. “Казан утлары” журналының бүлек мөхәррире.

* Әсәрзәң кысқартылған варианты.

ғашиктарзы уғарырзай сафлығын, күз йыуырзай кәүсәрлеген юғалтқан болғансык, сиркансык шык ыз әм хәтәр ташкынға алышынған хәзер. Бәлки, Шәленекә генә түгелдер, тик барыбер заманында кем өсөндөр изге булған шишмәләр бөгөн килеп гона шомлогона әүерелгән. Улар, яз еткән айын кире әйләнәп кайтып, йөндәрзә әрнетә, бәгерзәрзә актара, хистәрзә ызлата.

Яз — тәбиғәттең тыуған мәле.

Фазыл гүмер озонлогон яззар менән анай. Кеше язы кешегә кәрәкмәй. Сит кешенәң язын да, шатлығын-кайғы ын да ташлап китеп була. Дүрт миллиард кеше йәшәгән Ер шарында, бакти әң, әр кем үзе генә көн итә: үзе генә тыуа, үз донъясында үсә, башкаларға иззәрмәскә тырышып қына ярата, үз йөрәгенә таянып көрәшә, күзен йомоп яңғызлыкта бәхилләшә әм япа-яңғыз ер куйынына керә...

Фазыл яңғызы ғына ташкындан ташкынға күсте, ыузан ыуға керзе, юлдан юлға икерзе. Кайза ғына бар ала, уға ыу әйәрзе, аккан ыузарзың кире кайтырына самими ышаныу менән өмөтләнәп йәшәне.

Тыуған ауылыңдан бер кит әң, торған ауылдар күбәйә икән...

Савин биштә енә яз үзенсә килә.

Кала хакимиәте күзенән каса-боһса, бер төн әсендә хәрәмләшәп алынған такта йорттарзың ашык-бошок өйөлгән нигеззәре ыу әсендә кала. Биштә ватык караптар килеп баткан диңгез қултығын хәтерләтә...

Утыз йылдар сама ы элек Казан- ыузың Кремлгә каршы яры буйлап бейек дамба узғандар ине. Савин биштә ен ел-дауылы тулқындарзан акланы ул аклауын. Ләкин ыу хәуефе тулқын булып қына килмәй. Казан- ыу Изел менән кушылған ерзә зур көскә әйә... Дамба аша сыға алмағас, тымык тулқындар кала халқы қызына торған қомлоққа енәп, ер астынан биштә урамдарына арқып сыға тора. Язғы ташкындарза Изелдә ыу күтәрелә, шуның өстөнә кар башына етерзәй ләйсән ямғырзар озакка китә, Савин халқының күзендә нур үнә. Бар тереклек ағынып көтәп алған яз Фазыл бөгөн йәшәп маташқан биштә өсөн йылдың иң мәрхәмәт ез мизгеленә әүерелә. Тубыктан ыу әсендә калған өйзәң хужа ына килеп: “Ни хәл йәшәп ята ығыз?”— тип ора әң, бөттәң — йән дошманнына әүерелә ең. Тауыктарының ун көндән бирле қунасанан төшә алмауын, бәз тулы картуфының ыу әсендә қалыуын, мейес астының ебеп емерелеуән ин былай за белергә тейеш!

Бында яз көнә күн итек кейеп йоклай торған халык йәшәй.

Фазыл трамвайға килеп керә, йәнәшәләге пассажирзар танау сира башлай, көйөк есә изеп түгел индә, еүеш ер есен изеп! Тәзрәнән үреләп кенә екән камыш өзәрзәй өйзәрзә йәшәүселәрзәң кейеменә ер есә еңә. Бейек йорттарза йәшәүсе коро кейемле қылтымбый түтәйзәр Савин халқын есенән таный.

Власть өйөүсе түрәләребез, сәйәси көрәштәрзә беренселекте яулар өсөн, бер фәйзәлы эш башлап ебәрзеләр: емерек йорттарза йәшәүселәрзә унар қатлы тимер-бетон ояларға күсерергә керештеләр...

“Мақтап арығас, яманла әң да була”. Бер, ике, өс, дүрт, биш, алты... Әгәр иллегә кәзәр анап кит әк, укыусының сабырлығы етмәс, ис шик ез, бүлдерер. Ә анай ы ине әр аңға айырым-айырым тукталып, анай ы ине. ыу быраулаусы Фазылға бөгөн — иллә йәш.

Уны, штат қысқарыу арка ында, аулығын да сәбәп итеп, вақытынан алда пенсияға озаттылар. Утыз йыл әсендә ауыл халқына өс йөззән артык артезиан қойо о қазған оқтаға мақтау үззәре әйтәлеп, икегә өс метрлы келәм тапшырылды. Заказсыларзың бере е, кулакса ы булмағас, бырауланған скважиналар өсөн келәм

партия ы менэн түлөгән. Хәзер был монгол келәмдөрөн, айырым острак өсөн тип, “Ак шишмә” ыу быраулау йәмғиәтенең кызыл мөйөшөндә аклайзар. Фазылға иртәрәк эләкте был келәм...

ик әненсе йылдарза “Ак шишмә”лә ун биш бригаданың әр кай ы ы көнө-төнө колхоз-совхоздар өсөн ыу скважиналары быраулай ине. Каланы ашаткан әм уның йөзәрлөгән ойошма ын эшле иткән ауылдар инде бөлгөнлөккә төшөп, заказсылар исемлегенән тамам юкка сыкты. Бензин-солярканы үтескә алып язгы сәсеүгә сыға торған, тапшырган икмәге, ауган өтө өсөн услап вексель тотоп калған ауыл әр бере е комбайн ба а ына төшкән артезиан койо о быраулата аламы уң? Бер миллион ум акса ын янға калдырыу өсөн ферма малдарына ыузы инештән мискәләп ташырға, янғын сыға кал а: “Әх, ыу бул а”, — тип бишәр йорттон рәттән көл булғанын карап торорға, мунса кергәндә йыуына торған ыуын сүмесләп анарға тура килә ауыл халкына. Шуға ла “Ак шишмә”нен эше кәмей, бригадалар аны алтыға ғына калды. Етенсе е — Фазыл бригада ы — ул да бына таратылды. Әле кисә генә 120 килолы быраулау торбаларын елтерәтеп өйрәп йөрөткән останың бөгөн иске арба кеүек гәмәлдән сыккан көнө.

Урыны йылыла, аягы ыуза Фазылдың пенсия келәме, социалистик ярыштын енеүсе енә мәңгегә бирелгән күсмә Кызыл байрак кеүек, мөйөштә тора — төрөлгән килеш... Ике такта ара ына шлак катыш быскы вағы тултырып кына королған был йортта келәм элерзәй тәзөк стена юк. Дүртәр метрлы өйзөң ике яғында тәзрә, бере енә ишек уйылған, бер якка мейес терәлгән... Хәйер, өйө лә Фазылдыкы түгел әле. Хужалары дүрт кешлек гаилә е менән свайлы өйгә күскәндәр, ә кейәүгә сығып кайткан кыззары ошонда теркәлгән, шуға күрә “сыпушка”ға бульдозерзар якын килмәй тора.

уңгы биш йылын ошо өйзә үткәргәс, күрше-күлән күзе лә әйәләште Фазылға; квартирант тотоп акса эшләп яталар, тип йорт хужа ы өстөнән ялыу языузан туктанылар. Бәлки, ныглабырак тотоноп, таныш-белештәр ара ында орашып йөрө әң, корорак биштәләрзән тынысырак мөйөш тә табып булыр ине инде...

ыу ни өсөн аға? Ул үзенә эш эзләй...

Йүгерек ыуға кара әң, кәйеф күтәрелә. Тымык ыу ағышка күмә. Ағым ыу үзен кеше туктатканды өймәй.

Фазылда — ыу холко. Ул юлдан төш ө, йәшәүзән туктай. Нервы ептәре, кан тамыры кеүек селтәрләнеп ауылдарзы-калаларзы үреп куйған, тәгәрмәсле вагон менән утыз йыл буйы гизгән тузанлы юлдар астында безгә күрәнмөгән тәрәнлектә ята ул ыу! Ер астынан сыккан ыу ғына саф. Өскә сыкмай калған шишмәләр тынғы бирмәй Фазылға. Уларзың тауышын ишетә, сөңгөлдәр, йырғанактарға карап ер астындагы ыу юлдарын тоя ул. Ер астында ла ыузар шаулап аға...

Йылғаны кинәт туктат әң — ярзарзы ярғылай. Сабыш атын кинәт туктат әң — йөрөгә ярыла. Фазыл да бөгөн йөк тейәлгән арба ынан туғарылып, болонға кыуылған ат кеүегерәк... Суртан менән кыуышканда, ыузан атылып сығып, Шәүәли комлоғона килеп төшкән сабак кеүегерәк, ти әң, тағы ла дөрөсөрәк. Фазылға ыу көрәк. Уның колак төбөндә үзе тапкан шишмәләр шаулап торорға тейеш...

ыу Фазылға йән индергән...

Кышкы озон кистәрзә әсә е Динә үткән гүмерен улына шул тиклем тәфсилләп өйләй торғайны, хатта Фазыл был фани донъяны инде үзе тыуғансы ук күрәп белгән кеүек итеп тоя ине...

Селлә. Кояш Ерғә сама ыз артык якынайзы. Бөтә тәбиғәттән көйөк есә килә.

Арыш аламы кицәлмәй, шартлап ына ғына. Хәйер, урағы ла бигерәк тиз

үтмәсләнә, гелән үткерләп торорға ирзәрзең вакыты юк. Ирзәре лә, ташка үлсәйем, — ап ыз, ынык, теш ез урак ымак — уғыштан ярты-йорто кайтып, биш йыл эсендә тормош-көнкүреште үз иненә алган катындар янында өйрәнсек малайзар ише генә. Мырый Мөхәммәтйән бабай, кул арба ына алып алып килгән андалды басыу урта ына куйып, иртәнән кискә тиклем урак тешәй. Тимерсе түгел ул, уғышка китеп эз ез югалган тимерсе Шәйехтең кул астында күрек басып картайган кеше генә.

Көлтәләрзе хатта ике паровой за уктырып өлгөрмәне. уғыш йылдарында, урылган игенде сүмәләлә ике-өс көн тоткас, кәбәндәргә өйөп куйыла ине. Иген унған йылды, ямғырзар ашыктыра, ул кәбәндәрзән эскерт алына. Эскерттәге ашлык бозолмай — күгәрмәй, үрмәй. Кыр өстөнә беренсе туң ятыуға, Шәле халкы күмәкләшәп сыга ла эскерт төбөндә ырзын табагы аса. Кеше айын берәр шыбағас менән тукмай торғас, эскерт тиз ишелә — иген көшөлә күтәрелә...

Быйыл и ә көндәрзең коро тороуы игенде эскерткә өйөргә ирек бирмәне, кәбәндә сакта ук койола ине ул. Шуға күрә эш тотояш алганды: урта йәштәгеләр, буй еткәндәр, үсмер малайзар урак урзы; бәлиг булмағандар, сырхау катындар сүмәләгә ултыртты; әбей-бабайзар көлтә бауы ишәп торзо; бала-саға көлтә ташыны, койолган башактарзы сүпләнә; исэн кайтқан ирзәр, гәййәр катындарға кушылып, кисәгә көлтәләрзе уғып иген елгәрзе. Бары тик йөш арыш менән шәкәр сәйнәп, имезлек каптырылган сабийзарзың кабык бишектәре генә сүмәлә күлгә ендә...

Бригадир Мәрийәмниса: “Танауыңа еткән кор ағың менән урак урыу кыйындыр, сүмәләгә өйөп тор аң да бик еткән!” — тип күпме генә өгөтлә ә лә, Динә кулындагы урағын бирмәне. Кеше рәтендә көнөнә унышар сутый иген урзы. Күберәк тә ура ала... Тик, гона бул а ла әйтәйек, ураза хәлдә ала. Урак өстөнә тура килеүе... Ашамайса түзә ең түзеүен, сарсауға түзәр хәл юк! Кояштын кызыуында, иртәнән кискә тиклем бер йотом ыу капмайынса урак урыр өсөн Хозай Тәғәләне нисек яратырға кәрәк булғандыр?! Уразанды боз аң, Алланан бигерәк — Ғабдулла мулла йәбере. Дөрөс, мулла үзә басыуза юк. Ул ауылда. Ураксылар исэнлегенә бағышлап көнө буйы изге теләктә ултыра, тизәр... Уның карауы, ике мәхдүмә*, көлтә ташыған булып, аяк астында, буталып йөрөй.

Йөз азымдар ситтә, яр астында, “Кояшка каршы шишмә” аға. ыуының сылтырап ағышы турғай тауыштарын еңеп, ыу аған өмөттә ым ындыра, үзәнә тарта. Шишмә тәңгеләнә еткәндә урактар ауырая, ярға табан кайырылып, муйындар арый...

Әзәм был доньяға түзәр өсөн тыуған... Динә лә түзәр ине, үзә түгел — карынындагы сабийы, тибенә-тибенә, ыу орай. Туктай, бер аз көтөп тора ла тагы тибенә. Тамагы кипкәнгә илауы микән үзенсә?! Ә бер мәл ул бөтөнләй туктаны, уның менән бергә Динәнен дә йөрәк тибеше тукталған кеүек булды. Урак ыз кулы менән эсен ыйпап күпме генә өмөтлән ә лә, бала бүтән кымшанманы. Сабый йәнә менән Динә гүмере лә үнә башланы... Динә “Кояшка каршы шишмә” ягына карап турайып басты. Ләкин ыу ягына ашығырға йөрәт итмәне. Икеләнәүен енер өсөн тағын бер аз ғына вакыт кәрәк ине, ахры ы, ул урағын Мөхәммәтйән бабай каршы ындагы андалга килтереп куйзы әм, бер үз зә әйтмәйенсә, башта әкрән генә, унан кызыулап, уңынан бөтә кеүәтенә йүгереп, шишмә янына килде. Ул унда мәхдүмдәрзе лә, бүтәндәрзе лә күрмәне, килә-килешләй үк йән алырзай мәлдә югалтмайынса, куш ушлап шишмә йөзөнә үрелде. Бер мәлгә шишмәнен

* Динә ә еленең улы.

сылтырауы бүленде, айрар тургайзарзың йыры өзөлдө. Шишмәнең бүре өнөләй кыуышланып торған ауызынан еләс дым бөркөлдө, алкын ағым тамак төбөнән үтеп, карынға енде. Динә ыу йота-йота иланы, илай-илай такмакланы: “Хозайым, йән индер, йәнән алма сабийымдың, Хозайым! Йән бир, йән! Баламды алма!..” ыу алкынынан әсә карыны искәнеп куйзы, әм был искәнеү йөрәк тибешенә кушылды.

“Кояшка каршы шишмә”не башка катындар за ырып алды. Динәнең ыуға сыланған битендә тәгәрәшкән шатлыклы күз йәштәрен күреп, улар за шишмә йөзөнә үрелде.

Мәхдүмдәр ауылға йүгерзе.

“Атай, катындар ауыз асты. Бары ыла ыу эсә!”

Ғабдулла мулла утыз өйрәк мамыгынан тултырылған ястыгында йоком орап ята ине. Был хәуефле хәбәрзән уң урынынан ауып кына төштө. Башка вакытта, калуштар кайза, тип мәхдүмдәрзән ярзамын көтөп ултыра торған мулла ике астындағы калуштарзы кулындағы таяғы менән өйрәп сығарзы, салма ын урай-урай ишеккә ташланды. Ике якка асылмалы имән ишек, гүйә, урталай шартлап ярылды...

Катындарзың ыу әсеү шатлығы Ғабдулла мулланың каргышынан көслөрәк ине. Хәл алып көс кәргән, кандары шыйығайған, ыу аузы көрлөккә алыштырган төркөм бәддоғаны ишетмәне.

Шул кисте үк баһыуза Динәнең тулғағы тотто. уғышка саклы Сәләхизән ике бала тапкан катын беренсе тапкыр тулғақ кисергәндәй куркынып калды.

— Хозайым, мулла каргышы тоттомо әллә?

— Каргышы түгел, вакыты еткән,— тип йыуаттылар уны.

— Бәхет ез бала бирмә ен.

— Ни өйләй ең, Динә! Был баландың тыумаһ борон ата ы бар. Ә беззекеләр тыуып-үскән килеш... атай ыззар!

Йәтимдәрзән бигерәк күбәйгән сағы шул. Атайзар етмәй, ике-өс йортка бер атай тура килә. Улары ла ярты-йорто. Йома намазынан уң мулла абзыйзың нәсихәттәрен тормошка ашырып, “Кояшка каршы шишмә” буйында гона кылған катындарзы өйгә кайтқас тотоп тукмарзай ирзәре лә юк...

Динәне, шәфәк нурынан йәшереп, кәбән күлөгә енә алдылар, уны өйөнә алып кайтқансы йә и ә ауылдан кендек әбейен кырга алып килгәнсе, күп вакыт үтер зә тыузырыуы катмарлашыр тип, кәбән төбөндә тәүәккәлләп, паровойзан кайнар ыу килтерзеләр. Паровой ыуын шишмә ыуы кушып таманлағас, Духтыр кушаматлы бригадир Мәрийәмниса кендек әбейе мәшәкәттәрен үз өстөнә алды.

Динәнең тулғақта көсәнергә әллә ни хәле калма ала, баланы еңел тапты. Мәрийәмниса кендекте урақ менән киһеп, ебәк епле төйөндә баланың әсенә ыйпаштырғас:

— Малай!— тип бер генә үз әйтте.

Динәнең кызы кәбән артында мыш-мыш илап ултыра ала, оло улының, ауылға йүгереп, ата ын алып килергә башы еткән.

Сәләхи, кул арба ына ултыртып, өсөнсө бала менән Динәне капканын алып кәргәндә, өй әсендә майшәм яндырырлык караңгы ине инде.

Динә бик тиз аякка баһты. Урақ бөткәнсе, кул ара ына кереп, сүмәлә өйөшөрлөк хәл йыйзы.

Урақ бөткәс, исем куштырып, бәпес сәйе үткәреп алайым тип, Ғабдулла мулланы ашка алмаға ебәргәйнеләр, мулла тигәнән, ястыгынан да төшмәй, икенсе яғына боролоп ятқан. “Гона лы ыу менән йән ингән иблис токомона әзәм исесе кушып сапаныма тап төшөрөр хәлем юк”,— тип әйткән, ти.

Бәләкәсен киндер биләүгә ураны ла ауыл Советына китте Динә. Уға Сәләхи эйәрмәне, ниңәлер йөрәхәттәрәм ызлаштырып тора, тип бусағала ултырып калды. Понамарь Разыя ын секретарь итеп куйғандар, йәш кенә бул а ла — тырыш, сибәр бул а ла — акыллы икән үзе... Динәне көтөп алган кунағы кеүек хөрмәтләп түргә ултыртты, биләүзе үтеп, малайзы өйзө, күз теймә ен тип, ука ына төкөргәндәй итте. Шунан уң, кем итеп беләйек быны, Динә еңгәй, тип, әсә кешегә өндөште.

— Сәләхи улы Фазылйән булыр. Төп кенәгәлә Шәмсетдинов тип теркәлгәнбездер.

— Маладис, Динә еңгә, илгә ирзәр бик кәрәк!

Беренсе айзарында Фазылйән, Фазылйән тип өзгөлән әләр зә, үсеп, урамдарза уйнап йөрөй башлагас, Фазылйәндең “йән”е төшөп калды. Инде лә бөтөнләй зур үсеп, метрикаларын караштырғанда Фазыл үзенә үзе шак катып ултыра ине: “Кара ана! Фазылйән икәнмен дә мин!..”

Кисә яраған... бөгөн ярамай. Мәскәү көй өзләнгән айын калалар, ауылдар, колхоз-совхоздар, ойошмалар, гәзит-журналдар за исем алыштыра. Фазыл эшләй торған ойошма утыз йыл әсендә дүрт-биш тапкыр исем үзгәртте. Ләкин ойошма капка ындағы языулы такта йыш алышын а ла, уның начальнигы булып аман да шул Наил Кадинович калды. Улар эшкә Фазыл менән бер йылды килделәр. Фазыл быраулау мастеры булып үзенә айырым бригада йыйғанда, Наил баш инженер вазифа ына керешкәйне. Калған йылдарза Фазыл — гел мастер, Наил гел уның начальнигы тулды. Шуны ы хак: Фазылдың уға бер қасан да “Наил Кадинович” тип ауыз тултырып өндөшә алғаны юк. Пенсияға сыккан көндө генә үзгәрә алмас инде...

— Мин инең приказың менән риза түгел,— тип әйтеп өлгөрзө Фазыл начальник менән кул бирешеп күрешкән арала.

Наил Кадиновичтың бүлмә е ни тиклем генә иркен булма ын — интерьеры кызыл мөйөшкә ярарзай зур әм иске вагон әсен хәтерләтә ине. Начальнигы ла иске шул. Иске, әммә аман да шул ук егерме йәштәрзәге кеүек. Батырып кейгән бүреге каплай алмаслык киң маңлай, асыуланған сақтарза ла йылмайыу бөркөп торған зәңгәр күззәр, ақал-мыйыгы қайызлап қырылған шат сырай... аман да үзгәреш ез Наил.

— инә хәтлем дә күпме кешене шулай озаттык. Пенсияға сығыузың беззәге тәртибе бер...

— Илле тулғас артқа тибеүме?

— Врачтар икенсе группа инвалиды тип қарар сығарғас, мин нишләй алам? инә кит тип әйткән кеше юк. Гаражда слесарь булып қалыр ың.

— Гаражда?! Көн айын инең күз алдында эшләп йөрөргә дуракмы әллә мин? уғышып бөтәм бит мин бында еззән менән...

— Өйрәндегез... Конторзан йыракта, начальство күзенән ситтә үзегез ни телә әгез, шуны эшләп қотороп... Башқалар гүмер буйы етәкселәрзән күз алдында эшләп йөрөй.

— инең аяқ астында ем сүпләп йөрөр бул ам, утыз йыл түзәр инемме ни? Кешенең бөтә бәхете — үз иркендә эшләү. Баш өстөндә начальство тормағанға өйөнөп, игез сәғәт урынына тәүлекләп эшләй инек.

— әйбәт эшләнөң, үз юк. Ну “Пенсионерзарзы буровойға ебәрмәскә!” тигән закон бар! Еңелерәк эшкә — рәхим ит!

— Кисә яраған — бөгөн ярамай. Бер көн әсендә мин нишләгән? Илле генә йәш

бит әле минә. Кешеләр, ана, алтмыштан китә.

— Иптәштәрөндөң алтмыш йыл йөшәрен ин инде иллелә үк йөшәп бөтөргән - ең, тимәк. Түшәккә менеп ят та бәхетле картлыгыңды қаршыла!

— Ғазраилды көтөп ят, ти еңме? Лутсы эштә үл ен инде ул ир кеше.

— Тел өйәк ез, өйләй зә қаса! Эштә үлгән кешенең йөгө безгә қала. Судтан судқа йөрөп, бала-сағалары, қатындары алдында яуап тотоузары еңел ти еңме?

— Артымдан илап қалыусы кешем юк.

— Бик үлә ең кил ә, ирзәрсә үл инде, йәме! Аккүз ауылында койоға икергән кеүек.

— икермәнем койоға, скважина ине ул.

— Мәғарискә бырауланған ыу скважина ымы?

— укыр бер тин дә алманым мин. Ғүмер буйы қызын яратып йөрөгән кешенән нисек итеп ақса алмак кәрәк.

— Самат ағай қызынмы?

— Қайзан белә ең ин быларзы?

— Начальствоның күз алдында эшләмәйбез, тигәс тә... Без еззең ундағы қыла-ныштарзы йырақтан күреп торабыз. Йә, өйләп бөтөр инде. Узған эшкә — салауат! Документтарың таза. Йәшлектәге гона тарынды өйләп, эсеңде бушат, пенсионер иптәш!

— Ниткән гона бул ын! Самат ағайға “өй түреңә койо быраулап бирәм” тип үз биргәйнем. Ул минең вәғәзәне утыз йыл буйы көттө.

— Қызын утыз йыл буйы өйзөңмө?

— Ул қызы күргән кеше утыз йылды күп енмәс.

— Яттарға қалған қыздарыбыз гел ағындырып ғазалай инде беззе.

— Улай а, өйләмәйем.

— Йә, ярар инде, бигерәк еркәң ыу күтәрмәй. өйләп бөтөр, әйзә.

— Иң зур долото менән бырауланым койоно. Ун метр төшкәс, уйырташ башланды. Ну, шәп ыу сықты. Асбест торба төшөрөп, эште теүәлләйбез тигәндә, Самат ағай койо төбөнә үрелеп қарарға итте, ну... ыуы күпме, йәнә е... Қарауын қараны, тел сарлатып ыу төбөндәге шәүлә е менән дә сәләмләшеп өлгөргә үзе.

— әм ин уны, қызын бирмәгән өсөн, шул скважинаға төртөп төшөрмәксе булдың.

— Диуана!

— Йә, йә, ин минең начальник икәнлегемде онотма!

— Бәй, еззең арала ла диуаналар күп инде.

— Быны ы — икенсе тема. өйләп бөтөр, нишләттең Самат ағайзы?

— Нишләтте, ти! Үрелеп, ыуға қарап окланып торғанда ... кеңә ендәге бумажникы койоға осто. Қарауыл қысқырзы ағай: ақсаларым чурт с ним, мотоцикл права ы әрәм була, ти.

— Шунан ин скважинаға икерзеңме?

— икермәнем, икер әң, бумажникты алып булмай. Койоноң диаметры миңә таман ғына. Аяк менән төшөп қараным, ыузан үрелеп әйбер алырлық түгел, ни теззәр бөгөлмәй — стена тар, ни кул етмәй. Шунан баузы аяққа бөйләнек тә скважинаға баш менән төштәм. Бумажникты алдым алыуын! “Вира!” тип қысқырам. Койо стена ының еүеш алқыны тәнгә үтмә ен тип, телогрейка кейгән инем, ике мужик мене күтәрә башлағас, ырмам ыпырылып, мене койоға қысты.

— Ә инең — аяк өстә, баш — түбән...

— Ну!.. Самат ағай ярзамға тағы ике кешене сақырзы, дүртәүләп тарталар — аякты урып алалар инде, мәйтәм. Ауырта, тип қысқырғас, бер аз асқа төшөрәләр — ыуға тейәм. Башқа қан ауа башлағас, озақ түзеп булмай икән. Бөтә көсөмде

йыйзым да кыскырам астан:”Кызганмағыз, тартығыз, былай барыбер үләм...” Аңыма килгәндә, бесән түшәлгән арбала ятам, дүрт яғымдан дүрт кеше аптырап карап тора.

—Телогрейкаң иҫәнме ун?— Наил Кадинович ни әрләргә, ни көлөргә белмәне.

— Юк, ул койоға төшөп киткән, уны уңынан пожарный багоры менән сығарзылар. Кеҫә ендөгә ком сәғәте шунда калды, койо төбөндә... Скважинаның кеүәтен шуның менән үлсәй инек тә ә.

— Ә Самат ағай ни ти?

— Улмы?! Иҫән- ау икәнемде күргәс, ауыз ситен кыйшайтып йылмайған булды. Әл дә, ярай, ин диуанаға Әлфинәмде бирмәгәнмен... Матай права ының яңыын алып була ине бит, ти.

—Ул койонан ыу эсмәстәр инде.

— Ниңә эсмә ен. Шәп сықты ул. ыуы ла тәмле. Әлфинә кунакка кайтып, самаыр куйған айын мине ағынып илайзыр әле.

— Илар... бәлки! Берәр ай ял итеп кил әле ин, Фазыл. Пенсия алғас, беренсе айыңдыкын йыуырбыз. Ул арала гараждан енелерәк эш эзләй торорбоз.

— Кәрәкмәй миңә гараж. Шәхси машина юк.

— Бөтә слесарыбыз за инең кеүек пенсионерзар.

— Хәйер...— тип үрелә төштө Фазыл,— кыйын булма а, уңғы бер үтенесемде генә үтә.

— Әйзә, бәхилләшкән кеше ымак ни. Әйт үтенесенде!

— Бригаданы тарата ың, агрегатты металлоломға тапшырыр ың... Вагонға теймәй тор. Кешегә бирмә! Бәлки, үзем атып алырмын... хосусилаштырыу ти егезме әле ез уны?! ез “Волга”ларзы сүпләгән кеүек, арзанға ғына... Ситтә эшләгәс, быраулаусыларзы ла, бер ни күрмәй, ишетмәйзәр, тип уйлама, без зә йырактан күрәп торабыз.

— Иҫке “Волга” өсөн ауыз сайкап торма әле!

— Иҫкергәндер инде. Биш йылдан бирле...

— Руль артына унитаз куйып, гаражда туалет итергә генә ярай ул хәзәр.

— Ниңә гаражға?! Ниңә Залесныйзағы коттеджға түгел? Ә мин... гүмер буйы эшләгән ойошманан иҫкереп бөткән йәшел вагонымды ғына орайым. Нигезем дә, өйөм дә, ауылым да, илем дә шул йәшел вагон минең. Тағы алып китәм мин уны. Үзең белә ең бит, кеше ара ында эшләп тә, йәшәп тә күнекмәгән... Вагонымды бир әгез, бөгөн — Савинда, иртәгә — Шәләлә... Унан кыу алар, КамАЗ юлы буйлап китермен. Элегерәк казылған шишмәләремдең бере е янында туктап яңынан йәшәп калырға кәрәк.

— Актанышка китәм, тип өйләш.

— Әйе, Аккүз ауылына барып етәм дә вагондың тәгәрмәстөрөн үтеп ташлайым. Шунда йәшәп калам.

— Әлфинәне көтөпмө?

— Ул баланы көтөргә була.

— Бала, имеш. инә илле булғас, уға ла кырк ете йәш тигән үз бит.

— Үлгәнсе, ис юғында бер-ике генә йыл парлашып йәшәргә ине үзе менән...

— инең холкоң менән вагонда йәшә әң — күс тә кит, күс тә кит инде. Урман — күршен, ел — туғаның... Әзәмсә кала фатирында йәшәй алмай ың ин.

— орамайым да.

— орарлығың юк. Без инә Киндерле биҫтә енең иң гүзәл еренән ике бүлмәле фатир биргәйнек.

— Егерме йыл элек. Химия заводының сүплегенән.

— Уның карауы, эшкә килгән йылды ук бирзек. Башкалар кеүек сиратта торманын. Тағы бир әк — быны ын да қалдырып китә ең. Катын айын фатир өләшөп йөрөгәс, картлыкта вагонда йәшәргә кала, шәт.

— Мин йәшлектә яңылышқанмын, ә ин, бәлки, картлыкта... Язмыштын ниндәй емәйткес икәнөн башына төшкәс кенә белә ең уны.

— Ты че, былайға киткәс, мин ине гаражда ла қалдырмайым, астан үлмәслек пенсияңды ушлап тот та вагоңда ултыр — дүрт яғың кибла!..

— Әйттем бит: күз алдында қал ам, әрләшөп, уғышып бөтәбез, тип. Гел кырза эшләп қырағайландым мин. Кеше өймәйем, бигерәк тә начальствоны. Власты қулда тоторға ярата ығыз, ә халық вагонға тейәлгән...

Наил, өстәлдәге япон телефонының селекторы аша бөтә бүлмәгә ишәтерлек итеп, кадрзәр бүлгә мөдирә Зөмәйрәне сақырзы.

Зөмәйрә, үзен сақырғандарын көтөп торғандай, кинәт килеп керзе.

Наил дустарса өйләшөүзән рәсми тонға күсер өсөн тәзрәгә қапланып бер аз үз ез қалды. Ул арала Зөмәйрә Фазылға текәлеп, әйәк қағып куйзы, ни бүләшә алманығыз, тип ораны, йәғни. Фазыл кулын “х” хәрәфенә окшатып қаушырып, яуап бирзе. “Хана!” Тимәк, бары ы ла селпәрәмә килде. Еңел өйәкле Зөмәйрә кинәт ауырайып қалды... Мәңгелек Зөмәйрә!.. Етен сәсен түбә еңә әрзәнәләп өйөп куйған да уны үрмәкес ебеләй күзгә күренмәс йәтмә менән төргән. Ул инде утыз йыл буйы ошоләй үзгәреш ез. Сәс толмдарын туззырып елкә еңә төшөр әң, “Ак шишмә” эшселәре, қыла ы гәмәлдәрен онотоп, юк-бар хәйлә менән кадрзәр бүлегенә кереп тулыр ине. Уның озон муйынлы шәмәхә төсөндәге кофта ы ла гел шул ук, әйтер ең дә, бер үк төстәге әлегә кофталарзы утыз йылға етерлек итеп алған да алмаш-тилмәш кейә. Зөмәйрә ниңәлер үзгәрергә теләмәй. Үзгәрәүзе картлык тип белеп қуркамы — аңламас ын...

— Зөмәйрә ханым,— тине Наил, өстәл артына ултырып, қырыс етәксе рәуешенә кергәс,— Фазылдың документтары тәртиптәме? Китә ул... бөтөнләй! Барығыз, кул қуя ы қағыззары бул а, әзерләгез — әлегә мин бында. Бригаданың вагонын орай. Списать итеп, бушлай ғына тоттор ак, ГАИ ул вагоңды юлда йөрөтөргә рөхсәт бирмәс, қалдык хақын куйып, қағыз тултырығыз. Уны ын минең исемдән бухгалтерға үзе кереп аңлат ын.

— Эштән киткәс, тәгәрмәсле вагон менән нимә эшләмәксе ең ин?— Зөмәйрә аптырап орашмаксы ине лә, Наил қырт қисә.

— Фатир өсөн ауыл айын тартып йөрөйөм, ти.

Зөмәйрә, Фазылды әйәртеп, үз бүлмә еңә сыққас, ролен алыштырған артист кеүек, кинәт үзгәрзе: йөзөндәге йылмайыуын юғалтмасқа тырышты, баяғы ханым яңынан еңел өйәкле туташка әйләнөп, ак пластик сәйнүккә графиндан ыу тултырзы. Юлбашсы башы төшөрөлгән мактау қағыззарын ак яғы менән әйлөндөреп, уның өстөнә ике кәсә қуйылғас қына, Фазыл ике кешелек сәй әзерлөнгөңдә аңланы.

— Ут эсенән сыққас тамағы бик кипкәндер, тип уйла аң — яңылыша ың, Зөмәйрә. Пенсионер тигәс тә... Аяғым-қулым исән, ау-таза, шөкөр. Бына күрер ең, мин әле икенсе профессия үзләштерөп, яңынан йәшәй башлайым...

— инә бүләк ителгән келәмде миңә лә бирзеләр.

— ин дә пенсияламы?! Бәй, Зөмәйрә...

— Эшләйем әлегә... Әйзә, “йыуайык” келәмдәрөбеззе?

— Ресторандамы?

— Өйөмә сақырам, әйзә!

— Ярар ун...

Касандыр ыу хужалыгы ойошмалары карамағында иҗәпләнәп, күп төрлө кодекстар менән эшселәрзе ошо йорт хужаларына ғына эшләргә мәжбүр иткән осорзарза алынған урам был. Исеменә кәзәр инең кайза эшләгәнәнде кыскырып тора. Паспортына “Водострой урамында йәшәй” тип тамға уғыл а, тимәк, гүмер буйы ин үзен, үзәндән тыуган балаларың да бары тик ошонда ғына йәшәргә тейеш тигән үз. Водострой йорттарын башкаларға атып ебәрә алмай ың, каланың башка бистәләренә алыштырырға рөхсәт юк. Бер урамда — ике катлы игез йорт, игез йортта — йәмге е 188 гаилә, әр гаиләнәң кәм тигәндә бер кеше е ыу тирә ендә эшләй. Бына шундайырак йомак әсендә утыз йыл элек Фазыл өсөн үз кыуышы булған тағы бер бүлмә бар. Шул бүлмәлә Фазылдың элекке катыны Йәзилә йәшәй. Зәмәйрә беләмә быны — әлбиттә! игез йортло урамда әр кемдән биография ы, язмышы, кылған гәмәле, уйланған уйы телдә йөрөй. Әгәр Фазылдың Зәмәйрәлә кискә тиклем ултырып, ни әйәт, кайтырға тип урамға сыгканын ишек төбөндә төркөм-төркөм апайзар көтөп тора әм: “Булдымы? Ул гүмерзән бирле яңгыз йәшәп, яңынан кызға әүерелгәндер ул!.. Бында тиклем килеп еткәс, үз өйөнә инеп сыг аң да ярайзыр. Малайың өйләнергә йөрөй унда!” — тип телләшәп кал алар, гәжәпләнмәс ағайыгыз. Водострой урамының канундары коро. Бәлки, Фазылдың Зәмәйрәгә әйәрәп килеүенә Йәзиләнән бөгөнгә тормошона карата астыртын кызык ыныу за сәбәп булғандыр... Зәмәйрәнәң бер бүлмәлә фатиры әстән келәмгә төрөлгән.

— Әйзә, түргә, ауыз тултырып, тауышыңды тыймайынса, үз өйөңдәгесә өйләшә ала ың, мин был келәмдәрзе матурлык өсөн әлмәнәм — күршәләрзән әрләшкәнән тыңлап туйғас, келәм тауыш-ғауғаны йота ул...

Фазыл, мәзәк ишеткәндәй, тыйыла алмайынса көлә башланы. Зәмәйрәнәң гәжәпләнәп текәлеп калыуын күргәс, кенә мәжбүри туктап калды.

— Ниңә көлә ең?

— Үз өйөңдәгесә, тигәс... Савинда без урамдан йөрөп керәбез зә изәндә итек кейеп йөрөйбәз, юрган астында йөн ойоктан калабыз.

— Итек тә бар, йөн ойок та бирә алам.

— Әллә ин дә туңа ыңмы?

— Юк, кейгәнәм юк. Әсәйзеке ул йылы кейемдәр.

Фазыл як-яғына каранып алды ла бышылдауға күсте.

— Әсәйең өйзәме?

— Юк. Биш йыл инде вафатына. Урыны олмахта бул ың. Хәзер бына бер кемем дә юк... инең хет, Фазыл, күкрәк қагып мактанырға малайың бар. Мин, йәшлөгемдә бер “фашист” кулынан котолғанға өйөнәп, гүмергә яңгыз калдым.

Ошо мәлдә, Зәмәйрәнәң йылмайыуы үрелгәс, Фазыл әйтә куйзы:

— Карале, Зәмәйрә, киттек ресторанға! Икебеззәң йөз йылыбыззы берәмләп анап ултырырбыз. үндәр шул француз сәйнүген, татар өстәлендә ултырма ың көпәйеп...

Йәш бөртөгөнәң керпегендә әленәп калыуына өйөнәп, Зәмәйрә, танауын тартып куйзы.

— Мин гараж капка ынан сыға торам, — тине Фазыл, үзен гәйепле изеп. — Минә әйәргәнәңдә күр әләр, икенсе көндә конторанда кыйын булыр.

— инең әле кадрзар бүлеге начальнигына әйәрәп йөрөр көндәрен, әштән китеү бик мәшәкәтле нәмә ул...

— Репутациям бозолор, тип куркмай ың инде, улай а.

— Фазыл килеп бозмас микән репутациямды тип, ошо йәшкә еттем инде...

Өйзәгә кәңәш урамға сыгкәс үзгәрзе, тизәрме әле?.. Гараж капка ынан сығыу менән, Зәмәйрә туктап калды.

— Ә белә еңме, ресторандың ин якын тигәне лә бынан ун сакрымда.

— Беззең Шәләлә илле ете йәшлек кәйнә килене менән бер көндө бала тапты. Ә Насип ағай үзенән ун ете йәшкә оло катынга өйләнеп, ете бала үстерзеләр. Насип ағай күптән мәрхүм инде, ә хәләле ифән әле, ейәндәр үстерә. әнүзәттәй Мөхәммәтйән бабайға етмеш йәшендә кейәүгә сықты, ә Хәлисә әбей күрше ауылдан етмеш игез йәшендә айырылып кайтты.

— езең ауыл зур бит ул, әллә кемдәре барзыр. Мин ыңар урамда йәшәйем. Иртәнге етелә махсус автобус эшселәр менән тейәп алып китә, киске алтыла килтереп бушата. Көн айын шулай... Өйгә кайтам да бикләнем. Аракы орап килгән ирзәргә ишек асқаным юк. Ял көндәре базарға сыгып, келәм тазартып үтә лә китә.

— Контор комактары йәненә теймәйме? Яңгыз катынга начальство тыңгы бирмәй торган.

— Баштарак телдәренә алыныусылар күп ине... Шунан тымдылар. Урамда ла, эштә лә шул ук кешеләр ара ында булгас, кемден ауызын нисек ябырга кәрәген беләм инде. Йөрөмтәл ирзәргә йәштәр етерлек бит, бик өгөтләнеп тормайзар.

Чистай шешә е әкрен буша а ла, ике канатына йәйелгән китап ымак өстәлдәге ризык күзгә күренеп кәмене. Уның айын Зәмәйрә: “Мин ирзәргә кыстай белмәйем, ялындырмай ғына аша”, — тип искәртеп торзо. Ул был үззәрзе айырыуса басым я ап, аңлайшылы итеп кабатлай ине.

— Яуап бирген килмә ә, өндәшмәй калыр ың, Фазыл, орайым әле: улыңды йыш күрә еңме?

Фазыл дүрт кырлы өстәлдең бишенсе мөйөшөн эзләгәндәй борғолана башлагас, Зәмәйрә үззе ялт икенсегә бороп ебәрзе:

— Телевизор кабызайыммы?

— Кәрәкмәй, вақытты әрәм итмәйек.

— Берәй е янына ашыға ыңмы?

— Кайза?! Килеп еттем инде.

— Асыуланма берүк.

— Анау орауың йәнде зиңкетте. Күргәнем юк улымды. Ташлап киткәндән ун бер тапкыр за күргәнем юк. Күренмә ә генә ярар ине, тип йәшәнем. Уны күр әм, яңынан теге тозақка үз иркем менән әйләнеп кайтырмын, тип куркам. Әле инә әйәреп килгәндә лә каршыма килеп сығырзар кеүек ине.

— Әйтәм, килгәндә яғаң эсенә сумдын... Мин бит ине, гәйбәттән каса ың тип уйлап, өйгә йүгертеп кенә алып керзем... Юк инең улың бында. Өйләнде лә калаға күсте. Катыны яғынан тугандары фатир атып алған үзенә. ыу министрлығының “крепостное право” ынан котолдо ул. Юк а, бында тыуған балаларзың балалары ла ыу хужалығында эшләргә мәжбүр. Ә инен улың Алабуғалағы милиция мәктәбен бөтөрзә, капитан, ти, ул хәзер. ГАИ система ына күскән, тип тә өйләнеләр. ин мине шак катып тыңлап тора ың — юрый белмәмешкә алышып, кыланып ултырыуыңмы, әллә ысынлап та улың тура ында бер ни ишеткәнең юкмы?

— Ысынлап та... Айырылышкандың тәүге йылдарында: “Улың баксаға йөрөй”, “Улың укырға керзе — әйбәт укый”, “Бөтә килеш-килбәте, кыланышы менән уйған да қаплаған — ин инде” тип, гел үз ташып торзолар. Әкренләп телдән төштөк. Минең ише айырылыусылар күбәйземе, үзем кызык ырмағас, килеп әйтәүсе юкмы — белмәйем.

— ағынмай ыңмы?

— ағынырға куркам. Күз алдымда үсмәгәс, үзе лә мине эзләмәне, буғай.

Бәлки, әсә е минә каршы тәрбиәләгәндер. Ташлап киткән атайзы кем ярат ын?!

— Атай кеше балага үскәндә түгел, күбе енсә үсеп еткәс кәрәк, Фазыл. Проблемалар күбәйгәс: атай, тегене эшлә, атай, быны тап! Теге кәрәк, быны ы юк. Атай кеше ул гел снабженец кеүегерәк. Ул барза бары ы ла бар. Юк икән — бер нимә лә юк.

— Зәмәйрә, ин дә атай ыз үстемә әллә?

— Кире енсә, атай менән үстем. Ул әле лә иңән. Ауылда, төп нигезебеззә яңгызы ғына йөшәп ята. Касан кайтып кер әм дә, мин үз өйемә кайтам. Атай — ул нигез!

— Әсәйзәр кем?

— Әсәйзәр — күкрәк өтә, калас йылы ы әм мөхәббәт.

— Зәмәйрә, ниңә уң ин быгаса әсәй булырға теләмәнәң?

— Атай ыз бала үстергем килмәгәнә.

— Мин бына атай ыз үстем. Атай үлгәндә, ырту йөшем дә тулмаган. Әс бала калдык. Етем бала типтер, үз әйтмәнә әсәй: туйғансы уйнаным, туйғансы йокланым. Минәң менән күп уйнаган малайзарзы, өйзәрәнә кайткас, атайзары кайыш менән яра ине. Эш ташлап, донъя онотоп уйыңа алынган өсөн. Атайлы гаиләләрсен хужалығында әше бик күп. Улар икешәр ыйыр тота, унышар арык, аһнап бөтөргә өз каз-өйрәк, тауык. Шуға күрә бесән ташыу, утын киңеү, каз көтөү, тауыкка атколак үләнән йыйып кайтыу кеүек эш-көш атайлы өйзәрзә яман күбәйеп китә...

— ин дә шул ук ауылда йөшәгән ең инде, Фазыл!

— әй, беззәң ике арык, бер кәзә, ете тауык та бер бесәй...

— ин, Фазыл, малайыңды ташлап киткәнгә күрә үзендә аkläй торған фәлсәфә уйлап сыгарған ын... Атайың иңән бул а, үзендә дә язмышың башка юлдан китер ине әле.

— Айырылған йөрзәр яңы гаилә кора. Үгәй атай менән дә үстереп була.

— Үгәй атайзың нигезе лә үгәй уның, Фазыл!

— Мин бында ни өсөн килдем әле, Зәмәйрә! Йөзилә янына әйләнәп кайт тип, инән өгөтләтер өсөнмә?

— Әйе шул. Без бит инәң менән бөгөн — пенсия кенәгә ең йыуырға тип йыйынған кешеләр.

— Рәхмәт. Якты йөзәң, ак күмәсен, нәсихәтең өсөн рәхмәт. Китәйем мин...

— Әй, Фазыл, тол картайған кыззарзы ла уззырып, улай сәпсемә әле, еркәң ы күтәрмә ә — әйзә, шарап йотоп қуяйык. Күнеләндә икеләнәү юкмы, тип ынап қына карағайным. Үкенмәй ең икән — быны ы бик шәп!

— Әллә телевизорзы кабыза ыңмы?

— Ашықма, Фазыл, был вакытта унда “Тыныс йоко, кескәйзәр” тигән тапшырыу бара. Йә тағы бөхәсләшербез. Икебеззә ыр ыу. Икебеззә яңгыз...

— инәң янда вакыт тиз үтә, Зәмәйрә.

— Қалған гүмеребез етер ине әле... Ә хәтерләй еңме, утыз йыл элек?..

— Қызык. Без йөшәгән ерзә донъя кинәт картайып калды. Ни генә иқкә төшөр әң дә, хәзер йылдарзы тиңтәләп анайбыз. Утыз йыл элек, егерме йыл буйы... Ун йыл күргән юк...

— Йылдарыңды, ана, калькулятор менән ана, тик сәгәткә карап қына өйләшмә.

— Нисәләр тирә ендә қыуып сығарыр ың икән, тип кенә күз алам. Юк а, миңәң вакыт хәзер күп. Таң атқансы айрашып ултыр ак та риза...

Ни тип яуап бир ең уң Зәмәйрә?! Иллә йөшлек ир-атты төнгә каршы өйөнә алып кайтып бикләгән икән — тимәк, бөтә ораузарға ла Зәмәйрәнәң яуабы бер генә: “Риза!” Тел менән әйтеүзәң, артык үззәң кәрәге бармы?! Бындай минуттарзә күп нәмә, үз өз рәсем кеүек, үзәнән-үзә аңлашылырға тейештер. Иңтәлектәр,

хәтирәләр, үкенәүзәр, ағынып илам ыраузар өсөн әрәм төн бит был. Фазылдың табын артында ултырыуы бөтөнләй комар ыз вә максат ыз. Уның, намыс хөкөмөнә баш эйгән гона эйә е кеүек, тәүбәгә килеп азапланыуы Зәмәйрәне рәһнетә генә. Ирзәр кызыкмаслык ук хәлдә түгел дә ә ул!.. Тимәк, ахырынаса түзеп, был “осрашы” уйынын дауам итергә, ынарға икән ынарға, еңергә икән еңергә кәрәк! Был спектаклдә төп ролде Зәмәйрә башкарырга тейеш. Вакиға уның сәхнә ендә бара, иртәгә тамашасылар каршы ында яуапты ул үзе генә тотасак.

Хужабикә, плитә ендә янып-көйә торған ризығы булма а ла, табын артынан кинәт тороп, кухняға йүгерзе, йыуыныу бүлмә енә кереп, газ колонка ын яндырзы. Буш ванна төбөнә шаулап ыу акканы ишетелде. ыу тауышы әйтергә теләгән фекерен күммә ен типме, ярым асык ишектән кәүзә ен яртылаш күр әтеп, Фазылға өндәште.

— Мин сайынып сығам. Моңайып ултырма, аша-әс, ял ит.

әм Зәмәйрә, Фазыл тотоп алма ын тигәндәй, ишекте капыл ябып, келәне элде.

Фазыл табынды онотоп, йыуыныу бүлмә енә табан боролдо. Ябык ишек аша Зәмәйрәнең әр хәрәкәтен күз алдына килтереп ултырзы: сәсен үтә — шпилькаларын быяла шүрлек өстөнә тезә. Тимәк, хәзер сисенә башлай. ай, вақыттын әкрен үтеүзәре — сәғәттәрзе йөрәүенән туктата торған минут бит был. Аптырағас, Фазыл бер рюмка каплап куйзы, тағы, тағы берзе күтәрзе... уны апельсин телеме менән йыуып төшәрзә... ыу ағышы өзәк-өзәк шаулай... тимәк, ул ваннаға кергән дә ыу ағымын үзенә буй ондормак булып ултыра. Тимәк, ул хәзер шәп-шәрә. Ә, бәлки, ул, Фазыл ятып йокла ын тип, йыуынырға махсус кереп, вақытты ғына узалыр әм йыуынып бөткәс шундук кер йыуа башлар?!

Фазыл, кире сигенмәслек тәүәккәллек менән урынынан тороп, ике араны бүлеп торған ишек янына килеп басты. Яңылыш кына бикләргә онотолманы микән тип, ынар өсөн тотқанан тартып караны — юк, бикле.

— Зәмәйрә!— тине ул, ишектән ут якты ы кысылып калған ярығына ирендәрен терәп. — Арқанды ышкырғамы?

Яуап урынына эстән йыр аңгыраны:

... ыузар аға арыктан,
Ирзәр карай арыктан...

ыу шаулауы айырым, йыр айырым ишетелә — кушыла алманылар...

Фазыл ишек тотка ын усы менән урап тотто ла йолкто. Тотка урылып сыкмаңы, уның карауы, эстәге келә оя ынан икереп сыкты... Зәмәйрә ишеkkә йөзә менән ултыра ине, Фазылды күреп: “А!” — тип тартынып китте. Күбеккә күмелмәгән күкрәктәрен ике кулы менән каплап азапланды. Күл өстөндәге томбойок кеүек, мәкегә төшкән ыу инә еләй, ак күбектән үсеп сыккан али ә ымак ултыра ине ул. Көмөш торбаның ағымы Зәмәйрәнең йомро кулбашына бәрелә лә ысык бөртөктәре булып Фазылға сәсрәй.

— алкын инә, яп ишекте,— тине Зәмәйрә, ләкин: “Теге яктан!”— тип өстәмөнә.

Теге келә менән эстән бикләнгәс тә, Фазыл өн өз калып, уның йыуынғанына окланып ултыра ы ине лә, тик битенә куш ушлап йылы ыу сәсрәүзән айныны.

— Оят ыз!— тигән булды Зәмәйрә, күршеләр ишетмәслек итеп кенә.— Утты үндер, исма ам...

Фазыл был үззәрзе ризалык билдә е тип кабул итте... Кеше иң әлек пинжәген, унан күлдәген алырға тейештер. Ләкин ул башта салбарын алды, быны аңлар өсөн вақыт тар ине. Дөрөсөн әйткәндә, ванна бүлмә ендә үк сисенәүзәң бөтөнләй кәрәге лә булмағандыр — бында карауат-мазар юк, ыу әсендә парлашып уйнарға дельфиндар түгел дә... Барыбер зә сисенәүен белде. Салбарын алғанда балағын

тапап бөтөрзө, алған кейем шул килеш изэндә қалды. Ә бына носкийын алам тип бер аяғын күтәргәс, ул кәүзә енен туралығын юғалтты. Бер аяклап икерә торғас ванна қырына терәлгәйне — абынлы тимер уны ыу әсенә шығузыры.

Ғүмер урта ына етеп, ике енен бере енә лә тәтемәгән кейәу мунса ы ине был: ыу йылы ы канды уйната, арка ышқығанда бер қулда мунсала бул а, икенсе кул эш - езлектән үз-үзенә урын таба алмаған кеүек, ханымдың тәнәнә тононоп калырзай урын эзләй. Уң қул, ул қулдан көнләшеп, мунсала ы менән әйәреп китә. Күззәр орашты — караштар гел “оят ыз” тип әйттерерлек урындарза уйнай... Зәмәйрә Фазылдың қулдарын ғына түгел — караштарының да кайза карап юлланғанын да тойоп, искәнәп куя. Ләкин был искәнәу — үзен ғүмер буйы ирзәр қулынан, яттар күзенән йәшергән яланғас тәндең иреуе генә...

Улар, елкәгә елкә терәп, ике енә бер тастамал менән өртөндө. Бер мәлгә тын - ыз калып басып торғандан уң, Зәмәйрә әлгестәгә бәрхәт халатына үрелмәксе ине — өлгөрмәнә, Фазыл уны күтәреп алды. Был юлы эстән асылырға онотолған келә тағы шартлап асылды.

Төн ишектәрзән биген тикшерзе.

Төн фатирзағы уттарзы үндәрзе.

Төн уларзың ике ен юрған менән капланы...

Улар, бере ен-бере е ашарзай булып, үбешергә тотондо. Қулдар бот тирә енән низер эзләне... Бер азған юрған әсенә миләш сәскә е есе таралды...

— Кесе телемә лә йокманың ин, Зәмәйрә...

— Қал бөтөнләйгә... Туйғансы өйөр өң...

— Бөгөн үк өйә ем килә. Тағы... Тағы!..

— ынап кара үзенде. Тәнәфес я ап алайык та...

— Юрған астындағы тәнәфес кенә етмәсме?

— Кыуалама атты, Фазыл! Барыбер иртүк сығып қаса алмай ың: кейемдәрән еуеш, мин уларзы сайкап әлеп қуям, ә ин сәй яңырт.

Быраулау әше менән сағыштыр аң, был минутты авария килтереп сығарыусы сәбәп тип ба аларға мөмкин... Ирзән бушаған өйгә йортқа кереп, кешенән калған қуйынға ыйынып йәшәу рәуешенде язмышқа буй ондороу — ирзәр хыялы түгел. Ир кеше әр кайза беренсе булыу тура ында хыяллана... Бөгөнгө төн бары тик зимагур сәфәрәнен сираттағы тукталышы ғына. Фазылды әле алда яңы юлдар көтә. Юлдары қысқарып, уңғы тукталышы яқынай а ла, ул әле аман мөхәббәт хакында хыяллана. Йәшлектәгә хаталарзы төзәтәм тип, ир урта ы йәшкә еткәс, тағы хата я арғамы? Яңылышлыктарзы я ау рәхәт ул! Яңылышлыктарзы яңылыш менән төзәтеу — юғалғанды юғалтыу менән кайтарыуға бәрәбәр... Ләкин! Ләкин Фазылдың яңылышлығында бөгөнгө тәндең әм Зәмәйрәнәң ис ғәйебе юк.

Зәмәйрә халат урынына кофта бөркәнәп өлгөргән ине. Селтәрле ак кофта боттарының иң йыуан өлөшөн генә капларға еткән. Өскө тәймәләре каптырылмаған күкрәге, итәк ез калған ялан аяқтары, еңе ызғанған беләктәре, тузып торған сәстәре үзенә сақырып тора. Фазыл, яңылышырақ әм ашығыбырақ уйланған уйзары өсөн ғәфү үтенгәндәй, қатынды косаклап алды ла бит алмаларынан, колактарынан, муйынынан үпте. Зәмәйрә шәм кеүек тағы иреп төштә.

Төн тағы ла озонайзы... Қысқа тукталыш озон тәнәфескә күсте.

— Хәтерләй еңме, Фазыл, ин әшкә урынлашырға килгәндә безең контора өс вагондан тезелгән тәгәрмәсле коридор ине... Хәтерләй еңме?

— Хәтерләмәйсә, ул тиклем әллә...

— Минәң “Ак шишмә”лә беренсе көнөм инеме... Беренсе эш итеп инәң хезмәт кенәгәнә кул куйзым... ин минәң беренсем, Фазыл!

Кояшы ла ни тора! Тәки кышты еңдек тип, тамак ярып төтөн өрөп яткан ТЭЦ мөрийәләре лә кала пейзажына килешеп тора. Әгәр көн аяз булма а, улар кеше күзенә крематорий мөрийә е булып күренер ине. Кояш нуры төтөн өрәктәрен болот итеп кышай, ә дымлы ел ул кысыр болоттарзы офокка өйөрөлтә. Кыш буйы өйгән көртгәрзән төрлө тарафтарга йүнәлгән бысрак ыу ташмалары ла гөрлөүек-төргә окшап аға. Кисәге болотло шык ыз кала бөгөн балкып торгандай. Халык гараж түбәләрендәге карзы ырғыта, боз таузарын вата, подвалдарзан боз ташый, калын кейемдәрзе урамға сығарып элә — касып калган кыштың уңғы өмөттәрен яз хөкөмөнә тапшыра.

Алабуганың Костенеево ауылындагы койо казыусы бригадала ыу ташыусы машинаның бозолган моторы “Ак шишмә” гаражында өс көн эсендә төзәтелеп, дүрт тонна ыйышлы автоцистерна Алабуга ягына ашыға ине. Фазыл, өйләшеп, үзенә йәшел вагонын Шәлегә саклы ғына бул а ла тагып кайтырға теләгәйне лә, шофер егет каушап калды. Был мискәле машинаға вагон тагып юлға сығыузың ни икәнән беләлер шул: әкрән генә барырға кәрәк, тау менгәндә — көсәнергә, үр төшкәндә — уйнакларға...

үзгә кадрзар бүлеге инспекторы Зәмәйрә катышкас әм юл кагызына айырым имза менән Фазылды вагоны-ниие менән “өстәп” куйғас, йәш егет артык карыша алманы.

Машинаға гараждан силәк менән бензин ташыған арала, Зәмәйрә Фазыл менән хушлашып өлгөрзә.

— Мин барыбер аңламайым ине, Фазыл... Күпме йөрөргә була инде юлда?

— Юл — өмөт ул! Юл — мажара! Юл — гүмер! Юл — эзләнәү!

— Нимә эзләй ең уң ин?

— Тапманым бит әле!

— Нимәнә, Фазыл, нимәнә тапманың?!

— Нимәнә икәнән белмәйем, тапмағанымды ғына беләм.

— Муйыныңа вагон бәйләп йөрөй торғас, табырзай ыңмы?!

— Бәлки?! Шәлегә алып кайтам да йәшел вагонымды Мишә тамагының йәшел болонна тугарам. Ауылдың пионер лагерьы ине элек унда...

— Теймә ин шул йылдарға! Хәзер безгә акыл менән йәшәй башларға кәрәк тә ә.

— Мин дә шулай тим бит! Яңынан, тыуған ауылымдан, башлайым. Беззән Шәленән дүрт юл сыгып китә ситкә. Мин дөрөс юлдан китмәгәнмен. Унда әле тагы өс юл бар... Кайтам ауылға, вагонымда йәшәйем — бала сағымды, йәшлегемдә кабатлайым, азақ күз күрер...

— Азна азағында мин дә кайтам яныңа. “Бала сағында” бергәләп ял итербез.

— Минәң бала сағымда ин юк инәң шул, Зәмәйрә! Ярай, ау бул! Бары ы өсөн дә рәхмәт инә!

— Бергә үткәргән төнөбөз өсөн барыбер үкенмәйем мин, илле йәштә лә әле өр-яңынан кауыштып, йәштәр кеүек өйөшөп йәшәй алабыз, тип иҗбат итер өсөн барыбер кәрәктә ул төн... ау бул, Фазыл! Хуш тип әйтмәйем!..

Зәмәйрә йәшел вагон күззән юғалғансы “Ак шишмә” капка ынан карап калды.

II. Фариза

Кайткан айын бер юғалтыу. Шәлегә кайткас Фариза апайға бүләк итермен тип, пенсия келәмен алып сығырға ине иҗәбе Фазылдың. Савин биҗтә ендәге “Убырлы карсык өйө” юл уңайы ғына, каланың атлы экипаждар өсөн генә алынған урамдарында вагон өйрәп, бимазаланып йөрөй ө юк.

Тәбиғәттең ай үсә ен көн үсә торған сағы. Зәмәйрә куйынында үткән бер төн

эсендә биштә талдарының шартлап ярылган бөрөлөрөнә алка-алка суктар эленгән. Өй түрендәге камыштар тамыр төбөнән бәпкә сыгарган, Казан-бу ярындагы әрәмәлектә ужым басыуы урынына күреп, абан тургайзары тантана итә. Биштәне басып алам тип килгән кар бузларының кеүәте бөтөп, күлөүектәр рәшәткәләргән өй нигезенә табан сизгенгән.

Болдор ишегендәге сылбырға эленгән йозактың юклығын күргәс, Фазыл, өйзәң хужабикә е килгәндәр, тип уйлағайны ла — ватып кергәндәр, имеш... Бүләккә бирелгән келәмдән елдәр искән. Был өйзән урларзай бүтән нәмә тапмагас, урындыктары-ние менән өстәлдә аузарып каскандар.

Барыбер иртәрәк биргәндәр миңә хәйер ез келәмде, тип йууатты ул үзен. Плинтус өстөндә аяк бөкләп ултырган аз бака ына теш ара ынан ғына сыртлатып төкөрөп, Фазыл был өйзән бөтөнләйгә сыгып ыззы.

Каланың тук ан туғыз тыкрык-лабиринттарын үтеп, оло трассаға сыккас, машина кыйбуланды, артына тағылган вагонды ла онотоп, юл дауамы менән киешкән офокка ашкынды.

— Кызыулама, энекәш! Вагон төшөп калма ын. ин мине уңгы түбәмдән мәхрүм итә күрмә!

Фазылдың мотор тауышын енергә тырышып кыскырып өндәшеуен шофер үзенә екеренәү итеп кабул итте, ахры ы.

— Таштан йорт алырлык рәтең барзыр әле. Гүмер буйы быраулаусы булып эшләгәс, был вагонды балык тотор өсөн генә өйрәп йөрөй өндөр.

— Яңы нигез корорға дәрткә дарман да бар, мәгәр тукталырлык урын ғына юк. Ана, Шәле урмандары башлана. Ашыкма! Тыуган яктар ағындырган, рәхәтленеп өйөнөп барайым әле.

— Экскурсияға сыкманык, Фазыл ағай! Минәң әле эш сәгәтендә кайтып өлгөрә ем бар.

Шофер егет, каршы өндәш әлә, барыбер тизлекте кәметте. Ике арала бүтән үз куйырманы.

Ах, был юлдар!.. Сәфәр сык аң, юлдар әзәм бала ын шайтан өйөрмә е кеүек ай-мап ала...

“Балалар, оло юлда уйнамағыз, юл алып китер!..”

Әсәйзәр тағы низер кыскырып кала, тик инде без ишетмәйбез. Урамға сыккан айын әйтәләр торған кишәтеү был, шуға күрәләрме, колак өйрәнгән, ул хәйер-фатихалар күпме генә изге бул алар за, беззе искәндермәй, артык уйландырмай. Өйзән сыгыуға без әсәйзәр тауышынан бик тиз алыслашабыз. Йәйәү йөрәмәйбез зә, йә ағас атка атланып, йә тимер сыбыкка эләктереп дүңгәләк тәгәрәтеп... Ауыл капка ын сыгыуға әсәйзәрзәң хәйер-фатиха ын арыш басыуы өстөндәге тургайзар тауышы күмеп китә. Ағас аттар беззе гел ауыл ситенә өйрәй, безгә инде ауыл эсендә генә кызык түгел, ситкәрәк сыгып офокка таяна ы, йырактағы мажараларзы якынайта ы килә. Без тигәс, ауылдың бөтә малайзары ла ундай түгел. Кемдәрзәр ата қаззар менән яңьял сыгарып, пожарный быуа ында быгырзап кала, кемгәләр урып-йыйыу “уғыш” ында емерелеп кайтқан комбайндар өйөмөндә актаныны кызык; кибет артындағы йәшник ара ында хазина эзләп йөрөүселәр зә етерлек, көтөү қыуғанда уянып, Мишәгә олағыусы сабаксылар за бар. Ләкин улар Фазыл түгел. Ауылда юлдар етерлек, тик улар искәргән, тузған, алыйған... Ул юлдарзан сыгып кит әң, хыялыңа, мөкәддәс моразыңа ирешә алмайынса укбайға әйләнәп, еңеләп, кире кайтып керер ең төслө. әр кем үзенә тиң юлды эзләй.

Ә быны ы КАМАЗ юлы ғына. Татарзәр Мәскәүгә хаж қылырға бар ын өсөн алынған юл. Саф ауанан, тыныс төндәрзән, айрар коштарзан мәхрүм иткән был юл — үзәккә я ак түләп, татарзы талау юлы... Кеше үлмәгән, фажиғә булмаған бер

генә сакрымы ла юк унын. Шәле Казандан кайтышлай ошо юлдыҥ кыркынсы сакрымында кала...

Шәлегә якынайған айын күнелдә борсолоу бара. Әллә ирәк кайтканга микән — кайткан айын бер юғалтыу унда. Шишмәләр көмей... Ауыл барлыкка килгәндән бирле гүмер-гүмергә абантуй майзаны булган әүәлге Мәзрәсә бакса ын бүлгеләп, алты йорт алып куйғандар. Фазылдың вагоны ыйырлык та урын калмаған.

Шәленең ел тирмәне лә, канатын йөшен уккандан уң, тынып, емерелеп калған. Ике катлы ағас мәктәпте үтеп, утынга өләшкәндәр. Ағас клубты таш нигезгә күтәреп, кибет иткәндәр. Батшалар заманында ике мәхәллә булып йөшәгән дүрт мең кешеле Шәленең коммунизм төзөлөшөндә лә иҫән калған ыңар мәсәтенең манара ын үттереп, инде дини әм милли яңырыш осорона кергәс тә, мәсет алдырырга акса таба алмайынса, диндарзарзы саждә кылырлык ышык урын ыз калдырзылар... Такта ярғыстың оҫтахана ы көпә-көндөз янып көлгә оскан. Яңы ын алырға, такта ярыу-шымартыу өсөн станоктар алырға колхоздың казна ы буш. Хәйер, колхоз төшөнсә енен дә “кол” тигәне генә калды, бугай, ә колдарга хезмәт хақы түләү тейеш түгел... Фермалар за аман шул ук — Фазыл кескәйзән күреп үскән килеш, хатта төзәтелмәгәндәр зә... Ана, тракторга тағып бер арба қорбанды — әле көтөүлек күреп тә өлгөрмәгән бызаузарзы Көрәксә йылға ы итәгендәге үләт сокорона алып киттеләр.

— Фазыл ағай! Вагоныңды кай ы тирәгәрәк калдыра ың? Шәленең кибет тирә енәме, әллә Казан автобусы туктай торған ергәме?

— Урман ауызында калам. Ауылга йөйөү генә барам. Рәхмәт инә! Кире кайтканда был тирәгә уғылып кит, бәлки, әлегә бында булырмын.

— Карарбыз... Бала-саға уйыны уйнап йөрөй өң. Такси ғына яллап сык аң, көн есендә бөтә эшләгән ауылдарынды бер юлы айқап кайта инең инде, Фазыл ағай...

Фазыл вагоныңның тәгәрмәстәре астына таш киҫәктәре қыстырзы ла КамАЗ юлынан ком урлап алынған тар шоссе буйлап Шәле үзәгенә атланы. Мең хужалыклы ауылда Фазыл йөн йылы ы алырлык бер кеше бар, ул — бер туған аға ы Хәйзәрзән катыны — Фариза еңгәй. Фазылдар көәмендә етемдәр сама ыз күп ине, атай ыз етемдәрзән шәжәрә е тиз корой... Фариза еңгәй. Фазылды илап каршы ала, өйөнә- өйөнә ыйлай, көлә-көлә ауыл хәлдәрен өйләй, киткәндә оло юлга тиклем эйәрәп сыға. Хәйзәрәнән башка үзе генә озата, оло улын фронтка озатқан үк ез әсә кеүек илап абуулаша. әм уның әр хушлашыуы бәхилләшеүгә тартым.

Фариза... Уның йөзөн был өйзә беренсе булып Фазыл күрзе... Урлап алып кайттылар за мейес аралығына яптылар. Аралықтың ишеге юк, сәскәле шаршау ғына әленгән. Шаршау әсенә Фазылга ғына инеп-сығып йөрөргә ярай. Башкалар өсөн ул койма кеүек межа, үтеп керергә ярамай — йола ы кушмай. Шәлелә гел шулай — урлашып қына өйләнәләр. Дөрөҫ, кемдән кемде урлаясағын бер азна алдан ук бөтә ауыл белеп тора ине... Казандың колхоз базарынан қырк сакрымдарза икенсе Қытай булып йөйелеп ятқан Шәленең үз канундары: бында утынды-бесәнде лә, хәләл көсөң менән эшләп тапқан малынды әм хезмәт көнөнә тейеш икмәкте лә, хатта насип өйгән йөрөнде лә урлап қына алырға... Килтереп биргәндәрен көт өң — бөлә өң. “Мә!” тип әйтерзәй кеше бер председатель генә, ә “Бир!” тип тороусылар дүрт мендән артык.

Шаршаузың теге яғында өс ағай Фаризаның үз аяғы менән сыкканын көтөп

йөрөй. Мөйөштә Динә — Хәйзәрзең дә, Фазылдың дә әсә е — мейес булдыра. Усак утындары, ялкын ирпеп, мактана-мактана яна. Динә, озон аплы киçәү менән мейес алдына күмер тартып, табала туңмай иретә. Усак оскондары, кызған майға сәсрәп, йондоз булып атыла. Малдар өсөн ашлы ыуга тип куйылган силәккә картуф кабыктары аузарғас кына аңлап алды Фазыл: әсә е картуф кыззырырға йыйына... Усакта коймак бешермәстәр бит, шарт та шорт килеп көллө күмергә батыра бит ул... Фазыл ярата торған коймактар иртәгә бешер... Иртәгә Фариза өсөн яңы көн, яңы ғайләгә эйәләшәү башланыр...

Хәйзәр аға ы шаршау тирә енән китмәй. Китер ине — мейес ара ы ишеккә бик якын, измәй кал аң, әле килен булып өлгөрмөгән кәләш туп а аркыры бер генә икерер. Ә унан — кайын такталарзан каккыланған өй алды ғына — йүгереп килеп бөрел әң — телә әң кай ы еренән туп-тура урамға килеп сыға ын. Хәйзәр ағай акта. Ә тағы ике ағай — күрше егеттәрә... Шуға күрә төн урта ы тип тормайзар — ашыкмайзар, ызыклы картуф бешкәнде көтәләр. Фазыл да ашыкмай. Уның әле яңылык күрәп, кис ултыра килгән сакта әбей-әсәләргә бәйнә-бәйнә өйләрлек хәбәр йыя ы бар. Йоколар за касты инде бөгөн, укырга бара ы юк, йәше етмәй әле, таң аткансы кәләш аклап ултыра ала. Күрше ағайзарзың да йоко о каскан. Уларзын әле был вакытта клубтан кайтышлай пожарныйза йыйылып, кәрт уға торған сактары. Белә инде Фазыл: кыз урлаусылар — кәзерле кунактар — картуф бешкәс “аяк йыуырга” әзерләнәләр.

Хәйзәр ағайзың нисектер шатлығы изелмәй. Ә күрше ағайзарзың, ана, ауызы йырык. Фазылға өйләгән булып, мөйөштәгә Динә апайзарына кыззы нисек апкайткандарын аңарталар.

— Көнә бер аз алкынырак тура килде. Ат бәсләнәп бөттө. Ошо арала урлама - ак, көндәр йылынғансы тотмастар уны, тине бит Хәйзәр... Кәүи урамында, сана өстөндә, таң аттырабыз икән тип торам. Хәйзәргә нимә, туңмай ул, уның түше кызған... Фаризаның клубтан кайтканын ағалап торабыз. Әйттем бит, клубта бөгөн кино, индийскийзар гел ике сериялы була, озақ көтөргә тура килә. Ну, тәүәккәлләгәс, до конца торзок инде. Фаризаның Зыяктар тыкрыгынан боролоуы булды... Етмә ә, теге өйләнмәй торған Хөрмәтулла эйәргән үзенә... Беребез уны уғып осорзо, икебез Фаризаға толоп бөркәнек тә, шалт санаға. Хөрмәтулла акырма а, шылт та юк ине. Сәрелдәп кыскыра башланы: “Фаризаны урлайзар, Фаризаны!” — ти.

— Иртәгә иманын өшкөрәм әле мин уның,— тине Хәйзәр, үзгә артык кушылырға теләмәйсә генә.

— е... Иртәгә ундай юк-бар эштәргә вакытың булмаç... Бүтән клубка сығыу юк инде инә. Или... или...

— Или хәзер Заман бабай килеп өсөбөззә лә Хөрмәтулла урынына уғып осора. Юрый ғына урлағайнык тип, өсөбөз зә караыл кыскырып калырбыз. Или... был төн хәүеф-хәтәр ез генә үткәндә, клуб тирә е инә больше тү-тү... Кистәрен урамды ағын аң, безең менән каланса төбөндә кәрт уғыр ың... Вәт, айгыр — айгыр инде, кәнишне, ирзәр хәлен аңлай торған нәмә, “На!” тигәнде лә көтмәйенсә, дилбегәгә буй ондо. Толоп астынан Фариза тауышы ишетелә: кемгә урлай ығыз мине, ти. Мин әйтәм, Хәйзәргә. Кай ы Хәйзәргә, безең ауылда дүртәү бит улар, ти. Дәмши Хәйзәренә тигәс, тел ез калды.

Динә, ут өстөндәгә таба ын кузгатырға ла куркып, тынлап торған икән. Күрше ағай өйләп туктауға, табағас менән киçәү башын төйә башланы.

Фазыл кескәй генә — Фазыл зур! Бәләкәй генә бул а ла, Заман бабайзың кыззары бик матурзар икәнән ишетеп белә Фазыл. Үскәс мин дә уның кызын урлайым әле, ти.

Хәйзәр аға ы эйәк осон елкеп кенә ымлап куйзы. Дөрөс аңланымы икән... Үзенсә: Фариза еңгәнде күреп сык әле, унда нишләп ултыра икән, тип әйтеүе инде. Фазылға шул ғына кәрәк тә! Шаршаузың бер сәскә ең күтәрәп, аралыкка шылды. Егеттәрзең бере е шаяртып кыскырып калды:

— Әй, агайзан алда кайза бара ың! Быны ы иңә түгел әле! иңә тигәне бишектә калды. Килә е йылға укырға төш әң, тәүәккәлләрбез!..

Аралыкка мейес кашаға ы аша якты төшә. Фариза, Фазылды күреп, өйөнөсөнән уның сәсенән ыйпаны. Мейес ара ында артык эсе бул а ла, өстөндөгә сөм-кара ырма ын алмаған. Башындағы мамык шәлә аз ғына арткарак төшкән. Кабарынкы толөмдарзы икегә бүлеп, сәс юлы күренеп тора. Илап туйған, ахыры. Баш бармагының тырнагы менән мейес акшарын тырнап, ниндәйзер өзөк-өзөк хәрәфтәр ызгылаган. Ләкин Хәйзәр тигән үззә ундай хәрәфтәр юк. Мәктәпкә йөрөмә ә лә, әз-мәз генә белеме бар инде Фазылдын.

— Тирләп үлә ең бит, еңгәй, ниңә өстөндө алмай ың?

Еңгәй тип өндөшөүгә, Фариза искәнәп китә.

— Сисенәп ултыр ам, атай үлтерә бит мине.

Шаршаузың теге ягынан егеттәр тауышы ишетелде.

— Әйттем дә, кыззы бер кем дә туп-тура үзенә апкайтмай, тинем. Хөрмәтулла барып әйт ә, ата ы момент килеп етәсәк.

— Моментыңдан картуф бешә инде,— тине Хәйзәр, кыйыуланып.

— Заман бабай был вакытта ферманан силос урлай торғандыр әле, өйзә йоклап яткан сагы түгелдер.

— Мине бер урлап каранылар, атай тәзрәләрен алып керзе.— Быны ын Фариза Фазылға әйткән булды, ләкин тауышы Динәгә ишетелерлек ине.

— Кил ө, алыр за китер. иңә тейгән кеше юк әле,— тине Динә, үртәлеп.— Беззең шикелле хәйерселәргә матур кыззарзы күп енәләр инде ул.

үзгә Хәйзәр кушылды:

— Замандыкылар за ак күмәстә үсмәгән. Матурлыктың туйзан уң кәрәге юк.

Егеттәрзең бере е кызып китте.

— ин, Хәйзәр, өйзә аулак, тигәйнен...

— Әй, Хозайым, хәзер ти әң, хәзер сыгып китәм. Заман бабай килеп янъял куптар а, арагызга керермен, тип кенә торам. Ул йәтим бызаузы ез зә яклап кала алмас ыгыз әле.

— Әсәй!— тип кырт кисте Хәйзәр,— бәрәңгә бештеме әле?!

— Хәзер, көт бер аз. Таба астына кереп ята алмайым бит...

Ул арала икенән үрелгән ары шнурлы Ильич уты күз кысып алды. Тимәк, төнгө бер тула. Бер-ике минуттан колхоздың электр станция ы туктай тигән үз.

Динә кәрәсин лампа ын кабыззы. Өстәлде туп а янына килтерзеләр.

— Абзый, Заман бабайзарға барып, тәзрәләренән тынлап киләйемме? Беззе үгәләрме икән?

Йөрөмә тигәндәй, Фариза Фазылды үзенә якынырак килтерзе. әйбәт булды әле, тип өйөндө малай. Юк а, Замандарға барып еткәнсе, кибет урамындагы эттәр янынан үтә е бар. Динә, бөгөнгө хәлдәргә указ сыгарғандай, уңгы үзен әйтте.

— Ике тапкыр урланған кыззы алып кайткан атайзар юк ине әле бығаса!

Ул арала унлы лампа төн хужа ы булып калды. Бары ын өстәл артына сакырзылар. Фариза ашыгманы. Фазыл уны хәзер кем тиергә лә белмәй: апаймы, еңгәме?! Кат-кат сакырып та сыкмағас, Динә шаршау артына үзе керзе.

— Әйзә, аралыкта төн уззырырға ин бында арык бәрәсе түгел ең. Кеше янына сык. Атайың кил ө — китер ең, килмә ө — язмышың...

Фариза карауыл кыскырып илап ебәрзе. Мин илаған кешенән гарк туйған инде, тигәндәй, Фазыл ағайзары янына китәйем тигәйне, кулынан сытырзатып кысқан — ебәрмәй. Малай уның күз йәшенә еүешләнәп бөттө. Бер азын, кейенгән килеш кенә, Фазылға эйәрәп, өстәл артына киләп ултырды. Бәрәңгене кабып та караманы. Бер-бер артлы өс сынаяк сәйзе бушатып, тагы өн өз қалды. Егеттәр көрән сургучлы шешә астылар. Хәйзәр стаканға үрелмәнә. Башын бөтөнләй асқа әйәп ашап ултырған булды, үзе Фаризаға қарай алмай. Әйбер урлап тотолған карак кеүегерәк, карашын қайза йәшерергә белмәйенсә, тимер кашык менән таба төбөн қыра.

Шәле ауылы алпауыт урманына урлап алынған қасқындар өйөнән үрсегән, имеш... Уны Иван батшанан сукындармайынса урлап алып қалғандар, тизәр. Қыззар кейәүгә урлатып қына сыға. Әгәр егет менән килешеп, дөрөс итеп әйт әк, йәбешеп сык а — уларзың нәселенә көн бөтә... Колхоз малын урлаузың гәйебе юк Шәләлә. Аты-арба ы булғандар урмандан утын, карауылсы болононан бесән урлай; йәйәүлеләр кукуруз ара ынан вак мал өсөн сүп үленә ййыып киптерә. Колхоз председателе акал Шәйхи кукуруз тапала тип қыуып йөрә, халык бәрәңге сүбен утарға керешә; бәрәңгенән қыу алар — сөгәлдөргә күсә; мең хужалықлы ауыл шулай йәшәп килә. Әй янындағы ун биш сутыйлы баксала берәү зә картуфтан башка ул-был үстәрмәй. Ә инде әй айын кереп йөрә әң — әр кемдә қышқа етерлек силос, сөгәлдөр, люцерна, оло өйөләп ята. акал Шәйхи быны белә, өйзәрзе тентеп йөрәмәй, әр колхозсы үзе эшләгәнде урлап алырға тейеш, ти. Урламаған кеше — хәйерсе!.. Бына Хәйзәр зә қыз урланы, байыр, Алла бойор а... Хәзәр инде бесәнде лә, утыңды ла икәүләшәп урларзәр, ййыр алып ебәрерзәр. Фазыл улар янында май бесәйе кеүек сепаратор тәрилкәләре генә ялап йәшәр...

Егеттәр, йоко алдынан безгә берәр шешә етте тип, амин итмәйенсә генә сығып ыззылар. Улар артынан Динә лә озақ торманы. Заман бабай Фаризаны қалдырды, тимәк. Хәйзәр, бүләк көткән малай-шалай ише, аулак өйзә хәйләкәр йылмайып тора. Фазылды кешегә анаусы юк. “Әйзә, улым, Ямалыйзарға кереп қунабыз, тип сакырғайны Динә, тик Фариза Фазылдың қулын табағастай иттереп қысып тотқан, кит ән, мин дә қалмайым, ти. Әкәмәт икән Заман бабайзың был қызы, Фазыл урламаны бит ине?! Өлкән аға ының майлы күззәрәнә қарай за малай, ярар инде, қалып тор, тигәнде аңлап ала. Фариза ағас қарауатты пыр туззырып, бер ястык өйрәп алды, уны изәнгә — тәзрә астына ырғытты. Ата ы килер тип көтәме аман... өстөн алмайынса ғына бөгәрләнәп ятты. Билдәле, қулдар қулға ялғанғас, Фазылға ла уның янына йығылырға тура килде, тунма ын өсөн ул еңгә ен стенаға қысты. Өлкән аға ы өстәрәнә ырыған юрған қапланы. Фазылға эсе булғас, Фариза еңгә енә лә сисенергә тура килде... Лампаны үндергәс, өлкән аға ы Фазыл янына киләп ятқан булды — бер үзенә тағы ике ястык йәйәп, хан кейәуе тиер ең, ырма йәй ә ярамаған... Йоко аралаш қулынан ыскынма ын типме, йәш еңгәй қәйнеште қосақлап уқ ятты, миңә дә Исмәғил исемле энем бар, ти...

Фаризаның қулынан еләк абыны есе килә... Ни әйәт, Хәйзәр сабыр ызланып көткән минуттар етте — Фазылдың өнә менән төшә бергә қушылды...

Қышқы иртәлә биткә яқтылық төшөрлөк булғас, улай бик иртә уянылмағандыр... Сәйер — өлкән аға ының ике ястығы өстөндә арқырыға Фазыл ята, тегеләр ике е бер ястықта... Шулай тыңғы ыз йоклай ул Фазыл. Төн сыққансы қарауатта арқыры-торқоро киләп, юрғаны төшәп бөтә, мөндәре укмаша... Фариза еңгә е, Фазыл тип беләп, Хәйзәрзе муйынынан қосақлаған... Ну қызык итте әле үззәрән... Фаризаның ырма ы — сөйзә, мамык, шәле ененә тығылған. Бишмәтен

эләктерзе лә, ишекте шығырлатмай ғына асып, Ямалыйзарға шылды. Өй алды ишегенә сылбыр кейзереп, ялган йозак элде. Күрше-тирә кер ә, Хәйзәрзәрзә кеше юк икән, тип уйла ындар... Шул кәрәк өлкән аға ына!

Шәленең Ғәббәс Таифә е күршеләренә уклау ораға кергән еренән, мейестән бөлеш сыккан сакка тура килеп, кунып калган ти... Иртән уклау күтәрәп, қабаланып сыкканда, тайып йығылған. Кә әре, ошо ашығып йөрөүзәрәм менән аякыз қалам инде, тип зарланған, ти... Ямалый за тороп қына эшкә китеп бара ине, Фазыл уны қапка төбөндә тура қилтерзе.

— Йәш қилен матурмы уң? Кейәү ашына сабата тараканы булып төшкән ең инде, улым, — ти.

Фазыл серен йәшермәне.

— Башта үзем қосаклап йокланым, азак өлкән ағайға бирзем...

Еңгә енең қуйынында йоклау кән айын тәтемәне шул Фазылға. Фариза йөн иләргә ултыр а, малай тизерәк уға йылышып, алдына башын қуя ла орсок зырылдауынан ойоп йоқоға қитә. Ләкин уянғанда ул гел яңғызы, кейезләнеп бөткән мамык түшәк өстөндә була. Әгәр йоқоға қиткәнсе Хәйзәр қайтып кер ә, ул уға шундук қисәтә:

— Бар, урыныңа ят! Мишәйт итмә еңгәнә!

Тора-бара Фариза қилен булып әйәләште. Хәзәр бер зә ырма кейеп йокларға ятқаны юк. Ағас қарауатты шаршау менән урап алдылар. Шаршау әсенә кергәнсе бер сисенә, шаршау әсенә кергәс тағы артық кейемдәрен ала.

Рәхәтләнеп кенә йәшәп ятқанда, Хәйзәр Фаризаны әйәртеп башқа сықты. Ошо ук урамда йәшәүсе Зәйтүнә апайзары ғайлә е менән Қазанға күсеп қиткәс, өйзәре буш қалғайны. Иске өй бул а ла, йәштәр өсән аулак ине. Ул өй Хәйзәр менән Фаризаның биш бала ы тыуғансы түззе.

Фазыл еңгә енең башқа сығыуын ауыр қисерзе. Фаризаны ағынған айын Хәйзәр аға ына үпкәләүе арта торзо. Ул ғына айырзы уларзы... әм Хәйзәргә қарата булған әлеге үпкә хисе Фазыл менән бергә үсте.

Қунаққа қайтқан кеше иң әуәл ауылдың қибетенә кереп, қулындағы күстәнәстәрзе бындағы сауза кәштә ендәге тауарзар менән сағыштырып қарарға әм қай ы бер яңылықтарға күз-қолағын әйәләштерә торорға тейеш.

Плащ тұқыма ына ике йөй алып әтмәлләнгән қул сумка ына күстәнәс тултыра башлағас, сираттағы апайзар, Фазылға иззерер өсөнмә, бышылдамайса, махсус рәүештә тел йәшермәй, үз қуйырттылар. Яйын тура қилтереп, Фазылдың үзен дә үзгә әйәрттеләр.

— Кемдәргә қайтып қилешен уң, энекәш?

— Фариза еңгәләргә инде. Минең бүтән қайтыр урыным юк та...

— Хәйзәр ағайың пожарныйза әсеп яталыр әле.

— Фариза еңгәйзең самауыры қайнағандыр әле.

— Әллә белмәй ең дәмә, аппағым?! Фариза гүр әйә е булды ла а. Бер йыл ғына үткәндер, шәт.

— Нисек инде?! Уйнап-көлөп йөрөгән еренән кеше қинәт үләме ни?

— Хозай кемгә нимә язған бит... Қышты йәшелсәләр исән сықтымы икән тип, базын асып қуйған да, елләтмәй-нитмәй, бәрәнге ең сүпләргә тотонған. Базарға барып қайтырға йыйынған, ахыры ы. Иске баззың есе була бит ул унын. Хәйзәр ағайың айнып қайтқансы, еңгәндең тәне ыуынып, кәүзә е қатқан, ти... Ауыр тупрағы енел бул ын, искә алыуыбыз доға бул ын үзенә... Хәйзәрзең донъяы серегән инде унын... Фаризаны күмгән көндә лә исерек ине. Хәзәр үзенә үлем эзләп йөрөй...

— Тыуып-үскән нигезең дә көлгә осто, балакайым, бәлки, ишеткән ендер зә?..
— Ярар, кеше кунакка кайткан, еҙ уға “Исәнме- аумы?” тип әйтергә лә ирек бирмәй егез.

Фариза еңгә енең үлеме тура ындағы аяу ыз хәбәрзең тыуған ауылды бөтөнләй юғалтыу хәкикәте икәнлегә әле генә башына бәрземе, әллә инде бер хәуеф өстөнә кинәт икенсе е ишелеп төшөүен күтәрә алманымы — Фазыл күстәнәстәр тултырылған сумка ы яғына ауышып куйзы. Ә буш кулы үзенән-үзе ул күкрәк астын тотто. “Йөрәк ул яктамы икән әллә ул?” — тип уйлап өлгөрзө Фазыл әм, йығылмаҫ өсөн ауышкан яғына атлап, тигез еҙ азымдар менән кибеттән сығып китте.

Аяғы уйзарына буй онманы, юк а, ул хәзер Фариза еңгә енең иҫке пилорам койма ына терәп өйөлгән кәбере өстөндөгә бер йыллык кый үләнән утап, баш казығын турайтып китергә тейеш ине... Үзе үскән нигезгә уғылып, атай ярзамынан башка ғына алынған йорттон көлөн күреп, күнелен ыуытырға тейеш ине... Эре йүкәләрзән күтәрелгән ап-ак өйзө, Фазылдың өсә е атып киткәндән уң, күсмә Кызыл байрак кеүек қулдан-қулға йөрөп, ике йыл өсендә өс-дүрт хужа алыштыра торғас, ни айәт, кызыл өтәс суқыған икән. Урыны шөп ине — ауыл урта ында — язғы гөрлөүектәр, ямғыр-ташқындар баҫмай торған, инеше лә аяк осонда ғына...

Урамда ике кулын елкеп кенә йөрөргә күнеккән Фазыл күстәнәстәрән кайза куйырға ла белмәне. Бағана төбөндә калдырып китән, ауыл өсе тулы зимагүр өттәр, табып, ботарлап хур итерзәр... Берәй бала-саға өсра а: әбейең-бабайың бармы, минән сазака илт, Заман бабай кызы Фаризаға атап доға укы ын, тиер... Мең хужалыккы ауыл урамдары тып-тып, балалар гүмерен кырырзай үлөт таралғанмы әллә? Фазылдар сана шыуып туззырған Сүтә тауы, көн тузы и ө өйрөктәрзән алдан килеп ыу койонған Пожарный быуа ы, рөшөткөләр аша ығылып төшкән сирень өсәкөләрә, ыбызғы я арға вақыты өтеп ыу ылланып бүрткән тал сыбыктары бала-саға кулы күреүзән, сыр-суы ишетеүзән мөхрүм. Балалар йө мөктөптә, йө телевизор каршы ында... Шөленең уңғы сабызы — Көрөксө йылға ына йомран телегарырга, Шөүәли комлогонда арка кыззырырга, Сөфәри кыуаклыгының сәтлөүектәрән койорға, Ак шишмә өнең ыуын өсергә, абантуй майзанында мөзөк өйлөп кульяулык алырға өзер булған Фазыл — үзенән язмышын өйөртеп, ауылдан бөтөнләйгә китеп бара. Кулындағы күстәнөсе Фариза өңгә өнең хөтер ашын өткөрөзәй аманат булып йөрөй.

Калай тышлы йөшел вагон кояш йылы ын үзенө йыйып калған, май иретерлек булып кызған. Кулындағы күстәнәстәрзө тәзрө астындағы аяккы шкапка куйғас, Фазыл, вагонды бикләп, оло юл өстөндөгә кафеға йүнәлдө. Был кафела Шөлә өеше өнең хөжөте юк. Тамак ялғарға тип тукталған транзит шоферзәр Фазылды танымастар, ниңә кайткан өнең, китө өңме ни, тип йөзөтмөстәр өле... Нығытып ашап сыға ы ла, кафе менән рөттән урманға терөп алынған “Автозаправка”ға тукталған машиналарзың берөй өн аулап, вагонды Актаныш яғына өйрөттөрө е бар.

III. Хөмдиө

Кафенан бер төүлеккә өтерлек ашап сыккас, Фазыл оло юлдың икенсе яғында аяк осондағы ике силөк өстөнө көйөнтө өн куйып, Казан яғына машина көтөп тороусы ханымды күреп өн өз калды. Шишмәнөн ыу алып кайтыу түгел уйы, силөктәрөнең ауызы ашъяулык менән каплап бөйлөнгән. Әгәр озон суклы шөлен үтеп, калын кара өсөн юл өленө таратып ала, муйынына ай якты ы төш ө; өгәр йөшел яғалы коңгорт плащын алып, ак өрлеккә зур кара түңрөктәр төшкән күлдөген кей ө, тулы балтырын ак гольфи менән каплап, бөйөк үксәле

ялтырауык кара туфлигә менеп бас а — был ханым Фазылдың йәшлегендә калған Хәмдиә е булып ине.

“Хәмдиә, Хәмдиә... Ауылдан китеүемден сәбәбе ин дә ба а!” — Фазылдың уйз-ары тагы йәшлегенә тәгәрәне.

Шәленең Кайынлык башы тигән ягынан клубка өс урам тартыла. Ләкин Хәмдиәләр нисектер ураузан — Вахит урамынан — Фазылдарзың өй түренән үтеп йөрөй. Хәмдиә йөрөгәс, билдәле инде, уға башка кыззар за, тире йыйыусы Гәбделхәй төркөмө лә эйәрә. Фазыл ана шуға үртәлә. Шәле тиклем ауылдың ин иске өйөндә йәшәгән Динә малайынан көлөп, үззәренсә мысқыл итеп йөрөүзәрә, бугай.

Атайзары уғыштан яраланып кайткас, калай урысының искергән келәт бура-ын ташып, мүкләп күтәргән дә, ашык-бошок Динәгә өйләнеп, гаилә үрсеткән. Үлеп киткәнсе тизерәк нәсәл калдырырға ашыккан. Яралы атайзан өс бала яралып, үсә-үсә башлы-күзле була торғас, ни айәт, ин иске өйзә Фазыл ата ы менән генә йәшәп калды. Хәйзәр ағай ының үз нигезен яңырта ы бар; апа ы Тәнзилә ялан-кырзарына мамык түшәлгән, қояшынан хөрмәләр сатнаған, өрөклә әм йөзөмлө үзбәк қышлағында алты бала үстереп ята. Тимәк, урыс келәтенән күтәрелгән өйзә Динә менән Фазыл ғына яңырта аласак. Хәйзәр Фаризаны урлап алып кайтқан был қыуышка бер ағас қарауат қына ыя, сөнкі өйзәң икенсе ярты ын мейес алып тора. Түшәмдән ямғыр тама башла а, өс айырсалы әнәк менән алам ыргытып, түбәне ямай торғайнылар. Гел өстәй торғас, астағы аламдары серетмәгә өйләнеп, қыуак-қыуак булып тирең алабуталары йәшәрәп ултырып ине. Фазыл уйын менән мауығып күрмәй қал а, ишек алдындағы тауықтар, әтәсте ерзә калдырып, түбәгә осоп менәләр зә шул алабута төптәрендә тибенә башлайзар. Тауык актарынған урындар соқорланып, ямғыр үткәрә. Алабуталарзы менеп урып төшә е ине лә, тик Динә рөхсәт итмәй, былай за серек түбә көс-хәл менән тора. Бүрәнәләрә қыуышланып, араларындағы урман мүге сереп бөткәс, Динә йыл айын, ат тизәгенә қызыл балсык бутап, өйзәң тышқы стена ын ылап сыға әм акбур менән ағарта. Ә қышка кергәндә, өйзә ыйыр күле урманынан алып кайтқан ике арба ылыс менән “тышлай”. Язға сыкқас, ылысты таратып, өйзә тагы ағартып қуя...

Хәмдиә Фазылдарзың ни хәлдә йәшәгәнән яқшы белә әм шуға күрә мыштым ғына көлө. Ә бер көндө ул бөтә Вахит урамын яңғыратып көлдө. Уға, гәзәттәгәсә, Кайынлык ягына қайтыусылар за эйәргәйне.

Әш шунда... Қарауат астында, Фазылдан қалған озонса кәрзин бишекте оя итеп, ун дүрт йомортка басып ала қаз ултыра. Йыл айын ун дүрткә ултыра, ә үзе ете- игеззән ары бәпкә сығармай. Ата қаззарза түгел хикмәт. Әрәмгә артық тамақ ашатып ятмайық тип атып ебәр ә лә, ата қазға интеккәндәрә юк — күрше-күлән-дәрзекә Динәнән ала қазы йомортка алып урамға сыққанды көтөп кенә тора... Динә үзе сабыр ыз... Күрше-тирәләрзә берәм- әрәм бәпкә күренә башлағас, беззекә нишләп тын да сығармай, әллә йомортқалары қара сереккә өйләндеме, тип, дүртенсе азна ында ук ояны туззыра башлай. Бәпкә тауышын көтөп оя ында тәүлектәр буйы ғышыкланып ултырған ала қаззың ыу әсергә сыққанын көтөргә түземлегә етмәй — қулы менән тығылып, мамыклы алам әсенән йән йылы ы еңгән йомортқаларзы берәм-берәм ала ла сүместәгә алқын ыуға ала... Бәпкә тибенгәнә изелмәгәс, Динә бошона төшә, қабығы қалын булып, йомро йомғакк-айзарзың түнәрәк томшоқтары тишерзәй түгел микән? Тонсоғоп үлеп бөттөләрме?.. әм Динә моронлап та өлгөрмәгән йән оя ын ватып қарай... Тыркылдап торған бәпкә башын күргәс, әске яктан қан ыланған қабықтарзы ашык-бошок қаплап, йомортқаны ала қаз астына ала. Шунан, был бәпкәнәң ис шик-

ез тыуғансы ук үлэсәген белеп, ултырып илай. Ул кисте ни Динә, ни ала каз йоклай алмай. Был хәл йыл айын кабатлана.

Динәнен “ынау”зарынан уң ете- игезе генә исән- ау кала. Берәр азна өй эсендәге кояш нурында күпереп, ирендән генә өтлө сәйзәр эсерә торғас, бәпкәләр көрәйә әм оя ы менән Фазыл кулына кала. Каз карта, Фазыл — үсә! Уларзын йөш айырма ы ла ете генә йыл. Мин шулай өйләнгәнсе мәзрәсә баксында каз көтөрмөн микән, тип уйлаштырып куя куйыуын, ләкин башка сара юк, бесәндәр өлгөргәнсе малай-шалайзың аяк-кулы бушай, гел уйын менән мауыгып, атай ыз калған бәпкәләрзе әрәм итер еңме? Зур ауылдың бәпкә сүпләрзәй ала карғалары ла, төйлөгәндәре лә күберәк була бит.

“Динә апай, ата казына мыйык сыккан, бугай!”— тип үртәүселәрзе ишетмәмешкә алышырга тура килә.

Хәмдиәне Гәбделхәй озата бара. Уларзан ике бағана ара ы калышып Фазыл атлай, үзе гәрләнә әм был хурлыкка эйәләшә алмай. Хәлендә иптәш малайзарға өйлә ән, кәнәштәре әзер: “Шул тире йыйыусы малайын яға ынан тотоп кайтыр юлына бороп ебәр, карышып маташ а, арт яғына тибеп куй берзе, үз урамында телә ә кемде енергә була!” — тиерзәр. Бергә-бер таргыш а, кәнфит ашап үскән Гәбделхәйзе телә ә кай ы урамда еңә Фазыл, куркмай ул унан, ояла ғына... Яз етени ә, Фазыл ишеләр абантуй өсөн алдан ук акса йыя башлай. Ә акса — аяк астында ғына — өй тирә ендәге иске-мошко сепрәктәрзең кило ы алты тин; картуф бакса ына сәселгән өйәктәрзеке дүрт тин. Кышын уғым уйып, үгез салған кешеләрзең бакса ы — акса оя ы инде, биллә и!

Утилсе тире, йөн кеүек киммәтле тауар кабул иткәндә складта үзе тора. Ә Фазыл ишеләр янына малайын ғына сығара. Гәбделхәй, класташтары алдында саузагәр атлы қыланып, қолак артына кәләм қыстырып сыға, қулында — аксалы мукса. Қапсыкка тыңкыслап тултырылған сепрәктәрзе үлсәү ыргағына асып “тук ан тин” тип язып куя; бер силәк өйәккә утыз тин төшә. Ак қағызға кәнфит кеүек итеп төрөлгән көмөш ыу аксаларзы оялыузан бөкшөйгән усына берәм-берәм анап ала, алмай — сепрәк-сапрак, өйәк- аяк йыйған кулдарзан ерәнәп, ыргыта ғына... Бер ум утыз тин акса менән абантуйза туй үткөрергә була. Өйәңке төбөндә печенье кимереп, лимонад әсеп ултырғаныңды күрә, Гәбделхәй мысқыллы көлөп, өстөнә карап тора — ниндәй аксаға байрам иткәндә белә, йөнә е!

Фазылдың Гәбделхәй менән күзгә-күз күрешергә теләмәүе — куркыуға окшаш оялыу ул. Хәмдиәләрзән бағана ара ы калып, Фазыл йырлай-йырлай кайта. Көйзәре “Раушания”, “Райхан” да, тик үззәрен Хәмдиәгә аңлашырлык итеп кенә үзе уйлап сығара. Бар қызығы шунда: Хәмдиә, Фазылдарзың өй тәңгәленә еткәс, азымдарын акрынайта, хатта күрше Ямалыйзар тыкрығында туктап та тора. Егеттең шигри үззәрен ахырынаса тыңлап бөткә ө килә, бугай. Фазыл и ә тағы ла матурырак шигырзар айлап, монлорак, ышандырыбырак йырларға тырыша.

Тап шул вакытта тыуасак бәпкәләренәң көтөүсе е, Фазылдың тауышын танып, мүк ара ынан урамға муйынын узған ала каз, бөтә Шәленә яңғыратып: “Кыйғақ! Кыйғақ!” — тип қысқырып ебөрмә еңме?!

Хәмдиә менән Гәбделхәй быны күреп-ишетеп, эй, көлдә... “Ата каз... мыйык...” — тип хихылданы тире йыйыусы малайы.

Хәмдиәненәң көлөуенән Фазыл үзенәң бала сағын юғалтты. Ул үзен кинәт гәрлеге уянған ир кеше итеп тойзо.

Әлеге хәбәрзе улы улкылдап өйләгәс, Динә был донъяға өс етем калдырып киткән ирен төнә буйы үгеп сықты. Шунан уң, балаларын Фаризаға өйөп, озон акса эзләгән урман киңәүселәргә эйәрәп, Молотов өлкә еңә киткән Хәйзәрзе

әрләне. Бары ынан да озағырак итеп кызы Тәнзиләне Караком сүленә ожмах эзләп киткәне өсөн битәрләне. Кемдәрзелер карғаны, илап алды, тағы зарланды.

Ә икенсе көндө райпландан егерме физметр ағаска бойорок кағызы алып кайтты. Шәленең ин уңғы алам түбәле серек өйөнән котолорға теләп, акал Шәйхи ағасты Кызыл Йәштәр урманынан ташырга машина бирзе; колхоздын балта оҫталарына кушып бура буратты. Динә исеменә кассанан мең ум ссуда бирзе. Был йыл буйы түләнергә тейешле ул акса балта оҫталарын ашатырга, изән-түшәмлек ярзырырга, тәзрә рамдары әм яңактар эшләргә ярап куйзы.

Өй күтәргәндә Фазыл азна буйы аяк өҫтөндө булды. әр хәлдә, ул көндәрзә ултырып ашағанын, ятып йоклағанын бөтөнләй хәтерләмәй...

Үҫергә ашыкмай тор... Иҫке өй эсендә көпә-көндөз зә гел эңер-меңер эленеп тора ине. Ә яны өй эсенә қояш нурзаны енеп қала: төнгө сәғәт ун икелә уянып, имез матсаны имеп ятқан йәш түшәм такталарын анарга, бесәйзең яны туп ала койрок болғап берәй енең урамға сықканын ағалап ултырыуын күрергә, яны мейес тирәләй эленгән барсалы кашағаның йылы ауала елленеп тороуын тойорға була. Ләкин яны өйзөң яқтылығы Динә өсөн хайран киммәткә төштө. Уның ярты эшләгәне көзгә уңыштан бүленә е икмәк өсөн тотолоп қалын а, ярты ы ссуда түләүгә китәсәк.

Әсә енең асыуын қилтермәс өсөн, төпсөк улы кистәрен клубка йөрөүзән туктаны. Хәмдиә тура ындағы хыялдар иҫке өй менән бергә үтелде.

Йәйге қаникул башланырга бер азна қалыуға, сирек билдәләре “дүрт” тә “биш” кенә булғас, йыллық өзөмтәләрзең дә шәп сығарын алдан ук белеп, Фазыл гаражға барып, тракторсылар тирә ендә суюала башланы. абансы урынына ултырырга иҫәбе.

Гараж қапка ына кергәнсе үк, қойма буйында Кәйүм ағай үзенең “Владимировец”ы астында тапалған кешеләй йәйелеп ята. Данлықлы трактор инде “Т-28”зең этеп кенә қабыза торғаны. Шуға күрә Кәйүм ағай уны гаражға керетеп тормай: урамда қилеш тағып китергә ййлырак, ти. Етенсене бөтөрөп кенә абансы урынын яулау еңел түгел, әр тракторсы үзенә ярзамсыны узған йыл эшләгән егеттәр ара ынан айлай. Фазылдын әле үзен эштә күр этеп қарағаны юк.

Кәйүм, трактор астында қилеш, егеттең аяқтарын күреп қалды:

— Кем ул унда, қабиналағы тартманан монтажканы алып бир әле?

Фазыл “ә” тигәнсе монтажканы қилтереп бирзе.

— Кем ин?

— Фазыл. Динә малайы...

— Ә — ә... Ниңә мәктәптә түгел? Биззеңме?

— Бизмәнем. Акса кәрәк, өй алған өсөн ссуда түләй е бар...

— Әле шулай укмы ни?

Ағай трактор астынан шыуышып сықты ла, әңгәмәләшенә текләп:

— Бигерәк бәләкәй икән ең!

— Рулгә буйым етә. Йәй буйы үсәм әле мин...

— Хәзәр бына, руль бирзеләр, ти, иңә. Бәләкәй булуың шәп, қабинала ике-безгә қысық булмаҫ, тип әйтеүем... Үҫергә ашыкмай тор, йәшлек былай за тиз үтеп китә ул.

— Тракторың ватылғанмы әллә?

— Ун биш йыл эшләп, ватылғаны юк уның. Стартеры ғына янды. Домкратка күтәрәп, лом менән қайырырга тура қилер. Бар инде, улай а, өйөнә қайтып, кейемендә алыштырып қил.

Фазыл эшкә урынлашыуы менән мақтануы өсөн клубка бер сығып керзе лә —

вәссәләм! Йоко туй ын өсөн иртәрәк ята хәзер. Йоко туйма а, трактор кабина ында изрәтә, йоклаған кеше төшөп кала ул тип, Кәйүм аға ы гел искәртеп тора.

Ат сапкысы болон бесәнән өйөп йөрөйзәр ине, бригадир килеп сықты: эште йә әтерәк тотогоз, киске дүрттәрзән уң кассирша акса алып қайта, абантуйға ашыктыралар, тине. Тракторзың нисек эшлэгәнән күр әгез — әйтер ең, уның да ай буйы эшлэгәнә өсөн получка ала ы бар!..

Кәйүм Фазылды үзенән калдырманьы, кассаға сиратта ла алдына бастырзы. Сират әкрән бара. Мунса төнлөгә хәтлем генә тәзрәнән кеше айын, башта исемлек сыға, уға имза алынғас, бер минуттан кассирша Мәрфүгә апайзың аксалы кулы күренә. Тағы исемлек, тағы аксалы кул. Сират яқынайған айын, йөрәгәң “дөп-дөп-дөп” тип түгел, ә Хәмдиәне күргән сактағы кеүек итеп тибә. Ни айәт, Фазыл исемлек өстөндә — Мәрфүгә апайзың қәләмен тотоп тора. Их, был минуттарзың килеп етәсәген алданырак бел ән... матур итеп имза куйырға өйрәнгән булыр инең... Ата ы менән әсә енең баш хәрәфтәрән ялғағас, Фазыл исемлекте төнлөктән шыузырзы. Мәрфүгә апай ике минут көттөрзә. Шунан уң төнлөктән аксалы кулы түгел, ә күзлегенәң ике быяла ы күренде:

— Егерме тәңкәнде ссудаға тотоп калам, бына, қағызың юғалтма. Ә утыз алты ум етмеш тине — қулына...

Фазыл усын шундай итеп қысып йомдо, өйгә қайтқас — етмеш тинде төргән өс умлык ун ике акса тирләп сыққан! Әсә е эштән қайтып әнәген қоймаға өйгәйне. Улы иртәрәк қайтып кергәс, башта курка төштә. Шунан усындағы куйын дәфтәрә қалынлығы аксаны күргәс, улының бесән тузаны қунған сәстәрән әйеләп үпте, арка ынан ыйпап, такмақлай-такмақлай өйзә:

— Төпсөк балам, нигез хужа ы, исэн- ау ғына була күр!

уңғы ике йылды Хәмдиә тирә ендә Фазыл үзә генә йөрөнә. Гәбделхәй укыуын ташланы. Уны йыш қына кистәрән алмыш күрәләр. Әлекке класташтары каршы ында “Беломор” кәйрәтеп, хәмерле төтөнөн өргөләп, тире йыйыусы өнәрәнән зарланып торған: Фазылдар кеүек картуф бакса ы айын өйәк- аяк, сепрәк-сапрак, тимер-томор йыйыусылар бөтөп килә, арык тиреләрән дә хужалыктар үззәрә иләтеп тун тектерә башланьылар, тип әйтә, ти. Әсеуенәң дә сәбәбе шул, ахыры ы.

Сығарылыш кисә ендә Гәбделхәй Хәмдиәне иртәнге өскә тиклем көтөп йөрөнә. Ә Хәмдиә Фазыл янында ине.

— Хәмдиә, Казанға китә еңме?

— Юк, ауылда калам.

— Улай а, нинә укып йөрөнөн?

— Ун биш йәштән фермаға китмәс өсөн. Ә ин нишләргә йыйына ың?

— Минәң иңә өйләнгем килә. Бөгөн үк.

— Шампанский эскәнгә генә шулай ул. Мин эсмәнем, бына, бер зә кейәүгә сыға ым килеп тормай.

— Тире йыйыусы қулына қала ың инде. Нүжәли, ин Гәбделхәйзә еңә алмай- ың, Хәмдиә?

— Уны ин енергә тейеш! Әсәйем, хәйерсегә қызымды бирә ем юк, ти...

— Мин китәм — акса эшләргә. иңә секрет әйтәм: Ырымбур өлкә енә вербовка менән киткән күршебез Сьуаш Гатаулла ағайға хат яззым. Кил, тигән. ин минәң әйләнәп қайтқанды көт кенә!

— Кейәүгә сығырға бик ашқынып тормайым әле. Иркәнләп йөрә. Хат языр ың.

Поезға уңға қалғайны Фазыл.

Казанға күсеп, тизерәк фатир алып өсөн урам епереүсә булып урынлашкан Хәжәр апайзарза кунып сыгырга тура килде. Хәжәр — Динәнен йәшлек дусы. Хәзер инде ул Казандың Кабан күле янындагы Дегтярная урамында йәшәй. Әсә е менән базарға килеп, бәрәңге үтмәгән көндәрзә кунып калырга яйлы уларзын фатиры — бөтә трамвай сәләмләп үтә торған “Кольцо” тукталышында ғына. Шуға күрәлерме, Шәленең ярты халкы белә Хәжәрзәң фатирын. Уның йөзә лә асык, ишеге лә көнө-төнө бик ез. Килгән бер кешегә йылмайырга тырышып, күз төптөрөнә йыйырысык сыккан. Йылмаймас ине, ауыл кеше енә караңгы сырай күрәт әң, Шәлегә үзә күп кайта. Хәжәр апайзың Фазылға тиңтер улы бар — Юныс. Ун йыл укып интекмәйсә генә буй-ын еткергән, өйзә эш ез ята. Эсеуенән тыя алмағас, атайзарын кыуып сыгарғандар. Атайлы гаилә бармы икән уң был донъяла?.. Кисен базарзан Шәленең йәнә өс катыны килеп керзе. Юныс менән Фазылға урын йәйерзәй мөйөш — кыйык башында ғына калды... Төнө буйы өйләшеп, хыялланып сыктылар. Фазыл Ырымбурға китәм ти ә, мин ине озата төшәм вокзалға, ти быны ы.

Хәжәр апай, таң менән тороп, Суконный базарына терәлеп торған урамдарзын бере ен епереп кайткас, тиз генә кеймдәрен алыштыра ла мех фабрика ына йөрөй торған ағас трамвайға кондуктор булып баңа. Юныс өйзә көнө буйы бер үзә.

Улар вокзалға йәйәү төштә. Казан-Куйбышев поезы китергә өс сәғәтләп вақыт бар ине әле. Юныс ашыкманы, ахыргаса көтәм, тине, уның әле бер кемде лә поезға ултыртып, кул болғап озатып калғаны юк икән, уғыш тура ындағы кинолағы шикелле аубуллашырбыз, ти.

Вокзал тирә ендәге ығы-зығыға кушылып, Казан шпаналары ымак йөрөнөләр шунда. Ике енен дә кулдары кеңәлә... Юныс билет алдырманы, акса әрәм итмә, проводник менән ярты хакка өйләшербез, ти. Сыуаш Ғатаулла ы аран, йәш катыны — дәжжәл, кире кайтырга бул а, бер аз аксаң кал ын, ти.

Ысынлап та, проводник абзый Юныстың әллә қасанғы дусы кеүек қыланды. Ярты хакка ғына өсенсә каттағы әндерәлә босоп барырга рөхсәт итте. Вагон ай-ын арба менән ташкүмер өләшеп йөрөйзәр ине, үз кешеләй, уны силәкләп ташырга булыштылар. Күмер тузаны буялған кулы менән кеңә енә тығылып тәмәке сыгарғас, проводник абзый Юнысты бөтөнләй үз итте.

— Ниңә Казандан қаса был егет? — ти абзый.

— Қасмай, ул Ырымбурға ата ын эзләп бара. Ун ете йыл күрешкөндәре юк, — ти Юныс. Ә үзә Фазылға, күз ирпеп кенә, шым торорға куша.

Проводник юлда өйләндерә башла а тип, булмаған атайзар тура ында әкиәт табып торған арала, поезд инде кузғалып та китте. Юныс вагонға әйәрзе, баштарак ул поезд көйөнә генә атланы, шунан, күз йәштәрән тыя алмайынса, қызыу-қызыу йүгерергә тотондо. Фазыл кул болғап уға калырга куша, ә ул, кире енсә, бер ыргыу менән бақсыска икереп менде лә ары флажок тотоп барған проводниктың култык астынан үтеп, вагон әсенә уззы. Проводниктың: “Ә ин қайза керә ең?!” — тип үгенуенә Юныс: “Түләйбез, қурқма!” — тип кенә яуап бирзе.

Бөтөнләй қаушап қалды Фазыл.

— Хәжәр апай үлтерә бит... малайын урлап киткән өсөн!

— Ауылға қастым, тип уйлаясақ. Кабан артындағы хужа ыз дачаларза актарынған сақтарза өсәр көн өйгә қайтмағаным бар. Шундай йырак юлда минән башка харап була ың ин... Сыуаш Ғатаулла ы миңә туған тейешле кеше әле. Гел сақырып хат яза ине, адресын яттан беләм... Икебеззе лә ыйзырып өйөнә... Килеп етеү менән әсәйгә хат язырмын.

— Шәт үзем дә, Казанға эшкә урынлашам, тип кенә сығып киткән кеше. Әсәй

шуға күрә аксаны ла аз бирзе.

— Аксаны эшләрбез! — тине Юныс, кулдарын ыуғылап. — Ырымбур бай як ул. Шәлегезең нисә ғайлә е вербовка менән олақты шунда.

— Эшләргә ине шул! — Фазыл өсөнсө қаттағы әндерәгә үрмәлене.

Ике-өс сәғәт барғас бығаса йыйылған борсолоузарға тағы бере е өстәлдә — юлда бик тиз ашағы килә икән... Үс иткәндәй, пассажирзар Казанды сығыу менән үк тығынырға керештеләр әм юл буйы әле бер, әле икенсе өстәлдә қағыз қыштырзатып, қолбаса есе сығарып, йәш қыяр турап, бешкән йомортқа ватып, ас сәйәхәтселәрзе үртәп барзылар. Әлдә ярай, Хозайзың рәхмәте, йоко енде... Уянып киткәндә инде проводник абзый “қуяндар”зан ақса орап маташа ине. Поезд Куйбышевқа кергән, имеш.

Ашағы килеү — ауыртыу кеүегерәк, уға өйрәнәп булмайзыр. Дөрөс, хәзер инде Фазылдың ашказаны ызып- ызып ыкрамай, әсе ауыртмай. Аяқтары ауыр атла а ла, кәүзә е еңел, әсәктәре койолоп қалғандай.

Йөк ташыусы эшелонға ултырырға қурктылар: көнө йылы, қояшы шәп, Сорочинск тукталышына ни бары алты сәғәтлек юл. Түзмәслек түгел. Тик бына, Куйбышевты сығып, илле сакрым үтеүгә, тимер юл ике сатқа айырыла... Яңылыш кит әң, Ырымбурзың сизәм ерзәрәндәге ауылдаштарыңды эзләп йөрөр өң! География дәрәсенән имтиханға әзерләнгән шәкерктәр ише қыланьп, Куйбышевтың вокзал стәналарындағы карталарзан бара ы юлды нықлап өйрәнәргә тура қилдә быларға.

Ун дүрт вагонлы Ташкент поезының бөтә пассажирзари, нисектер, уңғы вагон ишегенә өйләшкән. Трамвай кеүек, урын ызы булып сықты — күпме кеше ыя, шунса ултыра. Ун бер тәзрә, ике ишек аша биштәрле халық ун дүртенсе вагонға еңә. Был тамашаны ситтән қарап тор аң, Куйбышевта берәр үләт сыққан да бөтә қала халқы бер юлы йылы якка қасып бара, тип уйлар ың, биллә и. Қарап торорға вақыт қына юк...

— Керәп ултырайық, — ти Юныс тыныс қына, гүйә, кондуктор әсә е трамвай менән қиләп туктаған. — Урыны юк-юғын, уның қарауы, ревизорзар за, проводник үзе лә керә алмай бында.

— Нишләп анау ун икенсе тәзрәне асмағандар? — Фазыл, ун класс бөтөргән кеше буларақ, Юнысқа ақыллы фекер әйтергә теләй.

— Точно! Белә мин уны, оборный тәзрә е ул, оло кеше унан ыйып керә алмай — эстән ишеге биклә. Ә без керәбез, поезд қузалғас асып сығарырзар әле.

Тәзрәнең өскә ярығына қул тығып икәүләшәп асылыңғас, асылды үзе. әм вагондағы баш анына бүләп исәпләгәндә ун ике кеше ыйырлық бәзрәф “қупе ы”-на Юныс менән Фазыл ике е генә инәп ябылды. Тәзрәне кире күтәрәргә тура қилдә. Уларзан күрәп, бер өйөр пассажир ябырылғайны. Шақылдатыузарына елкә менән басып, ишетмәмешкә алыштылар. Тәзрә быяла ы қалын — еңел генә вата алмастар... Юныс шатлығынан аузын йыя алмай.

Поезд қузалды. Перрон бушаны. Берәү зә артып қалманы.

— ыйзылар!

— Алты сәғәт буйы басып барып арымтасмы?

— Ана унитаз, алмаш-тилмәш ултырырбыз...

Проводниктар әлеге общий вагонды ташлап қасқан, бугай. Пассажирзар юл буйы шақып, тотқаларзы қайырып, тибә-тибә дөбөрзәт әләр зә, өс қырлы йозакка бикләнгән ишекте асып керәүсе табылманы.

Улар Сорочинск станция ына бәзрәф тәзрә енән төштәләр...

Поезды қаршы алырға қилгән махсус автобуста етмеш сакрым юл үтеп, Ташлы тигән район үзәгенә қиләп төшкәс, шоферға буш кеңәләрзе өйләндерәп

күр өттөлөр зә — алдан өйлөшөлгән кешеләре көтөп тора тиер ең — үззәренә кәрәк якка машина эзләп, май заводына йүгерзеләр. Шәләгә кайтыр өсөн дә ошонда килеп, ауыл машиналарын көтә ине Фазыл...

Завод ягынан искән дала еле менән йылы өт есе килеп бөрелгәс, егеттәр күзгә-күз карашып куйзы. Хәзер инде улар кай ы бер нәмәләрзе үз ез зә аңлаша. Аяктар үззәренән-үззәре йүгерә, Фазыл Юнысты, Юныс Фазылды узып-узып китә. Ишек алдында машинанан бидондарзы елтәй- елтәй өт бушаталар, эскә ташый-зар. Кабина ишегендәге языуза “М. Горький исемендәге колхоз” тиелгән.

— Бәхетебез бар икән, без бара торган колхоздыкы ла а! Тагы ярты сәгәткә уң-ға кал ак, иртәгә саклы көтөр инек. Әйзә,— тине лә Юныс, бер бидонға килеп йәбеште,— тот икенсе қолагынан, эскә ташыйбыз тип бел ендәр, ә без уны буш бидондар ара ына, кузовка, мендерәйек.

Машина тигез юлға сыккас, буш бидондар шалтыраузан туктаны. Теге тулы бидон да бушаны... Ике офок ара ына бау тарттырып алғандармы был юлды? Күз карашы барып етә алмастай иген дала ын икегә ярған юл сатнап кайышланып каткан — яны асфальт кеүек ялтырап ята.

— Ни бер агас, ни бер сокор күренмәй. Сизәм ер тигәндәре ошомо?

— Аха!— тип белдекле киәфәт менән раслап куйзы Фазыл.

Даланы кояшы ауышқан салт аяз күк капланы әм тотош офок урап алды. Августың тығыз ауа ы офок өстөндә өт тауы булып күззе арбап тора. Ах, был дала-ның ни тиклем ғәйләнә сихырлап алып киткән икмәкле сик езлегә! Ни әйәт, ошо сик езлектән оло, алтын тауылай серле эскерт калкып сыкты. Якынайғас кына беленде — алам эскерте түгел, ә басыу урта ына өйөлгән иген тауы икән! Был хәтлем унышты ниндәй ырзын ыйзыр ын уң?!

— Сәйәхәткә килмәненк. Нишләптер эс боша башланы, Юныс, алты үгәй бала-ға әсәй тейешле кешегә артык тамак булып килеп төшәбезме?

— Алты ғына түгел, игез бала.

— игезме?! Беззе кушып анай ыңмы?

— Юк. Ике ен үзе тапкан.

— Унау булабыз, улай а,— тагы көр өнөп алды Фазыл.

— Бөтә өмөт Мәғәсүмдә. Бала сакта бергә уйнап үстек, Ырымбурга тейәлеп киткәндә үк үгәй әсәйзәрен илатырзай малай ине инде ул. Беззең гадук. Ул бызау көтөүе көтөргә тейеш. Хаттарында шулай язалар ине.

Офоктоң бер сите кителде. Тәбәнәк урманға ыйынған ауылды күргәс, асык машинала дала еленән күшеккән тәнгә йылы керзе.

Улар урман ауызында осрашты. Мәғәсүм бызау көтөүенә ыбай эйәргән. Үгез бызаузарзын артым бирә торған сағы — ашаузан туймастай кыланалар. Кис ет ә фермаға — ябылыуға ашыкмайзар, бер-ике азым алға атлағандай ит әләр зә, кире дүнеп, урман ягына сабалар. Алйыған сыбырткы ын үз атына тейзермәскә тырышып кына, Мәғәсүм көтөүзе ауылға ашыктыра. үгенеүе гел Шәлә кеше е ымак. Быны ын инде Фазыл ғына самалай, Юныс и ә күптән Суконный шпаналары телендә үгенә.

— Таныр микән беззе?

— Үзең таный ыңмы уң?— ти Юныс, Фазылды ынарға теләп.— Бына мин таныным Мәғәсүмдә! Әсәй менән бер туған Сыуаш Ғатаулла ының алтынсы бала ы ул!

— Ә беззең Шәләләгә элекке ут күршебез!

— ин дә минең брат икән ең, әй, Фазыл.

Был минутта егеттәрзең ике енен дә Сыуаш Ғатаулла ының якын туғаны бу-

лып күренге е килде.

Мәгәсүмдән “тр-р!” тип атка өндәшеүе — безең өй бына ошо, тигән үз ине. Колхоз амбары шикелле тәбәнәк-озон, өзәк түбәле ак өйзәң ишек алды тағылма-лы трактор боролоп сығырлык кин. Шәле калыбы менән үлсәгәндә, бындай ишек алдына алты мөйөшлө ике йорт алып, шунда ук ике картуф бакса ы бүлөп бирергә була...

Туп алары бейек түгел икән, абынмай ғына керзеләр. Фатаулла ағай тегеүселәр кайсы ы менән зур канатлы гәзиттәң беренсе битенән мәкәлә киһеп ята ине. Ул калын быялалы күзлеген маңлайына күтәрәп, кунактарға карап катты — таныманы. Мәгәсүм, йөштәштәрәнә иһе китмәгәндәй генә кыланып, түр якка үтөп китешләй, ата ына ымланы:

— ине эзләп килгәндәр, Шәленән, тизәр. Бере е — Корос төпсөгө, бере е — үзе-безең Сыуаш кәүеме...

Фатаулла ағай кайсы ын өстәлгә ырғытты. Уның үгенгән тауышына үгәй әсәй йүгереп сықты. Ул да, гәжәпләнәүзән тел осондағы үзен әйтә алмайынса, ауызын салшайтып шак катып тора. Фатаулла ағай аркаларынан косаклап алғас кына, төнгө кунактарзың йәнәнә йылы керзе.

— Карсык! Казан астына яғып ебәр! Бишбармак бешерәбәз!

— Ниткән бишбармак, тинтәк урыс! Төнгө ун бер тулып килә! Ана, мейес алдында ярты суйын аш калды...

— ин миңә хет әйт, хет әйтмә! Бишбармак күргән малайзар түгел быллар. Бөгөн йокламайбыз. Без Ырымбургға вербовка менән каскандә был шалапайзар сөннәткә калғандар ине әле.

Үгәй әсә, йөзөндәге баяғы шак катыуын кайза куйырға белмәйенсә, соланға инеп енде.

Ун ағас кашык казан тирәләй тезелешеп бишбармак оһа башлағанда, төнгө сәғәт берзәр еткәндәр, шәт...

— өйлә, Фазыл. Шәленекеләр нишләп ята унда?— тине гәилә башы, башкаларға үз катырға ла ирек бирмәй.

— Кай ы яғынан башлайым уң?

— Хет урта ынан тотон.

Фатаулла ағайзы хәтерәндә калғанса бик йөш итеп күрергә теләгәйне Фазыл. Ә ул бөтөнләй сит кеше... Арка ы көйәнтәләнгән, кулдары алынған, сәсе баш сүмәсендә генә калған, күззәре — азна буйы йоко күрмәгән сырхаузыкы кеүек. Алғы тештәре қойолғанғамы, “т” ауазына баһым я ағанда теле казна арқыры төртөп сыға ла “ш” булып ишетелә...

— Әй, Фатаулла ағай, ауылдың қап урта ында безең өй инде ул. Өсөнсә йыл яңыны алып сықтык... Ә беззән йырак түгел Вәхит ағайзар... Уның Хәмдиә исемле қызы үсеп етте. Бына акса эшләп кайтам да өйләнәм. Бай егеттәрзе ярата ул...

Фатаулла ағайзың йөзөндәге барлы-юклы нуры ла үнде.

— ин бында бала-саға әкиәте өйләп ултырма! Шәләлә низәр бар, тим мин?

— Аша ын инде кеше, йырак юлдан килгән дә улар.— Мәгәсүм яклап маташқас, ата ы уға бер генә қараны:

— Тихо! инән орамайзар. Ауылда үскән кеше яңылыктарзы ла белмәскә, әллә ул әтәмбәй затмы?! акал Шәйхи нишләп йөрөй унда? Әле аман улмы председа-тель?

— Ул. аман үзе...

— Ике көнлөк отчет- айлау ойоштороп, акалды мин куйзырзым бит инде... Тағы кемдәр иһән, кемдәр вафат?

- Әмәйән Мансурын күсәк менән бәрәп үлтәрзәләр.
- Да?!
- Калдун Саимә үзе лә ыскынды — кайын төбөндө.
- Иди ты?!
- Хәбир Хәлимә е йөз зә өс йәшкә еткәйне. Яңы тештәре, икенсе имсәктәре үсә башлаган, тиме, быйыл йәнтәслим қылды.
- Ну!
- Монтер булып эшләгән Моряк Госман да, бағананан йығылып...
- Юктыр за, минән дә йәшерәк бит әле ул! уң, итит-митит, ул Шәләлә бәрәп ичән кеше бармы? Кырылып бөткәндәр бит!

Юныс менән Фазыл ораузарға яуап бирә торғас, өтлө сәйзән уң ултырган ерзәрәндә — тәзрә янағына өйәлгән килеш йокоға китеп, Сыуаш Ғатаулланың орау алыуынан котолдолар...

Кунак ашы тиз бөттө. Юнысты иткә озатыла ы үгеззәрзе имертер өсөн көтөүсе ярзамсы ы итеп куйзылар. Ә Фазыл — силос тейәүсе. Ян яктарына тәрән бортар менән күтәртелгән тағылмалы арба кукуруз комбайны артынан бара. Арба төбөндә Фазыл кукуруз салатын қысқа аплы әнәк менән тигезләп әм тапап өлгөрөргә тейеш. Әгәр арбаға дүрт тоннанан да кәмерәк тейәл ә — үгәләр, арт а — мактайзар. Силос ямғыры астында ауылды ағынып моңайырға вақыт юк, аз ғына туктап тор аң да, еүеш масса күмәп китә. Инде тизерәк зарығып көткән кис етмә ә, үләм, быуындарым ына, енерзәрәм өзәлә, әсем төшә, күтәнем сыға тигәндә генә комбайн үнә. Бригадир көнлөк эш хакын әйтә: бөгөн ун ете ум эшләнегез. Кисә ун дүрт умлык қына ине!.. Хәмдиә менән ике ара ун ете умға яқыная!..

Шәләлә укығанда әсе яна торған двигателдәрзе өйрәнәп, кулға “Ауыл механизаторы” тигән катырға бирәп сығарғас, әй, көлөшкән ине малайзар... Ярай әле, Фазыл уны паспорт менән йәш языуы ара ына қыстырып килгән... Кукуруз басызары бушағас, ул “хунвейбиндар”ға үс итеп Қытайға ебөрәлмәй қалған қызыл- ары тракторға ултырзы. Яңы түгел-түгелен дә. Тик гөрәлтә ө шәп, тимер сыбык менән бәйләнгән ерзәрә юк, еңел қабызыла... Бындай тракторға хужа булып өсөн Шәләлә ун йыл буйы абанда ултырып йөрөйзәр...

Ашауға киткән вақытка “перекур” минуттарын өстәп ярты сәғәткә еткерә ең дә килгән буразнаң ситенән кире қайтып китә ең. игез сәғәт әсендә ни бары ы бер әйләнәш юл үтелә... Ялқтырғыс, шатлык ыз, ауылдағы бәхетле көндәрәнде күз алдына килтереп алыта торған ағышлы буразналар... Көндөзгә сменала түзәрлек әле, ә бына төнгө өндә азна буйы қараңғылыкка табан аман алға ла алға, туп-тура... Көн айын... Фазыл ошо сик ездекте қараңғылығы әм билдә езлеге менән буразна-буразна үтеп, Шәләгә әйләнәп қайтырға тейеш! Қайтқан көндө үк Вәхит ағай Хәмдиәне үзе — үз кулдары менән Фазылға килтереп бирәсәк! Туйға сақлы ул уны үпмәс тә хатта! Улар индостан киноларындағы кеүек йырзәр йырлашып шишмә буйзарында, Мишә туғайзарында ғына йөрәр. Ә инде туйзан уң... қунактар таралышқас, аулак өйзә ике е генә қалғас... Хәмдиә закон қаршы ында ла, ата ы алдында ла, Ғәбделхәй уйзарында ла бары тик Фазылдықы ғына буласак... Ах, был буразналарзың озонлоғо! Фазыл әсә енә бер хат юллағас та, Хәмдиәгә ике хат ебәрәп өлгөргәйне. Яуап хаты озақ көттөрмәнә... Әсә енең хаты қапыл башланған: “ичәнме- аумы” юк, “ниңә киттең” дә тип орамаған, иң беренсе өйләмә: “Хәмдиәне урланылар...” “Ата ы қыуып килгәс, Ғәбделхәй эт өсләткән...”

Нисек инде кеше өлөшөн урлап бул ын? Ниңә Фазылдың бәхетен, хыялдарын урланығыз?! Ул хәзәр кем язмышы менән йәшәргә тейеш!

Әлеге хәбәр буразналарзы өззә...

Юныс “Сизәм ерзәр”зә үзе генә калды...

Кафенан сыгып килеүсе кешенең йырактан ук туп-тура үзенә табан килеүен күреп, Хәмдиә бөтөнләй ситкә боролоп басты. “Был иҫерек тәрәгә нимә кәрәк икән, сәғәт ораған булырмы, бер шешәлек акса кысырмы, әйзә, тип, берәр машинаға ултырырға кыстармы, хәсис?!” — тип, бөйләнергә яйын калдырмаҫлык тозло-боросло үззәрен тел осона йыя башлаған ине инде Хәмдиә. Ситкә боролоп, әлеге әзәмдең йәнәшә килеп басыуын измәгәнгә абыш ала, улыш алғанына саклы ишетеп тора...

— Хәмдиә?! — Фазыл, сабийзы тәрән йоко онан уятырға мәжбүр кеше кеүек, ак кына өндәшәп: “Ысынлап та ине был? Мине таный ыңмы? Күз ирпеп бер генә кара инде...” тигән сәйер енеү, орау, ялбарыузарзы бер юлы ошо исемгә бийзырған ине.

Хәмдиәнең асыузан кирелгән иңбаштары кинәт алынып төштө. Ләкин ул Фазылдың косағына ташланманы. Хатта әле уға табан боролорға ла ашыкманы. Сәғәттәргә узылған минут ине был, үзен нисек тоторға, үззе низән башларға, акланырғамы, әллә бер ни иззәрмәскәме икәнлекте белмәй әлегә Хәмдиә. Ләкин йылдар буйы йыйылып килгән ағыныу әм катын-кыззарға ғына хас үжәт кызык ыныу, “Нык картайзымы икән?” тигән орауға яуап ишәтергә теләү, күтәргә ез сабыр ызыкка әүереләп, Хәмдиәне Фазылға табан этәрзе.

— ине, Монголияға эшкә киткәс, катыны янына кайтырға теләмәйсә, сит ерзә калған, тигәндәр ине, Фазыл!

— Мин түгел ул. Сабирийәнов менән бутағандар...

— Торба борғанда аскыс угып үлтергән, тип тә өйләнеләр.

— Уны ы Кислов тура ында.

— Язгы Ағизел аша сыккан сакта машина менән боз астына киткән, тигәне лә дөрөс түгелме?

— Юк инде. Бына ла а мин!

— инең минән үс ала ын бар, әйеме, Фазыл, шуға агалап йөрөй өндөр.

— Ниндәй үс ул, Хәмдиә?

— уң, ине ауылдан миңең аркала ғына киткән, тинеләр бит.

— Бына быны ы хак. Кеше үзенең дөрөскә тура килгән берзән-бер осрағы...

Кискә табан кайза барышың уң, ошолар күтәренеп?

— Калаға инде, кайза бул ын!.. Кистән барып кунам да иртән базар асылуға атып бөтөрәм. Шәләлә донъя кубарып газ кертәләр. Беззәң йорт Күл урамында — торба үткәргәгә яй ыз, ти. Әгәр иртәгә төш вақытына кулдарына акса тоторма ам, экскаваторзар канау казымаясак.

— Акса тоттор аң, казыйзармы?

— әй, ул газ үткөрәүселәр казырға ла, күмергә лә риза — акса ғына бир! Кем — бура ын атты, кем — бызауын. Бер остан газ кер ә, утын ташыу хәсрәте бөтә инде. Халык шуға уңғы малын атып та түләргә риза.

— Ә ин бизрә-көйәнтәләп нимә ата ың?

— Йоморткалар был.

— Яз көнө, шул саклымы?

— Мин ашханала эшләйем. Ризык күп кала. Тауыктарым кыш буйы оянан төшмәй. Утыз баш улар миңең.

— Касандан бирле оло юл сатында тора ың — кул күтәрмәй ең. Үззәре туктап алғанды көтә еңме?

— Юк, хәзәр тагы ун — ун биш минуттан Түбән Кама автобусы килә, туктай ул. Саллыныкылар әллә ни туктамай.

Ун минут... Фазылдың тағы ун минут өмөтө бар. Пионер йөшенән сығып, мәктәп форма ынан котолоп, беренсе тапкыр зур егеттәр кеүек костюм-салбар кейеп, клуб юлына атлаған көндән бирле белеп тә, ауылдан киткәндән уң бүтән тура килтерә алмаған Хәмдиәне күрер өсөн язмыш Фазылға ун минутлык өйөнөс бүләк итте. Ләкин Фазыл ун минутка ғына риза түгел.

— Хәмдиә, ин мине бик зур мәшәкәттән коткарзың бит әле. Йоморткаларыңды үзем атып алам, ике силәген дә. Буровойза бик яйлы ризык ул. Соляркалы усақ өстөндө күмерләнеп бөткән тәрән эсле зур табаға ярты литр көнбағыш майы койоп, ун биш дана йомортканы ыт аң... Өс кешегә бер ултырып ашарға етеп кенә тора. Ике бизрәнде нисәү тип иҗәпләйек?.. — Фазыл, Хәмдиәгә икеләнерлек урын калдырмайынса, кабаланып-кабаланып сауза эшенә кереште. — и, өс йөз штук — беззең өсөн ун көнлөк ул. Тәк, хақын күпменән өйләшәбез?

— Өсөнсө көн тиҗтә е биш меңдән ине.

— Бөтөнләй ос оз... Себеште тауык итеп үстерә ең, кыш буйы асырап сығарың, тырмашып тәрбиәләй ең. Ә алған йомортка ы — бер стакан сәй хақы ғына. Тиҗтә ең ете меңдән алам.

— Юк, юк, ярамай, минә харам килешмәй, артығын алмайым, — тип өзгөлөндө Хәмдиә.

— Улай а, бына инә ике йөз мең, ысын күнелдән. Бизрәләрен өсөн тағы бер йөз... Карыш аң, Хәмдиә, юк а, бизрәләренде тибеп аузарам... е... е.

— Зимагурзан булыр за. Инде миңә тигән автобус менән ин китә еңме Казанға?

— Кайза, ниндәй автобус?

— Ә-ә-әнә! Ништрай баһыуын ярып ике фара киләме шул...

— Хәмдиә, әйзә, қасып қалабыз. Мине алырға үзебеззең машина киләсәк.

— Әйзә уң, дамба аҗтына. ТатЦИК шишмә енә ыуға бара, тип уйла ындар, силәк-көйәнтәне үзем күтәрәм.

Тауык ферма ы саклы автобус Шәле боролошона етәрәк тизлеген кәмет әлә, көтөп тороусы кеше күренмәгәс, тиктомалға туктап вакыт әрәм итмәнә.

ТатЦИК шишмә е мал уғара торған урынға әүерелгән. Көтөүзең қай ылыр хыялы йыйыры урғылып аға торған инеш ыуынан ерәнәп, шишмәнән емергән, ыуы айыккаса, тапап киткән...

Фазыл көтөүселәрзән қалған қалай кружка менән шишмәнә тазартқан арала, ергә май айының баллы төнә төшкән ине инде.

— Фазыл, еззең машинағыз қасан килә уң?

— Таң атқасырақ көтәм.

— Қала шоферзары шулай иртүк юлға сығалармы? Беззең ауылдыкылар хәзер, мин инә әйтәйем, арттарына қояш төшкәнсе йоклай, өйлә намазы еткәндә эшкә йыйыла, ахшам вакыты етте и ә, өйзәренә таралалар... Ә тракторсыларыбыз... айык баштан штурвал тоторға қурқа... Кемгә утын, кемгә бесән, кемгә қирбес ташып, бөтә отрядтары менән эсеүгә абышып бөттөләр.

Бейегерәктән дә әйләнгестән башланып китте үз башы. Қолхоз паркындағы иҗерек тракторсылар, ватык комбайндар, кузовтары тимер сыбықтар менән генә қаптырылған иҗке машиналарзан башланған үззе Фазылдың ун дүрт йәшлек сағына тиклем килтереп еткерер өсөн ошо төн генә етерме? Төнәлә, ай- ай, изгер, үтә күренмәле! ис бер гәйбәттә әм яңылықты йәшерә алмаҗтай тынғы ыз ауыл төнә...

— ин үз өлөшөндө тапқан ың инде, Хәмдиә?!

— Таптым да... қаптым. Беззең ауылда қыззар айламай егеттәрзе. Егеттәр та-

ба, озата, урлай. ин бит минән үзең касып йөрөнөн.

— Касмай ни... Клуб юлында йә агроном малайы Рафаэль, йә тире йыйыусы маңка ы Гәбделхәй акта торалар ине! Минең кеүек хәйерсе бала ына кайза инде ул Хәмдиә тирә енә якын килеү.

— Уны ы, Фазыл, без үскәндә байзар-хәйерселәр юк ине инде!

— Ул айырманың бөткәне лә, бөтәсәге лә юк.

— Шулай итеп, икебез өсөн дә бер мин гәйеплеме?

— ин, бары тик ин генә, Хәмдиә... Байлык ул күсмә Кызыл байрак шикелле, кем алдынгы — шуның кулында. Кисәге байзарзың хәзер күбе е белдереү күргән айын эш эзләп саба. Мин үз гүмеремдә әллә нисә тапкыр байыным. Бөгөн дә, Аллаға шөкөр, Вәхит ағай кызына яусы ебәрерлек баймын. Хәмдиә е генә беззекә түгел...

— Фазыл, яраткан егет кыз күнелен яуларға яйын табырға тейеш.

— Мин инә етенсе класта укыганда ук хаттар яздым. игез сакрым йәйәү барып, Питрәч почта ы янындағы йәшниккә алам да тизерәк өйгә йүгереп, шул көндә үк инән хат көтә башлайым.

— Әйе шул, миңә Питрәчтән бик күп хаттар килде. Тик, асыулана торған хәлме, яуап язам тип мин дә Питрәч почта ына йүгерә алмайым инде?!

— Әгәр яуабын яз ан, хат киçегендә тәнәфес вақытында кулыма ғына тоттора ала инен.

— Кит әле бынан, тәнәфестә егеттәргә хат өләшеп йөрөргә әллә ин мине почтальон тип белденме?

— Мәктәпте бөтөргәс тә урларға иçәбем бар ине — атайың, уғып үлтерәм, тине!

— Ә Гәбделхәйзе үлтермәне... Ул үзе үлде. Бына ошо КамАЗ юлының Шәлегә борола торған сатында, әлеге шишмәнән ярты сакрымда ғына... Күреп еткермәгәндәр. Өс кеше тейәлгән коляскалы мотоциклға Саллы яғынан бөркәүле КамАЗ килеп бәрелгән. Бер юлы өс кешене күмдек. Башка шабашниктар уянгансы тип, иргә таңдан “Калай” совхозына балта эше белешергә киткәйinelәр. Азырак томан таралганды ла көтмәнеләр, йәндәре ашыккандыр инде.

Хәмдиә, кинәт кеңә тымау төшкәнән изгәндәй, танауын пыршылдатып куйзы. Шишмә янындағы саф ауа күнел нескәлеге менән бергә кушылды. Шуға күрә Фазылдың шомло тынлыктан тизерәк котолго о килә ине, тынлыктан ғына, Хәмдиәнән түгел.

— Сәйер кешеләр ез, Шәле катындары... Үзеңдә карауыл кысқыртып урлаған, илатып йәшәгән Гәбделхәй өсөн күз йәше түгеп ултыра ың...

— Ике баламдың ата ы ла ул минен!.. “Кызыл туй”лап алған, өйөн алған, малын тапқан, нужамды кыуған, улдарымды башка сығарырзай итеп аякка баçтырған.

— Ә мөхәббәт?!

— Мөхәббәт ул яңгыз кешегә пар эзләр өсөн генә кәрәк.

— Бына без икебез зә яңгыз бит инде. Шуға күрә мөхәббәт тура ында өйләшеп ултырабыз.

— Ләкин мин яңгыз түгел. Ике балам бар.

— Ике е лә ситтә йәшәгәс, тағы яңгыз калдың тигән үз.

— Быны ы яңгызлыкка кермәй уның. Бер үземә тормош көтөүзәре кыйынлаша, ике енен бере енә күсәм дә киләм. Әлегә, Аллаға шөкөр, ау-сәләмәтмен. Йорт-ерем етем. Үзең ни хәлдә, Фазыл?

— Йорт-ер ез. Шәләләгә өйбөззөң көлө күккә осто, өс бүлмәле фатирымды катыныма калдырып кастым.

— Байыным, тигән була ың, байлык ул — мул тормошло нигез. Акса йый аң — таларзар, мөлкәте мулды алдарзар, ә нигезе нык кеше гел бай калыр.

— Хәмдиәнен күз яуын алырлык, тире йыйыусы Ғәбделхәйзе көнләштерерлек өй алыр өсөн акса эшләргә тип сыгып киткән инем дә, бөгөн, ана, әйләнәп кайттым. Нигез күтәрергә йорт урыны эзләп йөрөйөм.

— Шәләләме?

— Юк, Шәлә өсөн мин гел шул хәйерсе Сәләхи малайы ғына. Ситтән, элек үзем эшлэгән ауылдардың бере енән, эзләп карарға исәп.

... Бер аз үз ез басып торған арала Фазыл әсә ен исәнә төшөрөп алды. Йөрәге сәнсеп куйзы.

Брымбур далаларынан тыуған өйзөн туп аына кайтып ултырғас, кеңәләрендәге байлыктың теүәллеген тойоп, Фазыл өйөнөсөнән тел ез калды.

Динә түрзәге өстәлдә ырлы уклау менән кер тәгәрәтә ине. Улының туп ала ултырыуын стенаға эленгән көзгөнән карап торзо. “Исән- ау ғына кайттыңмы, улым”, — тип өйөнөп сәләмләй е урында, әсә кеше, үз улын үзе танымагандай, керзәренән айырылманы. Бер аzzан: “Шыбыр тиргә батқан маңлайыңды өрт!” тигәндәй, ырлы уклаузан тағатып алып, өлгө ырғытты.

— Эттәр бастырзымы әллә? Утка төшкән ең...

— инең яныңа ашыктым. Ни хәл, әсәй?!

— Шәлә юлына сыккас, ашыккан ыңдыр. Өйгә кайткас хәл орап маташ-мастар. Хәлдә уны гел белешеп торалар... йүнле кешенең балалары. Теге донъянан юл юк. Бик барып күрерзәй булыр ығыз әле.

— Нисә тапкыр сыгып киттем өйзән, гел буш кеңә менән кайтып керзем. Был юлы байып кайта ым килде. Шуға озағырак йөрөлдө.

— Балаларығыз булғас, әсә бәхетенең ни икәнән аңлар ығыз әле. Аксағыз ниемә кәрәк?..

— Өй алғанда алған ссуданы бер юлы түләп, бурыстан котолор өсөн кәрәк был акса, әсәй!..

әм Фазыл карауат өстөнә капланған сигеүле ак япмаға кеңәләрен бушатты. Күберәк итеп күрен ен өсөн, ул уларзы бер урынға өйзө. Динә, оят күренешкә тап булған йәш кыззай искәнәп, улын ярамаған шөгөл өстөндә тоткандай куркып куйзы.

— Үзендекеме?! Бурыс түләй е бар тип, берәй ен рәнийтмәнәме? Безгә харам мал килешмәй!

— Хәләл мал, әсәй! Эшләп, маңлай тиремде түтеп алдым.

— ай, улым!— Динә ырлы уклау өстөнә капланды, шығырзап кипкән, тәгәрәтелгән ак ашъяулык өстөнә уның сабыр ыз күз йөштөрә тамды.

— ин нимә инде, әсәй, мәйет озаткан кеше кеүек, ебеп тора ың! өйөнөргә кәрәк. Әйзә, правлениеға, ссуданы түләп кайтабыз, күр ендәр беззә!

— ай, әйбәт эш тапкан ың, балам. Аллаға шөкөр, “хәйерсе нәселе” тигән кара акалыбыззан котолдок, бугай... Йыйып куй аксаларыңды. Туйыңа тип акла.

— Ниндәй туй, әсәй! Бурыстан котолайык әле...

— Өззөм инде мин колхоз менән араны... Ссуданы кисә генә түләп кайттым.

— Акса кемдән алдың, әсәй?! Ағай ебәрземе, әллә үзбәк езнәйзәнме?

— Өйзө аттым.

Ике арала тынлык урынлашты... Бакти әң, япма өстөнә акса өйөлгән карауаттары, урам есе еңгән ак керзәре, қояш нуры тулған изәндөрә, қызарып бешкән арыш икмәгенә йомарт мейестәре, балкып торған тәзрәләре менән был өй инде

сит кеше кулына күскән. Әсә е менән улы үззәре алған өйзә үззәре хужа түгел.

— Ниңә ин мине көтмөнөң, әсәй!

— Киттең дә югалдың... Үлгән бул ам, кәбер казышырға ла таба алмастар ине үзенде... Апайың янына Үзбәкстанга китәм, унда хет утын ташый ы юк, ти.

— Әсәй, ауылда нигез бөткәс, кайза кайтып йөрөрбөз?

— Хәйзәр ағайың исән сакта, Шәле етем итмәс беззе. Фариза еңгән ине үз бала ылай якын күрә.

...Иртә вафат булган ирзең иңендәге йөгө тол катын елкә енә өйөлә. Сандыр күзәле, еңел өйәкле, тыңгы ыз йәнле Динә утыз дүрт йөшенән иңенә өс бала күтәрәп, алам түбә астында ытылған серек өй ишек алдында көрәк-әнәккә, балта-уракка таянып калды. Ирзәр күтәрә алмасты күтәрәп, катындар түзә алмастай нужаларға сызаны ул. Балаларым ас-яланғас булма ын, йәтимлектә тойма ын тип эшләне лә эшләне. Көз көнө хезмәт көнөнә тейешле икмәк бүлгәндә бойзай-арыш-борсак капсыктары тейәлгән ылау иң әүәл Динәләр капка төбөнә килеп туктай. Йылға алты йөз илле хезмәт көнә эшләү күп кенә механизаторзәр кулынан да килмәй. Башкалар өй түренә ике-өс йәймә йәй ө, Динә үз өлөшөнә тигән яңы ашлык бөртөгән алты-ете йәймәгә ибеп киптерзе. Бөртөктәр өй түренә йыйылған кояш йылы ында көн әсендә кибә. Кәбәктәрән елгәргән сакта әсә е Фазылға ызгырып торорға куша. Хозайзың рәхмәте, етемдәр ызгыра, бөркөү көндө лә ел сыға... Динә бөртөктәрзе силәктәргә тултырып, ййимәләргә коя. Фазыл ызгыра ла ызгыра, әсә е елгәрә лә елгәрә... Озак итеп, еренә еткереп, күршеләр алдында мактаныр өсөн түгел — горурлыгын, кыуанысын тыя алмайынса...

Әллә артык йыш өйләгәнгәме, егерме беренсе йылгы аслык, угыш йылдарындагы кыглык тура ындагы фажигәле хәтирәләргә балалар қолагы күнекте... Улар хәзер, колхоз икмәгенә риза булмайынса, кала күмәсе орайзар. Атайлы балалар кулында алма-хөрмә күрәп кайткас, өйзә зарланалар, әсәйзәренәң йөнөнә тейәләр.

Алма менән хөрмә Шәле баксаларында үсмәй, Шәлелә гөл ауыттарында ла картуф үсә. Ә алма-хөрмә — кала емеше.

Динә Казанга картуф атырға китте.

Базарга яны картуф сыккансы, урамдагы базза кыш сыккан иске бәрәңгене озата ы бар.

Шоферзәр капсыкка илле тин ала, шуға күрә Динә ун капсыкка ыйырлык картуфты биш кесерткән капсыкка тултырып, күтәрәп тейәргә яйлы бул ын өсөн ауызын ике колаклап текте.

Хәйзәр күрше Ямалыйзарзан арба алып сыгып екте. Тейәгәндә Хәйзәр капсыктың төбөнән, ә Динә колактарынан күтәрзе. Фазыл дилбегә тотоп торорлок малай ғына ине. Картуфтарзы ел тирмәне янына мендереп куя ы — унда иртәнге етеләргә Казандан брезент кузовлы такси килеп ала. Ул машинаға Шәленәң бөтә кеше е лә ыя, буғай, — “Казанга бара ы ине” тигән берәүзе лә калдырмай, тыңкыслап тейәп, Чех базарына бушата. Хәйзәр үгезенәң ел тирмәне тыкрыгына боролған минуттан Фазылдар әсәйзәренәң Казандан бәрәңге атып кайтканын көтә башлай. Гүйә, Чех базарының буяулы иренле, кершән битле, алка колаклы, капрон сыраклы, парса күлдәкле кылтым түтәйзәре Шәле бәрәңге ен ел тирмәне янына килеп каршы ала.

Аға ы менән апа ы мәктәптән кайткас, йәрәбә — өйзәң өс тәзрә ен бүләшәләр. Нисә тапкыр ал аң да, шыбағаның яуабы бер: колхоздың гараж ягына карай торған тәзрә ағай кешегә эләгә, апай кешенәң тәзрә е — клубка йөрөй торған урам ягына. Ә инде Фазылға, гәзәттәгесә, ишек алды тәзрә е кала. Аға ы ак калас,

апайы зур алма, Фазыл әсә ен генә көтә. Урамда трактор тауышы ишетел ә йә ат кешнә ә, ис югы үгез мөңрә ә лә, өс бала шунда ук үз тәзрәләренә ябырыла. өйөнөслә хәбәрзе кем инң алдан әйтә?!

— Әсәй кайтты!!!

Көн айын, сәгәт айын яңгыра а ла ялыктырмай торған, өйөндөрә әм кейендерә торған, шукландыра әм тукландыра торған тан ык әм игелекле хәбәр был.

Динә, өйгә керев менән, юлдан кайткан кейемдөрән алырлык хәл алғанса тип, туп аға ултыра.

— Эт булдым, балалар... Картуф ауыр үтте, ике кило ына егерме биш тин генә бирәләр. Бер капсыгын тотош алма алар, Хәжәр апайыгызза кунып қала инем... Йомортка әйбәт үтә... тауык оя ын борсомағыз, йөзгә тултырып бул а, тиз генә Питрәч аша барып кайтырмын. өт әйберен дә ябырылып алалар. ыйырлы кешенә эше рәхәт, исма ам. Ат шишмә енә ыуға килгән ише генә Казанға килеп керә лә без бер капсык картуф бушаткансы, ике күнәк майын-әремсеген атып бөтөрә... Атайығыз мәрхүм, ауыр тупрағы енел бул ын, ул барған ергә мин дә бара ы, уңғы ыйырзы ла уйып ашап қараны, терелә алманы... Хәйерсе тейәп қалдырзы.

Динә бытылдай тора, балалар Казандан кайтқан биштәрзе актара тора. Өй эсенә күрше апайзарзы ыйлар өсөн күстәнәс итеп алынған ысланған балык есе, мөк ибеп бешерелгән ақ күмәс әм сәйнүк тиклем зур алма есе тарала. Нужа тигәнәң төн узғансы ғына өй эсенән сығып тора.

Динәнен қаланан картуф атып алып кайтыуы “ах-ух” булып ике-өс көнгә узылып ымак, тик быға вақыты, иркәләнеп ултырырлык яйы ғына юк. Қала базарында үткән эш көнө өсөн бригадир Мөхәммәт былай за Динә тирә ендә тамак кыргылап йөрөр әле. Динәне күргәс, уның гел тамак төбө қысыта башлай. Қара кайыш сумкаға йөшереп алып килгән өс литр ыраны тарантасының алғы ултырғыс астындағы бесән вағына күмеп куйғас қына, Мөхәммәттең тамак кырыуы бөтә. Гөмүмән, Сәләхийе үлгәндән бирле Динә тирә ендә тамак кыргылаусылар күбәйзе. Хөрши Фәрзетдине, Мөхәрләм Әхмәте, Ишем Нәғиме ти еңме, бары ы ла, Динәнең бикле капка ын астырып, тамак кырлар. Шөкөр, қулдарына банкы менән ыра сығарып тотторғас, ниңә тамак кырғандарын оноталар үззәре. Онотмақ инең, өс минуттан: “Әсәй, ин қайза, ниңә кермәй ең инде”, — тип өс бала килеп сыға. Динә үзе балаларын орошқан булып ақлана:

— езгә рәхәт. Утынығыз кайтқан, баксағыз қазылған, оноғоз тарттырылған. Минә бөтә е өсөн дә ялына ы. Улар қулында машина, улар қулында ат... Атағыз ез үсеп еткәнде көтмәне бит. аман- аман гона лы булам инде, мәрхүм қаршы ында. Искә алыуым сауап бул ын инде...

Тағы шуны ы сәйер: Шәләлә яңғыз, тол қатындар, ултырған қыззар быуа быуырлык. Тик шулай за иренән өс бала тотоп қалған Динәгә яусылар өзөлмәй... Динәнен ризалығы юк, үгәй ата қулында үскәнсе, етем үс ендәр, ти ине ул.

Ғәйбәткә ышанып, берүк яңылыша күрмәгез, Динә капка ын шақыған әр хәсискә ыра сығарып тоттормай. Ферма мәдире Ғәйзулла ишеләргә тәтемәй ул ыра. Сөнки Ғәйзулла қулында ат та, трактор за юк, сөнки Ғәйзуллаға ыра ғына қәрәкмәй. Утыззан узған, қыркка етмәгән Динә ылыу кәүзәле, қөрәк-әнәк-урак ише нәмә қулынан төшмәгәнгәме — ине нык, тәнгә тығыз ине. Өстөнә бишмәт кей ә лә, септә бөркән ә лә, биле уйылып торор. Ир қайғы ынан сөм-қара сәсе ағарманы, бит алмаларына иннектең қөрәге булманы, өс-башын көн айын алыштырып, қолхоз эшенә лә кершәндәй ақ яулык бәйләп йөрөр.

Фазыл Хәйзәр аға ы төзәтеп биргән сананы өйрәп, пилорам тирә енә юныскыға қилә. Ауыл зур булғас, пилорамда эш өзөлмәй. Эстә такта яралар, юналар; рамдар, ишектәр я айзар. Ә тышқы якта бура бурайзар. Балта оқталары бүрәнә баш-

тарын, бура таптарын үззәренә айырып өйәләр. Ә вак юныскылар Фазыл кеүек йөтимдәргә қала. Көн айын ике-өс сана алып қайтқас, Динәнән азбарына юныскы тау булып өйөлә. Кабызғылыкка, коймак, көлсә бешерергә бына тигән вак утын был. Динә Казанға қартуф атырға барырға бул а, Фазыл бигерәк тә тырыш балаға өүерелә. Ике сана юныскы алып қайтқас, Ғәйзулла ферма ына ыйырзар астынан коро килеш сыққан аламға китә. Фазыл уны тирескә тип ташланған әнәк менән тарап йыя.

Бер көн шулай, қышқы кистә, Фазыл әсә енен рәхмәтен ишетергә теләп, Ғәйзулла ферма ына аламға китте. Урамдағы ыуык егерме градуслап булып. ыйыр тире е шакайып қатқан, аламын тарап алыузары еңел түгел. Сананы тултырыр өсөн Фазыл бер сәғәтләп ызаланды. Ни әйт, алам өйөмөн кәзә арканы менән тарттырып, әнәкте бау өстөнә қазап, сананы өйгә өйрәмәксе ине, гүмерзә булмағанды, Ғәйзулла килеп бәйләнде.

— Кем қушты иңә? — ти был, сана бауын қулына алып.

— Қушманы, тирес бит ул, барыбер сығарып түгә е.

— Қырға түккәс ашлама була ул.

— Бақсаға алам сәсмәйзәр бит?

— Бақсаға сәсмәйзәр, ә қырға алам да ярай. Етмә төлеңә алынып маташа ың. аламыңды сана ы менән конфисковать итәм.

— Бер литр ыра алып киләйемме?

— ыраң үзәнә бул ын, хәйерсе тәре. Мин брага әсмәйем, ашқазанды боза ул! — Ферма мәдире аламды бушатып, Фазылдың сана ын қарауылсы өйөнәң соланына керетеп бикләне. Үзе қайтып киттеме — күззән юғалды.

Киске ауым бөткән мәл. Фермалар ябыулы. ыуықтың градусы арта. Ауыл әсендә, йылыныр өсөн генә, бәйзәге әттәр өргөләй. Әңер-менер қуйыра төшкәс, алқын тынлық йәнгә үтеп керә икән. Әллә керпектәренә, қаштарына қуңған бәстәре иреп аға, әллә күз йәше — Фазыл үзенең илауын измәнә... Ямаулы бейәләй аша иске быйманың шахта қалушынан, сепрәк тышлы бүрегенең қолақсынынан, өсөнсә йыл мәктәп профсоюзы бүләк иткән бушлатынан үтеп кергән алқындар бергә қушылып бөтә тәнен қалтырат ала, Фазыл уны туңыуға анаманы, Ғәйзуллаға булған асыузан, сана ыз- әнәк ез қайтып кергәс әсә енен әлгәсәк ороштан әм үзен яқларзай ата ының юқлығына хурланыузан өшөйөм, тип аңланы.

Ғәйзулла китмәгән икән әле. Ул қарауылсы өйө янындағы бағананың лампочка ын үндәрзе. Қараңғылық кинәт килеп төшкәндәй қотто алды.

— Бар, қайт өйөнә! Әсәйең кил ен санаңды алырға. Бар, бар, йә қатып үлер ең! Әсәйеңә әйт, Ғәйзулла ағай көтә, тиген!

Фазыл бейәләй ямауы әсендәге бар йылы ын өрөп үз ез басып торзо. Ғәйзулла уны төртөп ебәрзе.

— Бар, тизәр иңә, хәрәсән!

Юк, Фазыл был ферма хайуанына әсә ен әрәм итергә теләмәнә. Бының ише кешеләргә алдаш аң да ярай ине, изгелек хақына, нәфрәт, көм енеу хақына.

— Әсәй өйзә юк. Казанға қуна китте.

Қурқыуы бушқа булды Фазылдың. Динә қараңғы кистә буш сана өйрәп қайтқан малайын тукмаманы, азағынаса тыңлағас, қырыс қына әйтеп қуйзы:

— Беззәң язмышыбыз ошо, улым! — Әсәй кешенең йыуатыу үзе ине был...

— Әсәй, нисә көнгә қайттың, тип орамай ың?

— Без был өйзә қунақ қына инең менән. Сәғәзәт апандар килеп, бөгөн ти ө бөгөн қыуып сығара ала. Ишек асылған айын бына килеп керерзәр, әйберзәрән килтерерзәр кеүек. Уларздың урындары түбәндә, өйзәренә йыл айын инеш керә.

Өйөбөз бейектә ине...

— Әсәй, әйзә сәүиткә барайык та договорзы йыртып ташлайык. Сәгәзәт апайзың акса ын кире кайтарайык.

— Ауыл кеше е бер әйттеме — шуның менән амин инде ул. Калала судлашып йөрөүзәр барзыр. Гәрсә ауыл кеше е ике төрлө өйләшмәй.

— Әгәр тағы берәй азна уңлап... өйгә кайтып кер әм — ин юк, хужа булып сит кешеләр ығы-зыгы кил ә... йөрөгем ярылыр ине.

— Бер азна ын белмәйем. Бөгөн ин кайтма аң, Хәйзәрзәргә инеп йоклар инем.

— Инде нишләйек, әсәй?!

— Алып китерзәй нәмәләрзә барлап сык.

— Нимәнә, кайза алып китәйем?! Вагонда өйрәп йөрөгәме?

— Мин дә бер әйбер алмайым. Кулындагы төйөнсөгөн дә Үзбәкстанға саклы барып еткәнсе алтын хақына төшөр.

— Ниңә ул тиклем йыракка олағырға, әсәй? Әйзә, минең менән.

— Үзең әйтмешләй, вагонында өйрәлеп йөрөгәме?

— Әсәй! Казанда фатирға урынлашып торорбоз. Түләрлек кенә акса эшләйем бит мин.

— Нимә ун ул акса?! Кеше фатирында бикләнеп ятайыммы? ин хәзер ни кала малайы, ни ауыл малайы түгел. Кыр малайы ин хәзер.

— Әсәй, Шәле малайы мин, Шәле малайы!

— Юк инде, улым, киттең ин ауылдан. Бөтөнләйгә китеүең ошо. Бер киткәс, кире кайтыр өсөн ағымға каршы йөзөргә кәрәк.

— Улай а, ниңә ин китә ең, әсәй? Бүтән Шәле юк бит был донъяла!

— Кәүзәм әйләнеп кайтыр әле. Өс бала үстереп, гүремде ситтә казытмастар... Әсә кеше бала үстәргән бишек кеүек кенә ул, балаларың осоп киткәс, бишектен кәрәге калмай.

— Улай тимә, әсәй! Без үзебез етем үс әк тә, ин етем түгел, әсәй, инең өс таянысың бар...

— Таяныстар аяныс... Ауырып йығыл ам, вагоныңды телеграмма менән дә кыуып тоторлок түгел.

Әйе шул, Динәнәң кәүзә е әйләнеп кайтманы. Шәле зыяратында уның кәбере юк.

— Үлгәс, Шәле зыяратына илтеп күмер егез, тип васыят язып куйыр ығыз шунан... — Хәмдиә тынлыкты бозоп, үз кушты тағы.

— Әйе шул. Кайзан белдең?

— Киткән кешеләрзең күбе е Шәлелә күмелгән. ин лутсы зыяраттан әллә ни йыракка төпләнмә. Үлгәс мәшәкәтең азырак булыр. Ана, ТатЦИК ауылында яны урам өсөн ер бүлөләр. Колхоз үзе таркал а ла, идара ы иңән әле, ауыл Советы менән ике е исеменә берләштереп ғариза язып бир.

... Кояш байыгандан бирле ел иңә ине, кинәт тынып калды. Төн караңгылығына баш осондагы болоттар кара ы ла кушылған, юк а инде офоктоң Туғаш болонно менән кишешкән ерендә таң нурзары шыта башлар ине. Фазыл көтөүселәрзән калған калай кружка менән эс бошкандан ғына ыу эсеп куймаксы ине, шишмә сихырынан котола алманы...

— алкын тейзермә тағы, төнө былай за дымлы.

— ай, Хәмдиә. Мин ыу эскән шишмәләрзең алкынлығын бел әң... быны ы йылы сәй кеүек кенә.

— Шулайзыр инде... Шишмәләр тирә ендә кыззар менән айрашып, яңгыз башыңа илләне тултырған ың. әр кешенәң яраткан шишмә е бер генә булырға тей-

еш.

— Минең яраткан шишмәләрем бихисап! Утыз йыл эсендә өс йөззән артык ауылда артезиан шишмә казып киттем... Быраулап бөтөрә ең, насосты тәрәнгә төшөрә ең, утты тоташтыра ың да ком сәгәтенә карап көтә ең. Баштарак балсык боламыгы бәрәп сыга, әкрәләп ыу фонтаны язгы инеш төсөнә керә, инеш айырткан өт менән алышына, өтлө ыу әкрәләп яктыра башлай... әм, ни айәт, ысык бөртөгә ымак саф шишмәгә әүерелә. Уны иң беренсе булып ин эсә ең... Ул шундай алкын, шундай татлы, шундай кәзерле — эш бөткәс ул шишмәне ташлап китеүзәре яман ыу!!!

— Әллә үпкәләненең?

— Юк. Гел ыу тура ында өйләнә торгас, ана, ямгыр ибәләй башланы. ин кайт өйөнә. Таң аткансы кайза йөрөнөн, тип бәйләнерзәй кешең юк. Кайт та йокла.

— Ә ин?

— Мин — кыр кеше е. Кырагай ат шикеллерәк. Йүгән кейзертмәйем, азбарга кермәйем, кулга эйәләшмәйем. Иректә йөшәйем.

— Ниткән кырза йөшәү, ти, ул, үз ауылыңа кайткас?! Хәзер үк безгә китәбез.

— Юк. Тире йыйыусы малайы алган нигеззә ышыкланырга теләмәйем. Юл сагындагы йөшел вагонды хәтерләй еңме? Әйзә, шуны асып керәбез — бына тигән кыуыш.

— Әй, Хозайым, кеше күзенә салынма ак кына ярар ине. Ире үлгәнәнә ете йыл да юк, ирзәргә эйәрәп йөрөй, тиерзәр, Аллам акла ың!

Йөшел вагон янына килеп баскас, Хәмдиә журынындагы бизрә көйәнтә ен ергә куймай торзо. Фазыл и ә, үз вагонын үзе танымаганга алышып, тәзрәләрзән үреләп караны, тәгәрмәстәрәнә типкеләнә әм, кеңә енән аскыс бәйләме сыгарып, берәм-берәм йозакка тыгылган булды. Ә инде ете- игез аскыстың бере е йозакка ярап, вагон ишеге капыл асылып киткәс, эй өйөндөләр икәүләп, эй өйөндөләр... Вагон эсендә көндөзгә ауа бүленеп калган. Урын-ер бөхтәләп йыйыштырыл ала, гараж есе килә, шуға күрә вагон эсе өй бүлмә енә окшамаган.

— Сәй куйып ебәрәйемме, Хәмдиә?

— Нисек инде?!!

— Тумбочкала стакандар бар, шәкәре, кашыгы ла шунда. Ана, теге бизәкле капсыкта тәм-том. Самауырыбыз ғына коромло — паяльный лампа менән кайната торган.

— Был вагон инекеме?— Хәмдиә күззәрәндә агайыу оскондары уйнаны.

— Урланган түгел.

— Минә алдап алып инмәненеңме? Үс алырга шактай нык әзерләнеп кайткан ың!

— Ниндәй үс?! Катын-кыз менән уғышып йөрәмә әм, бөткән, ти, минең эш. Әгәр кафе янында яңылыш осрама аң, әле күрешмәйенсә лә кала инек. Бик шөрлә әң, әйзә, ямгыр астына...

— Ярар инде, урланган вагон түгел, тинен. Көн асылгансы түзәрмен.

Тел остарын өтә-өтә ашыгып зимагур сәйе эсеп, тәнгә өй йылы ы еңгәс, түбәләге ямгыр шыбырлауы көсәйгәндәй тойолдо.

— Минә серем итеп алырга кәрәк. Көнә буйы тыпыр-тыпыр аяк өстөндә. Ял итмә әм, аяк ызлар. ин телә әң нишлә.

— Урын етерлек: өштө — ике, асты — андык. Кәрәк ә, ана, ак йәймә бар...

— Әйе, сисенеп тә ята ы түгелме тагы... Оло юл өстөндә, Шәленең аяк осонда... Мендәрән алам... Ә ин телә әң нишлә!

— Плащынды кейеп йоклама аң инде...

— Шунан күлдәкте генә сисә е кала. Куй ком сәгәтендә, биш минуттан уятыр -

ың.

Ком сәгәтенен комо ағып бөткәс, вагон эсендә вакыт тукталып калды.

Фазыл, каршы яктагы икегә кырын ятып, Хәмдиәне күзәтә: ошо кеше өсөн касандыр үлергә лә әзер инең ин, егет! Ана, плащ капланған базар капсыгы кеүек ята инең мөхәббәтен! Күзен йомғас та йоклап китте... Йөн ойок менән кейгән алты ярымлы балтырлы галошын да алманы гәзизең. Ойок балтырына арык йөнөнән иләп бәйләнгән гамажының балактарын кыстырған. улыш алғанда уның кәүзә е өрөлөп, караңғылык эсендә тағы ла шык ызланып кала. Күк күкрәүе ишетелмә ә лә, йырактагы йәшен яктырыуы кара-каршы уйылған ике тәзрә аша үтеп йөрәй — вагон эсен әр өз фотограф кеүек туктау ыз яктырта — гүмер буйы хыялланған ошо күрешәү минуттарын рәсемгә төшөрәп алырға теләй, гүйә. Фазылдың йоко о касты, ул үзен бөгөнгә кистә тағы ла бер иң изге кеше енен етем калғандай хис итте. Беренсе мөхәббәтем тип, тормош шаукымынан йәшереп, хәтирәләрзең иң изге йылдарында аклап йөрөткән етмеш ете илдең хан кызына алыштырғы ыз, искә төшөргәндә, күз алдына килтергәндә бәгерзәре ызланып ағынырзай Хәмдиәне югалтты. әм йәшлектең иң гүзәл осоро, кинәт унып, төс өзләнде, йылдар тезмә енен күз яуын алырзай бизәктәре койолдо, язмышының өйөнөслә осоро көйөнөс менән алышынды. Хәмдиә бер зә үзгәрмәс, утызилле-йөз йылдан уң осрат аң да, ул әле аман мәктәптәң “Отличник” тигән мактау такта ындагыса көрән күлдәк өстөнән канатлы ак альяпкыс япқан, күкрәгенә иң изге еренә комсомол значогы қазаған, окланыулы күз карашына бөтә йы анды ыйзырған кыз бала булып акланырға тейеш кеүек ине...

Хәмдиә, Фазылды үртәгәндәй, Шәлене әйләнәп үткән болот дөбөрзәүзәрен кайтарып ғырылдай башланы. Ул ба адирзәр йоко о менән йоклай, көн асылышына, нұжа камытына егелергә көс ййя.

Язғы ямғыр ырзын табағына борсак бушаткандай бер шыбырзап алды ла тынды. Хәмдиәнәң ғырылдауы йырағайзы. Йәшен яктылары таң нурында иреп юкка сыкты.

Фазыл өстәлдәге ком сәгәтен әйләндереп куйзы ла, вагон ишеген әкрен генә асып, аусы бесәй кеүек ағайып, ергә төштө. Урман эсенән иртәнге ел менән үлән сәйе есе килә. Юл ситендәге узған йылғы укмактарға түнәрәк, узынкы, вак-вак әм китек көзгөләр ымак ләйсән ямғыр күлөүектәре ибелгән. Ул көзгөләргә кара а, бәлки, Фазыл да инде мәктәптән асыгып кайтқан Сәләхи малайы түгелдер. Нишләтә беззе вакыт тигәнәң... Йәшләй қауышып, тигез гүмер итеп, бергә картай аң ғына изелмәйзер ул қискен үзгәрештәр. Язмышқа парлашып әйәләшергә көрәк.

IV. Әлфинә

Кеше картаймай, бары тик ул йәшәй торған мөхит кенә йәшәрә... ..Ма-

шинанан төштөң дә юл бөттө, тип уфтанырға ярамай икән. Хәмдиәнән уң ис кем күзгә күренмәс, тип а ороузар ашығысырақ булған. Қыззарға Хәмдиәнеке төслә озон кара толөм ғына түгел, қысқа сәс тә килешә әм уның сөм-кара булыуы Әлфинә өсөн бөтөнләй мәжбүри түгел — арғылт төс тә бик тәбиғи уға. Заманында, Хәмдиәгә окшатырға теләп, Фазыл бөтә қыззарзың күзен қарағат қарашына буяп сығырға риза ине. оро күзле қыззар за бик өйкөмлө икән.

... Фазыл әкрен генә Әлфинәнәң қулынан тотто... Қош тотқаны бар уның — асық тәзрәнән вагон эсенә килеп кергән иртмә койрокто тотқаны бар. Усындағы қошто нығырақ қыс аң — үлө бит ул, әгәр инде усынды қысырға қурк аң, бармақ ара ынан шыуып сығып осоп китә. Бына шундай минуттар был! Әгәр қулын ебәр әң, Әлфинәнә ата ы Самат ағай алып китер кеүек, ә инде қысыбырақ тот аң,

яуыз ниәтле ирзәрсә дорфа килеп сығыр.

Улар көндөз игене уғылып, әле алам сүмәләләре тезелешеп басқан басыу ягына атланылар. Кыр иркенлегенән йән канатлана, иген есенән ғорурлык арта, баш осондағы аяз күк көмбөзәнән йондоззар койолганда мәрхәмәтле теләктәр теләй е килә.

— Әлфинә, ошо иген басыуына аяк баскас, иң беренсе нимә күз алдыңа килде?

— Иртәгә ырзынға киске сменаға сығабыз. Уңыш әйбәт быйыл. Колхозсылар беззән башка үззәре генә эшкәртеп өлгөрә алмайзар... Ә ин нимә тура ында уйланган инен?

— Ырымбур далалары күз алдыма килде. Ос оз-кырый ыз иген басыузары!

— Нишләп йөрөнөн унда?

— ине эзләнем!

— Был үззәрендә атай ишет ө әле!

— Ниңәлер мине үз итмәне атайың, әйеме?

— әй, бәтә егеттәрәмә лә шулай кырыс та ул. Беззәң районда озақ эшләр егез-ме икән, Фазыл?

— Ул тиклемен үк белмәйем. Беренсе азнамды ғына эшләйем әле мин. Мастерыбыз Казанға кайтып китте, ниндәй хәбәрзәр менән килер...

— Улай а, ин әле ауыл айын кыззар өйөп өлгөргән кеше түгел? Атай әйтә...

— Тағы нимәләр ти?

— Атай әйтә: Кайынлыкта ыу сығара алмағандар, ти.

— Быны ына ла яуабым юк, Әлфинә.

— Тағы қасан килер ең икән?

— Иртәгә үк, йәйәүләп.

— Әйттем бит, Фазыл, иртәгә киске сменаға ырзын табағына сығабыз. Урып-йыйыузар бәткәс килер ең, йәме! Унда укыузар башлана... Беренсе сентябрзән уң укытыусылар беззә клубка йөрәтмәй... Шулай итеп йәйге каникулға саклы... Алла куш а, сығарылыш имтихандарынан уң күрешәрбәз.

— Ул кәзәр түзә алмам. Тизәрәк күргем килә ине.

— Бына күрешеп торабыз бит, күрмәй еңме ни.

— Күрмәйем, Әлфинә... Дәм-қараңғыла ла танырлық итеп туйғансы күрәп қалғым килә.

Фазыл, гөлгә кунған күбәләкте тоторға теләгәндәй, ақ қына, әқрен генә кыззың беләгенән тотто.

— Их, был беззәң унынсы, йөзөнсә осрашыуыбыз бул а, Әлфинә?!

— Нишләр инен?

— Арабызға ел ыймаслық итер инем.

— Мин мәктәп бала ы ғына әле, Фазыл!

— Үскәс минә эләкмәс ең шул ин.

— Уны ы инен үзәңдән тора инде.

— Килә е йәйгә саклы күрешә алмайбыз, тигәс.

— Бөгән яйын таптың бит. Ауылдан сығып қасмайым да мин, тағы яйын табыр ың. Бик күрә ең қил ә...

— Ә ин үзәң, Әлфинә? Килеуемде теләй еңме?

— Әгәр қил әң, Аккүз шпаналарынан қасқан төслө қасышлы уйнамам. ин мине бик еңел табыр ың, Фазыл... Хәзәр мине ебәр, йә атай эзләп сығыр...

— Озатып қуям.

— Юк, Фазыл! Беззәң ауылда мине құрқытырлық кеше тыумаған әле. ау бул. Исән- ау кайтып етегез. ине үзәбәзгә қунырға сакырыр инем дә, өйөгөззәгеләр қайза қиткәнәнде белмәй қалғандарзыр... Мин қиттем.

Әлфинә қитте әм, үземдә ақлармын тигәндәй, Фазылдың ярты йәнән үзе менән алып қитте, гүйә. Ярты-йорто қилеш нисек йәшәмәк қәрәк?..

Төнгө сәйәхәттән уң, йоколары туйып уянғас, хезмәт дусы Мәдиәрзең беренсе үзе үк Фазылдың асыуын кабартты.

— ыу эске килә...

— Бизрәлә бер тамсы ыу юк.

— Кайынлык койо она барып кил әле, Фазыл.

— Күрзем мин койоно. Биш-алты көйәнтәне сиратка куйғандар за, әбейзәр бизрә өстөндә, кул эштәрен тотоп, аран койолған ыу аркканды көтөп ултыралар. Бик ашыккандары ыузы ләме-ние менән тултырып, өйгә кайтқас тондороп эсәләр, ти.

— Бығаса нисек кырылып бөтмәгәндәр уң улар ыу ыз?

уңғы ике йыл эсендә ямғырзан башка ыу рәхәте күрмәгән Кайынлык халкы өсөн гәжәйеп тамаша ине был: салт аяз июль селлә эндә ауыл урамына гөрлөүек бөрөп керзе. Ул, шишмә енен қасқан тулқын кеүек, ашығып, юлында оспаған бөтә тузанды йыуып, машина төгәрмәстәре эзе буйлап ағып, хәл ез инешкә ярзамға ашықты. Кайышланып қатқан урамдағы тузан онон бер қат йыуып алғас, әлеге гөрлөүек күзгә күренеп тазарзы. Қаззар... Қаззар дәррәү күтәрелеп, гөрлөүектен оя ын күрергә теләгәндәй, быраулау агрегаты янына йыйылдылар. Ә унда — скважинанан фонтан булып ыу бөркөлөп тора. Қаззар, бер-бере ен бүлдерә-бүлдерә, Фазылды әм уның иптәше, быраулаусы Мәдиәрзе мактанылар. Көзрәттәренән кил ә, шланг башынан үрелеп ыу әсерзәр ине лә, ләкин фонтан шауы қаззарзы шөрләтеп, гәйрәттәрен тыйып тора. Фазыл бала сағынан ук, ике астында ояла ултырған қаззың серек бүрәнә аша баш тығып қысқырғанын күргәндән бирле, әлеге қоштарға үпкә ақлап йөрөй ине. Хәмдиә менән айырылышыуза қаззарзын да гәйебе бар кеүек тойолдо уға. Бақти ән, қаззар киләсәктә уның өсөн Әлфинәнән барлығын белгән икән...

— Егәттәр, ез қазыған койоноң ыуы бөтмә ен! Бөтмәсме, егәттәр?!— тип геләште халық.

Мәдиәр ком сәғәтен қырлы стакан урынына куйзы. Бер бүлемдән икенсе бүлемгә вақыт ағышы булып ком ибелә башланы.

— Скважиналағы ыузың күплегә ошо сәғәт менән үлсәнә инде. Насос эшләйме — эшләй, комо койоламы — койола, ыу ағамы — аға! Торба эсендәге ыузы погружной насос ике генә төкөрә. Әгәр ер астындағы шишмәгә юлык аң — ыу мәңге бөтмәй.

Мәдиәр ком сәғәтен тағы... тағы... тағы әйләндерзе. Ә ыу аға ла аға...

— Ә дебеты зурмы?

— Қызыл насос төшөрзөк, сәғәтенә 16 тонна бирә торғанды. Биш сәғәттән бирле аға.

Фазыл Хәмдиәнән донъя тултырып хырылдауына берауық күнекте. Ә уйзары әүетемсә генә тағы Әлфинә тарафына юлана...

— Әлфинә, әйзә, буровойға. Йәшел вагон өйбөз булып. Таң атқансы янында булайым. Унда бөтә техника хужа ыз қалды. ис юғы... ошо кисте... миңә бүләк ит. Әле тағы қасан ошоләй күрешә алырбыз. өйләшә е, аңлаша ы, қәңәшләшә е бар. Әгәр без йышырақ күреш әк, ин арабызға кеше керетмәс инең. Бәлки, вәғәзәләр бирешер сак еткәндер, Әлфинә?! Әйзә, қитәйек Ақтанышқа. Мин бөгөнгә оспашыуға бозло Ағизел кисеп, юл ыз қырзар үтеп қилдем, Әлфинә! Мин хәзер инән башка йәшәй алмаясақмын...

Фазыл, Әлфинәнән “юк” тигән қәтғи яуабы күмелеп қал ын тигәндәй, үз өстөнә үз, өйләм өстөнә өйләм теззе... Әлфинә қаршы өндәшмәне. Фазыл әкрән генә машина ын қабыззы, урынынан қуғалды. Әлфинә өндәшмәне... әм улар Кайынлык юлынан аман йырағая барзылар... Машина ла Фазылға ярзам итергә теләне, қыз кире уйлағансы тизерәк йәшел вагон янына илтеп еткерәйем тигәндәй, осто ғына. икәлтәләрзе тойманы, боролоштарза икермәне, үр

менгәндә әкрәнәймәне, иртән батып яткан карлы күлдә йөзөп кенә сыкты, шыйык буразналарзы канатланып үтте. Инде йөшел вагон фара якты ына килеп кергән ине... Әллә тизлекте кәметеү яраманы, әллә тагы карбюраторга ыу сәсрәнә — машина, ыргылып оскан еренән бер-ике сөскөрөп, кинәт үнәп калды. Ә аңынан кабынганда тәгәрмәстәр бер урында әйләнә ине.

— Интектермә машинаны, Фазыл. Көн асылғас берәй яйы сығыр әле. Өстөбөззән аяуып тормай, урыныбыз йомшак, йылы.

— Ана ғына бит вагон, ана!..

— Нимәгә кәрәк шул вагон? Тик ултыр машинанда.

— Вагон — өй ул, Әлфинә! Икебеззәң өй!

— Бәләкәй сакта сәскәлә быяла ватыктары йыйып, өй бизәшле уйнай инек без.

Ә бөгөн ундай уйындарга иртәрәк әле. Минәң укып бөтәрә ем бар.

— Озон куныслы итектерәмдә кейәм дә ине вагонга күтәрәп алып барам.

— Вагонғамы, әллә карауатка тип әйтә ең киләме, Фазыл?

— Белмәйем, Әлфинә. Яраткан кешеләр бер-бере енә ундай тура орау бирергә тейеш түгел.

— Яратыузы ингә-иң терәп ултырып та иҫбатларға була.

Двигатель йоком орап кына эшләй, аяктарға йылы ауа өрзөрөп тора. Фазыл кабина ишегенә өйәлеп ултырзы, Әлфинә уға ыйынды. Егеттең ирендәре кыззын сәсенә төртөлдө. Гүмер бакый йөшәп, хәтеренә уйылып кала әм иҫкә төшкәндә ағындырып йәнде тетрәтә торған иң тәмле йоко — ошо инде ул. Дөрөсөрәге, йоко түгел, йоклаганға абышыу был.

Үсмер ай кыз күзләргә сыккан, Актаныштың баш өстөндә үзенә урын таба алмай, йырақтағы өй шүлөләрән нурға күмәп, әле мөрийәгә килеп ултыра, әле өйәнкеләрзә яны тормош тергезгән қарға ояларына килеп куна, унда озақ тормай — азашып йөрөгән вак болоттарға килеп бәйләнә, күзен қысып кына ерзәге ғашиктарзың язғы ауазын көнләшәп тыңлап тора...

Тәбигәт, беззән башка үзе генә йөшөгән сакта, кешеләр тыуыуына алдан канундар әзерләп қуйған. Ана шул канундар нигезендә Әзәм менән ауа үззәренә йөшәу шарттары тыузыра башлаган. Бөгөнгә ялған пәйғәмбәрзәр и ә, тәбигәттен ошо тәжрибә ен инқар итеп, әүәл йәмғиәт төзөп қуйыр, шунан уң ғына закондар тыузыра башларзәр.

Йән эйә е үзен кеше итеп тоя башлагас, иң беренсе йөшәу мәғәнә е итеп мөхәббәтте эзләр. Ғашик кеше өсөн ашау-әсеу, кейенәу, эшләу әм йөшәу ғәме әллә ни мө им түгел. Ғашик кеше қауышыузы төп мақсат итер әм кәрәк ә бүтән йөшәу шарттарынан — хатта ғәзиз гүмеренән дә ваз қисер...

Ләкин!

Ләкин Тәңрем, бизмәнде тигез тотор өсөн, бер тәрилкәгә мөхәббәт ал а, икенсе енә нәфрәт алыр. Берәу қауыш а — икенселәрзе айырыр. Берәу қил ә — икенсе берәу қитергә тейештер. Әгәр дингез өстөндә алтын балық күреп палубалағы барлық пассажирзәр бер яқка өйөлә — ул қарап ауып батыуға дусар булыр. Хәлбүқи, планетабыззағы барлық кешеләр тотоштан бәхәтле, мөлкәтле әм парлы бул а — Ер шары үзенә күсәрен юғалта. Ер миллиард йылдар буйы тигезлеген имен ақлай алған. Сөнқи берзе бир ә, берзе алған; берәүзе ашат а — икенсе берәүзе ас қалдырған, кемдер қейен ен өсөн кемделер шәрә қисендергән; көнгә — төндө, утқа ыузы тәқдир иткөн; бәхәткә — хәсрәт, илауға қөлөу инселәнгән...

Тәбигәт канундарына буй онмайынса, йәшәйеш эзенән тайпылыу осяктары берәм- әрәм генә булған кеүек, бер-бере ен өзөлөп өйгән ике саф йөрәктең қауышып ғәйлә қора алыуы ла — ирәк күренеш. Тузғанак мамықка төрөп йөз орлоқ осора — шуның бары тик бер-ике е генә үсәп қитә ала... Алма сәскә енә менәрләгән еркә қойола — өс-дүрт орлоқ шытыр...

Яқында ғына ниндәйзер сит машина геүләуе Фазыл менән Әлфинәнең “ анду-

ғас йоко он” бүлде.

— Вездеход бул а, көсө етергә мөмкин!— Фазыл тәзрәгә кунған алкын парзы ус төбө менән өртөп, ишек яңағындағы көзгөгә караны.—УАЗикка окшаған. Ғәлимйәновтыкы ахры ы.

— Ағаймы? Абау... Кайтып әйт ә, атай үлтерә мине...

— Сәғәт киске ете генә бит әле. Тап клубка сыға торған вақыт.

УАЗик юл ыз ерзә шәберәк йөрөй бит ул — Ғәлимйәнов, Фазылдарзы әйләнәп узып, алға кереп туктаны. Ләкин кабинанан катын-кыз сыкты.

— Әллә әсәй инде, Хозайым!— тип шыншыны Әлфинә.— Утыңды яндыр әле, Фазыл!

Фара якты ына табан, кысқа балтырлы резина итектәрен балсыктан көс-хәл менән йолкоп, Йәзилә килә ине. Уның башына япқан махер шарфы муйынына төшкән, сәстәре тузған. Килә-килешләй Фазыл яғындағы ишеккә йүнәлде был.

— Кемәң был инең?— тип гәжәпләнде Әлфинә, баяғы гәмде бик тиз онотоп.

— Бер кемем дә түгел... Йәзилә бит ул... Беззең бригадирзың кызы...

— Ата ы кайтып китте, тигәйнең дә. Быны ы нишләп йөрөй, улай а?

— Кайзан беләйем? Казандан юл юк килеш нисек бында килеп етә алған, тип аптырап ултырам әле үзем дә.

— Аптырарлығың барзыр. Сәбәбе булма а, йә әннәмдән эзләп килмәстәр ине...

Йәзилә, ишек асылып бөткәнде лә көтмәйсә, кабинаға икереп менде, Фазылдың муйынын ике куллап камыт урынына косаклап алды ла үкереп илай башланы:

— Мин, ине эзләп таба алмам, тип төнөлә башлағайным. Бөгөлмәнән вахта ташый торған вертолет менән килдем. Быраулау мастерының кызы мин, тигәс, алдылар, акса ла ораманылар. Актаныштан бик күп кеше ситкә йөрөп эшләй, бынан Бөгөлмәгә, унан Сараға илтәләр, ти. Фазыл! Әхүәлдәр харап бит беззең... өйләшә е бар инең менән. Икәүзән-икәү генә...

Әлфинә үзен өсөнсө кеше итеп тойзо. Кабина ишеген асты — измәнеләр; ергә төштә — күрмәнеләр; Ғәлимйәнов УАЗигына табан китте — туктатманылар... Ул арала райком машина ы Фазылдың хыялын алып боролоп китеп тә бара ине инде... Бөгөнгә кистең хәуефен шунда ғына тойоп алды Фазыл. Ул Әлфинә артынан йүгерзе — ак салбарзary менән тубыктан бата-бата, туфлийзары төшөп калғансы йүгерзе... Йәшел вагонға Фазыл артынан кабаланып Йәзилә килеп керзе.

— Йәзилә! Нимә эзләп йөрөй өң бында?! Кем сакырзы? ин мине бөгөн гүмергә буйзак калдырзын.

— Юкты өйләмә лә! өйгән кызы ташлаған айын өйләнәүзән ваз кис ә, бөтә ирзәр яңгыз йәшәр ине. Мөхәббәт — уйлап сығарылған кино ғына ул, кемдең фантазия ы көслөрәк — шуның кино ы кызыгырак.

— Ниңә килдең, атайың кайтып китте бит Казанға? Телеграф буйынса, ана, миңә акса ебәрттергән.

— Кайтты ул... ин бит бында...

— Булма асы!

— Фазыл, атайым беззе ташлап китергә уйлай шикелле? Әсәйем шикләнә, әллә ошонда берәй ен тапқанмы, тип... харап бит беззең эштәр?!

— Күрәзәсе булма ам да, мин инең атайыңда, Әмир ағайза, үземдең язмышымды күрәм, тик ул минән алданырак бара... Күрә ен, беззең профессияға хас гәзәти язмыштыр...

— Ниңә улай икән, Фазыл?

— Ана, күрзең: мине бысрак урта ында калдырып китеп барзы Әлфинә! Ул бит мөхәббәттең үзе ине.

— Китә е кешенең беренсе көндө үк китеп баруы әйбәтерәк. унырак кит ә, айырылышыуы тағы ла ғазаптырак булыр. Мөктәп бала ының холко кыркка

төрләнәр әле... Ауылдан киткәс, инең кеүек романтик егеттәр күп осрар әле уға... Бына мин атайым иҫән килеш — етем, әсәйем ир ез кала. Өйгән кыззарзы алыштырып була, атай берәү генә.

— Улай а, бөгөн мин ине йыуатырға тейешме?

— Йыуатма! Үзенде кара. Ана, кейемен еүеш, аягына ыу үткән. Аяғыңды эсә ыуға тығып ултырырға кәрәк. Хәйер, тиз генә кайнар ыузы кайзан алыр ың уны? Аракы бармы бында?

— Бар! Ана, ике астында... бер йәшник.

— алып ташла туй костюмыңды. Бысрак салбарыңды ыргыт — аракы менән аяғыңды йыуам. Ауырыу егеттең бер кемгә кәрәге юк. Мөхәббәт арка ында башыңды әрәм итәләрме?! Мөхәббәттән дә көслөрәк наз бар әле был донъяла, кейәү!.. Бер стакан тултырып әсеп куйыр ың — эстән йылыт ың. Вагонда кабымлыгың бармы?

— Барзыр.

— Хәзер... Хәзер, тиз генә алып киләм.

— Хәмдиә, мин Актанышқа юл тотам,— тине Фазыл сәсе-башы тузып килеп уянған катынға. әм, унан бер кем дә орама ала, өстәп куйзы:— Әлфинә янына.

Уға нисектер енел булып китте, әйтер ең, ауыр йөктән котолдо, тыны иркенәйзе.

Йәшел вагонда ул бала сагы, йәшлеге буйлап сәйәхәт итә, үткәндәрен күңелдә әллә тағата, әллә кабаттан йыйып йомғакка урай?.. Хәмдиә, Зәмәйрә, Йәзилә — үткәндәрзә. Ә киләсәктә? Әлфинә... Бармы ул киләсәк, көтәме унда Фазылды Әлфинә?

... Йәшел вагон Актаныш ягына тәгәрләй. Юл — өмөт ул. Юл — гүмер ул. Ә вагондагы кескәй өстәлдә ком сәғәте үзенең донъяуи гәмәлен үтәп ултыра. Фазыл уны кай сак әйләндереп бастырырға онотоп та куйғылай.

Зәки ЗӘЙНУЛЛИН

ШАХМАТТАҒЫ ИКЕ АТ ӘМ ӘЙКӘЛ-САЛАУАТ

ХИКӘЙӘ-ХӘТИРӘ

1948 йылдың октябрь айы. Район үзәгендәге китапханала гәзит-журналдар актарып, укыштырып ултырам. Минең янға китапханасы, Мөйөш Хәйбрахман бабай кызы Фәризә апай, килде лә:

— Зәки! ин, туганым, шахмат уйнай белә еңме? — тип ораны.

— Беләм.

— Бер абзыйзың бик тә шахмат уйнағы ы килә. Тик уйнай белеүсе юк. Уйна әле уның менән!

— Кайза ул?

— Ана, иң ситтәге өстәл артында ултыра.

Мин инде тугызынсы синьффта укыйым, йәйен ун биш йәшем тулды. Тик минең буй-ын 12-13 йәшлек малайзарзыкы хәтлек кенә. Их, ис кенә лә үсеп булмай. әм мин, кескәй генә кәүзәле булып калырым, тип бик тә куркам. Кешеләр менән, бигерәк тә оло кәүзәлеләр менән аралашмаҗка тырышам.

Кырзағы өстәл артында безең урамдағы Ташкергән Сәхиулла ына окшаған, илләне узған бер агай ултыра. Безгә, ауыл малайзарына, ауылда йәшәп кыркты узған әр кем бабай инде. Минең өсөн был кеше лә бабай. Ошо Сәхи бабайға окшаған кеше өстөнә орорак пальто кейгән (китапхана эсе ыуыгырак), өстәл янында шундай ук төстәге эшләпә лә ята. Матурлап кырган арырак мыйыгы ла тап Сәхи бабайзыкы шкелле. Урынынан азырак кузгала биреп, агай иңәнләшергә ике кулын уза әм урысалап орай:

— Исемең нисек?

Зәки Зәйнуллин (1933) — язусы, ғалим; “Полковникты озатыу”, “Ник яма ыу был көззәр?”, “Ағизелдең аръяғында...” .б. китаптар авторы. Казанда йәшәй.

— Зәки.
 — Ә тулы исемең нисек?
 — Әхмәтзәки.
 — Миңең исемем — Сосланбәк. Кавказдан мин. Шахмат уйнай белә еңме?

— Беләм. Азырак.
 — Шулаймы? Азыракмы?

Йылмая агай.

— Эй-йе.

Өстәл астынан тартма ы менән шахмат тартып сығарзы ла был, кулына кара эм ак пешкалар алып, уларзы өстәл астында ике усына йәшерзе.

— айлап ал.

Миңә кара пешка эләкте.

Тотондок, эй, уйнарга! Үземсә мин арыу гына уйнаган кеүек инем. Мәктәптә мине ең алган бер генә укыусы ла юк. Математик Мәгәсүм агай Зәйнуллин мине пыр туззырып еңә ине лә, миңең “бәхеткә”, ул Свердловск кала ына күсенеп китеп барзы. Үземә үзем бик ышанып уйнай башланым — еңәм дә мин был Кавказдан килгән картласты!

Ләкин!

Абзый кеше баштан ук үзенең ике филен дә миңә биреп, миңең аттарзы алды. Ат менән фил көс ягынан бер сама, шунлыктан мин был хәлгә әллә ни эәмиәт бирмәнем. Аттарзы алыу менән, был Кавказ кеше еңгез пешка ы менән дә өжүмгә күсте. Пешкалар алдан, улар артынан ике ат, ике ладъя бара, улар пешкаларзы тылдан аклап, ныгытып килә. Ә миңең уның тылына сығырға аттар юк. Ә филдәргә юлды пешкалар тотош ябып, мине кысырыклап килә. Мин үземдең пешкаларзы алмашка биреп карайым да бит, алышмай, кәэр! Инде миңә йөрөргә лә яй калманы. Бына ул пешкалар аша икертеп ике атын миңең якка кертеп ебәрзе лә мине тар-мар итеп тә куйзы. Быгаса бер касан да былай тиз еңелгәнем юк ине әле.

Ул көндө рәттән дүрт мат алып, кәйеф тамам төшөп, кикрек шиңеп кайтып китте район китапхана ынан...

Төндә әллә ниндәй тынғы ыз төштәр күреп аташып сыктым. Теге агай мине шахмат такта ы өстөндә корос дагалы, яр ыу, гәйрәтле ике агынан тапата икән. Аттарга эйәреп бер көтөү пешкалар йүгерә. Бары ы ла миңә “мат!”, “мат!” тип кысыралар икән.

Икенсе, өсөнсө, бишенсе, алтынсы көндәрзә лә был Сосланбәк миңә мат артынан мат куя бит! Ә ис отола ы килмәй! Нисек инде мин, Лотфулла Писер малайы, эшләпә кейгән бер Кавказ кеше енен мат артынан мат алып торорға тейеш ти әле! Үзебеззең Эстәрлебаш ауылында, үзебеззең китапханала егмә ә!

Уйлай торгас, таптым бит, эй. Тар-мар ителеүзән котолоу юлы әллә ни катмарлы ла түгел икән. Абзыйзың филдәренә үземдең аттарзы бирмәскә! эм мин, уйнай башлау менән, ике филде алга килтереп сыгарам да тегенең өжүм итә башлаган филдәренә каршы йүнәлтәм, филгә — фил! Тегелә лә аттар бар, миндә лә аттар кала. Абзый пешкаларын миңең якка кыуа, мин үземдекеләрзе уның ягына кыуам. Арттан аттар, ладьялар бара.

Өйрәндем бит Сосланбәк агайзан уның тактика ына. Китә угыш, китә алдаш, китә урап үтеүзәр әм кырылыш! Донъялар, тыштагы карлы буран-гуыктар, ярым буш, ас кор ак — бары ла онотола.

Беззең был алыштарга ике ай тулып узган сакта биш партияның ике е минеке була ине инде. Кавказлы агай яңы тактика уйлап сыгарып мине от а, икенсе партияла ук уның тактика ын мин үзенә каршы кулланам. Хәле мөшкөллән э, агайзың күзлеге тирләй башлай. Күзлеген өртөргә тип сыбар яулыгын сыгара икән, миңең эскә йылы йүгерә. Тагы ла тырышыбырак, дәртләнеберәк ябырылам үзенә. Көндәр үтә-үтә, без уйнаган өстәл янына халык йыйыла башланы. Тауышланмайынса, бышылдап өйләшеп кенә фекер алышалар әм миңең өсөн йән аталар. Үзебеззең ауыл малайы алыша ла ба а Кавказ кеше е менән!..

Шулай март азактарына тиклем “угыштык” без шахмат такта ы өстөндә. Апарук тигез алыша инек инде...

Бер көндө кил әм, Сосланбәк агай юк. Фәризә апай миңә “Овод” исемле урыс телендәге китап бирә. Кисә Сосланбәк агайзы Өфөнән килеп “Победа” тигән машинала алып киткәндәр, имеш.

— Бына, инә иштәлеккә китап калдырзы. Языгуы ла бар. Укы, — тине Фәризә апай.

Укыйым: “Заки, дорогой! Будь таким же упрямым, каким ты играл в шахматы. Постарайся учиться и получить хорошее образование.

Сосланбек Тавасиев.
Март, 1949 год”.

1969 йылда, Рига кала ында хәрби аспирантурала укып йөрөгән сакта, хәрби китап магазинынан бер буклет атып алдым. Шунда Өфө кала ында Салауат Юлаевка куйылган эйкәлдең фото ы бирелгән. Унда эйкәл авторының да фото ы бар. Ул фотонан миңә... бик тә таныш йөз карап тора ине! Йөрәк урынынан купкандай дөп-дөп тибә башланы. Был кеше мин 1948—1949 йылдарза Эстәрлебаш китапхана ында шахмат уйнаган Сосланбәк абзый за а! Ул Салауат батырзы атландырган ат та төштә мине кыуған-тапаған шахмат аттары кеүек яр ыу, гәйрәтле ине.

Скульптор Сосланбәк Тавасиев беззең Эстәрлебаш ауылына 1941 йылдың июль айында Мәскәүзән эвакуация менән килгән була. әм Эстәрлебашта, ир-егеттәрзе угышка озаткан сакта, бер башкорт каргынан беренсе тапкыр Салауат Юлаев тигән батыр тура ында ишетә.

Әйе, Салауат Юлаевка эйкәл куйыу уйы уга 1941 йылдың июль-август айзарында, беззең Эстәрлебаш исемле боронго зур ауылда килгән...

Эстәрлегә кайтышлай әр сак мин Өфөгә кереп сыгырга тырышам. Салауат Юлаев эйкәле янында — Агизелдең бейек ярында бик озак басып торам. Бөйөк батыр рухына әм мәш үр осетин скульпторы рухына белгән догаларымды кат-кат укыйым. Догалар укыган айын күңел йылына бара, күзгә йәштәр килә...

Рифа
РАХМАН

СӨЧЧЭТЭСЕ ӘБЕЙ

ХИКӘЙӘ

99 баланы сөннәткә ултырткан оло өләсәйем Мәлихага багышлайым.

Мәфрүзә карсыктың үлем түшәгенә ауғанлыгы көнө-сәгәте менән бөтә ауылға таралды. Тиз арала ауылдың икенсе башында йөшөгән кызына, йырактагы ейәндөрөнә хәбәр еткерзеләр. Инде килә алырзай кеше йыйылып бөткән кеүек булғас, карсык тер әктәрөнә таянып тороп ултырзы ла:

— Мөхәммәтгәлиемдән хат юкмы әле? — тип ораны.

Быға кәзәр ер емертеп йөрөгән, гүмерендә лә көндөз карауатта ятыузы бар тип белмәгән Мәфрүзә әбейзәң йәй урта ында якты донъя менән хушлашырға йыйыныуы үзә бер сәйер хәл тойол а ла, бер нәмә булмағандай, ястыкка янтайып өйләшәп ултырыуы хәйер-фәтиха алырға тип килгәндәрзә тамам аптырашта калдырзы.

— Урын табып ултырышығыз инде, балалар, — тине ул яйлап кына, — алыс юлдан килгәндәргә самауыр яныртығыз.

Ғәзизәнән яңы ғына ағартылған мейес янында төтөнлөгән кырып алып ултырган самауырға күзә төштө. Якын әбейе янында кунакта булып кайткандан уң, кызы: “Әбейем, инде икенсе килеүең мин булмам, тубырсыктарзы бер йыллык итеп кенә әзерлә, минән уң карағай тубырсыгынан кайнатылған сәй эсергә теләүсә табылмас, тип өйләнгеләне. Яңынан күрмәс кеүек, косаклап бик нык аркамдан өйзә”, — тигән ине. Кара ана! Бөтә тормошон йылға ағыштарылай гел белеп, изәп тора был оло кеше тигәнең... Ул сағында артык игтибар за ителмәгән был үз бик тәрән мәгәнәгә эйә булғандай тойолдо, күз төптәрөнә йәш төйөлдө, өндөшмәне, кеше күрмәгәндә генә күлдәк еңдәре менән ыпырып алды. Үзә эсенән, бәхәтле әбей зә инде, ейәндөрөнәң балаларын күрәп, карашып китә бит, тип өйөндө.

Ғәзизә узған йәйзә кызы Нәфисә йыйып киткән тубырсыктарзан самауыр куяйым тип соланға, улар алынған кәрзингә, табан атланы. Кәрзә лә аптырап китте: кәрзин төбөндә ни бары биш-алты тапкыр сәй кайнатарлык тубырсык тәгәрәп ята. Ет ә лә өс көндән артыкка етмәс, шул тиклем кунак төшкән өйгә... Кунак тиергә лә тел әйләнмәслек бер көн булды ла а!

Ғәзизәнән йөрөгәндә — бик тә кәзерле кеше ен югалтыузан куркыу, үткәндәр тура ында уйлаузан тыуған ағыш хисе ине. Кызына кат-кат: “Килә е йәйгә, килә е йәйгә...” — тигәне әллә ысын ук булырмы икән?

Инде орлоктары ла койолоп бөткән, әммә күрер күзгә тос, матур тубырсыктарга үрелгәндә, кулдарының уларзы бик аралап, анап, аранланып алганын тойзо. “Ет ә лә өс көнгә етер”, — тип уйланы ул, тагы бер тапкыр кәрзиндән күтөрелгәндә, икеләнәберәк торгандай. Шунда кылт итеп әбейенең намаз укыганда калдырмай торған бер теләге исенә төштө: “Өс көндән артык урынымда яткырма аңсы, Хозайым, әжәл сирзәренең шул өс көнөнә сызәрлык түземдәр бир әңсе...” Был доға, Мәфрүзә әбейенең теләк үзәрә кыззы гел аптырата торғайны. Озагырак тор а уң, уның якты донъя менән шулай бик тиз хушлаша ы киләме икән ни?

Әле ул сакта ораулы караштарын эләктереп алған әбе е гәзәтенсә емелдәп кенә йылмайзы ла: Әй, кызым, кеше кулдарына бер зә кала ы килмәй шул, — тип куйзы. — Үз акылыңда, үз көсәндә китеүгә етмәй инде ул...” Кеше кулдары тип... Кем ауыр ына уң уны карарға? Сит-ят кулдар түгел дә ба а! Бары ына карап торған бер “якын әбей”зәрә бар!

Услап күкрәгенә кысқан тубырсыктарзың бере е кире кәрзингә төшөп китте лә мөйөштә йыйылып яткан иштәре янына тәгәрәне. Гәзизә уны кире күтәрәп алманы. Тубырсыктарзы күпмәгә озагыракка еткер әң, әбейе шуның кәзәр артыгырак йөшәр кеүек инеме... Язмышты алдарға теләгәндәй, ул бер тубырсыкты үзе үк кире кәрзингә ыргытты.

Бик тә ярата ине шул уның әбейе карағай, шыршы естәрәнә быуылып қайнаған, шишмә ыуынан бешергән бөтнөк сәйен, бигерәк тә ярата ине инде бына... Бөтә халыкты аптыратып, ауыл гәзәттәрән аңға укмагандай, бер улар ғына бакса түрәнә ылыслы ағастар ултыртты, бер ул ғына каршы ындагы үзе менән килән булып килгән көндө төртөлгән карағай төбөнә ире Гәлләмдән пар кеше ыйырлык ултырғыс я атты.

Бала сағында, якын әбейзәренән өй каршы ындагы сизәмлектә мәш килгәндә, уларзы шул нарат сайғаклы ултырғыстан, қаз бәпкәләрен ақлаған кеүек, таяк менән төрткөләп кенә уйнатып ултырырға ярата ине ул. Унан — йомшак бәпкә үләнә естәндә изрәп, қояшта кызынып ятқан тубырсыктарзы бергәләп йыялар за сәй эсергә инеп китәләр.” Қаз йомошлагансы, кеше аягы бақсансы, алып калығыз инде балалар”, — ти ине Мәфрүзә әбейзәрә, самауыр эсенә тултырылған тубырсыктарзан ят, зарарлы естәр килеүен, самауырзың нәжесләнеүен теләмәгәндәй.

Якын бабалары вафатынан уң ололарзан карағай төбөндә бүтән кемдән дә бул а ял иткәнән хәтерләмәй Гәзизә. Әллә сөннәтсе карсыкты ололап, үззәрәнән айырып қуйыпмы, әллә был бәхетте Гәлләм ағайзарыныкы ғына анапмы, каршы ына ултырырзар, карағайзың икенсе яғына йыйылышырзар, Мәфрүзә әбейзең артында башып тор алар торорзар, әммә ләкин йәнәшә ендә урын алмастар.

“Туктәле, әбей, бер ни булмаған кеүек, түр башында күрше-күлән менән өйләшеп ултыра, ә мин инде уның тура ында үткән замандагы кеүек өйләйем”, — тине Гәзизә, үзен ошолдай уйлаузан нисек туктатырға яйын тапмайынса.

Әле ейәндәрәнән ейәндәрән дә күрерлек киәфәттәге, мәңге йөшәр кеүек тойолған Мәфрүзә өсөн өйөнмәслек инеме ни?! Улай за, әсә йәй урта ында, бесән өстөндә, бөтә донъяның башына тимер менән уккандай, карсыктың халыкты хушлашырға сакырыуы күрше-күләнә лә, балаларын да тамам аптырашта калдырған ине.

— Ә-ә, ин икән ең. Мин, Гәйфулланың төпсәк малайы керәме икән әллә, тип торам, — тине Мәфрүзә әбей, үзе көткән кешеләрзән исемлеген күнеленән тагы бер кат барлаган киәфәт менән. — Мөхәмәтғәлием дә қайтып ет ә, сөннәт улдарым кәберлеккә килеп бул а ла хәлемде белерзәр... Қай ы қай ы якка таралып бөткәндәр шул инде. Бында йәшәгәнненән дә — үз тормашо. Эш кеше енен бындай йәйзә эштә булғаны якшы.

Карсык, ултырырға урын яйлагандай, мендәрзәрзе тотколап караны. Шунда ук бары ы ла, хәзер әбекәй, хәзер әбекәй, тиешә башланы.

— Юк та, мин былай... Тик тора алмагандан ғына. Әле бына сөннәт тигәндән... Тук ан тугыз улымдың сөннәт өләсә е бит мин. Тук ан тугыз! әр бөртөгөнөн гүмере миңең кулдағы бәке үткерлегенән узған...

Мәфрүзә карсык йырак Шүләнгер яктарынан был ауылға килен булып төшкәндә, сөннәтсә әбейгә әйләнермен, тип башына ла килтермәгән ине. Приказчик картының қосағында йылынып, затлы кейемдәр эсендә матурланып, йомшак түшәктәр өстөндә түш киреп йәшәргә ине уның иҫбе. Бына был яй ыз, йән ез булып калған ястык өстәрөндә түгел...

Каралты-кура тура ында қайғырта ы юк. Бар нәмә килен төшөүгә яңынан, ике катлынан алдырылған, йорттоң тирә-яғын инде мул ниғмәт килтерәүсә еләк-емеш бакса ы бизәй. ыу буйында ак мунса мөрийә енән, қунак-фәлән төшкәндә хәбәр итеп, көн буйына төтөн төгәй, азбарза тук малдар мөңрәй, қапка төбөндә ялтырап торған тире кошевқага егелгән қап-қара туры айғырзар бейешә.

Йәш килен бирнә енән сығарылған ез қоштабактар, бакыр қомғандар, өй алды стена ындағы казакка элөп қуйылған сигеүлә өлгөләр ында яңы тормош башланғанды хәбәр итеп тора. Уларзың қай ы ына әргәләге баксалағы алмағастарзың қызыл, ары алмалары сөмәкәйлөп тултырылған. андуғас үрәте төшкөн көйөнтәләр, йәш киленгә ыу буйзарын күр әтергә әзәрләнеп, шундай ук үрәтлө алюмин силәктәргә үрелгән.

Өй эсенә кер әң, кире сыға ы килмәй: бирнә андығында нисә йылдар быуылып ятқандан ун тынсыулықтан қотолғандарына өйөнөшкән өйөм-өйөм сәскәлө-суклы туқымалар, қашағалар, шаршаузар, ултырғыс япмалары, өстәлгә йөм биргән ашъяулықтар, көзгә өстәрә... Сигеүлә өлгөләр менән матурлап та ебәргәс, былай за гөлгә күмелөп ултырған тәзрәләренә әске яктан да нур ташкыны ағылғандай, яқтылық ингәндәй булды.

... Өй түрөндә, ылыс естәрә сығарып, самауыр гөжөлдәй.

Ғәлләмдөң танау япрактарына қунған тир тамсыларына иҫә китеп қарап ултыра ул. Бөтөрөлөп қиткән мыйықтарына төшәләр зә унан қәрәзлө бал тултырып ирөндәрөнә яқынлашқан қалак өстәрөнә икерерзәр кеүек.

Ғәлләмдә Мәфрүзә бер күрөүзә яратты. Ялындырып торманы, орап қилгән көндө үк, атай-әсә ен аптырашта қалдырып, бирнә тупларға тотондо. Без ярати өк тә, көтә ең мәллә, бер зә күргән-белгән кешөң түгел бит, тағы бер нықлап уйла, әле эш узмаған, тейештеләр. Қыз, улар қаршы ында гүмерөндә беренсә тапқыр зур батырлық күр әтеп, барам икән барам, тип ярзы ла алды.

Ә бит ире, ысынлап та, бына тигән. Эшкә қулы ятып тора, беләгенән көс таша, укымышлы, динлө, замандан да артта қалмаған. Шаянлық та етерлек үзөндә: қапка алдына шөп аттарында қилөп туктауға, йөш егеттәр кеүек ызғырып қына ебәрә. Ул да булмай, Мәүлиха абыстай сығып, туры айғырзарзы өзәнгенән тотоп тынысландыра ла көмөш тәңкәлө қайыштарзы қапка башына қағылған алқаларға бөйләй.

Унан, йылы ыу алынған қомғанды алып сығырға тип, тиз генә өйгә керөп қитә. Мәфрүзәнөң был өйзә яратқан вазифа ы — эштән арып қайтқан иренә тә әрәт алырға булышыу. Ул быны яратып, гүмер буйы ошоно ғына эшлөп үскән кеүек ошта башқара. Вақытында абынын бирә, вақытында ыуын ала, сигеүлә тастамал менән картының қулдарын үзе қорота, биттәрөн икенсә бер өлгө менән йомшак қына итеп үзе өртә. Шул арала, яйын тура қилтерөп, Ғәлләм дә уны бит алмаларынан еңелсә генә үбөп ала. Был йортта қәйнә-қайны булма а ла, улар иркенлөп өйөшөргә әлө бер-берә енән қыйын ыналар, әзәп езлек, тупаслық анайзар.

Ғәлләмдең ауылдаштарына аңлашылмай торған бер ғәзәте бар. Йәйге, көзгә эштәр бөттөмө, донъя күрәм тип, хужа ынан ял алып, йырак калаларға сығып юғала. Саквожын еңел генә елкеп кит ә лә, капсык-капсык күстәнәс, асыл тукымалар, беләзек-йөзөктәр күтәреп кайтып керә ул. Шунан ай буйына ауылдаштары уның күргәндәрен тыңларға йөрөй. Ғәлләм ағайзары бер каланан икенсе каланы тыңлатыусы сыбыктар, ер казыусы машиналар, тағы әллә низәр тура ында өйләй, әммә күберәк ул әле нимә буласағын фаразларға, кешеләрҙе хыял донъя ында йөззөрөргә ярата.

Ун алтынсы йылдың язында шундай сәфәрҙәренең бере енән Ғәлләм бөтөнләй башкаса кайтып керҙе. Башына ниндәйҙер уй тулғаны әллә кайҙан күренеп тора ине. Кескәй генә төйөнсөгөнә алып кайткан вак-төйәк, такта сәй менән ыйланғас, инде бары ы ла өстәл тирә енән кузғалабыҙ тип торғанда, төпсөгә Хәзисәнә алдына ултыртып өйзә лә:

— Әсә е, донъялар бозолорға тора бит әле, балалар тура ында уйламай булмай, был йыл кышқа утын әзерләп тормайбыҙ, йорттоң бер өлөшөн турап яғырбыҙ,— тип куйҙы.

Асқы каттын аш бүлмә ен сәйер тынлык тултырҙы. Түшәмгә карап-карап ултыр а ла, Мәфрүзә карты кылған ныклы карарзың сәбәбен тикшеренергә батырсылыҡ итмәне. Аулық осон тешләп тынып калды.

Ихата кесерәйеп, каралып, меҫкенләнеп китте. ыйыр за моңлорак мөңрәй, тауыктар за моң оуланып кыткылдай кеүек тойолдо. Мәфрүзә менән Ғәлләм кистәрен карағай төбөндөгә ултырғыста ирәк күренә башланы, уларҙы йорт үзгәртеү, донъяны башкаса көтөү мәшәкәте баҫты. Мәфрүзә лә элеккесә кош кеүек талпынып, дәртләнеп йөрөй алманы, сөнки ире бай абзыйынан да эштән сығып өлгөргән, акса яктары шактай кыйынлаша төшкәйне:

— Батша төшәсәк бит, карсык. Кешегә генә өйләй күрмә, безҙең ауыздан сыкма ын: үзең генә ишеттең! Тормоштон кайза төгәрәүен Алла үзе генә белә. Шуны ы хак: байзарға көн бөтәсәк, ти. Ундай вақытта байынды, бай түгеленде лә карап тормаҫтар... Ауыл тулы хәйерсе йөшөгәндә, ике катлы таш йортон менән ин дә шулар ара ына элөгә ең инде...

Ауыл урта ында бай йорттарынан да матур булып ултырған күрекле йорттон ай эсендә шул хәлгә килеүе, Ғәлләмдең уңғы йөрөп кайтыуынан уң, кеше йыйып, күргән-белгәнөн өйләргә ашыкмауы күрше-күлөндә генә түгел, тирә-як ауылдарҙы ла бошоуга алды, кай ы ы нимәгә юра а юраны, эштең асылына ис кем төшөнмәне.

Бары ы ла ун етенсе йылға килеп кергәс аңлашылды. Яманынан куркыта, шул ук сакта якшы тормошқа ниндәйҙер өмөттәр зә уята торған әле был, әле теге хәбәрҙәр ауылға көн булма а, ай айын килеп тора башланы. Уларзың ысынға аша ын озақ көтөргә тура килмәне: батша ла төштө, власка большевиктар за килде, ауыл байзарының байлығын тартып алыу за башланды.

Иң элек Ғәлләмдең оло кызы Ма ибикә килен булып төшкән йорттағыларзың бары ын урамға сығарып ташланылар, каралтыларын, әйбәрҙәрен — кай ы ын кемгә тараттылар. Ата кеше, кызы туп а ына килеп йығылып, шул мәшһәрзә тора алмаҫ, тип көткән ине, улай булманы, ире менән бер булып, тештәрен кысып, күршеләре йортоноң бер мөйөшөндә, шаршау менән бүлеп алынған аш- ыу яғында йөшәп киттеләр. Эштәрен дә эшләштеләр, үзәрәненекә күшып, балаларын да караштылар. Азбарзарындағы малдары ла ят итмәне, уларын сәүит кешеләре касандыр үз азбарзарынан туп-тура кертеп кенә куйған ине...

Ғәлләмгә инкилап елдәре кағылманы: ала ы әйбер калмаған, былай за өлөшөп бөтөрөлгән ине. Ябай халыктан урыҫса языу язырлык кеше тапмағанға, ярлыларзың комитетына үк айлап куйзылар үзен, каршы төшөп караманы, артык үз

көрәштерезең мәгәнә ездеген аңланы, писер бул ам ғына, тип ризалашты, өстө өскә куш белмәгән сәүитселәр менән бергә эшләп китте.

Йыл артынан йыл ұззы, яңы көн артынан көн тыузы, бөтөнләй башкаса, дин-ез, Алла ыз тормош башланды... Сөннәт бабалары ла, мулла-монтагай за, хәрәф таныткан хәлфә лә ауылдан йә кыуылды, йә, бер ни янама а ла, үззәре үк сыгып касты. Ғәлләм шулай за намазын ташламаны. Өйзә кылған доғанан курқырға көрәк, тип тапманы.

Ирзәрзәң кай ы ы уғышта кырылған, кай ы ы былай юкка сығарылған шундай бер заманда уғыл өстөнә уғыл тыузы, әммә шәп, бизәлгән дугалы саптар аттарза ауыл әйләнәп ұззырылған бәпәй туйзары ла, зурлап исем кушыузар за онотолдо. Улай ғына түгел, тора-бара сөннәткә ултыртырлык, баба булырлык кеше калмағанлығы ла беленде. Ул ауылға саптылар, был ауылға... Сәүит тыя, тип тә торманьлар, сөннәт тигәнә әр кем өсөн йәшәү кәүек бер яп-ябай гәмәл ине. Бабаларзан килгән был йоланы бозорға ис кем кыйма а ла, юлы ис табылманы. Сөннәт бабаларын ер йотқан инеме ни?! Ахырза, ирзәрсә ныклығын, тазалығын, батыр йөрәклелеген белгән ауылдаштар Мәфрүзәгә килеп баш эйзеләр: балаларыбыззы сирле итмә, фәлән-фәлән абзыйзан калған сөннәт бәке е бар, риза булып, шуны үзәңә корал ит, тинеләр. Ризалаш а ризалашты, ризалашма а — юк (шуны орап торзолармы икән әле?), шул көндә үк Мәфрүзә түтәкәй Сөннәтсә әбей булып китте.

Ире Ғәлләм менән йорт кенәгә енең уңғы битенә сөннәт балаларының аты, нәсәл кушаматы, туған, арыуландырылған йылын теркәргә кәңәшләштеләр. Мәфрүзәнең инде илле бере тулып килә, үзе лә измәстән, карсыктар рәтенә кереп бара ине. Шулай за төсә, тотошо, кейем- алымы менән башкаларзан айырылып торған, аман да приказчик катыны икәнлегә әллә кайзан күренгән Мәфрүзәне үз менән дә картайтырға кыймағандары, ололап, якын итеп, Сөннәтсә инәй тип атай ине.

Бала тыу а тыуа, күлдәк-ыштан кейә, көн дә кашык тотоп ашарға ултыра — колхозлаша ынмы ин, юкмы, үстерергә хәлендән киләме әле — орап тормай икән. Ике-өс йыл тигәндә исемлектәге балаларзың аны тук ан туғызга етте лә, дәфтәрзәң ул бите, култамға алынып, бөкләп, йәбештерелеп қуйылды. Диндарлығынан ырым-шырымға артык игтибар бирмәгән Мәфрүзә сөннәт тигәндә әллә нимә эшләне. Баба ынан, йөзөнсә баланы сөннәткә ултыртырға ярамай, үлә, тип ишеткәнә бар ине, акылы менән шул үззә кире как а ла, күңеле тыңламаны, ниндәйзер зур бер көс унан сөннәт бәке ен йыракка — келәттәге кейем- алым алынған андык төбөнә йәшерттә.

Үс иткән кәүек, икенсә көндә үк иртә таннан уларзың капка ын дөбөрзәтеп-дөбөрзәтеп қағырға тотондолар. Урам тәзрә аша Мәфрүзә килеүсенә күпхуж рәйесә икәнлеген күрзә, үзен сакыра тип уйламайынса, колхозда баш агроном булып эшләй башлаған ире Ғәлләмдә төрткөләп уятты:

— Низер булғанмы, ана, Мотик абзый капка қаға, сык тизерәк!— тине. Ғәлләм каузарланып-кабаланып, мейс башындағы үзе еркәлөндереп я аған яңы сорт ашлыктарзың бүртелешен тикшерергә ултырткан ағас ауытты бәреп төшөрзә. Урынына алып қуйманы. Мәфрүзәгә генә қушып, әйгә менән йәшниккә ымланы. Ишек катындағы әлгескә үрелгәс, уны ы, қазағынан ыскынып, кейемдәренизәре менән изәнгә килеп төштә. Ғәлләм өстөндәге кейеме менән генә урамға, капканы асырға йүгерзә.

Тик Мотик Мәфрүзәнең үзенә килгән икән.

— Коткар, еңгәсәй,— тип үз башланы ул инер-инмәстән. — Малайзың гәүриәте тамам эренләгән, сөннәткә ултыртма аң, иртәгә-бөгөн үлер бит...

Мәфрүзә карсык яуап бирергә ашыкманы. Ул үзен сөннәткә ултыртып йөрөгәнә өсөн генә күпме яфалаған был кешенә күззәренә тура карай алманы.

— Яңылышлык миндә булған,— тип дауам итте үзен Мотик.— Үз башыңа төшмәйсә, белмәй ең икән ул...

Сөннәтсә әбейзән аман да бер ни әйтмәйсә тораташтай тороуын Мотик, астыртынлыгы, үпкә аклауы, үлем түшәгендә яткан бала ы өсөн эстән генә өйөнөүе, тип фаразланы.

— Кисер, еңгә, яңылышлык — миндә,— тине ул тағы бер кат.— Сәүит кушканса йәшәйем, тип...

— Без зә сәүит кушканса йәшәйбез ул, Мотик,— тип әйтә башлаған Мәфрүзәне рәйес ярты юлда туктатты:

— Мин бит ин сәүитсә йәшәмәй ең тип өйләп тормайым, ине сөннәтселектә гәйепләргә тип тә килмәнем, малайга ярзам ит, тип оло башымды кесе итеп... үлө бит... Үлө!!! ин эренләнгән яры ын киҗеп төшөрмә әң, билла и, үлө!!! инә уның нимә е бар инде?!

Үзенән нисә йәшкә кесе Мотиктың шундай сакта ла үзенә ба а ына Мәфрүзәнең исе китмәне. Ул быга өйрәнгән ине инде, шуға күрә, үзсә озонға узылыуынан курккандай, соланға сығып китте. Ул да булманы, таза ак тастамалга төрөлгән сөннәт бәке ен тотоп та керзе:

— Уның нимә е бар, тип уйлай ың икән, киҗә ең дә төшөрә ең,— тип Мотик кулына тотторзо.

— Ни, мин бит... Сөннәтсә түгел...— тине рәйес, башка ни тиергә лә белмәгәнгә.

— Мин дә сөннәтсә булып тыумаған, кәрәк кәртгә кертә, итексегә лә, тимерсегә лә әйләнә ең. Киҗә ен киҗкән инде мин, инә үслек менән түгел, йөзөнсөгә кулым бармай.

Үзенән бындай үззәрзе ис иштергә теләмәгән, күззәре атылырға торған Мотикка карап:

— Баланың гүмерен уйлап кына...— тип өҗтәне.

Мотик хөрәфәттәрзән көлө торған бер кеше ине. Ауылдың ин акыллы карсыгы тип уйлаған Мәфрүзәнең, шул булыр-булмаҗ ырым-шырымға ылтап, ярзам күр өтергә ашыкмауын ул аңларға ла теләмәне.

— уңгы тапкыр орайым: ултырта ыңмы малайзы сөннәткә, юкмы?!— тине ул екергән, бойорок биргән киәфәттә. Мәфрүзә лә тап шулай ук яуап кайтарзы:

— Юк!

Юк, ти ә тине, әммә ләкин ире Ғәлләмде йырак ауылдагы бер танышына, сөннәт картына, ат егеп елдертте. Мотиктан бигерәк сабый кызғаньс ине. Шундай борсоулы көндәрзән бере ендә күктән килеп төшкән кеүек сөннәтсә карт малайзы аяу ыз үлемдән аклап калды, әммә инде Мәфрүзәне рәйестең мәңгелек дошманына әүерелдерзе. Улының тазарып китеүенә ул ғына сәбәпсә икәнлеген, хәйер, Мотик белмәй зә калған ине. Карты Ғәлләм дә, якшы атлы булып күрнегә тырышкандай, был хакта үз озайтырға теләмәне. Уның үз өйөнөсө өйөнөс: ошо ук көндәрзә катыны Мәфрүзә, бөтөнләй аптырашта калдырып, бала алып кайтырға йыйына ине. Ярай әле, шундай вакытта қан күрмәне, өзлөгөп китергә сәбәбе аяк астында бит уның, тип фекер йөрөттө буласак атай.

Кара ин был Мотикты, қор ағы танауына еткән Мәфрүзәне кешегә лә анамагандай дыу килтереп сығып китте, тип уйланы ла бер аззан. Кеше қайгы ы менән уны ы шул мизгелдә үзенең дә тамам башынан сыккан да ба а! Йәше илленең был ягына сыккан катынының балаға калыуынан ул әле лә иҗәүәнләнеп йөрөй ине юғи ә...

Ай уззы тигәндә, Мәфрүзә тағы бер кыззы түр башындагы қарауатка қуйылған, сигеүле япмалар менән сорналған кәрзингә килтереп алды. Инде уның тыуғанына ла шактай көндәр үткән, матурланып, тулыланып килә, кешеләрзе күрә башлағаны ла тойомлана ине. Ун алты көн тигәндә, әсә е қосағынан айырзы, бай қызары ғына ятырлық, бизәкләп үрелгән ауыттын илак бер хужа ы итте.

Орқоя ир бала ынары булып үсте. Буйға ла йөштәштәренән нығырак, көскә лә ис бере енә бирешмәслек, телгә лә кәрәгенән артык үткер булды. уғышып-фөлән йөрәмә ә лә, Мотик малайы Байрак менән генә еркәләре килешмәне, юлдары каршы кил ә, юл бирешмәнеләр, бәхәс сык а, ике е ике якта булдылар, сөнки ата-ы малайға был нәселгә которған үгез кеүек карарға өйрәтеп үстерә ине. Орқояның быға исе китмәне, телә ә ул уны ақылға ултырта ала ын бел ә лә, какманы, укманы, әммә сәкәләшкәндә юл куйырға ла ашыкманы.

Орқоянан котолоузың яйын Мотик абзый тиз тапты: уғыш бөтөп, тормоштар рәтләнә башлаған кеүек тойол а ла, Ғәлләм абзыйзың кәнселәр тирә енән китеүенән, аяктан йығылыуынан файзаланып, йәше лә тулмаған кыззы урман эшенә яззы. Исемлек асыклаған йыйылышта, ун игезе тулмағандарзы язмайык инде, тип каршы төшә башлаған күрше е Сәлихте:

— Тулған, бик тулған, ин белә еңме, минме? Мин малайзы сөннәткә ултырт тип килгәндә, инде ул аяк ара ына керерлек бер кыз ине,— тип кырт киҗеп тутатты. Башкалар инде әйтеп торманы. Алдында йөш буйынса төзөлгән исемлек ятқан ауыл сәүите рәйесе лә телен тешләп калыузы дөрөсөрәк ананы. Бер мәктәптә, бер үк парталар артында укып йөрөгән балаларзың бере е Казанға — укырға, икенсе е — урман йығырға китте.

Карағай куйылыгы эсендә, коро ергә ылап алынған бура йорттарза, кыш башланғас, алкын, дымлы ине. Етмә ә, ашау яғы ла шактай тақырайзы, быға кәзәр бирелгән икмәк телемдәрә йокарзы, сыр шакмактары бөтөнләй юкка сыкты, әр кем алғы ынып, тилмереп, әллә ниндәй өмөттәр менән яззы көтә башланы. Майға кергәс, алмаш килер, уларзы өйгә кайтарырзар кеүек ине, тик Орқоялар ауылынан алмаш ебәрмәгәндәр икән, кыззы, йәй узғансы тип, тағы урман эшендә калдырзылар.

Аслыкта кесерткән ашап кына түзә алмам, тип уйлаған Орқоя ете төн урта ында күлдәк-ыштаннан ғына ауылына касты. Бер алып сыкма а, бер сығыр тип, укмактар буйынса оло юл яғын самалап йүгерзе лә йүгерзе, таң атканда — өйөндә ине инде.

Мейес төбөнә икмәк тәгәрәтеп йөрөгән Мәфрүзәне кызының был рәүешсә кайтып кереүе тамам аяктан йыкты, етмә ә, ире Ғәлләм дә, ни сәбәптәндәр, Орқояны уйлапмы, башка ынанмы, көтмәгәндә йөрәге хәл езләнеп йығылған, инде уңғы көндәрән йөшәп ята кеүек ине.

— Кызым, әллә уң, белгән кеүек инеңме... — тине әсә кеше. — Атаң әжәл менән булашып ята. Инде телдән дә калды. Ауызын астырып, бу алып, ризык кына ашатып торабыз...

— Юк, әсәй, кайзан беләйем, ти, кастым мин, атайзы азак күрермен, йөшер мине тизерәк,— тине Орқоя, ата ы янына узырға, уны ла борсорға батырсылык итмәйенсә.— Озак көтөрмәстәр, кем белә, эзләп тә килерзәр.

Мәфрүзә карсык айнып киткәндәй булды. Иламаны, орашманы, борсоманы, гәзәттәгесә, яулык мөйөшөн тешләп уйға калып торзо ла, кызына өстәлдәге иске икмәкте бул а ла каптырып, баксаға алып китте.

Ихата артында, азбарға якын ғына өйөп куйылған, түтәлгә әзерләгән тиреслеккә ашыкмай ғына зур уйым я аны, төбөнә кәртәгә кибергә эленгән баластарзы йәйзе, шунан баш елкеп кенә кызына кереп ятырға кушты, йөз тирә енә иске мөрийә башын куйгандан уң, калған ерен тузған кейем-фөлән менән капланы ла түтәлдә матур, тигез итеп яңынан өйзө. Торбаның тирә-яғына йолкоп ташланған сүп үлән, короған сыбык-сабык алды. Эше бер кем аңламаҗлык, измәҗлек булып калды.

Ысынлап та, эзләп килеүселәр озак көтөрмәнә, төш етәрәк ак кына ишек шақынылар. Шақызары йомшак бул а ла, өйләшеүзәрә каты ине. Өй асты пыран-заран килтерелдә, сормалар актарылды, азбарзан мал сыгарылды... Түрзә

яткан Ғәлләм карауаты ла кузгатылды, тел ез тип тә торманылар, эзләп-эзләп тә, Оркояны таба алмағас, уға ла янап, әйтмәгәндәрен калдырмай, пырлап сығып киттеләр. орашып, күршеләренән дә бер хәбәр алмағас, кайтмағандыр, тип ышандылар, ахры ы. Күззән юғалдылар. Колхоз рәйесенән эште зурға ебәрге е килмәне, азна тигәндә, икенсе берәүзе табып, бер ни белмәгәндәй, “Оркояны кайтарығыз, ата ы үлем түшәгендә” тигән хат тоттороп, урман эшенә ебәрзәләр. Ул арала Ғәлләм дә вафат булып, ата ын ерләргә тиреҫтән сығарылған кыз вакиға ы баштарак бөтә ауылды шак катыр а ла, кеше телендә озакка барманы. Әллә Мотик инде был эш менән нәчәлниктәр күзәнә салыныуынан куркты, бер кайза барып, бер ни хәбәр итеп йөрөмәне, эсенән генә, үсте тормош алды инде, тип өйөнөп тынысланды.

Мәфрүзәнәң оло улы Мөхәммәтғәли, кышкы алкында күлдәк-ыштаннан немез концлагерынан қасып, аяқтарына алкын тейзәргән, урынға калған, тыуган ерендә кайтып йәшәргә хоқуғы ла юк, бул а ла, мәйет ерләргә лә кайта алмайсағы көн кеүек асык ине. Уның қарауы, ба адирзай Нурғәли, вақытын ғына белгәндәй, Кузбасстан сираттағы ялына кайтып төштө. Ата ы менән хушлаша ук алма а ла, кәбере өҫтөнә бер ус тупрак ибергә өлгөзө:

— Ауыр тупрағың еңел бул ын, алкын күрең безең күнел йылыбыз менән йылын ын...

Әле карттар таралғас та, бик озак китә алмайынса, инде бакыйзағы ата ы менән серләшеп ултырзы ул.

— Мин дә, инең кеүек, ер аҫтарынан сыға алмай эшләйем бит, атай,— тине ул йусан ғына.— Ер аҫтарынан юл алып, инә табан ғына барырға ла... Булмай шул!

Шулай тигәндә тауышы өзөлдө. Бер мәғәнә алып әйткән үзенең икенсе мәғәнә енә үзе аптырап калды. Әйткәнән оноторға тырышты, тик кайтқас та тыныслана алманы. Мәйет сыққан ергә доға укырға йыйылышқан күрше қарсықтарының көйөнә моңланып, сыра яқты ында ата ының приказчик сағында төшкән рәсемдәрен қарап ултырзы. Уныкы кеүек мутлық бирә торған мыйықтары борғоланы, рәсемдән қараған моңло күззәрен ыпырзы. Керпектәрен йомдорғандай итә лә, тап үз йәшендә булған ата ы ис кенә лә йоморға теләмәй, кәнәғәтлек хисе менән туп-тура уға қараған ине.

Иртән мейес тирә ендә булашып йөрөгән әсә е, аштарзы узырғас, өйләнеп китер ен инде, улым, үлгән артынан үлеп булмай, хәзер донья инә калды, тип куйзы. Нурғәли үзе лә был турала уйлаштырғылай ине. Кузбасста күзе төшөп йөрөгән қыззары ла юк, бында ла көтөп алған сибәркәйзәр күренмәй-күренеуен, тик бына йәш сағында ук окшатқан бере е бар...

Мотиктың оло қызы Хәлисә ине ул. Әсәй зә теләгәндә, әллә өйләнергә инде?! Яусы ебәрергәме? Әсә е генә яусыла а?

Ишек алдына сығып, бақкыстар өҫтөндә бик уйланып ултырғандан уң, соланға башын тығып қына, әсә ен үзе янына сақырзы:

— Кил әле, әсәй, ысынлап та, өйләнәйем мин булма а, бына Мотик ағай оло қызын, инең ризалығың менән, биреп қуй а...

Мәфрүзәнәң күз алдары қараңғыланды. Йығылмаҫқа тырышып, ишек янағына өйәлдә. Шулай за, аяғына яңылыш баҫқан ғына бер киәфәт сығарырға тырышып, сайкалып киткән еренән турайырға маташты, булдыра алманы. Тап йөрәк тапқырына қылт итеп без менән қазанылармы ни — бөгөлөп төшкән хәлендә альяпқыс аҫтынан ғына күкрәген тотто. Юк, йәшәйем икән әле, тине ул шунан, туктап қалғандай булған йөрәгенең тек-тек кенә тибеп китеуен ус төптәре менән тыңлап.

Йорт ишегенә арты менән ултырған Нурғәли быларзы күрмәй ине. Бер азған әсә турайзы, улы боролоп қарағансы тип, ораштыра башланы:

— Хәлисәгәме? Безгә төшөрмә уң ул? Йыуашлығың да хаттин ашқан... Хәлисә бейеп торған, башын сөйөп баҫқан ат кеүек...

— Шундайзарзы окшатам да инде мин, әсәй!

Холокка йыуаш бул а ла, өззөрөп әйткәндә инде Нурғәли зә ата-әсә енә окшап кала. Әйтте әм вәссәләм! Шуны белгәнә, был турала кабат өйләшмәнеләр.

Нурғәлизен китер көндәре еткәндә, Мәфрүзә карсык, йәш сағынан кал а ла, әле лә өстөндә бер тигән ултырған, кыззарса төз кәүзә ен тағы ла купшылатып ебәргән күлдәген кейзе лә, елт-елт атлап, юғары ооска — Мотиктарға китте. Китте лә Хәлисәне етәкләп алып та килде. Кыззын, гүмерлек дошманыңа барам, тип әйтә ен көтмәгән Мотик ике ен бергәләп тиерлек йорттарынан кыуып сығарған ине. Шулай итеп, Хәлисә Нурғәли менән куш булып, бәхет кошон тоткандай, Кузбасс яктарына китеп барзы.

Ошо ике баланын бергә кушылыуы ике нәсәлдә лә татыулаштырырға тейеш ине кеүек. Мәфрүзә теләгәнсә барып сыкманы. Қоза-қозағый өй тултырып кунак йыйғанда өндәшергә ашығманы, күрше-күлән менән бер-бер эште өмәләп башкарғанда ла балта-көрәк күтөрөп килеп етмәне. Қызы урынына почтальон сумка ын тағып йөрөй башлаган Хариса иренән дә былайырак булып сықты. Гүмерен рәхәттә узырған катын сумка тултырып өй беренсә йөрөргә кәрәклекте башына ла килтермәй ине, кино-фәлән барғанда, мунса тиклем клубтың экран төбөнә килеп бәса ла урам буйынса кушаматтарзы тезеп китә:

— Ыштан ыз Гәли, Күпер асты Лотфулла, Кыяр буры Марзыя...

Исеме сыккан бере тиз генә уның қулындағы гәзитте әләктереп ала ла, башкаларзы төртә-йыға, кире үз урынына барып ултыра. Бәхет езлегенә каршы ул көндә кис сыкма аң, хат ыз қалыуынды көт тө тор.

Мәфрүзә карсыкты оло о-кесе е хөрмәт иткәнгә, ул урамдан үткәндә, уғышып ятқан балалар за шым кала, тәмәке тартканы тәмәке ен салбар кеңә енә йәшерә, бер-бер сәрхүше тизерәк қайза бул а ла шылыу яғын қарай ине. Почтальонка қозағый, әллә кеше үзенән акланып, әллә инде қызының қәйнә е булғанға, бер аз йомшарып, хатты үзе үк килтермә ә лә, кемде бул а ла табып, Мәфрүзә түтәйзәренә йүгертә торғайны.

Хаттар ғына ирәғәйзе. Нурғәлизен юрағаны юш килде: эшләгән шахта ы емерелеп, гүмерлеккә таш астында қалды. Киткәндә, озатырға тип йыйылышқан йөштәштәренә, шаярғандай итеп, таш бәсма а, бер қайтырбыз, тип көлөп қуйған ине шул. Қилене Хәлисә лә, аталары йортна әйләнөп қайтырға теләмәйсә, бала ы менән шул тупракка берегөп қалды. Был Мотигулла менән Мәфрүзәне яқынайтманы ла, йырағайтманы ла. Хәлисәнән қилгән хәбәрзәр менән бүләшмәнеләр, хәсрәт-қайғыларын уртақлашманылар. Қилен қунакка башта қәйнә йортна қайтып төш ә, шунан үз аталарында ял итте.

Қасандыр Сәннәтсе әбейгә әсенән түгел, тышынан да йүнле теләк теләмәгән Харисаға, уның түшәккә йығылыуын ишеткәс, кинәт әллә ни булды. Башта ул тук анын тултырып та ер емертеп йөрөгән Мәфрүзәнен аяк ыз қалыуына ышанманы. Шунан ғына, әске бер тойом менән, был хәлдәрзән ысынлығын аңланы. Аңланы ла йүгерөп килеп тө етте. Қозағый тигәнә түр қарауатта, мамык мөндәрзәргә терәлеп, күрше-күлән менән өйләшеп, хәйер-фәтиха ын таратып ултыра. Нисек тө уға ла алып қалырға көрәк ине был изгелеге менән дан алған карсыктың яқшы үзен. Қызы Хәлисәнән — қәйнә е, ейәнә Камилдың өләсә е лә ине бит ул...

— Қозағый, — тип үз башланы Хариса илам ырап қына. — Инде инең дә ахыр сәғәттәрәң етә...

Тирә-яктағылар, “Был ни тағы?” тигән кеүек, уға қарап тороузарын күргәс кенә, ул үзенәң тағы бер хата эшләп ташлауын аңланы, әммә эш узған ине инде. Сәннәтсе карсык қына әллә уны ишетмәнә лә, бик ағынған кеше ен күргәндәй:

— Әле, Хариса, тап бына инең хакында уйлап ултыра инем. Кеше ебәрттем, уны ы юк булды, үзән күрәнмәс еңме тип көттәм... Бына қилгән ең бит, — тине. —

Мөхәммәтғәлиҙән хат юкмы, козағый?

Хариса йөрөгөнә май ыланылармы ни: йөзө яқтырып, күззәре асылып киткәндәй булды. Ауырыузың бик тә хәленә керерзәй булып:

— Юк шул, юк, ниңә килергә тейеш инеме ни? Бәй, килгәнәнә азна-ун көн дә юк бит, — тип яуап кайтарҙы.

— Күнелгә кил ә дөрөс килә ине лә... Бына, юк икән бит әле... Тейешен тейеш кеүек инде ул... Бик тә көткәнгәме уң?..

Карсыктың ғажизланып әйткән был үззәре әле яңы ғына бер ни булмағандай өйләшеп ултырғандарҙын күнелен ағышландырҙы. Уның иң өлкән улын ағынғанын, инде уғышка киткәндән бирле бер күрергә тилмереп ғүмере узып киткәнлеген бары ы ла белә ине. Мөхәммәтғәлиҙән өстөнән халык дошманы тигән кара тамға алын а ла, туғандары менән күрешергә рөхсәт языуы бирел ә лә, кайтырлығы калмаған, әсә енең дә йыраҡ илдәргә сығып китерлеге бөтөнләй юк ине.

— е... кара ин уны, яңылышқанмын бит, — тип куйзы ул, үз алдына өйләнгәндәй генә. — Тағы ике көн эсендә лә килмә ә, риза-бәхиллегемдә козағый үзән еткерер ең инде.

Бығаса үз-ара бер йүнле үз әйтешмәгән ике ғаиләнән ошо рәүешсә өйләшеп ултырыуы бары уның күнелдөрөнә бер еңеллек тә килтерзе.

— Бумағанды, ни өйләй ең ин?! Ниндәй ике инде ул? — тиештеләр кис ет ә лә кайтып китергә ашыкмаған күрше әбейзәре.

Икенсә көндө лә, өсөнсә көндө лә йорттан кеше өзөлмәне. Сөннәт әбейе янында үлем көтөү хәсрәте менән тормош итеү рәхәтлеге үз-ара буталған кеүек булды: мөнәжәт көйләүсә е лә, доға укыуы ы ла күп ине, улар ялкытып ебәргәнгә, тыныс кына итеп, хәл-әхүәл дә ораштылар, донъя тура ында ла өйләштеләр, әммә ауырыузың сәғәт айын бирешкәнә, хәленән бөткәндән-бөтә барғаны күренеп тора ине.

Өсөнсә көндө, төш вақыты тигәндә, оло кызы фельдшер катынға йүгерзе. Күз йәштәрөнә быуылып:

— Әсәйҙең бөтә арка ы шарт та шорт килә, үз ақылында әле, аман Мөхәммәтғәлиҙе орай. Уны ы ла, бахыр, ошо көндө лә әсәй янына кайта алмай бит, үз хәле хәл, — тип өзгөлөндө.

— Кан тамырҙары шартлай башлаған инде улай а... Нык ине бит, бигерәк тә нык! Йөрәк түзгәнгә түзә алмашлык хәлгә килеүзән был... уңғы сәғәттәрелер, Маикамал, шул улының хәбәре генә йәшәтә инде уны.

Татар ауылында сит-ят телде тамам өйрәнөп, гөрөф-ғәзәттәргә күнөп бөткән Шура түтәкәй ана шулай өйләндө.

— Көтөп тороғоз, мин хәзер!

Ул озақ көтөрмәне. Ялтырауык тимер-томорҙарын тейәп килеп тә етте.

— И-и-и, йәшәй е лә йәшәй е әле иңә, Мәфрүзәтәй, — тине ул, әбейҙең инде үлсәгестәр зә көскә тойған кан басымын үлсәгәндә.

— Шура, тәзрәнән карағыз, Хариса күрәнмәйме? — тип ораны көс-хәл менән генә Мәфрүзә карсык. — Мөхәммәтғәлиемдән хат килмәнеме икән? Килмәнеме икән уң...

Ул урынға йығылғанға тиклем өс тәүлек тигәндә, Мөхәммәтғәлиҙән қала, күрә е килгән кеше е килеп бөткән, инде әбейҙең уңғы өмөтө лә өзөлгәйне. Бына ул тын ыз қалғандай, елкенмәй ята башланы. Күнелдәрзе шик алды. Карсыктың үз-үзән тотшонда көтөлмәгән яққа үзгәрештәр булмағас, был хакта қызык ы-нырға қыйын ындылар, тын ғына көтә бирзеләр.

Йортто тағы озон тынлық бақты. Бер аzzан қапқаның кирелеп асылыуынан тимерзәре ыңғырашып қуйған тауышка бары ы ла айнып киткәндәй булды. Инде, ишеккә қарап, кем керер икән, тип көтөп тора башланылар. Шул сак, яңы-

нан хәл кәргәндәй, бары ын тағы бер кат иҫәрләндереп, Мәфрүзә карсык тороп ултырзы, бары ын бер кат күзенән кисерзе лә, таныш кеше ен күрмәуенән ғажизланып, ишелеп төшкәндәй генә карауатына ятты. Күззәре асык ине әле:

— Мөхәммәтғәлиемдән хат...— уңғы улыш алғанда әйтелә башлаған үзе ауала өзөлөп калды. Карсыктың башы йомшак мендәрзәр йөзөндә ине...

Кабаланып алынған тын шул арала кешеләрзе ишеккә табан борзо. Унда ко-сак киреп посылка күтәргән Хариса басып тора ине.

— Мәфрүзә козағый, бында инә хат та посыл...

Ул шунда үзенең ни бары ярты минутка уңға калғанлығын аңланы. Йөрәген айқаған хәсрәткә түзә алмайынса, үгез кеүек үкереп, урамға сығып йүгерзе. Унда, өскө як урамдан, башкалар барғас, мин дә барайым инде, тигән кеүек, Мотик төшөп килә ине. Хариса был посылка менән хаттың бынан өс көн элек үк кайтқанлығын, әллә касанғы үстәрзе ақтарып сығарып, эске бер мәкер менән, көт өн әле, тип көлөп иренең йәшереп куйғанлығын белеп алған әм йәшерелгән урынынан тартып сығарып, козағыйына йүгергән ине.

Харисаның ошо ир менән узған гүмеренең бөтә мөгәнә өз сәгәттәре, үстәре, дошманлыктары башынан кискән кеүек булды. Күзе томаланып, ул алға табан атланы әм тубырсыктарын койоп, моңайып калған карағай олонона килеп төртөлдө. Сак кына сизәмлектә семсенеп йөрөгән қаз бәпкә енә бәсманы. Уларзы ақлап йөрөгән ата қаз қатындың итәгенән эләктереп алды. Хариса уны қыуманы, курқытманы, башынан ыйпап, тынысландырып, итәктәренән ыскындырзы, көш-көш тип ситкә ебәрзе. Қаз ысылдаған булып кына қыланды ла яңынан балалары урта ына кереп басты.

Мәфрүзә карсыкка сәйгә тип койолған имез тубырсыктарза қаззарзың гәме юк. Быкылдашып, йәш сизәм өзөүзәрен беләләр. Йомшак кына иҫеп куйған ел кескәй генә бер тубырсыкты үләндә тәгәрәшкән бәпкәләр ара ына қыуып кертте. Тәжрибә өз бәпкә йомшак, нығынмаған мороно менән төртөп-төртөп қараны ла, тапап, өстөнән уззы, йығылды, торзо, тағы йығылды.

“Улар за өзәм балалары кеүек — тип уйланы Хариса. — Қайза абына ыларын, қайза йығыла ыларын белмәйзәр... Уларзы, ана, әсәләре, аталары ақлай. Инде бына ошо зур ауылдың қәзерле бер әсә е юк...”

Ғәзизә, келәттән уңғыларын алып керзем инде тигән ине, йыйырға қәрәк булыр әле был тубырсыктарзы... Кеше бәсқансы, қаз йомошлағансы. Қарағай тубырсығы сәйенең сихәтенә ис нәмә етмәй ти бит. Сөннәтсе әбей юкка шулай озак йәшәмәгәндер. Әллә кешеләр доға ы йәшәттеме икән?

Юк, уның айқалған күнелен сыра әсе ендә генә қайнаған сәйзәр бәсырлық түгел ине. Қылт итеп күнеленә улы Байрақты сөннәтләгәндән қалған бәке килеп төштө. Йорт бүрәнәләренең солан яғындағы ярығына қыстырып куйған ине, буғай. Қайтырға ла алырға қәрәк булыр...

Хариса доға ын-фәләнен өйрәнәп, был изге эшкә керешәүзе күнеленә ысын-ысындан беркеткән ине инде. Донъялықта азағынаса алынмаған гәфүзе әхирәттә бул а ла алырға қәрәктер. Бер гүмерзе қиште, икенсе е башлана ғына кеүек ине әле... Бер гүмер кисте, икенсе е әле башлана ғына ине шул...

Рәмзиә ҒӘБДЕЛХАКОВА

КИТМӘ!

НОВЕЛЛА

Подъезда ут юк ине.

Дөм-караңгыла әрмәнә- әрмәнә, Шакирә баҫкыс култыкса ын эзләп тапты, уға батыусы үзенә узылған кулдарға нисек йөбешә, ул да уға шулай тондо. Әллә кемдәрзең тирле устары ыйпап үткән был култыкса уны, тоғро дусы ымак етәкләп, өскә, үзе йәшәгән етенсе катка алып менәсәк.

Йәйге көн ни озон бул а ла, вақыты еткәс, кала өҫтөнә кара сапанын йәйеп, төн узылып ята. Караңгылык өркөтә, шикләндерә. Бина эсендә бигерәк тә. әр боролошта хәуеф ағалап тора кеүек. Ишектәр әллә нисә йозакка бикләнгән. Ундай-бындай хәл була кал а ла, улар асылмаясак. Бер ни күрмәнек, бер ни ишетмәнек... Шулай тынысырак. Заманалар кешеләрзе битараф булырға әйрәтте. Ша ит менән қорбан бер ызыкта баҫып тора. Бөгән – ша ит, иртәгә – қорбан...

Шакирә тауыш-тын ызғына атларға тырыша. Әммә, нисек ак баҫ а ла, тулап-ярып типкән йөрәк тауышы үз қолағына ғына түгел, бөтөн подъездға яңғырай кеүек. Ул бала сактан ук караңгылыктан қурка. Күңеленән генә әбейе әйрәткән доғаларзы бышылданы: "Лә хәүлә вә лә күәте... Йә Хозайым, йүн-еҙ бәндәләреңдән акла! Үз әйәмә иҫән- ау кайтып инергә насип ит!"

Бына инде бишенсе кат. Тағы ике баҫкыс қына менер зә үз буҫаға ынан атлап инер, ике ишеген дүрт йозакка бикләп, иркен улар. Үз әйәм – үз өңәм, үз көйәм.

Алтынсы катты үтеп, етенсегә күтәрелгәндә, катын сак қыскырып ебәрмәнә. Ике кат ара ындағы майзансықтың тәзрә төбөндә, тәззәрен қосоп, ниндәйзәр кеше ултыра! Әллә ир-ат, әллә қатын-қыз – урамдан төшкән аран ут яқты ында қарға оя ылай тузған баш қына шәйләнә.

"Нарқоман!" – былай за қурқуызан қупқан йөрәген семетеп, башынан иң әлек ниңәлер шул уй йүгереп үтте. Үз ақылында бул а, шаран асық тәзрә төбөндә шулай иркенләп, йәйелеп ултырып инеме был бәндә?! Сак қына улға ауышты ни ө, түбәнгә атыласак бит.

Шакирә күләгә-кеше янынан шым баҫып, тыныс қына үтеп китмәксе ине, теге е үз катты:

– Мин ине кәтәм...

Койо төбөнән бәрелә- уғыла гөбөрзәп күтәрелгән кайтауаз ымак калтырауык, тынғы ыз тауышты ишетеп, катын шып туктаны, өндәшеүсегә арты менән баҫкан килеш:

– Ниңә? – тип ораны.

– Миңә ша ит кәрәк. Юғи ө, аңламаясактар.

– Мин ине күрмәнем, – тине катын әм юлын дауам итте.

– Ә мин инең күреүендә теләйем!

Шакирә, ярты ыны менән генә тәзрә яғына боролоп, кайғыртыусан, йомшак тауыш менән шәүләгә өндәште:

– Йығыла ың бит...

Шөрләүен иззәрмәскә, ак ыз үз әйтеп, тәзрә уйымындағы әзәмде яр ыт-маҫка кәрәк ине.

– Ә, бәлки, миңең йығылғым киләлер, – тине күләгә-кеше әм киҫкен хәрәкәт менән кулдарын кош канатылай йөн-якка йәйеп ебәрзе.

Тәзрә артындағы бушлыкты уйлап, катындың төне сымырзап, тез быуындары калтырап китте. Егеттең йөзөндә и ө ила и тыныслык ине.

– Уң якта – караңғы, бысрак подъезд. Был – тормош, – тине ул. – Ә ул якта – ирек, бейеклек, сик езлек. Был – үлем. Кай ы як өйкөмлөрәк? Үлем түгелме ни?

Шакирә әсенән генә тиргәнәп алды: "Кысыр хәсрәт! Төн урта ында кеше куркытып, аташып йөрәмә өң!" Уйзары үззәргә әүереләп, караңғылыкка ибелде:

– Канға батып, асфальтта сәсрәп ятқан мәйет өйкөмлөлөр шул?!

Катын, юлын дауам итмәксә булып, бер генә азым я арға өлгәрзе.

– Китмә!!! – тип кыскырзы егет.

Китмә... Китмә!!! Касандыр ул да өрнәп-өзгөләнәп шулай кыскырғайны... Тик китеүсенә барыбер туктата алманы.

Шакирә, артка боролоп караузан үзен көскә тыйып, алғы баҫкыска күтәрелде.

– Китмә!!! – тип кабатланы егет. – уңғы мөлдә яңғыз булғым килмәй. Осошомдо кемдөңдер күреүен, мине озатып калыуын теләйем.

Шакирәнең был исәр заттың куркыныс уйынында катнашырға бер ниндәй теләге юк, өлбиттә. Тегенең асыу-яр ыуын кузғалтмаҫ өсөн, йомшак кына ақланғандай:

– Көнө буйы ауызға ризык капманым... – тине.

Катындың теләге лә, үззәре лә йөн асрау, йөшөү менән бөйләнгән, артык гәзәти, тәбиғи ине. Тормошка артын куйып, упкынға ашкынған йөн уларзы ишетәргә теләмәне.

– Куркма. Был... озақ булмаясак... Мин осам да китәм.

– инең канаттарың юк. Таштай түбән атыласак ың.

Егеттең хәтерә калды:

– Мин таш түгел...

– Кош та түгел. инең канаттарың юк, – тип кабатланы катын.

Ул бары өс баҫкыс күтәрелгәйне, артынан кабат үзәк өзгөс тауыш яңғыраны:

– Китмә!!!

Катын иренәп кенә артына боролдо, бер нисә баҫкыс түбән төшөп, алкын стенаға өйәлдә:

– Ни кәрәк иңә? – Тауышы арыған, битараф ине.

– Ниңә каса ың ин? Ниңә мине калырға өгөтләмәй өң?

– Мин язмышты үзгөртө алмайым, балакай. Өгөр иңе бөгөн тәзрәнән икереп үлөргө язған икән, ин барыбер икерәсәк ең. Тәкдирзе узып булмай. Унан ине көйлөп ултырырға вакытым да юк. инең – үз тормошоң, минең – үземдеке. Арым мин...

Шакирә, үззәренең дөрөслөгөнә ышандырырға теләгәндәй, ауыр улап куйзы.

– Мине бер кем аңламай. Аңларға ла теләмәй...

Ике яр урта ына баһсып, икеләнеп торған мөлдә каршы ында пәйзә булған был йән эйә ен егет үз янынан ебәргә теләмәй, буғай. Әллә коткарыу көттә ул унан, әллә упкынға осошон еңеләйтеү өсөн күңелен бушаткы ы килде.

– Ә ин кемде аңлай ың уң?!

орау егеткә окшаманы, ул уны яуап ыз калдырзы. Уға был катындың үзен кызғаныуы, "китмә!" тип ялбауы, егөтлөүе көрөк ине. Ул сағында доньяға булған бар асыу-үпкә ен уның өстөнә түгеп калдырасак ине.

– Миңә шундай ауыр... Мин гел яңғыз булдым...

– Барыбыз за яңғыз, – тине катын. – әр кемдең үз укмағы.

– Мине аттылар. Хыянат иттеләр.

– Беренсе тапкырмы? Беренсе хыянат бик ауыр була ул...

– Калғандары еңелме?

– Беренсе хыянат ауыр, – тине катын. – Азақ өйрәнә ең.

– Хыянатка өйрәнеп буламы ни?

– Хыянатка өйрәнеп булмай. Ышанмаһса өйрәнә ең.

– Ышанмайса нисек йөшөргә уң?

– Шуға күрә тормош катлаулы инде, балакай. Таяныр кеше табыу ауыр.

– Ниңә ерзә яуызлык күберәк? – тип ораны егет. Шакирә менән өйлөшөү уға окшап китте, буғай.

Был орауға әр кешенең үз яуабы бар.

– Якшылыктың көзәрен белеү өсөн, – тине Шакирә.

Сөнки ул күптән аңланы инде: аулык көзәрен ауырыуҙар, бәхет көзәрен бәхет еззәр, бар көзәрен юк белә...

– Мин якшы булдым. Ләкин Ул мине барыбер ташланы.

Егет "Ул" үзен айырып, баһсым я ап өйтте. Был үзгә мөхәббәт тө, нәфрәт тө бер юлы ыйған ине. Өсе камырзағы йөзөм көүек.

– Тимәк, яратмаған. Ярат а, ташламаһ ине, – тине Шакирә.

– Яратты! Тик уға хөйерселәр көрөкмөй. Акса, байлык көрөк, машина... Ул мөхәббәтте байлыкка алыштырзы.

– Мөхәббәтте байлык алыштыра алмай. Ул да быны аңлар. Ләкин ул иңә көрөкмөй. Хыянатсылар өсөн йөш түкмөйзәр, тәзрәнән дә икермөйзәр. Уларзы үз укмағынан кыуырға көрөк, бары шул ғына. Тормош укмағында сүпсар ятмаһса тейеш. Юғи ө абыныуың бар.

Егет уны әллә ишетте, әллә юк.

– Ул киткәс, мин кулымдағы бөтә аксаларзы яндырзым, – тип үзенең шыңшыуын дауам итте. – Улар бәхет езлек алып килә. Акса – үзе яуызлык сығанағы. Шул бысрак кағыззәр хужа булған доньяла йөшөгем килмөй. Акса мөхәббәтте үлтерә...

– Яңылыша ың, балакай. Мөхәббәтте акса түгел, хыянат үлтерә.

– ин хаклылыр, бөлки... Ләкин хыянат бул а ла, мөхәббәт үлмәне бит! Ул хөзәр зә миндә йөшөй. Үземдеке генә түгел. Уныкы ла... Артык күп ул, артык зур. Шуға күрә миңә ауырзыр. Ике кешелек мөхәббәтте бер үзем нисек күтөрөйем...

– Улай булғас, ин үзәнде түгел, мөхәббәттә үлтерергә теләй ең. Уныкын, үзәндекен, Алла тыкын...

– Алланың бында ни кысылышы? Бармы уң ул? Минең уны күргәнем юк.

– Без күрмәгән нәмә "юк" тигән үз түгел әле.

Егет, башын тәзәрәнә алып, байтак өндөшмәй торзо. Ике елә караңгылыкта, тынлыкта яңгыз калдылар. Туғыз катлы йортта ла шундай тынлык булыр икән! Уларзан башка бында бер исән кеше калмаған тиер ең. Ни мәнәүсе, ни төшөүсе күрәнмәй. Был аташкан бәндәнә төнә буйы бер үзә ақлап ултырмаҫ бит инде Шакирә. Китергә кәрәк. Терәк табуызан өйөнөп, ойой башлаған ынын стенанан көскә айырып, ул өкрән генә баҫкыска табан сикенде. Ләкин егет уның ниәтен улышынан изеп алды, буғай: ялт итеп был якка боролдо:

– Китмә!!! Минә кемдер тыңларға тейеш. Бәлки, был уңғы теләгемдер.

– Мин арыным, – тине катын. – Ғәфү ит, минең ине йуатырлык көсәм юк.

Ләкин егеттә уның кайғы ы түгел ине, илак, меҫкен тауыш менән үз зарын түкте:

– ин йуатма, тыңла ғына. Ул – минең қояшым ине! Шашып- аташып яраттым мин Уны. Хатта әсәйемдән дә артык яраттым. Бары ын да оноттом. Ул ғына калды. Ул ғына! Мин Ун ыз бер көн дә, бер мизгел дә йәшәй алмайым! Теләмәйем дә...

– Ә ул йәшәй ала! Ундайзар озақ өм рәхәт йәшәй. Буш йәндәрзә ел күтәрәп йөрөтә.

"Ни өйләйем мин? – тип уйланы Шакирә. – Күрмәгән-белмәгән кешенә ғәйепләргә ни хақым бар? Ул қыз, бәлки, фәрештәгә тиң бер гона ыз заттыр. Бәлки, эш байлыкта ла түгелдер... Бәлки, бер ниндәй хыянат юк, ул үзәнең ысын мөхәббәтен тапқандыр... Яңылыштар қабатлан а ла, язмыштар қабатланмай... Ташланған йөр – үртәлгән йән ни өйләмәс? Ирзәрзәң қатынқыз күңелен аңлай торғаны бармы?!"

Уйзарын егеттең үпкәлә-янаулы уҫал тауышы бүлдә:

– Мин кит өм, Ул үкенәсәк!

"Әй, бер катлы йән! Ул қызый инең донъяла барлығыңды ла онотқандыр инде. Ташлап китеүселәр артқа боролоп қарамай..."

– Яңылыша ың! Үкенмәйәсәк! Кәберәң лә килмәйәсәк!

Өзәп- уғып өйтәлгән рәхим ез үззәр, таузан ишелгән ауыр таш ымак, егет яғына төгәрәнә. Хәкикәт қасан татлы, еңел булғаны бар?!

Был үззәр бушлыкка икерәү өсөн тәзрә төбөнә менеп қунақлаған кешене үртәргә-яр ытырға тейеш ине көүек. Ләкин күңел күңелгә оқшамай. Егет, ақланғандай, ғәйепле, күндәм тауыш менән:

– Мин Уның илауын теләйем... – тип кенә қуйзы. Әңгәмәсе енең көс өзләгән тойоп, Шакирә тағы ла қыйуланды:

– Йүләр! Ила а-илама а... иңә уң... Мәйеткә барыбер түгелме?!

– Барыбер түгел... Иртәгә бында журналистар, тикшереүселәр киләсәк. Уларға сенсация кәрәк. ин өйлә, бары ы ла бел ен: минең үлемемдә... Ул ғәйепле.

– ине төртөп төшөргән кеше юк. Үз ғәйебәнде башқаларға аузарма, – тине Шакирә тыныс қына. – Әсәйең ине тәзрәнән икерер өсөн үстәрмәгәндәр. аташып йөрәмә, өйөңә қайт!

Егет уны ишетмәнә лә, буғай:

– ин минең уңғы теләкте үтәргә тейеш!

Туғыз катлы таш йорттоң шық ыз тәзрә төбөн йәшәү менән үлем сикә итеп айлаған был исәр бәндә Шакирәнә күзгә күрәнмәс ептәр менән, гүйә, үзәнә

бәйләп куйған ине. Дөрләп янған ут та кешене үзенә шулай тарта, имеш. Өгәр егет янында озағырак тоткарлан а, теге якка икәүләп икереүзәре лә бар...

Ике аралағы сәйнәләп-сыуалып бәткән ептәрзә бер юлы өзәргә теләгәндәй, катын кишкән боролдо:

– Өмәтләнмә! Мин ине күрмәнәм, ишетмәнәм. үзәң бул а, язып калдыр. Хуш!

Китешләй егеткә шул үзәргә ташланы ла, үзән кабат туктатыузарынан күркыпмы, баҫкыстан кызыу-кызыу менә башланы. Артынан:

– Минәң кағызым да, ручкам да юк... – тигән меҫкен үзәр кыуып етте.

– Булғас... икерер ең! – тип кыскырзы катын етенсе каттан.

– А-а-а!!!

Шакирә иҫкәнәп артына боролдо, култыксаға таянып, аҫка үреләп караны. Бәй, егет башын косоуп урынында ултырасы.

Ишекте асыуға танауына өскелтем еҫтәр киләп бәрәлдә, түр яктан таныш тауыш ишетелде:

– Ығы-ғы... Ығы...

– Хәзәр, улым, хәзәр...

Шакирә ишек төбәндәге трюмо тумба ына киләп ултырзы ла, көзгөлә сағылған катындың алкын арка ына әйәләп, күзән йомдо. Ултырыузың ни хәзәр рәхәт икәнән уның кеүек аңлаусы бармы икән донъяла? Ун сәғәт буйы аяк еҫтә тороу кот оскос ауыр. Арып хәлдән тай аң да, эсең тулы ут бул а ла, көл-йылмай, кеҫә ен бушатып, акса ын шунда калдырып кит ен өсөн, ишектән ингән әр кеше алдында шат киәфәт менән бейәп тор. Ул әшләгән кибәттә талаптар шундай. Түз әң түз, түзмә әң – биғәйбә, "Китмә, кал!" – тип инәләүсе юк. Әзәм бала ы хәзәр ез заман. ин киткәнде, урын бушағанды көтөп, ишек төбәндә унлап әш ез тапана.

"Ниңә йәшәйем мин?" – тип йыш уйлай ине Шакирә. Йәшәүән, балам өсөн, тип ақларға тырышты. Ләкин сәләмәт кеше лә артык булған был илгә, үзә лә ауырыу йәмғиәткә уның сирле бала ы кәрәкме уң?!

– Ниңә йәшәйем мин? – тип ораны бер сак Шакирә нурлы йөзлө, йылы карашлы бер йәш мулланан. (Бәлки, ул мулла ла булмағандыр әле. Башына түбәтәй кейәп, бик әшлекле киәфәт менән мәсеттә йөрөгәс, Шакирә ниңәләр тап бына уға ышанып үз катты.)

Аптырап-йөзәп йөрөгән кәндәрәненә берә ендә йәнән кыйнаған ораузарға яуап, күңеләнә йыуаныс әзләп ингән ине ул мәсеткә.

– Алла ы Тәғәлә бәззә ынар өсөн яратқан, – тип яуап бирзә теге.

Катын кинәйә менән мыҫкыллы йылмайзы:

– Балда-майза йөзәүселәрзә лә ынаймы?

– Кемдә байлык, кемдә юклык, кемдә хәстә менән ынай, әр кемгә – үзәнеке.

– Ниңә миңә бары ы бер юлы? Яңгызлык та, хәйәрсәлек тә, сир зә? Нисек күтәрәйем, нисек түзәйем? – тип әрнеп ораны Шакирә.

– әр кемгә күтәрә алырлык бирермен, тигән. Ауырлығына күрә сабырлығы, сиренә күрә дауа ы, гона ына күрә яза ы бар. ез көслә. ез күтәрә ала ы-гыз.

Уның үзәре катынды гәжәпләнергә мәжбүр итте:

– Минме көслә? Ю-у-ук... Мин бик арыным... Йәшәргә теләгем дә, көсәм дә калманы. Күземә тилмереп карап ятқан сирле улым булма а... бөгән үк...

бауға...

Әллә үзен нығырақ кызғануыңарын теләп, әллә хәленең ни дәрәжәлә ауыр, сара ыз икәнән аңлаткы ы килепме, Шакирә үзе лә измәй арттырып ебәрзе. Бауға менергә уның уйында ла юк ине.

Был сыбар, болғауыр донъяла әле бик аз йәшәгән инсафлы егет, уның үззәрен йөрәгенә якин алып, йыуатырға, өгөтләргә кереште:

– Т-т-әүбә, тиегез, апай. Унда ни көткәнән белә егезме уң? Үзегезгә кул алып, тыныслык табырмын тип уйлай ығызмы? Җур гона ала ығыз бит.

Шакирә и ө үжәтләнеп баш сайканы:

– Мин үз тормошомә үзем хужа!

– Юк, – тине йәш мулла. – еззә донъяға өсә тыузырған, Хозай йән биргән. Алла ы Тәгәлә әмеренән башка гүмер өзгәндәрзең йәнә иблис кулына күсә. ез шуны теләй егезме? Түзәргә көрәк, апай. Җазабына күрә сауабы булып.

"Матур өйләп, акыл өйрәтәүе еңел ул. Үзең миңең урында бул аң, нишләр инең икән? – тип үртәлдә катын. – Хәйер, ин миңең урында булмаз ың... ин дә шуларзың бере е бит..."

Шуларзың бере е Шакирәгә хыянат итте әм шунан уң ул ир заттарын күрә алмас булды. Хыянат, гүйә, үзенең үтмәс бысағы менән тәнән, йәнән телә-телә, әр күзәнәктә кескәй қояш булып балкыған мөхәббәт тамсыларын урып алды. Буш урынга кара қан булып нәфрәт инеп урынлашты. Күңелендә ысмалалай қайнаған шул нәфрәт юлында осраған әр ир-ат өстәнә шаулап түгеләргә әзәр ине. Мәсеттәге тыныс, сырайы якты йәш мулла ла, уның акыллы үззәре лә нәфрәт юлын бүлә алманы. Шакирә егеттең йәшлек нуры балкыған матур күззәренә туп-тура қарап, тегенең қаушап-юғалып қалыуынан үзенә күрә бер тәм табып, әсендәге ағыуын түкте:

– Без түзәрбез зә... Ә ез ниңә түзмәй егез уң?! Ауырлық қилде и ө, қойроқто ыртқа алып, тизәрәк қасыу яғын қарай ығыз. Барығыз за бер! Еңел, рәхәт йәшәгегез қилә. Яңғыз өсәнә лә, қарт қатынды ла, сирле баланы ла ташлап қитә егез. Бәтән бозоқлоқтоң башында ирзәр тора. Ирзәр, дәрәсән әйткәндә, хайуандарзан бер нәмә менән дә айырылмай. Йән юк бит еззә... Тик мин шуны аңламайым: әгәр Хозай гәзел икән, ни өсән тигезлек юк? Әллә Алла үзе лә ирзәр яқлымы?!

Уның үззәре егетте тағы қурқыуға алды, өйкөмлә йөзәнә күгәлийем тимгелдәр бәрәп сықты, ул хатта тотлоға уқ башланы:

– А-п-пай, улай ярамай. ез бик қурқыныс үззәр өйләй егез. Алла қаршында барыбыз за тигез. Уға тел тейзәрмәгез. Улығыз бар за ба а. Ул да ир-ат енесәнән. еззәң нәфрәт уны үлтерәсәк. Нәфрәт нәфрәт үрсетә. Мөхәббәт кенә терелтә, йәшәргә көс бирә. Сабыр булығыз, апай.

Егет был үззәрзә ялбарып, иларға етешеп өйтте. Күрә ең, ул әле мулла ла булмағандыр, шунда укып йөрәүсә шәкерт кенә булғандыр. Сәнқи икенсе юлы мәсеткә қилгәндә, Шакирәнә башка кеше – сал ақаллы, бик етди, тәкәббер қиәфәтлә бер қарт қаршы алды. Үтеп барышлай, аяқ өстә генә:

– Намазға баз, мәсеткә хәйер бир. Алла ы Тәгәләнен сабырлық ора, – тип қәңәштәрен бирзе лә тиз-тиз атлап қызыл ләлә сәскәләре төшөрәлгән йәшел ишек артына инеп юғалды...

Ирзәрзең йәше лә, қарты ла уға сабыр итергә, түзәргә қуштылар. Қатынқыз был ергә түзәр өсән дә, ирзәр тормошон бизәр өсән генә қиләлер, күрә ең...

Түзмәй қайза барын, түзә Шакирә... Сабырлық қәсәләре мөлдәрәмә тулған ғына түгел, ташып аққан ине. Бына ултыра бит ярты мәйет булып. Урынынан күзғалырға көс табалмай. Шунда ултырған қилеш йоқлап қына

кит өң ине. Башка бер ни көрөкмөй. Бары ял ғына, бары туйғансы рөхәтләнеп бер йоклай ы ғына! Донъяла иң татлы нәмә йоко икән...

Күзгәр йомола, төнен рөхәт тулкын биләп ала. Зәп-зәңгәр күктән алтын нурғар тама. Күз алдында ик ез-сик ез йөшел болон йөйрәп ята... Кулына бер бөйләм кыр сөскәләре тоткан ак күлдәкле көләс егет Шакирәгә табан атлай. Яқыная, яқыная... Бына инде артка таралған кара сәстәре, куйы керпектәре астында йондоз булып емелдәгән зәңгәр күзгәре, яңактарын сокорайтып йылмайған тулы ирендәре ап-асык булып күренә. Шакирә, шатлығынан кулдарын йөйеп, уның косағына атыла:

– Ризуан!!!

– Ығы-ғы, ығы...

Катын искәнеп күзгәрен асты. Улы уны көтә, сакыра... Улының ашағы ы килә... Асты еүештер, йүргәктәрен алыштыра ы бар...

Ләкин кыймылдағы ы ла килмәй. Арыған-йонсоған тән үзенә ял, тыныслык орай. Түзмәс, бер көн өзәләр зә инде...

Йоколо-уяулы килеш күргән төшө үткәндәр куйынында калған кояш ыз мөлдәрзә яңыртты...

– Илтеп ташла быны ғәриптәр йортна!

– Ни өйләй ең, Ризуан?! Ул бит беззәң бала.

– Был миңә бала түгел! Беззәң нәсәлдә бындай имгәктәр юк! инә алкаш бала ын тағып ебәргәндәр. Бар, кире үзгәренә илтеп бир! Миңә был утын түмәре көрөкмөй. Йә – мин, йә – ул!

– Ул да йән эйә е...

– Ә мин? Мин йән эйә е түгелмә, мин хайуанмы? Ғүмеребеззә ошо бүгәйзә көйләп үткәрәйекмә? Уның мөңгә кеше буласағы юк! Тыңла үзәмдә, Шакирә! Мин ине кызғанып әйтәм. айла: йә мин, йә ул!!!

Шакирә айланы. Ике ен дә. Катынға ир, өсәгә бала артык түгел: ике е лә тан ык, ике е лә көзәрлә, ғәзиз. Ләкин қарар иргә окшаманы...

– Китмә, Ризуан... Яңғызым нишләрмен?! Нисек йөшәрбез ин ез?!

Ир өндәшмәй, оsonoп-тузынып әйберзәрен йыя.

– Ташлама беззә, Ризуан... Зин ар, китмә... Мин ин ез йөшәй алмайым... Мин ине яратам!!! ин безгә көрөк!

– Аңлаштык инде! Етте!

– Нишләйем мин инән башка?!

Ғорурлык тура ында уйлар сак түгел, ғәрип бала ының, үзенәң язмышы, киләсәгә шул ир кулында. Уртақ ояның нигезә лә, түбә е лә ул сакта Ризуан ине. Ул кит ө, икмәк ез калалар.

– Ташлама беззә, Ризуан... Зин ар, китмә...

Бөтөн ынынан, тотош-килбөтенән күндәмлек, табыныу кыскырып торған, Хозайзың үзә қаршына басқандай, кулдарын күкрәк туры ына қаушарып, йөшлә күзгәре, мөхәббәт тулы қарашы менән инәлеп-өмөтләнеп иренә төбәлгән қатындың аяқ астына бер бөйләм аскыс килеп төшә. Ишек шапылдап ябыла...

"ин – миңәң улар ауам, әсәр ыуым, айым-қояшым". Қасандыр Шакирәнең эзгәренә басып йөрөгән Ризуан был йортта башка күренмәне.

Ирзәр шундай ышаныс ыз, имеш... Ирзәр шундай қурқак өм көс өз икән...

Ләкин хыянатсылар бушлыкка китмәй. Уларзы кемдәр сакыра, көтә, йылы қуйын аса. Қала зур түгел, күрәп тө, ишетеп тө белә Шакирә: Ризуан шат күңәллә йөш қатыны менән тупылдап торған ике бала үстәрә.

Ә улар шулай... аман шулай өле.

"Үткәндәрзә уйлап, үзәңдә қызғанып ултырыуған фәйзә юк, тор, Шакирә, ине улың көтә". Колакка үтә изгер ул, өсә е қайтқанын белә. Ләкин Шакирә

ашыкмай. Йоконоң йомшак, йылы куйынына инеп, ойоп-изрәп киткән тәнде урынынан кузгалтыу үлем менән бер. Катун кан тамырзаны бүртеп, кызарып шешенгән аяктарын, сәнсешеп торған табандарын ышкый. Бисаракай-зар... Кемдәргәлер ярап өсөн арып хәлдән тайған неске аяктар. Коштарзың да аяктары неске... Тик уларзың канаттары бар. Хозай коштарға канат биргән, ө кешеләр ерзә үрмәләргә мөжбүр. Ниңә безгә лә канаттар бирмәнен, Раббым?! Канаттары бул а, Шакирә был тиклем арымаң ине.

Ак ай-тук ай залға үтте, улы яткан карауат янына килде. Зур башлы, акай күзле малай, зәңгәр урттарын күр өтеп, бөхетле йылмайзы: "Ығы-ғы..." Шакирә улының каз мамығылай йомшак сәстәренән иркәләп, яңагынан үбеп алды. Ниндәй бул а ла, үзенекә, йөрәгенән өзәләп төшкән кәзерле йән.

– Хәзер, улым, хәзер...

Катун бала ының урын-түшөгән алмаштырзы, боз кеүек алкын аяктарын, хәл ез кулдарын дымлы сепрәк менән өрттө, иртән бешереп калдырган ризыктарзы йылытып ашатты, алма, кишер кырып бирзе... Малай үзенсә низер гөрәлдәп бер аз ятты ла, иртәгә кабат ыңғырашып уяныр, ун йыл буйы күзәткән тар, кысынкы бүлмәнә кабат күрер өсөн, шешенкә кабаклы, зур күззәрен йомдо... Кисә бөгәнгә, бөгән иртәгәгә окшаш, бер ниндәй үзгәреш юк өм булмаяк...

Бер сынаяк өтлө сәй эскәс, Шакирә лә урынға аузы. Тик арыуы баштан аш а ла, йоклап китә алмай, байтак борголанып ятты. Тәзрә төбәндә бөршәйеп ултырған теге хәйер ез бәндә кабат күз алдына килеп басты, инделе-сыктылы үззәре колакта кат-кат яңгыраны. Тәки икерзәме икән ул? Әйөндә, бәлки, бисара өсә е тилмереп көтәләр... Кысыр кайғы ы арка ында ысын хәсрәт үрсетеп йөрәмә ө уң! Үз кәзерен үзе белмәйсә... Уның кеүек иңсәрзәр ирекле көндән генә үззәренә үлем эзләп сапканда, өмөт өз ауырыузар, әрнеү-газаптарға түзә-түзә, якты донъяла бер генә көн, бер сәғәт бул а ла артыгырак йөшәр өсөн йән тырмаша...

Әйтәгүр, өйгәнәненә хыянаты арка ында акылын юйған егетте йууата ла, яман ниәтенән кайтара ла алманы Шакирә. Әллә теләмәнәме? Әллә үзенә дә күңелә каткан, йәнә үлгәнме? Китәм, тип йөшөү менән үлем ара ындағы кылдай неске ызыкка сыгып басқан кешенә юлынан бороп, кабат тормошка кайтарыу өсөн кайзан көстәр ала ы ла ниндәй үззәр таба ы?! Көс өз көс өззә, меңкен меңкендә йууата аламы? Хәйер, көслөләрзә меңкәндәр кайғы ымы?! Ләкин... Кем кемде аклап, яклап бөтөр өн уң был донъяла? Җәмәлдә әр кеше яңгыз бит. Яңгыз икән, тимәк, көслә булуы кәрәк. Тимәк, бар ышаныс үзәндә. Кешелек – яңгыззар йөмғиәте...

Үзән аклау өсөн күңел төбөнән тартып сығарылған был уйзар за Шакирәнә әллә ни йууата алманы, үзән-үзе ғәйепләү хисе йәнәнә дегет булып яғылғайны. Әгәр икеләнгән, азашкан йән юлына Хозай тап бына Шакирәнә сығарған икән, тимәк, шулай кәрәк булған, тимәк, ул уның көсөнә ышанған. Упкын каршы ында басып торған егетте ауыр мөлендә яңгызын ташлап дөрөс эшләмәнә Шакирә. "Китмә!!!" – тип ялбарғас та китте лә ө... Шакирәнән дә шул үззә көттә – уға был якта калырға, үзәнә көс өзләгән аklarға бер сәбәп кәрәк булғандыр. икерәм тигән кеше бер сәғәт буйы фәлсәфә короп ултырмай: тота ла икерә. Ә Шакирә уны аңламаны, тынысландыра ы, өгөтләй е урынға, яра ына тоз алып, үртәп-үсекләп китеп барзы...

Төнгә тынлыкты бозоп, аскыстар шылтыраны, ике ишектең дүрт йозағы

кабат асылды...

Подъезда үт бар ине.

Шакирә бер нисә баҫкыс түбән төшөп, аҫка күз алды. Тәзрә шар асык, шул бушлыктан койо төбөндөй алкын күззәрен тондороп караңғылык карап тора. Ө теге егет унда юк, ул кайзгалыр киткән...

Кайзгалыр...

Шакирә тәзрә янына килеп, урамға үрелеп караны. Аҫта киң итәктәрен йәйеп ултырған бәзрә сәсле сирень кыуактарын күрзе. Урамда тыныс ине. Әллә бер ни булмаған, әллә булып та узған...

Егет киткән, тау хәтле мөхәббәтенән, йөрәк әрнеуенән котолған. Әллә тотолған... Кем белә, унан қайтып өйләүсе юк. Үзенә кул алған гона лы йәндәрзе, хәлбүки, мәңгелек ғазап көтәләр... Ө ин түз, Шакирә. Йолкколаһнып бөткән йәненде Алла ы Тәғәлә кулына арыу килеш тапшырыу өсөн ақла... Әйтте бит мәсеттәге егет: "Ғүмереңде Алла әмеренән башка өз әң, йәнең иблис кулына күсер..." – тине.

Сирень естәре еңгән алкынса дымлы ауаны улап, асык тәзрә янында шактай баһып торзо Шакирә. Йәйге төн серле әм уйсан ине. Қояш офок артына юғалып, ергә караңғылык ингәс, кеше күңеленә әллә ниндәй сәйер уйзар килә башлай. Шакирә лә ғәләмдең төп өз күззәренә бағып, фәлсәфәгә бирелеп алды: "Бына шулай... Бөтөн нәмә үзгәрә... Караңғылык менән яқтылык, тормош менән үлем гел йәнәшә. Ө сик езлеккә азат йән генә осалыр. Йән ирекле бул ын өсөн тәүзә ерзәге бурыстарзы үтәп, күрә ен күреп бөтөргә көрәк..."

Кинәт уға қурқыныс булып китте. Гүйә, урамдың қай ылыр бер нөктә енән кемдер уны күзәтеп, ынап-тикшереп тора. Төн қуйынына йәшеренгән ул билдә еҙ затка яқтылык усында баһып торған Шакирә аквариумдағы балык кеуек ап-асык күренәләр. Қатын, был караштың көсөн йәне-тәне менән тойлоп, қалтыранып қуйзы, қараңғылык морон узған тәзрәнән тизерәк алыслашырға теләп, ашыға-қабалана үз қатына ынтылды.

Шул сак ул яқта лифт тирбәлгән тауыш ишетелде. Етенсе қатта туктап, ишектәрен асты әм Шакирә қаршы ында қулына бер қосак сирень сәскә е тотқан тузған сәсле егет пәйзә булды. "Бер бәхәтле йәнгә тан ык қунак килә..." – тип үзе лә белмәгән кемдәндәр көнләшеп қуйзы қатын. Уға инде күптән сәскә бүләк иткәндәре юк.

Әммә...

– Был езгә... – тине егет.

Қойо төбөнән қайтауаздай бәрелә- уғыла гөбөрзәп сыққан был тауыш қатынға таныш ине.

Егет, гәйепле йылмайып, қулындағы сирендәрзе Шакирәгә уззы. Унан, кире сәненеп, өле аман қосағын асып үзен көтөп торған "серле андык" әсенә инеп юғалды. Ишектәр шаулап ябылды. Тимер ситлек, егетте үз қуйынына йәшереп, аҫка ынтылды...

Ап-ақ, нәфис сәскәләрзе, сабийын қосқандай, күкрәгенә назлап қысқан қатын еңел улап қуйзы: " икермәгән..."

“КАНЫМДА — ТЫУҒАН ЕР ТОЙҒО О”

(Талха Финиәтуллин менән осрашыу)

Әмир ӘМИНОВ:

Талха Финиәтуллинды күптәрегез шәхсән белә, берәүзәр, үзен күргәнә булма а ла, әсәрзәрен укығаны бар. Бына байтак йылдар инде уның хикәйә, повестары республика матбуғатында, шул иҫәптән “Ағизел” журналында ла, донъя күрә килә. Күптән түгел редакция архивынан Талха Йомабай улының бер кыска ғына хатын таптым. Унда былай тиелә: “Здравствуй, Раис! Высылаю тебе один свой опус. Может подойдет для “Агидели”. Если понравится, переведите и печатайте. Если нет, бросай в корзину. С приветом — Талха”.

Рәйес тигәнә — Рәйес Низамов, 1974—1978 йылдарҙа журналдың баш мөхәррире булып эшләгән языусы. Хаттың дата ы юк, һиндәй хикәйә икәнлегә лә әйтмәгән. Уны Талха ағай хәҙер үзе лә хәтерләмәйҙәр. Был хатты әле шунуң өсөн укыным: ағайҙың бынан утыз йылдар элек үк әсәрзәрен журналда сығарыға теләге булған, тик ул дәүерҙә “үзе юктың — күзе юк”тан бигерәк, әлегә лә баяғы “караңғырак” язылыуы, уғышты бөтә яланғаслығында тасуирлауы, әгәр ул уғыш тура ында бул а, окоп дөрөслөгө, йәмғиәттәге, кеше холок-фиғелендәге кире яктарҙы фашлауы камасаулағандыр, тии фараз итергә генә кала. Хәтерем алдама а, Талха ағайҙың “Ағизел”дә донъя күргән беренсе әсәрә — Фәрит Иҫәнғолов тәржемә ендә “Мәтрүшкә есә” тигән хикәйә е булды шикелле. Ә әсәрзәрен журналда даими нәшер итә башлау 90-сы йылдар башында ғына мөмкин булды. Сөнки илдә сәйәси хәл үзгәрә, демократик елдәр иҫә башлағайны, үткән уғышка мөнәсәбәт-караш та икенселәнде. әм шул осорҙа тап Талха Финиәтуллиндың әсәрзәрә кәрәк ине, дөрөсөрәге, зурған уғын әйткәндә, тап Талха Финиәтуллиндығы ымак әсәрзәр әлеге сәйәси хәл-торошто үзгәртеүгә булышлык итте, әзерләне. өзөмтәлә башкорт укыусы ы Талха Финиәтуллин тигән оло языусыны тап “Ағизел” аша ныклап белде.

Әзип бөгөн Аксаков исемендәге Бөтә Рәсәй премия ына лайык булған икән, иң беренсе сиратта, был безең журналдың хезмәтенә лә һиндәйҙәр ба а, сөнки республикабыз укыусы ына уны “Ағизел” танытты, быға әзәби әм мазәни һигеззе ул әзерләне. Әзип хезмәте ваҡыт йә әтенән унлабыраҡ та ба аланғандыр, әммә тейешле ба аланды. әм бөгөн, языусының Өфөгә килеуенән файзаланып, уның менән осрашыу үткәрергә булдык. Языусы үзе лә быға бик теләп ризалык бирзе. Уның журнал редакция ы менән беренсегә осрашыуылыр за әле. Әйзәгез, уны йәнә бер тапкыр иҫлас күңелдән котлайык, премия өсөн Башкортостан Языусылар союзы идара ы рәйесенә, Президентыбызға рәхмәт әйтәйек әм осрашыуы башлайык.

Рәмил ЙӘНБӘК:

“Ағизел” кунағы

Сыңғыз Айытматов — юғары уқыу йортонда алған белеме буйынса зоотехник, йәғни филология факультетын бөтмәгән. ез зә, белеүемсә, филфакта укымаған — ығыз. Ул да, ез зә оригиналь языусы. Бәлки, языусы була ы кешеләрзә филологияла укытырға кәрәкмәйзәр, ана шул оригинальность, йәғни үзенә генә хас үзенсәлектә юғалтмас өсөн?

Талха ГИНИӘТУЛЛИН:

Баш мөхәррир бик хаклы: мине башкорт языусы ы итеп тап “Ағизел” асты. Күләмле хикәйәләр, повестар иң беренсе нәүбәттә ошо басмала донъя күрзе, шуға ла мин журналға, журнал коллективына бик рәхмәтлемен, ез мине аңланығыз, үз иттегез. Ә орауға яуабым былай. Мәскәү журналдары редакцияларында күпсәлектә пединститут бөткән ханымдар эшләй. Бары ы ла нисек язырға кәрәклеген өйрәтеп ултыра. Минең бер танышым, редактор — әрләү үзе, тип әйтә торғайны. Бына ошо ханымдарзы ис үтеп булмай, улай түгел, былай, тип иҫбатлап тик ултыралар. Әлбиттә, әзәбиәт — субъектив нәмә, әммә өстә ятқан, әммә е лә қабул иткән, таныған объектив нәмәләр зә бар бит. Әзәбиәт институты бар. Әммә ул да нисек язырға кәрәклеген өйрәтмәй, нисек язырға ярамағанлығын ғына өйрәтә. Унда мин укыған йылдарза урыстың зур языусы ы Константин Паустовский семинар алып барзы әм унын, мин эшләгән осорза бер генә талантты ла осратманым, тигән үззәрә бар. Шулай булғас, уйлағыз инде. Мин Әзәбиәт институтында ситтән тороп укыным. Беззәң курста кырк кеше ине. Арала Юра Аракчеев тигән егет тә булды. Студент вақытында әйбәт хикәйәләр яззы, тораарак сағыштырма са билдәле языусы булып китте. Ул сак роман яза ине. Романын миңә укырға бирзе. Романда үземде таныным — мине Оськин фамилия ы менән... сыуаш иткән. Унда әлеге сыуашқа, йәғни минә, ошондай характеристика бирелә: грамота ыз, шулай за редактор булып эшләй ала, әммә языусы сыкмаясак. Байтак йылдарзан уң мин Юраны урамда осраттым. Кәйефе юк ине. Кысқа ы, репрессияға эләккән дворяндар малайы Юра Аракчеевтың языусылык язмышы кәрәгенсә осланманы. Сәбәбе? Сәбәбе — үз-үзенә иртә ышанды, мин классик инде, тип йөрөнә, ма айзы, танау сөйзә. Ә был халәт — ижад кеше е өсөн насар дошман. Языусыла әр вақыт шик йөрөргә тейеш, икеләнәү, үзенде дөрөҫ ба аламынмы, бөттөн тигән үз. Мин ниндәйзәр кимәлдә ила и тулқынға эләгеп кала алдым, сөнки уғыш тематика ы минән тема икәнде аңланым, әм шул мине котгарзы ла. Әммә язғандарзы тиз генә донъяға сығарып булманы, әзәбиәткә уғышта лейтенант булғандар килде, плацдармды улар яуланы, алдат булғандарзы якын ебәрмәнә әм үззәрән зур языусылар тип иҫәпләнә. Бакланов, мәҫәлән. Ул, бөтә йә үдтәр кеүек үк, икенсе мөхит кеше е, икенсе менталитетлы. Редактор сағында минең “Загон”ды үткәрмәнә, йәнә е, языусы языусы тура ында язырға тейеш түгел. Унан “Кисеү”зә кире борзо, азак — “Гегемон”ды. 90-сы йылдарза шул ук әйберзәрзә тотоп әлеге редакцияларзы яңынан йөрөп сыгктым. Йәнә қабул итмәнеләр. Әлеге ханымдар ултыра. Повесть алып килдем, тигәс: “Әсәрегеҙ нимә тура ында?” — тип орайзар. “уғыш тура ында”, — тим. “Не формат”... Ауыл проза ы, ти әң, йәнә “не формат”. Боролоп сығып китеүзән башқа сара калмай, етмә ә, рәхмәт әйтә ең. Нимәгә рәхмәт, тип аптырашқан булалар. Нимә ул “не формат”, нимә ул “икенсе әзәбиәт” — ис аңлай алмайым. Үззәрә лә аңламай, аңлата ла алмайзар. Форма менән генә, цирк артисы ымак, жонглировать итеп әзәбиәт я ап булмай ул, әзәбиәт реаль картиналарза кеше язмышын, холок-фигелен тормошсан тасуирларға тейеш. Кыуаныска каршы, уңғы йылдарза шул йүнәлешкә кире кайтыу тенденция ы төсмәрыләнә, шикелле.

Провинцияла таланттар бар, Мәскәү уны күрмәй, ул, гөмүмән, Садовое Кольцонан ары бер кемде лә күрмәй, күрергә лә теләмәй. Борис Рыжий тигән талантлы шағир бар ине. Йә үдтәр уны Свердловскизан Мәскәүгә килтерзе. Әммә озақ то-

ра алманы. Бындағы обстановка-мөхиткә түзмәй кире кайтты әм... асылынды. Башын бутанылар, алданылар, мактанылар. Күтәрә алманы. Анна Ахматовага ла, әйзә, езде психотерапия менән дауалайбыз, тигәндәр бит. Алла акла ын, кәрәкмәй, дауала ағыз, шағир булыузан туктайым бит, тигән. Шағирзәр шулай ақылга бер төрләрәк була инде. Шулай булма а, яза ла алмастар ине.

Ә филология факультеты йәки икенсе өнәр буйынса укыуға килгәндә, ми-ненсә, нимә бөтөүең мө им дә түгел. Сыңғыз Айытматовты ғына түгел, әзәбиәт тарихы тап филфакта укымағандарзың да зур языусы булып китеүзәрән күпләп белә. Әзәбиәт институты язырға өйрәтмәгән ымак, филология факультеты ла язырға өйрәтмәй бит, ниндәйзер белем генә бирә. Курстағы ана шул қырк кешенән бер-ике генә кеше зур әзәбиәткә сыға алды, қалғандары тороп қалды.

Тамара ГӘНИЕВА:

Бөгөн Рәсәйзә ездең кимәлдәге прозаиктар бармы?

Талха ГИНИӘТУЛЛИН:

Минең кимәл ул кәзәре юғары түгел.

Тамара ГӘНИЕВА:

Безгә окшай.

Талха ГИНИӘТУЛЛИН:

Мәсәләң, Силәбелә бына тигән прозаик Рәстәм Вәлиев йәшәй. Татар кеше е, русса яза. Рус булып қыланмай, үзенсә яза, шуның менән ота ла. Гоголь дә қыланмаған, кемгәлер окшарға, окшатырға тырышмаған әм отқан. Ниндәй телдә яз аң да, үзең булып язырға кәрәк. Мәскәүзә Мирғазиян Юныс тигән татар языусы ы шулай ук русса яза. Кәслә языусы әм қыйыу кеше. Башқорттар ара ында ла барзыр. Рәшит Солтангәрәевтың хикәйәләрен окшата торғайным. Йәл, иртәрәк үлдә, тағы ла кәсләрәк әсәрзәр яза алыр ине. Гөмүмән, мин шуны әйтмәксемен: Рәсәй – бик зур ил, уның киләсәге, күтәреләү мөмкинлегә провинцияла, региондарза, бигерәк тә Себерзә, шул исәптән әзәбиәттән күтәрелешә лә. Себер былай за Астафьев, Распутин, Вампилов кеүек зур языусыларзы бирзә.

Тамара ГӘНИЕВА:

СССР заманында языусыларзы махсус үстерзәләр, йөрөттәләр, халықка күр әттеләр. Ә хәзер шулай эшләп буламы?

Талха ГИНИӘТУЛЛИН:

Улар күпселектә партократия вәкилдәре булды. Улар идеологияға хезмәт итте. Етеш йәшәнеләр. Әммә сомородоктарзы, талантлыларзы үткәрмәнеләр. Хрестоматик миҫал — Рәми Ғарипов. Зәйнәб Бишшева кәрәште, дәрәсләк яклап йөрөнә. Юкка сығара алманылар, әммә юғары күтәреләргә лә ирек бирмәнеләр.

Тамара ГӘНИЕВА:

ез Зәйнәб апай менән таныш инегезме?

Талха ГИНИӘТУЛЛИН:

Таныш инем. Бер мәл дворянин кеүек фырт қына Малеевка ижад йортонда йөрөп ятам. Қаршыға Зәйнәб апай килә. Ниңәлер қурқтым да ағастар ара ына ин дә кит. Күрзе. Ниңә қаса ын, ти. езгә қамасаулағым килмәгәйне, тип уауаплайым. Қамасауламай ын, улай янтайып йөрәмә, аралашайық, ин шәп языусы, ти. Яқыннан аралашма ақ та, шулай осрашқылай инек ижад йорттарында.

Мәхмүт ХУЖИН:

ез — Бөйөк Ватан уғышында қатнашыусыларзың иң уңғыларының бере е. уғыш тура ында без бер төрлә ишеттеқ, ез икенсе төрләрәк яза ығыз. Әйтәйек, уғыш башында 3,5 млн. қызылармеецтың әсирлеккә төшөүен әм уғыштың 27

млн. корбан килтергәнен ез нисек кабул итә егез? Ил уғышты, уғышкан быуын якты донъянан китеп бөттө. Гитлер, уғыш башлаганда, без яны тәртип урынлаштырасакбыз, тигән. Ә йәмғиәт бөгөн үзе каршы уғышкан, кабул итмәгән шарттарга йөшәй. Мәсәлән, хосуси милекселек, базар иктисады... Германияла яны тәртип уның бөгөнгө кимәлгәсә күтәреләенә булышлык итә.

Талха ГИНИӘТУЛЛИН:

Беззә немец тәртибе, немец тәртиплегеге, теүәллегеге бул а, мин быны тәбрикләр генә инем. Немец тәртибе — ул икенсе нәмә, ә Гитлер бөтөнләй икенсе нәмәне күз уңында тоткан. Тәртип ездекте. Улар уғышта еңелде, ә енеүселәр кеүек йөшәй, ә беззәң көнитмешез аман да еңеләүселәрзекке кеүек. Бына хикмәт нимәлә. Мин ораузың азағынан башланым инде. Йәғни, эштең өзөмтә енән.

Мәхмүт ХУЖИН:

Шулай булғас, уғышырға кәрәккәнме уң?

Талха ГИНИӘТУЛЛИН:

Кәрәккән, әлбиттә. Енмә әк, ез булмаҫ инегез. Башкортостан булмаҫ ине. Икенсе тәртип, икенсе королош. Башка вариант та бар... СССР-зы еңеп Волганы үткәс, Гитлер үлер ине. Уның урынына власка икенсе кешеләр килер ине. Немецтар, эйе, мәзәниәтле халык, быларзы ниңә кырырға, уларзы бит эшләтеп тә була, тип уйланырлар ине. СССР-зы еңә алмаҫтары баштан ук билдәле була. Ярар, дошман Волганы ла кис ең, ти. Ә Урал таузарына тиклем күпме ара бар, танкылар менән күпме ер үтергә кәрәк, ә танкыларға яғыулык кәрәк, бүтән коммуникациялар, тәрән тыл, кар, буран, партизандар хәрәкәте, Себер. Днепрза туктанылар, унда ниндәйзер кимәлдә ынылыш эшләй алырлар ине, әлбиттә, тик Сталинград янында кәрәген алып куйзылар. өзөмтәлә бер ниндәй зә немец тәртибе булмаҫ ине. уғыштағы юғалтыулар 30 млн. тирә е иҫәпләнә. уғыштын тәүге йылындағы әлегә юғалтыулар ифрат зур ине. Шуға ла ез әйткән ан дөрөҫкә якин булуы ла ихтимал. Смоленскизан Мәскәүгә тиклемгә Рәсәй ере ныклап акланманы бит. Шуға ла юғалтыулар күп булды. Немецтар үззәре лә, Сталинград янында камалыуға эләгербез, тип баштарына ла килтермәне, әм был улар өсөн оло көтөлмәгәнлек булды. Алла ы Тәғәлә уларзы акыдан, алдан күреүзән мәхрүм иткәйне, эйфория күззәрен томалағайны. уғыш язмышы Сталинград янында хәл ителде лә инде. Курск дуға ында өстөнлөктә кире кайтарырға маташып каранылар, тик килеп сыкманы. Оборонаны өзә яззылар за а, маршалдар Жуков, Рокоссовскийга рәхмәт, эшелонлы оборона ойштора алдылар. Ә корбандар күп булды, сөнки Сталиндың “Бер азым да артка сигенмәскә!” тигән бойорого бар ине. 18—20 йөшлек малайзарға, 30 йөшлек сержанттарға рәхмәт — улар сигенмәне. Мин ни өсөн уғышты икенсе төрлө, икенсе ясылыкта, героизм ыз күр әтәм? уғыш, нигеззә, мин үрәтлөгәнсә аяу ыз булды, унда аслык та, куркыу за, аяу ыз кырылуыға килтергән әзерлек ез бойороктар за, хыянат та бар ине. Кинола ғына ул әр вакыт беззекеләр еңә, ә уғыш ис тә кино түгел. Мин шулай яззым — озак баҫманылар, сөнки совет идеология ына героизм, еңәй эйфория ы кәрәк ине. Әлбиттә, героизм да булды, ун ыз без еңә алмаҫ та инек, әммә уғыш — көндәлек ауыр, хәлдән тайзырғыс хезмәт ул. Шул мәшхәрзә нисек тере кала алдым — аман аптырайым. Мин немец каска ын окоптан күрә торғайным, нисә тапкыр пулеметка каршы өжүмгә күтәрелдем. Тере калыуым сослоктан, йәшеренә белеүзән түгел, пуля йәки мина ярсыгы ине әллә кайзан да таба ала, ә Алла ы Тәғәлә акландыр, тим.

Тамара ГӘНИЕВА:

Минең атай за фронтовик ине. Ул да еззәң ымак уғыштын асылын ғына өйләй торғайны. Мин, алдаттар тик батырлык кына эшләргә бурыслы бит, атайым ниңә герой булмаган икән, тип уйлай торғайным. Был миңең героизм нигез-

ендө тәрбиэлэнгән бала акылым ине.

Талха ГИНИӨТУЛЛИН:

уғыш — кеше тәбигәтенә ят күренеш, тигән Толстой. уғыштар булмаска, бер-бере енә күрше генә йәшәгән илдәр бер-бере енә корал менән килмәскә тейеш. Әммә киләләр, керәләр, талайзар, үлтерәләр, юк итәләр. Мендәрсә-

Осрашыузан уң.

мендәрсә йыл шулай, кешелек уғыштан бер зә фә ем алмай, хата ын төзәтмәй.

Тыуган килешмәүсэнлекте, каршылыктарзы өйләшеп, килешеп сисеп булалыр, тип уйлайым. Кешенең аң кимәле XXV быуатта ла әлеге ише каласак, тимәк уғыш куркынысы

әр вакыт буласак. Быны хатта дин дә тыя алмай. Немец алдаттарының кайышына “Алла беззең менән” тип язылғайны. Гитлер хатта Алла ы Төгәләне лә уғышка “еккән”.

Мәхмүт ХУЖИН:

уғыштар тыныс юл менән хәл итә алмаған проблемаларзы хәл итә. Тимәк, кешелек унан котола алмай, ул котолго оз. Минеңсә, немец армия ы илде таркатыр, СССР составына ингән халыктар айырым дәүләт булып йәшә ен өсөн килде. Зур ғайләләрзә шәхестәр үсмәй, тынлаусан кешеләр үсә. Балтик буйы илдәре бөгән эре азымдар менән алға бара, без и ө беззе яратмаған илдәр, НАТО блогына ингән илдәр менән уратып алынғанбыз. Кемгәлер ярарға, ярам акланырға тейешбез, без сит өйзә йәшәгән кеүек йәшәйбез...

Талха ГИНИӨТУЛЛИН:

Немецтар ең ө, Башкортостан сәскәгә күмелеп ултырыр ине, тимәксә егеҙме?

Мәхмүт ХУЖИН:

Мин улай тимәнем.

Талха ГИНИӨТУЛЛИН:

Әйткәнәмсә, немецтарзың СССР-зы енә алмасы алдан ук билдәле ине. Басып алыу уғышы бер қасан да еңеүле булмай. Була, ләкин күпмелер вакытка ғына. Иртәме, уңмы ул барыбер еңелә.

Сабир ШӘРИПОВ:

Зур языусы менән шулай күзгә-күз карашып өйләшеп ултырыуы — беззең өсөн бәхет ул. Талха ағайзың “Айыуаташ” тигән хикәйә ен бала сакта ук ауыл китапхана ынан алып укығаным хәтерзә. Нәшриәттә эшләгәндә “Загон” тигән китабын сығарыуза булышлык иттем. еззең өсөн шатмын. Халык езде бик укый, командировкаларза осрашып өйләшкәндә, мәктәптәрзә езде белешәләр, ижадығыз менән кызык ыналар. еззә ватансылык көслә, ул әр әсәрзәрегеззә лә бар. әр бер әсәрзәрегеззә “башкорт” тигән үз бар. Исем-фамилиялар, пейзаж, тәбигәт, мөхит... Былар бары ы ла ижадығыззы безгә яқын, укымлы итә.

Талха ГИНИӨТУЛЛИН:

Шулайзыр. Был йә өттән мин теуәл картинаны бирергә тырышам. Тасуирланган мөхит ерлекле булырға тейеш. Алдакты, абстракцияны укыусы шундук изә. Шәжәрәм Силәбе башкорттарына тоташа. Ә ауылыма килгәндә, Ураз — минең тыуған ауыл — типтәр, хәзер тамам башкортлашты. Без “бу” тимәйбез, “су” тибез. Башкорт теленен диалекты. Типтәрзәр Мәскәү, Кандыболак, уңынан Ык, Бәзрәк буйынан килеп ултырған. Ноғайбәктәр, татарзәр бик аз була. Алтын йыуғандар. Әсәйем дә алтын йыузы, атай за старатель булды. Башкорт ерендә тыуып үскәнмен. Ауылым тирә-яғындағы географик атамаларзы, топонимиканы урыслаштырмайым, нисек бар шулай язам. Уларзы мотлак башкортса ақларға кәрәк, юк а бөйөк телгә әйләндерергә әзер генә торғандар за бар. Ер тойго о тәрәндән килә. Канда бар ул, бала сактан. Мин ағынам бала сакты, бигерәк тә Мәскәүзә сакта.

Гөлназ КОТОВА:

Әлеге вақытта ниндәй әсәрзәр языу менән мәшгүл егез?

Талха ГИНИӘТУЛЛИН:

Башлаган әйберем “алдат әм Алла” тип атала. Сюжеты былай. өжүмгә күтәрелгән алдат минаға әлөгеп, үлемесле яралана ла “Алла! Алла!” тип зарыгып ята, Алла ы Тәгәләнән ярзам орай, йөшөгем килә әле, ти. Алла ы Тәгәлән уның янына килә, тере кал аң, ине алда ниндәй тормош көткәнән күр өтәйемме, ти. Нисек үлгәнәндә лә күр өтә алам, ине милиция үлтергәнсе тукмаясак, орден, ми-залдарын, атып алған, тип гәйепләйәсәктәр. Юк, барыбер йөшөгем килә, үлтермә, тип ялбара аман яралы алдат. уғыш яланында Алла юк, мин — Ғазраил, ти Алла әм алдат янынан китә. алдат ниндәйзәр кыштырзау ишетә. Ирләндәр. Уны кимерергә килгәндәр. Куркып кысқыра башлай. Күзен ас а — ябай алдаттың йөзөн күрә... Йөкмәтке ен өйләү кызык түгел, картинаны тулы-ынса күз алдына килтереге кыйын, кысқа ы, ошо рухта. Гөмүмән, кыйбу, хатта “нахально” язырға кәрәк. Көтөлмәгәнсә бул ын.

Сабир ШӘРИПОВ:

Прозанан башка бүтән жанрза эшләп караманығызмы?

Талха ГИНИӘТУЛЛИН:

Пьеса язып карарға уй бар. Сюжеттар, темалар күп. Нисек килеп сығыр.

Билдәле языусыға бирелгән ораузар, әңгәмәбез бының менән генә сикләнмәне, әлбиттә. Шулай за берсә етди, берсә ирония, әммә әр сак ихлас бирелгән яуаптар-зан да әзиптең ижадын, тормошон, тарихка, әзәбиәткә, халыкка караш-мөнәсәбәтен тоҫмалламау мөмкин түгел. Ул Чеховты, Толстойзы, гөмүмән, рус классика ын ағына түгел, донъя классика ын якшы белә. “Ауыр сактарза, әсәрзәрәм басылмаганда, депрессияға бирелгәндә мине Чехов котқарзы”, — тип иҫәпләй. Дини конфессиялар тарихы менән якшы таныш. 83 йәштә булуына карамастан, әзип әле лә күп укый, әзәбиәт яңылыктары, сәйәсәт менән кызык ына, яза, әр нәмәгә үз карашы, үз мөнәсәбәте, үз фекере бар. Бына шулай ул Мәскәүзә йөшөгән башкорт языусы ы Талха Йомабай улы Гиниәтуллин. Үзәнәлекле әсәрзәре менән ул беззе алда-ғы көндәрзә лә кыуандырыр әле, тип өмөтләнәйек.

өйләшеүзе Гөлназ КОТОВА язып алды.

КЕМ ИН, ТАЖЕТДИН ЯЛСЫГОЛ ӘЛ-БАШКОРДИ?

1917 йылғы Октябрь революциясына тиклемге әзиптәребез ижады турында белә башлауға 90-сы йылдарға ғына мөмкинлек асылды, совет осоронда и ө уларзың хезмәттәре бер яклы, бозоп күрәтелде. Миҫалға дин ө елдәрен генә алайык. Улар дини-мистик тәғлимәт таратыусы суфый языусы-шағирҙар тип кенә ба аланды. Шундайҙарзың бере е – Салауат Юлаев, Бакый сәсән кеүек шәхестәребезҙең замандашы 1767–1838 йылдарҙа йөшөгән Тажетдин Ялсығол, үҙе өйтеүенсә, “Күзәй халкының ғалимы”.

“Тажетдин ижадын, уның ниндәйерәк шәхес булуын милләттәштәребез бөгөн беләме уң?” тигән орауға «юктыр» тип өйтергә баҙнат итәм, сөнки совет осоронда уның әсәрҙәре ентәкле өйрәнелмәй, уны Болғар тарихындағы «Әйле шәжәрә е» авторы буларак кына беләләр. Шулар уҡ вахытта татар мөзәни мөхитендә (Татарстанда) әзиптең ижады юғары ба алана. Татар атласында (833-сө бит) Тажетдин Ялсығол «татар халкының мөғрифәтсе е, языусы ы, шағиры өм табибы» тиелә. Татар энциклопедик үзлегендә (432-се бит) «Абыҙҙар хәрәкәте етәкселәренен бере е, тарихсы өм педагог» тигән ба а бирелгән. Башкорт мөзәни мөхитендә, йәғни “Башкортостандың кыҫкаса энциклопедия ы”нда Т. Ялсығол хақында «башкорт шағиры, ғалимы, сығышы Әйле ырыуынан» тиелә. Ә ижады и ө (686-сы бит) «дини-мистик йөкмәткеле китаптар языусы, суфыйсылык идеяларын таратыусы» тип ба аланған.

Шулай итеп, якташыбыҙ хезмәте татар, башкорт энциклопедик хезмәттәрендә ике төрлө ба аға лайык булған. Был ба аларзың кай ы ы нығыраҡ ышандыра?

Әзиптең биографик белешмә ендәге псевдонимы ла иғтибарға лайык. Был исемдәр аша уның заманында абруйлы зыялылар рәтендәге шәхес икәнә асыклана. Болғар тарихында үзен “Тажетдин Ялсығол әл-Башкорди” тип яза, «Рисаләи Ғәзизә» әсәрәндә и ө «аз азыклы, күп азыклы Күзәй халкының (ырыуының) ғалимы ла» тип атай. Үҙе үлгәндөн уң көбер ташына «Тажетдин бине Ялсығол әл-Болғари әл-Иштәки» тип язғандар. Быны күренәклә башкорт мөғрифәтсе е Риза Фәхретдинов «Асар» китабына ла теркөгән.

Тажетдин ижадына татар мөғрифәтсе е Ш.Мөржәни юғары ба а биреп, уның тура ында «күп китаптар төзөгән, күп сәйәхәттә йөрөгән кеше ине» тип язған. Т. Ялсығол ижадын өйрәнгән башкорт әзиптәре ара ында Ф. Сокорой, М. Өмөтбаев, Р. Фәхретдиновтарзы атарға көрөк.

Совет осоронда ислам диненә кағылышлы хезмәттәр бөтөнләй өйрәнелмәнә, шулар сәбәплә күп дин ғалимдары онотолоуға дусар ителде.

Бындай шәхестәрзең исемдәре киң йәмәғәтселеккә 1960 йылдарға ғына билдәле була башланы. Башкорт совет ғалимы Әхнәф Харисов «Башкорт халқының әзәби мирасы» тигән хезмәтәндә Т. Ялсығол тура ында язып сыға («Башкорт әзәбиәте тарихы». I том, 1990 йыл, 458–468-се биттәр). Х. Вилданов та әзиптең ижадына байкау я ай, ғалимдарыбыз Ф. Хәсәйенов, И. Ғәләүәтдинов хезмәттәрәндә лә Т. Ялсығол ижады бер ни тиклем сағылыш таба. «Башкорт әзәбиәте тарихында» әзип ижады тулырак яктыртылып, татар әзәбиәте тарихындағы мәғлүмәттәр зә урын алған. Тажетдин Ялсығол ижадының төрлө яклы булуы, 15 китап языуы, мәғариф, аулык аклау, хөкөм йөрөтөү, әзәп, әзәбиәт өлкәләрен үз әсенә алыуы билдәленә.

Әзәбиәт тарихында әзиптең хезмәттәрен ба алап, уның ижадын өйрөнөүселәр «дини тәғлимәттәге суфыйсылык йүнәләшен таратыусы, бөтә донъяны яратқан Алла ыны мәдехләү (мактау) китаптары язған дин ғалимы ғына түгел, ө фани донъяға ла мәрәжәғәт итеүсе» тип атай. Ә «Болғар тарихы» әсәрәндә болғар хандары, башкорт ырыу нәсәлдәрен теркәүе әм «Йософ үә Зөләйхә» әсәрә авторы бөйөк әзип Кол Ғәлизе халык игтибарына еткәрәүе бик тө мө им, сөнки, Т. Ялсығол үзән «Тәүәрих Болғарийы» әсәрә менән мәңгеләштергән, тип өйтергә хақыбыз бар.

Атабыз Әзәмдән башлап улы Ба әуәтдингә тиклем 86 быуындан торған «Әйле шәжәрә е»н тәзөгән әзип үз биография ы тура ында бик аз мәғлүмәт қалдырған. Хатта билдәле булғаны ла бик қаршылыклы, сөнки шәжәрәләге менән ғилми хезмәттәрзәге мәғлүмәттәрзәң тап қилмәүе әзләнәүзәрзә қатмарлаштыра. Әзиптең тыуған ауылы асықланмай, ата ының қасан хажға қитеүе, қайза ерләнәүе, Башқортостанға ни вақытта қайтыуы (йылдары ике төрлө күр өтелгән) әм Минзәлә өйәзәндә (әлекке Әфә губерна ы – **М.Ф.**) уның қай ы ауылдарза йөшөүе төрлөсә языла. Ошо ораузарға яуап әзләп қарайық.

Тажетдин 1767 йылда тыуған. Уның ата ы менән хажға нисә йөштә барыуына асықлык индерәйек. Ата ы Ялсығол хажы, шәжәрәлә язылғанса, 1786 йылдың майында 65 йөштә мәрхүм була. Тажетдин Дағстандағы Диярбакыр ауылында 14 йыл буйы ата ының қайтқанын көтә. Артабан улар ике йыл Стамбулда була, тимәк, тыуған илгә 16 йылдан уң ғына юлланалар. Уларзың хажға қитеү вақыты, бәзгә билдәле булуыңса, 1770 йылға тура қилеп, Тажетдингә ул сақта 3 кенә йөш булып сыға. Былай булуы мөмкин түгел. Үзәнәң хезмәтәндә Тажетдин ата ын 14 йыл көтөү осоронда белемен үстәрәү өстәндә әшләүән хәбәр итә. 49 йөшлек Ялсығолдоң улына был вақытта көмәндә 9-10 йөш сама ы булырға тейеш. Шәжәрәлә уның тыуған йылын күрәткәндә хата қитеү ихтимал, бөлки, күсереп язғанда хата ебәрәлгәндәр. Был – бер. Икенсенән, ата ы Ялсығолдоң ерләнгән урыны шәжәрәлә түбәндәгесә языла: «...Әстерханда өс әзна торғандан уң Қазан қала ына қилдек. Унда ике ай йөшөнәк. Унан Троицк қала ына юлландық. 40 умға қуртымға ат алдық. Ләкин қаланан сыққанда Ялсығол хажы үзән бик насар хис итә башланы. Сән ауылына қилеп еткәс, 65 йөшәндә вафат булды».

«Башкорт әзәбиәте тарихы» (I том, 459-сы бит) был хәл түбәндәгесә үрәтләнә: «...Қазан аша тыуған яқтарына – Троицқиға қарай йүнәлә, ләкин 1785 йыл Зәй буйындағы Кесе Сән ауылында ата ы вафат булған. Тажетдин ата ы зыяратын ташламай, ошонда төпләнәп қала». «...Шарттарымды үтәмә өң,

әзәй разый түгелмен, тип әйткән. Ата үзен әм вәғәзә ен тотоп, Зәй буйзарында йәшәй». Әлбиттә, шәжәрәлә язылуыунса, Троицк кала ына кайтып етеүзәре билдәлә, ләкин Троицк өйәзәндә Сән ауылы юк. «Ревизские сказки» мәғлүмәттәрә («Западные башкиры», Өфө, 2002 йыл) йыйынтығында күршә Верхнеуральск өйәзәнең Кара-Табын олоҫында өйөндөк ауылы теркәлгән. Ләкин был атама кешә исемәнән алынып, был Сән йылға ы исемәнә бәйлә ауыл атама ына тап килмәй.

Шәжәрәләгә менән гилми хәзмәттәгә сығанактарзың кай ы ына ышанырға уң? Шәжәрәнә күсереп язғандамы, әллә тәржемә иткәндә хата киттеме? Сәнки шәжәрәнәң иҫкә төрки теләнән башкортсаға, ә унан руссаға тәржемә ителәүе билдәлә.

Үзәбәзсә фараз йөрөтөп карайык. Шәжәрәлә язылғанса, ата менән ул Троицкиға кайтып еткән бул а, әзиптең Минзәлә өйәзәндәгә Зәй буйзарында тороп қалыуы тура ында мәғлүмәт автобиографик түгел, ә үзә үлгәндән уң язылған булуы иxtимал.

Икенсә фараз. Сән йылға ы Шаран, Бакалы, Иләш менән сиктәш Татарстандың Актаныш районы аша үтә. Иxtимал, Актаныш районында қасандыр Сән ауылы булып, уңынан Зәй буйзарына күскәндәр. Қартала Сән ауылы табылманы. Ялсығол хажи ерләнгән урынды ла асықлай ы бар. Әзиптең Зәй буйзарындағы ауылдарза йәшәүе лә тикшерәүзә талап итә. Әхнәф Харисов үз хәзмәтәндә, бәтә ғүмерән Мәлем ауылында үткәргән, тип яза. Ә Х. Вилданов хәзмәтәндә, уңғы ете йыл Ереклә көрйә ендә балалар укыта әм табиплык иткәндә Имәнлебашта вафат була, тип әйтәлә.

Татарстандың энциклопедик сығанактарында, Тажетдиндең тыуған урыны билдә ез, ерләнгән урыны Имәнлебаш зыяраты урта ында, тигән мәғлүмәттәр бирелгән.

Т. Ялсығолдоң тыуған ауылы асықланмаған, сәнки, унан бәләкәйзән сығып китеүе сәбәплә, үз хәтирәләрендә иҫкә алмағандыр. Әйлә шәжәрә ендә, уның ата ы Әй йылға ына Арша йылға ы килеп кушылған арала йәшәүе теркәлгән, тиелә. Тимәк, Тажетдиндең тыуған ауылы Силәбә өлкә енең Қуҫа районына тура килеп, тикшеренәүселәргә был ауылды асықлай ы қала.

Йомғаклап түбәндәгеләрзә әйтәп китеүзә мө им тип анайым. Заманының укымышлы дини зыялы ы, ғалим, тарихсы, табип, мәғрифәтсә Тажетдин башкорт мөхитәнән сыққан әм ижад иткән. Үкенәскә қаршы, Минзәлә өйәзәнең Совет власы қарары менән Татарстан Республика ына кушылуы арқа ында, милләттәштәрәбәззәң ассимиляцияға дусар ителәүе күп шәхәстәрәбәззәң онотолоуына килтерзә. Нисек кенә булма ын, революцияға тиклем ижад иткән арзақлы зыялыларыбыз рухы башкорт йәмәғәтсәләгә, дәүләте тарафынан мәңгеләштереләүгә хаклы.

2007 йылда Тажетдин Ялсығолдоң тыуыуына 240 йыл тулуы, қызғанысқа қаршы, «Ағизел» журналында ла, юбилей қалендарында ла иҫкә алынманы. Әзиптең 250 йыллық юбилейы ла килеп етеп, был түңәрәк дата билдәләнер, тип ышанғы килә.

Марат ҒАҒАРОВ,
Башкортостан Журналистар союзы ағза ы.
Мәсетле районы.

ЛЕВ ТОЛСТОЙ КӨРӨЛӨК БАШКОРТТАРЫ ТУРАЫНДА

унгы вакыт матбуғатта, башкорттар бер қасан да йәйләүгә сықмаған, игенселек менән шөгөлләнәп, ултырак тормошта йәшәгән, тигән фекер үткәрелә башланы. Узған быуаттарза башкорттарзың йәйләүгә сығыуын да кайы бер авторзар “малдарзы көтөүгә ебәреү” кеүек төшөнсә менән генә сикләргә маташа. Байтак авторзар хезмәттәрендә сағылыш тапқан күсмә тормошто, кайы бер башкорттар араында хатта XIX быуат азағында—XX быуат баштарында ла күзәтелгән йәйләүгә сығыу гәзәтен филми яктан кире қағып та тормайзар.

Шуга күрә, төп үзгә күсер алдынан, түбәндәге инеш үз кәрәк, тип иҫәпләйем. Башкорттарзың элек ултырак тормош алып барыуын алға өргән авторзар, үз халкының тарихи үткәнен евроцентризм күзлегенән ба алап, “ярым күсмә малсылык”ты “малдарзы көтөүлеккә ебәреү” менән алмаштыран, башкорттарзы игенселек менән шөгөлләнәүсә “цивилизациялы” халыктар рәтенә еңел генә индереп була, тип иҫәпләй. Шул ук вакытта әлеге Рәсәй биләмәләрендә боронго тимер быуатынан башлап цивилизациялар тәүге дәүләт берләшмәләре короусыларзың күсмә әм ярым күсмә тормошта йәшәгән халыктар булыуы якшы билдәле. Улар боронго иран әм төрки телдәрендә аралашкан скиф, сак, савромат, сармат, ун .б. булған. II—XIII быуаттарза күсмә әм ярым күсмә тормошта йәшәгән Евразия халыктары: ундар, боронго төркизәр, хазар, болгар, печенег, монгол, кыпсак, башкорт .б. беренселәрзән булып юғары мәзәниәтле, язмаы, әзәбиәте, үсешкән калалары булған дәүләт әм империялар корған. Улар игенселек культураын да якшы белгән, әм был күсмә тормош алып барырга камасауламаған. Катмарлы иктисадлы әм юғары мәзәниәтле цивилизацияны Сыңғыз хан дәүерендә монголдар, Батый хан заманында Алтын Урзала йәшәүселәр зә қора алған. Электән килгән тормош рәүешә, географик-климат шарттарза был дәүләттәрзә төп шөгөл булып малсылык, айырыуса йылкысылык кала. Ә бының өсөн бик күп көтөүлек әм күсмә йәки ярым күсмә тормошта йәшәү кәрәк була. Күсмә тормош алып барған кәбиләләр әм халыктар үззәренәң төп байлығы булған менәр баш көтөүзәргә тупланған малдарзы туйындырыу өсөн йыл әйләнә енә хәрәкәттә булған. Был халыктарза мал-тыуар акса, транспорт, азык, ауыт-аба, кейем-алым өсөн сығанак ролен дә үтәгән. Мал аркаында йәмғиәт йән асрай, якшы тормош алып бара алған. Күпләп мал асрау өсөн ике шарт: тәбиғәт-климаттың унайлылығы әм ик ез-сик ез көтөүлектәр кәрәк булған. Урта быуаттарза башкорттарзың ярым күсмә тормошта йәшәүе Көнъяк Уралдың тәбиғәт-климат, географик шарттарына бәйләнәп, элек башкорттар күсенеп йөрөгән йылы яктарзы күсмә халыктарзың биләүе менән аңлатыла. “Күсмә тормошта йәшәүсә” төшөнсә е революцияға тиклемге, совет ғалимдары әм кайы бер авторзар иҫбатларға маташқанса, арта қалғанлықты аңлатмай.

Игенселек менән көн күреп, ултырак тормошта йәшәгән халыктарзың “цивилизациялылығы” тураында. Ултырак тормошта ер эшкәртеү менән шөгөлләнгән көнсығыш славяндар дәүләтенәң тик IX, X быуаттар дауамында,

Евразия биләмәләрендә төзөлгән тәүге әм боронго империя—Боронго төрки кағанатынан уң дүрт быуат узғас, ул сакта ла ер эшкәртеү менән шөгөлләнмәгән ваяр күршеләр әм ярым күсмә тормошта мал асрап йәшәгән төркизәр — хазарзәрзың сәйәси катнашлығында барлыкка килеүе хәзәр бер кемгә лә сер түгел. Тағы ла бер мисал. Боронго замандарзан бирле башкорттарзың ут күрше е булып ғүмер бакый ултырак тормошта йәшәгән фин-угыр халыктарының— мари, удмурт, пермь .б. ниндәйзәр цивилизацияларға нигез алыуы, гегемон халык булыуы тарихта билдәле түгел. Хатта күршеләре башкорттарға карата ла. Дөйөмләштереп шуны әйтергә мөмкин: цивилизациялар барлыкка килеү хужалык итеү факторзәры менән генә бөйләнмәгән, ә сәйәси, иктисади, мәзәни, социаль .б. нигезлектәрзән килә.

Тарихи Башкортостандың көньяк-көнбайыш, көньяк-көнсығыш әм башка кай ы бер төбәктәрәндә йәшәгән башкорттарзың төп шөгөлә булып озақ йылдар буйы малсылык, айырыуса йылкысылык исәпләнгән, әм улар бик күп ерзәр биләп йәшәгән. Башкорттар йәйләүгә иртә яз менән сығып, көз урталарына тиклем булғандар. Йылдың калған өлшө кышлауза үткән, ә малдарзы тибенгә сығарғандар. Йәйләү — малсылык менән шөгөлләнәү урыны ғына түгел, унда башкорттар ғаиләләре менән сыққан. Шунда заманы өсөн мө им вакиғалар: туйзар, йыйындар, абантуйзар .б. байрамдар, ярыштар узғарылған. XX быуат башында башкорт шағирзәрының үз әсәрзәрәндә йәйләү мәлдәрән мактауы тиктәскә түгел. Башкортостан архивтарында халкыбыззың XIX быуаттың тәүге ярты ында ла йыш кына йәйләүгә сығыуы тура ында тарихи документтар күп кенә ақланған. Башкорт халкының хужалык итеүе, көнкүрешә XIX быуаттың икенсе ярты ында урыс язусылары әсәрзәрәндә ярай ы киң сағылыш таба. Тап ошо осорза, Рәсәйзә крепостной хокук юкка сығарылғандан уң, Башкортостанға урыс күскенселәрәнә күпләп ағылыуы арка ында әм асаба башкорттарға үз биләмәләрен атырға рөхсәт биреләү менән бөйлә башкорт ерзәрәнә күпләп тартып алыныуы шарттарында ярым күсмә тормошта йәшәү өсөн унайлыктар юкка сыққанда, кай ы бер башкорттарзың йәйләүгә сығыуы тура ында урыс язусылары киммәтле генә мәғлүмәттәр язып калдырған. Тарихи Башкортостанға килгән урыс язусыларының тәүге е тип 1862 йылдың майында амар қала ынан 130 сакрымдағы Кәрәлек йылға ы буйындағы башкорт йәйләүенә кымыз әсеп дауаланырға килгән Лев Толстойзы атайзар. 1871 йылдың июнендә бөйөк язусы ошо ук йәйләүгә тағы ла килеп сыға. 1883 йылға тиклем Лев Николаевич был яктарға йыл айын игез тапкыр килеп, ярым күсмә тормошта йәшәгән башкорттарзың көнкүрешә тура ында язылған хаттарында, нәфис әсәрзәрәндә, туғандары әм хезмәтселәре хақында истәлектәрзә язып калдыра.

Кәрәлек буйындағы башкорт йәйләүе крәстиән малайы Вася Морозовтың да хәтерәндә ныклы уйылып кала, әм ул түбәндөгеләрзә язып калдыра: “Был киң дала, бер генә ауыл да, ағастар, кыуаклыктар за күзгә салырмай, тик йөндөн уғылған тирмәләр генә күренә. Без шундай бер тирмә янында тугтанык. Безгә ошонда йәшәргә урын бирелде. Тирмә тығыз түгел, без, дүрт кеше, унда үзәбеззә иркен тойзөк. Ер изәнгә келәм түшәлгән, Лев Николаевичка ятып йоклар өсөн кейзә бирәләр. Тирмәнәң әсә лә, тышы ла йыйнак. Был зур тирмә иркен избаны хәтерләтә. Қазыктар түңәрәк я ап ултыртылған, иске есә еңмәгән кейзәрзә тотоп тороусы баузар узылған. Беззәң тирмә ике рәт булып тезелгән бик күп тирмәләр ара ында тора ине. Шулай за ул үзенә күнелгә ятышлы, бай булыуы менән айырылып торзә”. Морозовтың ошо истәлектәрәндә башкорт йәйләүе бар булмышында төсмөрләнә әм шул осорзағы башкорттарзың йәйләүгә сығыуын раслаусы мәғлүмәт исәпләнә.

Был йәттән Лев Толстойның үзенә башкорт йәйләүенән катыны Софья Толстаяға ебәргән хаттары ла бик кызыклы. амар башкорттары йәйләүенә икенсе килеүендә, 1871 йылдың 15 июнендә Софья Андреевнаға язған хатында, Толстой былай тип хәбәр итә: “Башкорттардың бары ы ла мине таныны әм шатланып кабул итте; әммә улардың шатлығы, минең кисә күреүемсә, элекке кеүек әскер ез түгел ине. Улардың ин якшы ерзәрен тартып алғандар, улар ер өрөргә тотонған, әм күпселеге элекке ише кышлаузан сығып китә алмай”. Ысынлап та, туғыз йыл әсендә ярым күсмә тормошта йәшәгән башкорттарза байтак үзгәрештәр булып үтә. 1869 йылдың 10 февралендәгә законға ярашлы, уларға ерзәрен ирекле рәүештә атырға рөхсәт бирелеп, башкорт ерзәрен алыуза асыктан-асык алдашыу күренештәре күзәтелә. Шулар аркала ярым күсмә тормош алып барған халык, малсылықтың иктисади нигеззәре какшау сәбәпле, тулы ынса ултырак тормошка күсәүгә мәжбүр ителә.

Толстойның катынына тәғәйенләгән тағы ла бер, 1871 йылдың 23 июнендә ебәрелгән, хатында башкорт кышлауы тура ында мәғлүмәттәр бар. Кышлаулардың йәйен нисек файзаланылыуы, башкорттардың унарға, балык тоторға йөрөүе хақында ла әйтәлә. “Мин үземдә скиф хәленә килгәндәй тоям, бында бәтә е лә кызыклы әм яңы... башкорттарзан Геродот есә аңкый... мин иртәнгә 6,7-лә тороп кымыз әсәм дә кышлауға барам. Унда кымыз бешәүселәр йәшәй, улар менән сәй әсәм дә, унарға китәбез...” Артабан Лев Николаевич башкорттон бүрәгә унар итеүен окланып үрәтләй: “Башкорт унарға ыбай китте әм өс бүрә күрзе. Бер нәмәнән дә күркмайынса, ул ат өстөнән бүрәләргә ыргыны. Бүрәләр уны тешләй башланы. Улар ике ен ебәрзе лә берә ен безгә тотоп килтерзе”.

1871 йылдың 27 июнендә язған хатында Толстой үзенә Кәрәлек башкорттары янындағы тормошон үрәтләй. Был хатта әле йәйләүгә сығыу бәхетенән ваз кистерелмәгән башкорт күнкүрешә, хужалык тура ында байтак кызыклы мәғлүмәт табырға мөмкин. “Башкорт ауылы, кышлау (үз Кәрәлек ауылы тура ында — **автор**) ике сакрымда. Йәйләүзә, йылға эргә ендәгә яланда, өс кенә башкорт гаилә е. Беззә хужаның (ул мулла) дүрт тирмә е бар. Берә ендә катыны менән үзә йәшәй (улы Нәғим, әлек килгәндә ул малай ғына ине), икенсе ендә — кунактар. Өсөнсә ендә — кымыз бешәүсә ике ир. Дүртенсә оло тирмәлә, ә ул әлек мәсет булған... без. Мин бесән түшәлгән кейез өстөндә карауатта йоклайым. Степа — изәндә мамык мендәрзә, ә Иван икенсе мөйөштә тирә өстөндә йоклай. Өстәл менән ултырғыс та бар. Тирә-якта кейем- алым әленгән. Бер мөйөштә — буфет әм азык-түлек... икенсе ендә — кейем- алым, өсөнсә ендә — китапхана әм эш бүлмә е... Сәйзә өтләп әсәм... Тирмәләр тирә ендә йөрөйм, таузар яғынан кайтқан йылкы өйөрөн күзәтәм. Матур күренеш: менләп йылкы, колондары менән бейәләр. Артабан кымыз әсәм дә тағы ла йөрөргә сығып, кышлауға барып әйләнәм. Унда кымыз бешәүселәр, башкалар. Төшкә ашқа көн айын арык ите, без уны ағас ауыттан кулар менән ашайбыз”.

Катынына ебәргән икенсе бер хатында Толстой иптәштәре менән Ырғыз, Кәрәлек йылгалары буйында йәшәгән башкорттарға барыуы тура ында хәбәр итә. “Без, әйткәндәй, кымыз булған ерзәрзә сәйәхәт итергә, бер аз атыштырырға сыккайнык. Ә Ырғыз әм Кәрәлек тура ында аз ғына ишетеп белә инек.... Минең граф дәрәжәмдә, Столыпин менән танышылығымды бындағы башкорттар якшы белә, ихтирам итә. Беззә әр урында язып бәтөрөрлөк булмаған кунаксыллык менән каршы алдылар. Кайза ғына бар аң да, хужа ин әлек имез арығын уя, оло көбөлә бешкән кымызын сығара, келәм йәйә, мендәрен изәнгә ташлай за кунактарын шунда ултырта. Берә ен дә арык ите ашалып, кымыз әселәп бәтмәйенсә сығармай. Кунактарзы үз кулары менән әсерә, ауыззарына (сәнске ез) имез калыа

оғондора. Кабул итмә ән, уны үпкәләтә ең”. 1871 йылдың 20 июлендә катынына язған хатында языусы күсмә башкорт ғайлә ендә кемдәр йәшәүе тура ында яза. Күрә ең, ғайлә сукындырылған. “Ике Башкировты, ата ы менән улын, төшөрзәм. Ата ы, Михаил Иванович, мзәк башкорт. Ул беззе шашка уйынында енел ота. Уның 14 ир туғаны булған. Үзенә дә 11 улы бар, уға 55 йәш, ике йәш катыны бар, әм ул беззең менән кыуышыузан да баш тартмай”. Артабан Толстой башкорт ғайлә ендә балаларзы иртә йөзөргә өйрәтәүзәре тура ында хәбәр итә: “Кисә без ыу индек, уның (хужаның — **автор**) өс улы ла беззең менән ине. 6 йәшлек Костюк 15 йәшлек аға ының муйынына йәбешкәйне, теге е шул килеш яман тәрән урында йөзөп, өс сажин (бер сажин — 2,13 метр — **автор**) сумып та алды”.

Лев Толстойның кымыз эсергә махсус рәүештә килеүсә буларақ милли башкорт эсемлеге тура ында язғандары айырыуса игтибарға лайык. Бөйөк языусы кымызға ярай ы юғары ба а бирә. “Иң мө име, юк ыныу башка ла инеп ськмай. Хәзер мин кымызға шул тиклем күнектем әм әр вақыт кызмаса хәлендә йөрөйәм. Иртәнән кискә тиклем енелсә исерекмен. Кай ы бер көндәрзе бөтөнләй ашамайым йә аз-маз ғына капкылайым”; “кымыз шул тиклем тәмле, күз алдына ла килтереп булмай. Степа ла, кымыз мөгжизә, ти”; “Кымыз — гәжәйеп эсемлек. Төрлә ауырыузарзан яфаланған 10 кеше булып, бары ы ла төзәлдә”. Лев Толстой кымыззы, башкорт дала ын әм унда йөшәгән башкорттарзы, уларзың йәшәү рәүешен шул тиклем нык ярата әм 1871 йылда амар губерна ының Бызаулык өйәзәндә Таналык йылға ы буйында ер алып, үз утарын нигезләй. Урындағы халыкты, башкорт яғының төбигәтен юғары ба алап, Лев Николаевич былай тип яза: “Бында имение атып алырға халыктын ябайлыгы, намыслығы, ихласлығы әм акылы булышылык итте. Безкекеләр холкона окшаш бер ни зә күрмәс ең. Сәләмәт климат әм хужалык итеүзәң ябайлыгы ла ылыктыра”. Башкорт ерендәге имение ына языусы барлык ғайлә е: катыны әм 6 бала ы менән килә. Улар насар ғына йортта көн күрә, якында ғына, далала, ике тирмә булып, унда ғайлә е менән башкорт Мөхәмәтша йәшәй.

Языусының кызы Татьянаның язмаларынан да реформанан уңғы осорза йөшәгән ярым күсмә башкорттарзың көнкүреше тура ында мө им мәғлүмәттәр табырға мөмкин. Унда кунактарзы башкорт кымызы менән ыйлау бай буяузар менән үрәтләнә. “Иртә менән улар тирмәләр яғына юлланды. Унда кунактарзы уңғы дәрәжәләр хөрмәтсел әм итәгәтле итеп карт башкорт Мөхәмәтша Романович каршылай. Изәнгә түшәлгән келәм әм мөндәрзәр өстөндә аяктарын бөкләп ултырып, ул тире ауыттағы әсә әм шыйык кымыззы бутап ала ла Карелия кайынынан я алған ижау менән йәйенке шәшкегә койоп, алға әйелә биреберәк, кунағына она. Атайым, гәзәттә, ауытты ике куллап кабул итә лә бер тынала әсеп тә бөтөрә. Мөхәмәтша, тағы ла бер ауыт кымыз койоу өсөн, уның әсеп бөтөргәнән карап тора”. Татьяна кымыз өсетәү барышын да шулай ук ентәкләп язып калдырған. “Катын-кыз яғында мин кымыз бешергә ярзамлашам. Йылкы тире енән тегелгән бейек токтарға бейә өтә алына, унан өсегән кымыззан ойотко өстәлеп, озон бешкәктәр менән болғатыла. Ни тиклем озағырак бешелә, кымыз шул сақлы якшырак исәпләнә. Мин был бурдюктар—бейек токтар алдына аяк остарына басам да, кулыма бешкәк алып, башкорт катындары кәүек хәрәкәттәр я ап, болғатырға тотонам”. Языусының кызы ярым күсмә тормошта йөшәгән башкорт катындары әм кыззарының кейем- алымын, бизәнәү әйберзәрен дә кызыклы ғына үрәтләй. “Улар ситсанан тегелгән киң күлдәк кейә, итәге башка материалдан тегелгән оборкаларзан тора. Күлдәктәң күкрәк өлөшөндә, муйын тапкырынан башланып тегелгән төрлә төстәге тасмаларға урыс әм төрөк аксалары тишәп тағылған. Ошондай ук тасмалар башкорт кыззарының озон сәс толөмдарында ла бар. Мин башкорт катын-кыззары менән бейә ауырға

барзым. Аягына итек, башына бәрхәт кафтан ябынған әзиәнен йәш ынын хәтерләйем. Уның сәс толومдарына кушып үрелгән тәңкәләр, атлаган айын, бер-бере енә бәрелеп сынлай”. Татьяна Львовнаның язмаларында башкорт ирзәре кейемдәре тура ында ла бер аз мәглүмәт бар. Үсмер егет Нәгимден бер кыйыу азымы тура ында түбәндәге юлдарзан укыйбыз: “Был гәжәйеп матур сәскәләрзе күреү менән мин бик нык шатландым. Бере ен бул а ла үрелеп алайым тигәйнем, буйым етмәне. Мулла улы йәш башкорт Нәгим, озак уйлап тормай, тиренән тегелгән галошын, артабан йомшак кәшел тире итеген алды ла, салбар балактарын төрөп, ыуга инде. Бер ус сәскә өзөп, уларзы минә тотторзо”.

1885 йылда язылған “Ильяс” исемле фәлсәфәгә королған хикәйә ендә Л. Толстой кеше бәхете тура ында фекер йөрөтә. Хикәйәлә башкорттарзын малсылык менән шөгәлләнеүе үрәтләнә. Малдарзың көмәүе, үлеү сәбәптәре тура ында ла әйтәлә. Авторзын фекере буйынса, хужалыктың етешлеге ундағы мал иҫәбенә карап билдәләнә. Өфә губерна ында йәшәгән Ильяс исемле башкорттон хужалығы тәүзә “бай булмай”: ете бейә, ике ыйыр, ике тиҫтә арык. Улдары ла ата ы гаилә ендә йәшәп, малдарзы карарға булыша. 35 йәштәргә еткәс, Ильяс үзенә хезмәт өйөүсәнлеге арка ында байып китә. Хәзер уның кура ында 200 йылкы малы, 150 ыйыр малы, 1200 арык. Малдарын көтөү, бейә әм ыйырзарзы ауып кымыз, сыр я ау әм май языу өсөн хәзер Ильяс кешеләр яллай.

Толстой нигеззә башкорт хужалыгында мал көмәү, үлеү әм ярым күсмә хужалыктың ярлыланыу сәбәптәрен дөрөс күрәтә: малды малайзарға бүлеп биреп, уларзы башка сығарыу, арыктарзын күпләп сиргә дусар булыуы, корокок арка ында бесән етмәү, кышын малдың күпләп үлеүе, кыргыззарзың иң якшы өйөрзә кыуып алып китеүе... Ильястың хужалығы фәкирләнә, әм ул тун, келәм, эйәр, тирмәләрен, артабан малын да атырға мәжбүр була. Әммә шуны ла урап үтеү мөмкин түгел: хикәйәненә максаты башка булыуандыр инде, языусы башкорт хужалыгының бөлгөнлөккә төшөүендә хөкүмәттен улар биләгән ерзәргә карата сәйәсәтен — башкорттарзың төп байлыгы — ерзәрен төрлө юлдар менән тартып алыузы күрәтмәй.

Башкорт ерзәрен талау проблема ын Л. Толстой 1885 йылда ижад ителгән икенсе бер хикәйә е “Кешегә ер күп кәрәкме?” лә күтәрәп сыға. Был әсәрзә беззе иң әлек языусы үзе күрәп белгән башкорт йәйләүен үрәтләүе кызык ындыра. “Етенсе тәүлектә башкорт йәйләүенә килеп еттек... Кейез тирмәләрзә йылға буйындағы далала йәшәйзәр. Үззәре ер өрмәй, икмәк тә ашамай. Малдары — далала, йылкы өйөрә менән утлай. Тирмәләр янына қолондар бәйләп куйылған, уларзы көнөнә ике тапкыр инәләрен алып килеп имезәләр. Бейә өтөн ауып, кымыз бешәләр. Катын-кыз кымыз бешә, сыр я ай, ә ирзәр кымыз за сәй эсә, арык ите ашай әм курай тарта. Бәтә е лә көр күнелләләр, йәй буйы байрам итәләр”.

Шулай итеп, Л. Толстойзың хаттарында әм әсәрзәрендә, уның кызынын иҫтәлектәрендә XIX быуаттың икенсе ярты ында ла традицион ярым күсмә тормошта йәшәгән амар башкорттары хужалығы тура ында беззең өсөн мө им булған мәглүмәттәрә байтак.

Фуат СӨЛӘЙМӘНОВ,
тарих фәндәре кандидаты.
Сибай кала ы.

ТАРИХИ РУХИӘТ ФОРУМЫ

14-16 октябрҙә Өфөлә, М.Ғафури исемендәге Башҡорт дәүләт академия драма театрының зур залында, “Волга – Урал төбәгендә ислам цивилизация ы” тигән темаға III халыҡ-ара симпозиум булып үттә. Бығаса булған I әм II симпозиумдар Баткы әм Казан калаларында үткәйне. Секция ултырыштары икенсе әм өсөнсө көндәрҙә Башҡортостан Республика ы Тышкы иктисади бәйләнештәр, сауза әм эшкыуарлык министрлығының, Бөтә донъя башҡорттары королтайы (конгресы) башкарма комитетының биналарында барзы. Өфө симпозиумының максатын Башҡортостан Президенты М.Рәхимов элегерәк сығарылған (22.03.2008) бойороғонда “Башҡортостан Республика ының ғилми, рухи-мәзәни бәйләнештәрен Рәсәй субъекттары, якын әм йырак сит илдәр менән артабан үстереу” тип билдәләй. Ошо тарихи форумды ойштороуза Ислам конференция ы ойшма ы, Ислам тарихы, сәнғәте әм мәзәниәте тикшеренеу үзәге (IRCICA), Башҡортостан Фәндәр академия ы, Рәсәй Фәндәр академия ы Өфө ғилми үзәге Тарих, тел әм әзәбиәт институты, Башҡорт дәүләт университеты, М. Акмулла исемендәге Башҡорт дәүләт педагогия университеты, Өфө дәүләт сәнғәт академия ы кеүек абруйлы ойшмалар катнашты.

III халыҡ-ара симпозиумды Башҡортостан Президенты Мортаза Рәхимов котланы әм форум тема ына мөнәсәбәтле тәрән йөкмәткеле доклад менән сығышы аны.

Оло форумға йәнә Ислам тарихы, сәнғәте әм мәзәниәте тикшеренеу үзәге генераль директоры (IRCICA) Хәлит Эрен, Баш мөфтөй, Рәсәй мосолмандарының үзәк диниә назараты рәйесе Тәлғәт Тажетдин, Башҡортостан диниә назараты мөфтөйө Нурмөхәмәт хәзрәт Нигмәтуллин да үззәренең котлау үззәрен әйтте.

М.Ғафури исемендәге Башҡорт дәүләт академия драма театрында үткән пленар ултырышка дүрт доклад сығарылды: сәйәси фәндәр докторы, Башҡортостан Республика ы Хөкүмәтенен Премьер-министр урынбағары, мәзәниәт әм милли сәйәсәт министры И.Ғ.Илешевтың доклады “Башҡортостан Республика ында милли әм дини сәйәсәт” тема ына арнал а, Башҡорт дәүләт университеты профессоры, языуы Р.Н.Байымов башҡорттарзың исламлашыу эволюция ын, уның әзәбиәттә сағылыш этаптарын юлланы; Санкт-Петербургтан РФА Шәрки кулъязмалар институты директоры урынбағары, тарих фәндәре докторы С.М. Прозоров “Исламдың йәшәйеш, тәфсир форма ы буларак суфыйсылык” мәсәләләренә анализ а а, Татар дәүләт гуманитар-педагогик әм Казан дәүләт университеты профессору Ғ.М.Дәүләтшин “Волга Болғарында фән” тигән теманы яқтыртты.

Журнал укыусыларға без Роберт Байымовтың ошо пленар ултырышта өйләгән докладдын тәкдим итәбез.

**Редакция.
Роберт**

БАЙЫМОВ

Башкорттардың исламлашыу баскыстарының эзэбиэттэ сағылышы

уңғы ун йыллыктарза ислам тәғлимәте башкорттарза ла яңынан йылдам яңыра, ныгына бара. Мосолмандардың изге китабы “Көрән”, ни айәт, башкортсаға ла тәржемә ителде. Башка төр дини эзэбиэт тә тоткарлык ыҙ донъя күрә, калаларза, ауылдарза мәсеттәр калкып сыға, мәзрәселәр асыла. Мөхәммәт өммәтенә йәштәрәң күпләп килеүе лә — бөгөнгө замана күренеше. Ислам тарихын, уның асылын фәнни күзлектән тикшереп ун-тылыштары ла күптән бара.

Эзэбиэттә суфыйсылык мәсьәләләрен тикшерепселәрән Әхнәф Харисов, Ғайса Хөсәйенов, Зәйтүнә Шәрипова, Башкортстандағы ислам тәғлимәтен тарихи планда өйрәнәүселәрән Ай ылыу Юнысова хезмәттәре игтибарзы тарта. Бындай йүнәлештәге эзләнеүзәр, билдәле, бөгөн дә дауам итә. Шунның менән бергә, ислам тәғлимәтенә башкорттарза таралыу рәүеше, уның тарихы, айырым үзенсәлектәре фәнни күзлектән ентекле өйрәнелгән, тип булмай. Совет осоронда быға, әлбиттә, шарттар за юк ине. Шул ук вакытта башкорттар өсөн был,— ис шик ез, үзенсәлекле күренеш.

Ислам тәғлимәте Мөхәммәт пәйғәмбәр йөзөндә гәрәптәрзә беззәң эраның етенсе быуаттарында ук донъяға килеүенә карамастан, башкорттар уның менән йөзмә-йөз тик унынсы йөзйыллыкта ғына осраша. Был хәл башлыса 922 йылда Болғар батша ы Шилки улы Алмыш сакырыуы буйынса Багдадан төрки дала ына о зайлы сәфәргә сыжкан, етәксе е Сусан ар-Расси, сәркәтибе Фазлан улы Әхмәт булған хәлифәт илселеге эшмәкәрлеге менән тығыз бәйлә. Өс меңләп ат әм биш меңләгән кеше озатыуында барған гәрәп илселәре, билдәле булыуынса, Урта Азия илдәре, Иран, унан кыпсақ дала ы, шул иҫәптән, бәшнәк, уғыз әм башкорт биләмәләре аша коро ер менән Болғарға үткән. Сәйәхәт барышында илселек төрки, йәнә хазар, славян кәүемдәре әм улардың етәкселәре менән осрашкан, ислам диненә күсергә өндәп, урындағы халыктарға төрлө ба алы бүләктәр, ә етәкселәренә хәлифәттең хаттарын да тараткан. Тик, күрәң, был саралар за берзәнбер булмаған. Багдад хәлифенә арай караусы ы Нәзир әл Хурамизың үз хаттарын гәскәр башлыктарына атап (мәсәлән, уғыззарзыкына) языуына карағанда, урындағы халык ара ында ислам динен таратыуза хәрби аспект та күззән ыскындырылмаған. Гәрәп илселеген сәйәхәт буйынса көслө гәскәри төркөм озатып барыуы ла, моғайын, ошо хакта өйләй.

Илселек сәркәтибе Фазлан улы Әхмәт языуынса, гәрәптәр, аклык йөзөнән, башкорттарға айырыуса игтибар иткән. Сөнки уларзы “кеше үлтәреүгә әүәҫ”, “төркизәрзәң иң усалы”, “аяу белмәүсе башкисәр”¹ тип белгән.

Алғарак китеп, шуны әйтергә кәрәк: Багдад илселегенәң Болғарғаса барлык юлы, төрлө кәүемдәр, шул иҫәптән, башкорттар менән осрашыузары, нимә күрәүзәрә, нимә хакында әңгәмә короузары, уларзан тыуган тәҫсәраттар үз мәлендә миссия сәркәтибе Фазлан улы Әхмәт тарафынан ярай ы ук ентекле язып барылған. Ләкин был язмалар үз вакытында донъяға билдәле булмай қалған, онотолған. Тик ошо вакиғаларзан уң мең йыл сама ы үткәс кенә (күрәң, мөгжизәүи язмыш кушыуы арка ында), Фазлан

улы Әхмәт язмаларына, йырак Мешхед кала ында, большевиктар эзерлекләүенән касып эмиграцияга китеп барышлай, XX быуаттың мәш үр бер башкорто барып юлыга. уңырак бар донъяга билдәле буласак шәркиәтсе галим, башкорт милли хәрәкәте етәксе е, Ленин, Троцкий, Сталин кимләндә эш йөрөтөүсе сәйәсмән Зәки Вәлиди була был шәхес. уңырак Зәки Вәлиди был язмаларзы ентәкле комментарийзар менән угышка саклы ук немец телендә нәшер итә. Шунуың менән урта быуаттар шәрек тарихының, шул иҗәптән, башкорт рухи донъя ының да, быгаса караңгы пәрзә каплап торған өр-яңы сағыу биттәрен аса.

Әлбиттә, ислам тәғлимәте менән төрки дала ы, шул иҗәптән, башкорттар за, 921—922 йылдарзагы Гәрәп илселеге эшмәкәрлегенә тиклем дә осрашман түгел. Был хактагы мәғлүмәттәр Ибн-Фазландың үз язмаларында ла ибелеп ята. Унда, мәсәлән, башта ук Болгар батша ы Альмыштың Хәлифәткә хат язуюы, мәслимдәр әмире әл-Мөктәдирзән ислам динен, шәриғәт канундарын өйрәтерлек мөғәллим әм факи тар ебәрәүен, мәсет төзөтөп бирәүен үтенеп орауы бәйән ителә. Илселек Уғыззар илендә лә ислам эззәрен күрә, уларзың Йынал атлы башлыклары, мәсәлән, хатта мосолманлыкты кабул итеп тә маташкан. Тик ырыуазаштары уға: “ин мосолман булып китән, беззәң батша була алмай ың инде”, — тигәс кенә баш тартырға мәжбүр булған. Башкорттарга ла бөтөнләй ят түгел был осорза ислам тәғлимәте. Ибн-Фазлан язмаларында әйтелгәнсә, уларзың бере е, мосолманлыкты кабул иткәнә, хатта Багдадтан ук миссия составында килә.

Урал—Волга даирә е төркизәренә, шул иҗәптән башкорттарга ла, ислам тәғлимәтенә үтәп инеүенә, ә Болгар дәүләтенә милләди 922 йылда ук мосолманлыкты рәсми кабул итеүенә был халыктарзың VIII—IX быуаттарза ук ислами илдәр менән сауза ы, иктисади, мәзәни бәйләнештәре лә етди сәбәп. Башкорттар йәшәгән Уралдагы тимер, бакыр мәгдәнә, төрлө асылташтар Урта Азия, бигерәк тә Хәрәзм сәнәгәтендә, бизәнәү әйберзәре рәүешендә барса Шәрек илдәренә таралған. Гәрәп илселеге составында башта Урал менән Болгарза, унан Урал—Болгар әм Шәрек илдәре ара ында тимер мәгдәнә сауза ы ойшоштороп ебәргән, хатта Багдад арайы ышанысына ла ингән Төрк Тәкин тигән шәхес тә бар. Багдадтан килгән Хәлифәт илселеген төрки дала ына үткәртмәскә тырышкан Хәрәзм хакимы Мөхәммәт ибн-Ирак кылыктарын да, могайын, тик ошоноң менән генә аңлатып булалыр. Хәрәзмша , әлбиттә, был илдәргә, уларзың мәгдән сыганактарына Багдадтың туранан-тура хакимлыгынан, үззәренәң йөгөнтә о кәмеүенән куржкан.

Шулай за был осорза болгарзарзан башка бүтән төркизәр, шул иҗәптән башкорттар за, мосолманлык таратыуысы гәрәптәргә әллә ни каршы сыкмалар за, тормош рәүеше буларак, исламды кабул итеүзән алыс торалар; дини йолалары, гөрөф-гәзәттәре, йәшәйеш канундары күсмә тормош, дала шарттарына якынырак булған Тәңреләренә тоғро кала бирәләр.

Башкорттарзың исламды кабул итеүзәре бик озайлы, бер нисә быуат дауамында бара, тип уйларга кәрәк. Был процесс, бер яктан, уларзың ултырак тормошка күсә барыулары, гөрөф-гәзәт, йола, көнкүреш шарттарының ислам канундарына башлыса тап килеүзәре менән бәйлә бул а, икенсенән, тирә-як халык әм илдәрзәң тамам мосолманлаша барыуы ла эзез калмагандыр. Башкорттар, билдәле булыуынса, байтак вакыт Алтын Урза, Нугай, Себер, Казан дәүләттәре уратма ында әм составында көн итә, улар менән бер мөхиттә, бер идеология тәҗсирендә йәшәй. Әлбиттә, башкорттарзың исламга ауышыуларының сәбәптәре быллар гына ла түгелдер. Кай-

былыр мэлдә мосолман диненең, урындагы мәжүси диндәр менән сағыштырғанда, күпкә кешелеклерәк булыуы ла хәл иткес роль уйнағандыр, бәлки. Сөнки мосолман дине, билдәле булыуынса, гәриштәргә, мохтаждарга, ауырыу-сирлеләргә, сибек-көс өззәргә бик мәрхәмәтле булырга, хәйер-сазака менән дә ярзам итергә куша. Ә исламга тиклемге диндәрзә, мәсәлән, зороастризмда (был диндә башкорттар за булған, тигән фараз бар) — бының кире е. Авесталагы ыу әм уңыш ила иә е Ардви Сура, мәсәлән, былай ти: “Не должен возлиянья совершить мне (т.е. от которых богиня не принимает ни молитв, ни жертв) ни увечный, ни побитый, ни хворый и больной; А также прокаженный, чья выброшена плоть!” “Не прикоснись и к тем жертвам, которые приносят глухие и слепые, калеки и глупцы...” “Припадошные — все, кто отмечен знаком заметным слабоумия. Пусть жертв мне не приносят ни тот, кто горб имеет иль спереди, иль сзади, ни карлик без зубов”.

Заратуштра Пәйгәмбәр тәғлимәте, билдәле булыуынса, кот оскос рәхимез, күпләп кеше корбандары килтерәүзе талап иткән Молох тигән уғыш Рабба ына каршы көрәштә тыуған. Ләкин, күрә ең, көслә шәхес идеалын күтәрмәк булып, үзе дә көс өззәргә карата гәзел езлектән котола алмаған.

Тикшеренеүселәр Башкортстанда ислам диненең ныгыныуын бигерәк тә 1313—1342 йылдарза Алтын Урзала хакимлик иткән Үзбәк хан осоро менән бәйләй. Улар фекеренсә, нәк ошо йылдарза ислам башкорттар өсөн дә үз диндәрәнә, йәшәү рәүешенә әүерелә. Быны, мәсәлән, Башкортстандың уңырак үз ирке менән Урыс дәүләтенә кушылыуының (1557 й.) төп шарттарының бере е итеп, дин тотоу иреклеген, гөрөф-гәзәт, ислам байрамдарының .б. тейелмәслек булыу талабы куйылыуы ла дәлилләй. уңынан да башкорттар Рәсәйең көсләп христианлаштырыу сәйәсәтенә (каршы сыккандарзы тереләй утта яндырыу орактары булыуға карамастан) физекәр каршы тора, ә 1755—1756 йылдар башкорт хәрәкәтенә төп идеологы Батырша атлы мулла Ғабдулла Ғәлиев сәйәси талаптарының үзәгенә ислам идеяларын ала, үзенең халыкка өндәмәләрендә хатта үз аллы мосолман дәүләтен төзөү мәсәлә ен дә куя². Мосолманлык Батыршанан уң булған күп аңлы башкорт хәрәкәтәре, шул исәптән уларзың Кара акал, Кинйә, Салауат кеүек лидерзары идеология ының да состав өлөшөн тәшкил иткән.

Был аңлашыла ла. Сөнки исламдагы ымак йыйнак әм кәтги бер Раббылылык концепция ы иң тәүзә төрлө балбалдарга табынып, мәжүсилектә көн иткән тырым-тырагай ырыу-кәбиләләрзе бер халыкка берләштерәүзе, бер Алла ы байрагы астына йыйыуза тиндәш ез корал ролен үтәгән. Бынан тыш, билдәле булыуынса, ислам, Гәрәп ярымутрауында тарала башлау менән үк, мәрифәткә нык игтибар итә. Мөхәмәт пәйгәмбәр дәүерендә, мәсәлән, уғыштарза әсир төшкән бәгзе берәу үн кешене гәрәпсә язгыу-ызгыуға өйрәтә кала, ул әсирлектән азат ителгән, коллоктан коткарылып, иреккә ебәрелгән.

Исламды кабул иткәндән уң башкорттар ара ында ла мосолман мәрифәте йылдам үсеш ала, гәрәп графика ы нигезендә язма мәзәният киң тарала. Екатерина II указы менән Өфөлә башында мөфтөй торған Ырымбур Мосолман Дини йыйылышы ойошторола (1788), был ислам хәлен етди үзгәртә әм мосолман руханизарының ерлеген ярай ы ук ныгыта. 1897 йылгы халык исәбен алыу мәғлүмәтәре буйынса, Өфө губерна ында 1098982 (бер миллион тук ан иғез мең тугыз йөз ик ән ике) мосолман (ир әм катын-кыз) була, улар губерна халкының 50,03% тәшкил итә. 19-сы быгу-

аттың 1-се ярты ында Ырымбур губерна ының 12 өйәзәндә 1258 агас әм таш мәсет булған. С.Г.Рыбаковтың билдәләп китеүенә, башкорт биләмәләрендә йөрөгәндә уға мәсет ез бер башкорт ауылы ла осрамаған...”³ (Башкортостан. Кыскаса әнциклопедия. 1997. 306-307-се биттәр).

XX быуат башындагы башкорт хәрәкәте лә, Рәсәй империя ы биләмәләрендә купкан Октябрь инкилабы зилзәлә ендәге дөйөм большевистик идеологиянан айырмалы рәүештә, үзенең милли үзенсәлеге әм ислами рухы менән айырылып тора. 1917 йылдың 8 декабрәндә Ырымбурза “Барлык башкорттарзың ойоштороу кортолтайы”н асып, уның лидеры Зәки Вәлиди: “Динебез – ислам, милләтебез – төрки, шуға әшебеззе лә изге Көрәндән башлайык”, – ти әм был бурысты аткарыуы Ырымбур имамына тапшыра. Ә уңынан, королтай делегаттарының бер тауыштан Башкорт автономия ын иглан итеүзәренән сик ез тулкынланып: “Бөгөн мин гәжәп тойго кисерәм, – ти. – Гүйә, бер ягымдан Мөхәммәт пәйгәмбәр, ә икенсе ягымдан Сыңғыз рухы етәкләй”. Был фекерен ул башка осрактарза ла: “Без большевик та, меньшевик та түгел, без – башкорт”, – тип нығытып куя булып. Әммә совет осоронда “дин – халык өсөн ағыу, опиум” девизы астында башка диндәр ымак, ислам тәғлимәте лә репрессив сараларға юлыға, әзәрлекләнә, мәсеттәр кыйратыла, руханизарзың да күбее юк ителә. Әммә халыкта исламлылык рухы үнмәй, инанған идеяларға хыянат ителмәй. XX быуат азагында дингә каршы рәсми идеологияның юкка сығыуы менән үк, әйтеп кителгәнә, Башкортостанда дини йолаларзың дәррәү тергезеләүе, мәзрәселәр асылыуы, мәсеттәр төзөләүе, “Көрән”дең башкорт телендә донъя күрәүе, хажға барыусыларзың аны арта, составы йәшәрә барыуы, руханизар статусы нығыныуы, ис шикез, ошо хакта өйләй.

Барса был вакигалар – башкорттарзың исламлашыу этаптары, үз заманында ук халык ижадында, әзәбиәттә, шул иҫәптән нәфис әзәбиәттә лә сағыла килгән. Быны без “Алдар менән Зөрә” кеүек боронғорак эпик комарткыларза ла, “Куз-Күрпәс...” ымак уңырак осор әсәрзәрендә лә асык күрәбез. Урта быуаттарза Кол Гәлизең дәүер ызаттарын әсенә алған, сюжеты “Көрән” мотивтарына нигезләнгән “Йософ вә Зеләйхә” кисса ы кеүек әсәрзәр донъяға килә, XVIII–XIX йөзйыллыктарза “суфый шагирзәр” ләкәбен алған әзиптәр ижады – тарихи үсеш йә етенән үзе бер үзенсәлекле баскыс. Совет осоронда дингә, башлыса, кире караш йәшәне әм әзәбиәттә лә мулла, мәзин, башка руханизар образдары негатив-сатирик планда (мәсәлән, Булат Ишемғолдоң “Сабир мулланың Өфө муллаларына кәберзән язған хаты”) үрәтләнде. Ошо айқанлы тағы бер мәсьәлә.

Әлбиттә, башкорттар кабул иткән ислам гәрәптәрзә Алла ы исеме менән бәйлә тыуған дин канундарының барса нескәлектәрәнә тап килеп бөтмәскә лә мөмкин. Быны беззәге “Алла ы” менән бер рәттән хәзерге көнгәсә кәзимге “Тәңре”, “Хозай” атамаларының аклана киләүе лә дәлилләп тора, шикелле. Был тәбиғи, милләт рухы халыктарзың йәшәу урыны, шарттары, тарихи үзенсәлектәре менән дә бәйлә. Шуға ла исламға мөнәсәбәтле башка күренештәрзә лә, мәсәлән, VIII–IX быуаттарза Гәрәп ярымутрауында әм Иранда яралған суфыйсылык хәрәкәте менән XVIII–XIX быуат башкорт ерлегендә тыуған суфыйсылык (рухиәттә әм шигриәттә) ара ында, өйрәнелгәнә, тигезлек билдә е куйып булмауын аңларға тейешбез. Шуның менән бергә, уңғы вақыттағы “Башкортостанда исламдың суфыйсылык йүнәләше өстөнлөк алған” тигән кайы бер фараздар менән дә килешеп булмай. Тикшеренәүселәр суфыйсылыктың өс баскысын билдәләй: ас-

кетизм, мистицизм эм пантеизм. Быларзың тәүге икәү е әр диндә лә, шул иҗәптән исламда ла бар. Ә бына өсөнсә философик төшөнсә – пантеизм бик тә үзенсәлекле, ул рухи эм материал донъяның бер бөтөнлөгөн генә таный, йән менән тәндең, материя менән рухтың, Раббы (югары көс) менән тәбиғәттең бер-бере енән айырым йәшәй алыу мөмкинлеген инкар итә. Әм, ошоға ярашлы, фундаменталь ислам менән каршылыкка инә. Йәғни суфыйсылык тәғлимәте (пантеизм) буйынса, ила илык, ила и көс, Раббы кай-залыр тәбиғәттән ситтә, күктә түгел, ә материал донъяның, хатта кешенәң үзәндә.

Әгәр әзәм бала ы суфыйсылык юлында әзмә-әзлекле, үз-үзен камиллаштырыу буйынса ныкыш эшләә, суфыйсылыктың барса бәсқыстарын уңышлы үтә, айырым шәхес тә ила и хәкикәт, ила илык кимәленә күтәрелә, Раббы менән туранан-тура өйләшә, аралаша ала, тип раслай был тәғлимәт. Унсури, Фаррухи, Руми, Ғүмәр Хайәм кеүек Шәректәң бөйөк шагирзари суфыйсылыктың бындай мөмкинлектәрен йәмгиәттең социаль нигеззәрен тәнкитләүзә лә файзаланған. Ошонан күренеп тора: Башкортостанда әүәл дә, бөгөн дә, ис шик ез, исламдың бындай төрә түгел, ә Алла ыны кәзимгесә таныған, исламдың канундарына, “Көрбән”дең төп нигеззәренә таянған тәғлимәт кенә йәшәй килә. Шуға ла төрлә тарафтағы, төрлә халыктарзә барлыкка килгән суфыйсылык ымак окшаш күренештәрзе тикшергәндә милли тарих, осор, географик урын, йәшәү рәүештәре, гөрөф-ғәзәт .б. тыузырган үзенсәлектәрзе сағыуырак барларға йәки кайы бер тышкы билдәләрзе генә дөйөмләштерергә тырышыу ис тә дини тәғлимәттең төп канундарын, нигез таштарын каплап китергә йә юкка сыгарырга тейеш түгел. Кызғаныска каршы, был процесс – башкорттарзың исламлашыу бәсқыстары, халыктың рухи эм рухани үсеш асылы буларак, ислам тәғлимәтенәң тәҗсире, милли менталитетты тыузырыузағы үз өлөшә фәндә, шул иҗәптән әзәбиәт гилемәндә лә, әйтеп үтелгәнсә, әлегә ныклап өйрәнәлмәгән өлкә. Проблеманы әр яклап, социаль-тарихи, әхлаки, рухи үсеш этаптары менән бәйлә фәнни нигеззә тикшерәү, ис шик ез, халыктың бай рухи мирасын тергезергә, уның ыңғай эм проблемалы яктарын объектив ба аларға, рухиәттең, милли мәзәниәттең бөгөнгә кимәлен әм алдағы үсеш йүнәлештәрен билдәләргә, йәш быуынды быуаттарзың бөйөк тәҗрибә ендә тәрбиәләргә ярзам ғына итәсәк.

ӘЗӘБИӘТ:

1. А.П.Ковалевский. Книга Ахмеда ибн-Фадлана о его путешествии на Волгу в 921–922 г.г. Статьи, переводы и комментарии. Харьков, 1956. с.130.
2. Радик Вахитов. Шежере Салавата. Уфа, “Китан”, 2008. с.32.
3. Башкортостан. Кыскаса энциклопедия. Өфө, “Башкорт энциклопедия ы” дәүләт гилми нәширәте.—1997. 306-307-се биттәр.

УТЛЫ ШАҒИР

*Боз өстөндә янып аккан ут мин,
Бәрелә- уғыла ике ярыма.
Сайпылдырып сап-сал тулқындарзы,
Диңгезгә, тип китеп барыла...*

Р.Түләк.

Рәйес Түләк... Ул искә төшкән айын, мин, гүйә, ажғырып аккан даръя ярынан боззарзы күзәтәм. Улар ара ында эреләре лә, вақтары ла, бер-бере енә атланып алғандары ла, сүп-сар йөкмәгәндәре лә бар. Ләкин бөтә игтибарзы боз өстөндә дөрлөп янған усақ тарта. Белеп торам: ут көсәйгән айын, боз кесерәйә, ут – боззо, боз утты йота бара, йота бара...

Башкортостан Республика ының Шәйехзада Бабич исемендәге дәүләт йәштәр премия ы лауреаты, талантлы шағир Рәйес Түләк кысқа ғүмерендә ут менән йәшәне. Берсә қапыл ғына дөрлөп китте, берсә үрелде, ләкин алабарманлык кылып, кешеләрзәң ебәк күнелен ялкыны менән өтмәне, “өшөгәндәр”гә йылы ы йәл түгел ине. Ут тигәндә, шағирзың шигырзарын күз уңында тотам. Ялкынлы әсәрзәр яззы Рәйес Түләк. Үзе лә тотоп карарға өлгөрмәгән, шағир вафат булғас донъя күргән “Мең дә икенсе кис...” китабын кат-кат укып сығам да йөрөгемде өткән утлы шигырзарына хайран калам. Языусылар союзы идара ында Рәйес Түләктең кыркына арнап үткәрәлгән хәтер кисә ендә Башкортостандың халык шағиры Рауил Бикбаев былай тигәйне: “Мең дә икенсе кис...” кеүек китаптар ирәк сыға”. Халык шағиры юкка ғына шулай юғары ба аламағандыр китапты – быны ында тамсы ла шигем юк. Китапка тупланған бер генә шигыр за еңел-елпе, исем өсөн генә язылмаған, әр бер е йөрәккә бәрә, күңелде тетрәтә. Хәйер, Рәйес Түләк ижадта талапсан булды. Хатта гәзит-журналдарға мәкәлә яз а ла, уның кәләме фәлсәфәүи, тәрән фекерзәре менән айырылып торор ине.

Үкенескә каршы, шағир исән сакта уның шигриәте хакында, Башкортостандың халык шағиры Рауил Бикбаев менән педагогия фәндәре докторы Рафаэль Азнағоловтан башка, языусы булманы. Бер-беребеззәң ижадына битарафлык касафатылыр был. Рауил Бикбаев Рәйес Түләк менән Әхмәр Үтәбайзың “Буранбайзың язған хатын укып...” китабына баш үз язып, Рафаэль Азнағолов шағирзың “Яныу” поэма ына ентекле байкау я ап кыуандырзы.

Рәйес Түләк... Бына әле уның “Мең дә икенсе кис...” китабын инде нисәнсе тапкыр окланып укып ултырам. Бер шағирә: “Рәйестең ошо китабын өсөнсө тән косаклап йоклайым”, – тигәйне. Шигем юк. “Мең дә икенсе кис...”те мең дә икенсе кис косаклап йокла аң да, тан ык канырлык түгел шул! Китаптағы образдар, фәлсәфәүи фекерзәр за ене теуәл булған кемде генә әсир итмәс ине икән?! әр бер шигыр шағирзың йөрөгәндә бөрөләнәп, ақылында тамыр ебәрәп, донъяға бәрәп сыгккан. Әсәр шулай булғанда ғына замандың ел-дауылдарына бирешмәй, мәғрур имән шикелле киң коласын кирәп йәшәй бирә.

Рәйес Түләктең шигри ма ирлығы – күзәтүсәнлектәлер, тим. Юк, юк, маңлай күзе бында – ботак тишеге. Уның күнел күзенәң үткерлеге хакында үз йөрөтәм. Беззе уратып алған әр нәмәгә: тәбигәткә, кешеләргә, күккә, йондозарға... фәкәт

күнел күзе менән карап күнеккән шағир ул. Ябай ғына бер миҫал: сәй өҫтәле артында ултырабыз. Шағир каса ына шәкәр алып болғаны ла әйтеп куйзы: “Ә ныклабырақ кара аң, ошо сәйле касала ла оло мөгәнә бар”. Ябай қарашқа каса – каса, сәй сәй инде. Ләкин, вақыт үтеу менән, уның “Каса” исемле шиғыры кулыма килеп эләкте.

*Кара аң сит үлсәм менән
Ошо касаға, ынап:
Әзме язмыш, әзме әүмер,
Сәйзәге шәкәр ымақ,
Иреп юғала тормошта,
Күпме тырыш-тырышма...
...Бәлки, шулай тәмләнәлер,
Татланалыр тормош та.*

Ысынлап та, ер йөзөндәге әр бер кешенәң тәғәйенләнеше ис тө юкка түгел. Изгеләрзән – үрнәк, яуыздарзән гибрәт алып йәшәй кешелек, фекер тәйнәй, ығымта я ай. Ләкин канун аяу ыз: тегеләре лә, былары ла “сәйзәге шәкәр ымақ” иреп юғала тормошта. Уларзың юғалыуы ла эз ез үтмәй: тормош тәмләнә. Ә яуыздарзы қайза итә ең? Уларзы ла шәкәр менән бергә бутай ыңмы ни, тиер берәү? Әйе, тормош бар кешелекте бергә бутай. Ләкин яуыз, йәғни “шәкәр ез” тигәндәр беззән дөйөм “касабыз”зың тәмен юғалта алмай бит әле. Тимәк, изге күнелләләр, мәрхәмәтле йәндәр күп арабызза. Ана шуларзың тәме, шуларзың йәме менән йәшәйбез бөгән. Үзәндән ниндәй тәм қалыр? Бына ошо турала күберәк уйла ын ине Әзәм бала ы!

Рәйестең күзәтеүсән үткер күнел күзе хақында әйткәндә, үзебез күреп йөрөгән ябай ғына күренеште лә телгә алғы килә:

*имер ен тип, қоштоң аяқтарын,
Канаттарын қырқып алалар.
Матур бул ын тиен, ағастарзы
Тунап бөтөрәләр қалала...*

Был күренештәр беребезгә лә ят түгел. Манлай күзе менән барыбыз за күреп, гәзәтләнеп бөткәнбез. Тик шағир икенсерәк күрә башлай:

*Мин дә қырктым хыялым канаттарын,
Күпме хистәремде тунаным –
ыйып йәшәйем, тип, талабына,
Қалыбына ошо донъяның.*

Шиғырзың тәүге строфа ы ябай күренеште хәбәр итеу бул а, икенсе строфа ошо күренеш аша кешенәң эске донъя ына баға. Ошо донъяның қалыбына ыйып йәшәр өсән әз кешенәң хыял канаттары қыркылдымы ни?! Әз қыркыламы?!

Өсөнсө строфала и ә шағир канаттары қыркылған, хистәре йолққоланған бер меқкен киәфәтендә түгел, рухы ташып, қаны қайнап торған көрәшсе сифатында язмышқа оран ташлай:

*Ишетә еңме, язмыш! Миндә әле
Қалыптарзы онтар айбарлық.
Қош ит әң ит имәндәрзә саңқыр,
Ағас ит әң – бөркәт айларлық.*

Күнел күзенәң күреу кеуә е тура ында тағы ла бер шиғырға тукталып үтке килә. “Тулқын йышлығы” тип атала ул.

*Кәберлектәр, антенналар кеуек,
Күккә оноп айын, тәре ен,
Зарын өйләй ошо донъялықта
Кисергәне-күргәндәренәң.
Тырышалар, ахыры, тултырырға
Кешеләрзәң күңел бушлығын.
Кеше күзе, кеше қолағы тик
Тота алмай тулқын йышлығын.*

Донъя мәшәкәтенә сумып, кеүәтле моторзар үкереүенән тонған колактарыбызға, кемдәрзелер нимәләлер гәйепләп қатқан йөрәктәребезгә ул “йышлык” нисек ишетел ен инде! Бер килеп ул тулқын йышлыктарын шул ук антенналар астында үзебез зә ебәрәп маташырбыз. Ләкин ер йөзөндә йәшәгәндә үзебез үк бабаларыбыздың колактарын тондорғанбыз, радар кеүек изгер йөрәктәрен тутықтырғанбыз икән — нимәгә өмөтләнергә мөмкин?! Үкенескә қаршы, ул “радар” зар хәзер беззән төшөбөзгә лә инмәгән йышлыктарзы үзләштерә, әзәм башына ыймас “өн” дәр сығара. Заманса, йәнә е. Ә бит бер заманда ла изгелек, мәрхәмәт кеүек әхлаки нурзарзы бер ниндәй зә призмалар тарқата алмай. Ана шул нурзарзы иман итеп ақлайык.

Кәберлектәге “антенналар” зан ниндәй генә тулқындар ағылмайзыр: ықтау за, үткән газаплы тормош өсөн үкенәү зә, өгөт-нәсихәт ауаздары ла, бәхет өндәрә лә... Бына ин кәбер алдында. Унда инә бары үле тынлык қына таныш. Ләкин күнел күзәндә асыбырак, анау “антенналар” зың астында ятқан эйәләрен уйла ла уларзың был донъяла нисек гүмер иткәндәрән сак қына бул а ла күз алдындан үткәрәргә тырыш әле. Берәүзәрә кәлкә уятыр, берәүзәрә хәсрәткә алып, берәүзәрә ерәнәп бағыр ын, берәүзәрә рәхмәт укыр ын... Тукта! Әш бының менән генә бөтмәй әле. Хәзер инде үзәндә азмы-күпмә йәшәлгән тормошондо байқа. Анлашыламы? Тимәк, ин улар ебәргән йышлыктың семтемен генә бул а ла тоталдың. “Мин ерләнгәс, башкалар ни уйлар икән минән хакта?” тигән орауың да тыуып қуйғандыр бәлки. Тыу а, бик яқшы. Был әле инәң бәләкәй генә табышың. Ләкин бөтә оло табыштарзың нигезәндә кескәй генә орлок ятқанын онотмайык... Ситләштем. Фәләсәфәгә биреләп киттем, бугай. Хәйер, сәбәп миндә түгел, Рәйестәң ошо кескәй генә шиғыры этәрзе мине был уйзарға. Гөмүмән, Рәйес Түләктәң ниндәй генә шиғырын алма, уйланмау, окланмау, борсолмау мөмкин түгел. Уның әр бер шиғыры төрлө-төрлө хазина қатламдарынан тора. Ошо қатламдарға тәрәнәрәк төшкән айын, бере енән-бере е зиннәтләрәк хазиналарға юлыға ын. Гөмүмән, Рәйестәң искәндәрмәгән, табыш ыз шиғыры юк. Әйтәйек, тыуған яқты ағыныу кеүек темаға кемдәр генә шиғыр язмаған. Ул шиғырзарзың күптәрә ике тамсы ыу кеүек бер-бере енә окшаш, тапалған үзәрә теzmә енән гибәрәт. Ә бына Рәйестәң ул нисегерәк:

Халқым, тиеп йырзар яздым. Уның

Еталманым ис бер осона.

Еталманым остарына. Бына

(— Как “Возвращение блудного сына”).

Бөйөк Рембрандтың “Возвращение блудного сына” картина ын кем белмәй икән?! Картинала йыддар әм юлдар тузанында таушалған егет, тыуған йортна қайтып, ата ының алдында тубықланып тора. Рәйес Түләк “Қайтыу” шиғырының түгә строфа ында ук ошо күренеште искә төшөрәп, укыусы хистәрән әсәрзән ағышлы моң ағышына урып, улып ала. Ләкин ул тыуған яқка, картиналағы егет кеүек, мескән хәләндә қайтмай: “Арып түгел, ағынып қайтам еззән / Сабый сактан таныш устарзың, / Қараштарзың еззән, тауыштарзың / Йылы ына ыу ап, моңона.// Хәйер, лирик герой, язмыш еле қайза ташла а ла, тыуған еренән айырылмаған, гәзиз тәйәгенәң — Буранбайзың — әр бер нигез ташын, Ташкит менән Шөңгөр шишмәләренәң тулқындарын йөрәгендә йөрәткән:

Ышана ығызмы: бер илгәзәк,

Берсә үтә сая төс менән,

Беззәң Ташкит менән беззәң Шөңгөр

Ағып ята Изел өстөнән.

Шағир Изел өстөндә лә тыуған ауылы шишмәләренәң тулқындарын күрә, “сөнки — Урал езгә нигезләнгән, сөнки — Изел еззән башланған”.

Әйе, Рәйес Түләк тә Буранбай ауылынан киң дарьяға қушылып ағыр өсөн елкән киргән. Ләкин кешелек йәшәйешә диңгезәндәге “туғыз валлы” тулқындар хәтәрерәк шул. Был “диңгез” зә “қарап” тарзағыларға ғына хәүеф әллә ни янамай. “Қарап” қа ултырыр өсөн “капитан” йырын йырларға кәрәк. Ә Рәйестәң үз моңо, үз йыры бар. Шуғалыр за, бәлки, уның елкәнән тулқындар түнкәргәс тә беребез зә “қотқарыу түнәрәге” ташларға ашықманы. Күрмәмешкә алыштык. Таланттарзың кәзәрән бе-

лергә өйрәнербезме бер, юкмы!? Хатта талант үз көзәрен белмәгән осракта ла... сөнки талант — милләтте күтәреүсе канат ул!

Түләк шигриәте төрлө хазина қатламдарынан тора, тигәйнем. Фекерем тулырак бул ын өсөн, шағирзың “Языузар” циклынан бер нисә шигри юлын, хазина бөртөктөрөн килтереп китмәксемен: “Айғыр өсөн донъя ауырлығы /Ауызында ятқан ауызылығы.// Хисең шау сәскә бул а ла, тот бейектә./ Тәпәштәген хатта көзә ашап китә. // Йәшәй-йәшәй шуға инандым: / Күлөгә е юк тик йыландың. // Күк асылып, қояш көлөп тор а күктә, / Алтын кеүек базлап китә күлөгек тә”.

Ошо мәкәләне “Утлы шағир” тип атауым ис тә юкка түгел. Рәйес Түләк үзе лә байтак шиғырында ут образын файзаланды, хатта “Яныу” тигән гәжәп поэма ла яз-зы. Кай ы бер шиғырзарзан өзөктәр килтереп үтәйек:

*Янған ағас хатта ер астында
ис серемәй, тизәр.
Ил хәтерендә лә аман иштә
Янып ауған ирзәр.*

Шунан:

*Әүләй зә алкын ыуға ала,
Утка алып йәнә кыззыра.*

Тағы ла:

*Кышкы селләлә урманда тыузы ялкын:
— Ыстағафирулла! Донъя калай алкын!*

Артабан:

*Башкорт рухы үн ә,
өйәнтөстәй,
Янып үнеүе булып илебез.*

әм:

*Усак яна алкын кар өстөндә
әм усакка алкын кар яуа.*

Ә “Яныу” поэма ы үзе ни тора! Рәйес Түләк кысқа ғына гүмерендә ут менән йәшәне, халык язмышы өсөн борсолоп, ут йотоп йәшәне. “Пирамида”, “Бәхәс”, “Монар”, “Ете сат”, “Аркайым”, “Әсүзәк”, “Табын”, “Тел ез гимн”, “Дуслык монументы” әм башкалар кеүек тетрәткес шиғырзар юктан ғына тыумай.

Йәнде әсеткәне шул: фани донъяла шағир ыйыныр, үзен йылытыр мөйөш таба алманы. Ситлектәге кош шикелле, тегеләй уғылды, былай уғылды. уңғы вақытта “Башкортостан” гәзите редакция ында эшләп, иреkkә сыккан кош кеүек, ижад киллегенә талпынғайны. Ләкин... Рәйес Түләктең үз үззәре менән әйткәндә:

*Уфтанды ут: “Яңғызыма кыйын бында...”
Йәшәр өсөн әсә енең куйынында,
Ата ының куйынында йәшәр өсөн —
Күккә атылды ут, алып барлык көсөн...*

Шағир үзе лә шиғырзары кеүек булды: берсә уйсан, берсә яр ыу, берсә күнелсәк ине уның булмышы. Меҫкенләне белмәне. Кемгәлер баш әйеү, инәлеп-ялбарыу ят ине уның кылығына.

Күз алдымда тағы ла боззар ағыла... Ана, берәү енең өстөндә усак дәрләй. Ул ут-тың ниәте шулай нур бөркөп, диңгеззәргә барып етеү зә бит, ләкин алкын менән ялкындың килешеп йәшөгәне юк әле. Ут — боззо, боз утты ашай...

Салауат ӘБҮЗӘР.

**Зиннәт
ҒӘЛИМОВ****КЫСҚА ХИКӘЙӘЛӘР****БОЛОТТАР АРА ЫНДА УҒЫШ**

Бөйөк Ватан уғышының тәүге йылдарында фажиғәле әм кыуаныслы вакиғаларға осрарға тура килгеләне. уғыш менән тәүге осрашыуым миндә айырыуса көслә тәҫсир калдырған. Фронтка килеп, уғыш менән йөзгә-йөз осрашкансы, уны Граждандар уғышы тура ындағы китаптарзан укыған буйынса төсмөрләй инем. Әммә ысынында бары ы ла башкаса булды.

Йылы Украина көзө. 1941 йыл. Төш вакыты. Уңышы йыйып алынмаған басыуза окоптарза ултырабыз. Баш осонан болоттар йөзә. Шул болоттар ара ында — самолет моторзары геүләүе, ә кайзандыр ситтән артиллерия канонада ы ишетелә. Кинәт югарыла пулемет очереди яңгыраны, әм бер аззан төтәгән самолет күренде. Артынан озон төтөн юлын калдырып, ул кала ситендәге бойзай басыуы эргә енә килеп казалды ла шартланы.

— Беззең самолетты бәреп төшөрзөләр, — тип кысқырышты машинаның кызыл йондозон абайлап калған алдаттар.

Шул арала күктә парашютсы күренде. Рота командиры менән бер нисә алдат совет осоусы ы төшәсәк урынға йүгерзөләр.

Ә болоттар ара ында уғыш барзы. Пулемет тауышы йышайзы. Якында ғына пушка гөр өлдәне.

Шунда тағы бер янған самолет күренде. Быны ының инде койроғона кара свастика төшөрөлгән ине. Баш особозза парашютсы әленде. Беззең ососының аяғы еңелсә йәрәхәтләнгән ине, ә фашист иләк кеүек теткеләнгәйне.

Калкыулыкта беззең самолет яна, эргәлә генә, түбәндә, немец козғонон кара өрөм қаплап алған. алдаттар урта ында — беззең ососы.

Офокта ауыл яна. Артиллерия канонада ы көсәйгәндән-көсәйә бара. Был — уғыш йөзө. Был уғыштың үзе ине.

Зиннәт Ғәлимов (1922—1983) башкорт әзәбиәтенә ярай ы тос өлөш индергән фронтовик-язу-сыларзың бере е ине. уғыш инвалиды булыуға карамастан, Стәрлебаиш, Күмертау яктарында озак йылдар гәзит хәбәрсе е булып эшләне. Әзиттең архивында бығаса ташка басылмаған кульязмалары ла ятқан икән. Уларзы журналыбызға мәрхүм әзиттең тормош иптәше Анастасия ханым Тухта-рова тәждим иттә.

Акыл ыз сәпсек

Без йәшәгән йорттоң мөйөшөнә йылыткыс пар торба ының осо сыгып тора ине. Унан әр вакыт өскә ак быу ургыла, ә аска, нигез буйына сүрелдәп еп нескәлегендә генә булып кайнар ыу аға. Нисә карама, шунда күләүек йыйылған була.

Кыштың бик алкын бер көнө ине. Үтеп барышлай шундай хәлдә күреп, кызык ынып, туктап калдым. Йылы ыузан йыйылған, өстө быуланып торган күләүек янына бер сәпсек килеп төштө. ыузан килгән йылыны изеп, күрә ең, кыуанып-кыуанып сыркылдарга, икергеләргә тотондо был. Шул сак уның аяктары йылы ыуга тейзе, шикелле. Кошсогом озақ уйлап торманы, күләүектең урта ына ук икергеләп керзе лә, кескенә канаттарын кагып-кагып, ыу койона башланы. Кыуанып бөтә алмай инде был рәхәттән. Башын ыуга тыгып ала ла, шатланып, бер ызгырып куя, шунан уң тагыла канаттарын ыуга бәрә башлай. Бик ағынғандыр әсе көндәрзе, йәйге йылы ыузарзы.

Койоноп туйгас, томшого менән канат каурыйзарын тазарткас, бик күтәрәнке күнел менән икерә-икерә ыузан сыкты ла якындагы коймага барып кунды. Озақ та үтмәне, борсола башланы. Йөндәре тырпайып каткан башын борголай, алынып төшкән канаттарына томшогоң тейзерең ала.

— Туңып үлә бит был акыл ыз нәмә, — тип, кар ырынты ын йырып, уга табан атланым.

Минән куркып, сәпсек осоп китмәксе итте, ләкин койманан ыскыныуы булды, кар әсенә таш кеүек тәгәрәп барып та төштө.

Канаттары, койрого туңып каткан, бөтә тәне дер калтырай. Йылы бүлмәгә алып кереп, тәзрә төбөнә яткырзым үзен.

Март айының кояшлы көндәре еткәс кенә, мәхлүкте үз иркенә осороп ебәрзем.

— Бынан уң кышкы алкында ыу койонма, акыл ыз сәпсек! — тип өгөт-нәсихәт биреп озаттым үзен.

Кайындар ниңә илай?

Кышкы юл буйлап барганда күнелгә яман ыу тойго биреп тороусы тәбигәт күренеше асыла. Урманнар ситендәге кайындар тәбиги булмаган күренештә калган. Әйтер ең, улар кемдер алдында тезләнеп, ауырайган баштарын әйеп тора төслө. Якынырак барып баһ аң, ағастарзың ак кәүзә ең калын боз уратып алганын күрә ең. Көн урта ында кояш нурзары иреткәндә, кайындарзың күз йәштәре тама тиер ең.

Ак кайындар нимә уйлап илайзар икән?

Юк, улар тезләнеп баш әйергә өйрәнмәгән. Ауыр кайгы горур баштарын әм зифа буйзарын бөгөргә, әсе күз йәштәрен түгергә мәжбүр иткән. Ентекләп карагыз әле: кайын берсә үзенең хәсрәтле торошо менән сирле бала ы өстөнә әйелгән кеүек. Ә икенсе е — билдә ең алдат кәбере янында басып торган сал сәсле кайгылы әсәне хәтерләтә.

Ғүмер буйына кешеләр гүзәл йәшлек йылдарын — ак кайындың матурлығы әм зифалыгы менән, ә картлык йылдарын ел-дауылда йәшен уккан кәкре ағас менән сагыштыралар. Ак кайында нисектер ауыр минуттарза калган кешенең образы тасуирлана кеүек. Карагызсы: улар тәбигәттең аяу-

бүз көстәре өжүмен кисерә-кисерә, күз йәштәрен түгеп илай төслө.

Йылы яз килер. Карзар әм боззар иреп бөтөр. Меҗкен кайындар үззәренең әйелгән баштарын калкытып, аркаларын төзәйтергә тырышыр. Әммә нисек кенә тырышалар за, үззәренең элекке мө абәт хәлдәренә, гүзәллектәренә кайта алмастар, гүмерлектә гәрип булып калырзар.

Замана балалары

Уларзың ошо калаға күсеп килгән генә йылдары ине әле. Бер көндө Өфөнән университеттың икенсе курсында укыған кызлары Сәлимәнән бик гәжәп хат килеп төштө: “Атай, әсәй! Мин кейәүгә сыгам! Ризалык бирегез”. Ризалык, риза ызлык аңлаткан хат-хәбәр язып маташманылар, әл-биттә, асыуынан күтәрелеп бәрелгән Сәлимийән шул көндө үк киске поезга ултырып, үзе Өфөгә сыгып китте.

Юл озон ине. Поезд төнө буйы барзы. Сәлимийән ултырып та, ятып та сызай алманы. Бөтә юл буйы йөрөп сыкты. Ләкин уның ярыган күңеле Өфө якынлашкан айын басылгандан-басыла төшкән кеүек булды. “Кызга хәзер 19 йәш. Сабый түгел инде. Үзенә тиң кеше осраған икән... Тик бына башта укыуын тамамла ын ине. Миннең барыузан гына ниндәй файза сыгыр икән уң? Сәлимә бәләкәйзән үк яман үз үзле, ис тә баш бирмәй торган кызыккай булып үсте, бик иркәләнек тә шикелле үзен. Башына килгән уйынан ис тә кире кайта торгандарзан түгел шул. — Шунан уң тагы асыуы кабарып китте. — Юк, был юлы мин үземдең атай кеше икәнәмдә күрәтмәй калмам. Арт абағын укытайым әле! Университет студентка ы тип тормам бына! Диплом алмайынса бер кайза ла бармай ың и бөттө-китте!” — тип үр әләнде ул.

Дөйөм торлак вестибулендә ултырган ата ын күргәс, Сәлимә өскө каттан төшөүсә озон баскысты бер генә атланы, шикелле: оsonoп килеп Сәлимийәннен муйынына асылынды, әле генә йоконан торган бөтә кайнар тәне менән ыйынды.

“Бына хәзер арт абағын укытып кара инде уның”, — тип уйлап алды күңеле тулып, күззәренә йәш килгән Сәлимийән.

Тынысландылар, күззәрен өрттөләр.

Сәлимийән кызының нескә кәүзә энә, йоко алыулыгы китеп өлгөрмәгән куңырт йөзөнә күз төшөрөп алды ла:

— Ябыккан ың, — тине.

— Укыу ауыр бит, атай. Бик күп укырға тура килә...

— Шулай булғас? — тип бүлдерзе уны ата ы.

— Нимә “шулай булғас”, атай?

— Хатыңда нимә язганыңды оноттоң дамы әллә? Бәлки, беззе шаяртмаксы гына булган ыңдыр?

Сәлимәннен бит алмалары ныгырак алыулана төштө. Оялып, тулышып торган ирендәре менән генә йылмайзы. Әсә енекенә окшаған зәңгәр күззәрен ситкә йәшерергә тырышты.

— Юк, атай, шаяртманым, — тине ул әкрән генә, унан уң, малайзарзыкына окшатып, кыска калдырып киҗкән, бакыр төсөнә буюткан сәстәрен елләтеп, башын капыл гына күтәрзе лә Сәлимийәннә тура карап, кыуанып: — Ярай килгән ең әле, атай! Бигерәк йәтеш тура килде! Без бөгөн Гәлим менән ЗАГС-ка барабыз! Шампанский табуу бурысы инә тапшырыла бы-

лай булгас.

— инең акылың бармы, юкмы, кызыккай? — тип әйтеүзән башка Сәлимйән үз зә тапманы.

— Бар, атай, — тип яуапланы Сәлимә, күз зә йоммайынса. — ин үзен бит йыш кына “акыллы ул минең кызым” тип мактай торғайның.

— Әйе, шул. Мактай инем шул... — тип мығырзанды Сәлимйән.

Ул арала кейәү була ы егет тә килеп етте. Такси яллаған. Машина тулы дустарын тейәгән. Алсак, бик яғымлы сырайлы егет икән. Сәлимәнән 4-5 йәшкә оло күренә. Бик йыуаштыр, шикелле. Оялып кына тора. Ауыл хужалығы институтының уңғы курсында агрономлыкка укый, ти. Хәйерле бул ын!

Кызы менән яйлап, якшылап өйләшергә форсат та теймәне Сәлимйәнгә. Йәштәрзә бөгөн уның кайғы ы юк ине. Кайнашып сыктылар. Кис, кайтып китергә йыйынып вокзалга төшкәс кенә, бер аз аулак булып калды-калыуын, әммә хәзер ни, эш узғас, нимә тура ында ғына өйләшә ең инде!

— Шулай за, Сәлимәнең укып бөткәнән көтөргә кәрәк ине езгә, — тип кенә ул үзенең бөтөнләй үк кәнәгәт түгеллеген аңлатып маташты.

Кейәү менән кыз бер-бере енә карап йылмайыштылар ғына был үзгә.

Катыны уны бик борсолоп көтөп торған. Төнөн дә йокламаған, күрә ең, күз төптәре шешенгән, йөзөнә ары койолған.

— Йә, нисек? — тип борсолоп ораны ул, иренә ишек аскас та. — Яман да кызып киткәйнең... Бик каты бәрелмәнеңме балаға?

Сәлимйәндең кәйефе бик төшөнкө булмағанды күргәс, Бибинурзың есенә йылы инде.

— Йә, өйлә инде тизерәк, ниндәй хәбәр алып кайттың? — тип ашыктырзы ирен. — Ысынды язғанмы шул ташбаш кызыккай?

— Хәбәр шул: кызыңды кейәүгә биреп кайттым! Законлы рәүештә. Үәт! Урыстар уны “Законный брак” тизәр. Студенттар беззәң кыззы ла шул “брак” менән котлап, зур плакат язып әделәр. Кыска ы, кызың бракка сыкты ла куйзы.

Бибинур балауыз ығырға тотондо.

— Ә... кейәү бала тигәнәбез ниндәйерәк кеше уң? Күрзәңме үзен, исмаам? Үзебеззәң мосолманмы?

— Килә е ялга кайталар. Шунда үзәң күрер ең. Кейәү балаңды ыйларга әзерләнеп тор. Бына шул.

— Былай ни, әллә нисек бит әле, — тип зал урта ында аптырап бақып торзо Бибинур, кыуанырға ла, кайғырырға ла белмәйенсә. — Кешенекесә булманы, тип әйтмәксе инем. Үз белдеге менән... Капыл ғына... Ташбаш!

— Ни әшләй ең бит, карсык, — тине Сәлимйән, катынын йыуатмаксы, үзен-үзе акламаксы булыпмы. — Ни әйт әң дә, замана балалары.

А. ТУХТАРОВА әзерләне.

МИЛЛИ АЗАПТЫК – МӘҢҖЕЛЕК ХЫЯЛ

“– Әсәй, атайым кайтып килә! – тип язғы кояшка ирей башлаган бәләкәс кенә тәзрәнән тышка карап ултырган Сәмсекамал изәнгә икереп төштө. Шул арала иске кейез ярпылары менән ала-сула итеп көпләгән ишекте шағырлатып, Байдәүләт килеп инде. Ул башына мескен бүрек кейгән, кыптыр тунын йүкә бау менән быуган, күк ямаулы киндер тоғоноң ауызын кулына урап тоткан ине. Түрбаш якта йөрөгән Миңнекамал, кулын алама сепрәккә өртә- өртә, иренә каршы килде. Байдәүләт кулындағы тоғон катынына бирзе, туны менән бүркен сисеп, ағас сөйгә элде, көштәнән алып такыр башына такыя ын кейзе лә, ишек төбөндөгә бүкәнгә ултырып, каткан итеген сисә башланы. Миңнекамал токто тоткан көйө иренә карап бер аз торғас:

– ата алдыңмы?– тип өндөште.

– Дүртәү ен аттым да ул, берәү ен, ана, кире апкайттым, – тип Байдәүләт ишек ягына ымланы. – Ун казак он алдым.

– Ярай инде, – тине Миңнекамал. Ул түрбаш якка үтеп, ток ауызын систе, ток төбөндөгә ондо семтеп алып, бармак осо менән ыуғылап, ауызына алып сәйнәп караны ла:

– Әсе е юк, былай, – тине.

– Бул а ла нишәй ала ың...”

Телсе-ғалим Әкрәм Бейештең 2007 йыл азағында “Китап” нәшриәтендә сыккан “Ил азабы” исемле тарихи романы шулай башлана. Роман дүрт бүлектән тороп, тәүге е 1914 йылгы донъя уғышы, икенсе е 1917 йылгы ике инкилап, өсөнсө ө милли автономия иглан итеү, унғы ы Советтарзың башкорт крәстиәнән талау сәйәсәтенә каршы хәрәкәт менән бәйле вакиғаларга бағышланған. Китаптың исеменә есеме тап килеп, башкорт халкына төшкән михнәттәрзе үрәтлүгә карамастан, сюжет ебен туплаусы – ярлы Байдәүләт образы. “Байдәүләт ер ез ине, – ти автор. – Уның ата ы Дәүләтбай малы бөтөп, шыпа сара ыз калғас, ауыл еренән үз өлөшөн бүлеп алып, шуны алым түләп, тамак асрап торорлок кына хак өсөн йыл айын куртымға биреп йөшөгән. Бара-бара куртымсы урыс, әллә ниндәй кағыззар йүнәтеп, ул ерзе үзенеке итеп нығытып алған. Дәүләтбай күтәрелеп-бөрел ә лә, был ялғандың осона сыға алмаған, еренән колак какқан. Ауыл ерендә лә уның өлөшө калмаған”. Дәүләтбайзың әсе язмышында батша хакимиәтенен башкорт ерзәрен күпләп басып алыу сәйәсәте үткәрәүе арка ында фәкирлеккә төшкән тиствәләрсә мең милләттәшебеззен язмышы сағыла.

Дәүләтбай Карғалы руднигында эшләп, вак-төйәк башка кәсептәр менән гаилә ен туйзырырлык акса табырға ынтылып карай, әммә йәлсей алмай. Байдәүләткә унан иске өй зә шыйык талдан кош-корт оя ы үреп атыу кеүек өнәр генә тороп қала. Бәхетенә күрә, катынынан уна Байдәүләт, уның Миңнекамалы бик бөтмөр, донъя көтөр өсөн генә яратылған катын, иренә ышаныслы терәк икәнә күренә. Бик ауыр мәлдәрзә ғорур тәбиғәтле Байдәүләт, катынының

кәнәшен тотоп, ауылда бай иҫәпләнгән Йәнтүрәгә төрлө эштәрзә ярзамлашып, был йомарт, кешегә ярзамсыл, күңелен аңлай белгән байзан ризыкланырлык азык-түлек алып кайта.

Романдағы вакигалар Көнъяк Башкортостан ауылдарында, Ырымбурза .б. урындарза барып, ул 1914 йылдың иртә язынан башланып, 1922 йылдың язына тиклемгә осорзо үз эсенә ала. Беренсе герман уғышы, Февраль буржуаз әм Октябрь социалистик инкилаптары, башкорт милли автономия ы өсөн көрәш башкорт халкының тормош-кисерештәре аша бирелә.

Был миһнәт-азаптар башкортто борон-борондан ызалаған ер арка ында килеп сыға. Әүәле Йәйләү юлынан ошо Бай ары менән уның күрше ендәге Ян ары, Монаш ауылдары Серәкәйле, Камышлы йылгалары буйына йәйләүгә сыға торған булған, тип бәйән итә автор. Уларзың ере ақмар йылға ына етә язып ятқан. Иркән ерзәрәндә улар йәй көндәрәндә өйөр-өйөр мал көткән, кышкылыкка бесән сабып, йөзәрләгән кәбән койған. Әле санала шокорайып кына ултырып бесәнгә китеп барған Йәнтүрә байзың картата ы Янбай биш йөз баштан артык йылкы, утызлап ыйыр тотқан. Йәйләүгә сыққанда үзәнә өс-дүрт баш ыйыр калдырып, калғанын ул, көзәнә бер аз майын бирер егез тип, йәй буйы ауып эсергә кешеләргә таратыр булған. Был ауылдарзың ерен, бер яктан, урыс баярзаны талап, икенсе яктан, әллә кайзарзан килгән урыс ауылдары басып алып, бөтөнләй нақыска калдырган. Етмә ә, батша сығарған закон буйынса йән башына ун биш дисәтинәгә генә иҫәпләп, ауылдың ерен сик менән көртәләп куйғандар. Йәйләүгә сығыр, мал йөрөтәр ер калмаған.

– Беззәң иң ызланған урын – ер мәсьәлә е, – ти Бай арының укымышлы кешеләренәң бере е алдат Шәрәфетдин. – Талап-тартып алып бөткән башкорт ерзәрәң урыслар кире кайтарырга тейеш.

Төбәнә төшөп карағанда, гәзел яңғыраған ошо караш-фекер арка ында вакигалар хәтәр куйырып, милләт-ара ызғыш-уғыш әм бихисап корбандарға килтерә.

Ша исолтан мулла әйткән яңы урыс ауылы Аксалдың Әйек арьяғындағы иркән сабынлыкты биләп, таза төнгә сыққан сикан кәүек, матур тәбиғәт косағына килеп ултырғайны, тиелә роман персонаждарының бере е Хәбирзәң кисерештәре аша. Урыстар Кырсынлы урманынан теләгәнсә ағас кыркып, тулыр-тулмаҫ өс ай эсендә утыз-кырк өй ултыртып та куйған. Сизәм асып, игенен дә сәскәндәр. Бай урыс инде быллар. Шул хәтле эште башқарыр өсөн ни кәзәр ат көсә, кеше көсә көрәк. Ат, күрә ен, үззәрәндә етерлек. Кеше көсөн улар арзан ғына хакка яллап, тирә-яктағы башкорт ауылдарынан йыйған. Иң өсә е шул унын: аты-ние булмағанға үз эшен эшләй алмаған башкорттар бақкынсы урыстарға төпләнәп, нығынып ултырырга сара ыззан үззәрә ярзам итә, ә уларзың үз өйө, үз хужалығы барған айын нығырак кыйрай, нығырак бөлә.

Бай арыларзың иген сәсерлек ере бул а, Колдәүләт ауылыныкыларзың ундай за мөмкинлөгә юк. Йөз йыл элгәре ауылдың иң уңайлы ерзәрәңә әллә кайзан килгән татарзар басып инәп, Әберсен тигән ауыл алып ултырған. Губернаторға кабат-кабат язып та, судка биреп тә, Колдәүләт халкы ул татарзарзы үз еренән кыуа алмаған. Тәүзә килеп ултырған унлап өйзән үрсәп, Әберсен хәзәр зур ауылға әйләнгән. Ер ез башкорттарға тамак байына бул а ла башка кәсәп эзләргә тура килә. Фәкирлектән нисек тә арыныу өсөн Байдәүләт яз көнә Ағизел үренән ал ағызырға ялланған кыуғынсылар эшенә лә сығып карай, әммә мен азаптар күрәп, бозло ыу кисәп, ағас астында калыу куркынысында йөрөп алған ақса ы бер кат кейем, аз-маз ризык атып алырға ғына етә. Аптырағас, йәш ир ата ының ерен куртымға алып үзләштергән Фролга барып, уракка ялланырга мәжбүр була.

Егерме йылдар әлек киң сабата, бер кат киндер ыштан кейеп, арык атына

яшык мәрйә ен ултыртып килгән был ерән Фрол яман йылғырлығы, мутлығы арка ында йөз дисәтинәләп ергә хужа булып, эс үстәрәп, йылтыр итек кейеп алған, тип укыйбыз был урыс крәстиәне тура ында. Ул хәзер якшы ат егеп кенә йөрөй, Ырымбурга ғына түгел, Бызаулык, амар яктарына ла ылау кыуып, иген менән атыу итә.

Байдәүләт Герман уғышына киткәс, уның эш хакын юллап килгән ауылдашы Фрол хужалығында түбәндәгеләрзе күрә: келәт эсенә күз ташлап, Йәнтүрә бай шак қата: арғы осо ла күрәнмәгән келәттең уртанан ғына ара қалдырып, ике як-лап бураған бейек буралары түп-тулы иген.

Беренсе империалистик уғыш кырына Байдәүләт ауылдаштары Хәйретдин, Йәнтүрә байзың ике улы Йәнгилде әм Йәнгәле менән тәүгеләр рәтендә китә. Ярлы крәстиән миһнәттәре алдат күргән-күрәсәктәр алдында бер ни булмаған икән, ысын-ысындан нужа күреү, кәм енеү-кәм етелеү ауылдан киткәс башлана. Иҫерек урыстарзың ылау-ылау булып гармун ақыртып барыуы, офицерзарзың башкорт алдаттарын “алаяр”, “такыр баштар” тип мысқыллауы, ерле юк өсөн дә сикәләүе, арпа бутка ы, әсе қәбестә ыуы менән көнөнә бер-ике тукланыуы бер урыс кесе командирының Йәнгәленең арыу кейемдәрен алдырып алып, алмашка йыргык мәрйә кофта ы менән табан ыз ботинка биреүе тулыландыра. “Словесное занятие”ла алдаттарға батшаның, генералдарзың төрлө дәрәжә-исемдәрен ятларға кушып йөзәтәләр, белмәгәндәргә яза бирелә. Ахыр сиктә қай-зандыр килтерелгән мулла мосолман алдаттарын: “Олуғ Россия патшасының кәллә әмеренә буйсынып, тугры хезмәт итәргә ант итәм!” — тип Көрбән үптереп фронтка озата.

Поезда Байдәүләтте ауыр уйзар баҫа: ни әйт әң дә, ни уйла аң да, бер нәмә лә үзгәрәсәк тә, еңеләйсәк тә түгел. алдат юлдары уларзы алыс-алыстарға, билдә ез уғыш кырзарына алып китте. Кире қайтырға язғанмы-юкмы — уны ы ла қараңғы. Кеше үз ихтыярына ғына йәшәп, үзе теләгән юлдарзан ғына йөрөй алмай. Әллә ниндәй яман кәстәр юғарынан тороп, хужа булып, ябай кешене бер өргән тыны менән теләгән бер ергә сүп урынына осора. Фронтка барып етмәс элек үк йәш ир “данлы, еңелмәс урыс гәскәре” алдаттарының тыныс халықтан ашап-әсергә таптырып корал күтәрәуен күреп, хайран қала. Сусликов тигән бер алдат үззәре фатирға ингән өй хужа ын уғып йыға ла:

— Хәзер үк тап, атып үлтерәм! — тип қысқырғас, хужаның қатыны илай-илай сығып йүгерә әм бер қартты (моғайын, ата ылыр) әйәртеп қайта. Көмөшкә әм бер аз картуф алып килгән был оло кеше бик нык рәңйеп өйләнеп ултыра әм аз-актан: “Ниместән бигерәк еззән мосқалдәр яман”, — тип қуя.

уғыш... Янып қыйралған, кот оскос кисерештәргә дусар ителгән ауылдар. Туптар тауышы, бер туктау ыз ауаға немец сөйгән ракеталар, шрапнель ямғыры... Байдәүләткә бөтә донъя харап булған, юкка сыққан кеүек тойола.

Роман башында Байдәүләт сабыр холқло, эшсән, әммә гаилә ен дә тейешлө дәрәжәлә тәрбиә итә алмағанға әр сак қыйын ынған йәш ир булып күз алдына баҫа. Ул бер кем менән дә тауыш күтәрәп өйләшмәй, сығырынан сығып китмәй. Алдын-артын уйлап эш итә торған кеше. Әммә ул Герман уғышынан ике тапқыр лазаретта ятып, бихисап фибрәт күреп, оло тәжрибә туплап, донъяға қарашы үзгәрәп қайта. Тәүзә большевиктар фәлсәфә ен тыңлап, уларзың гәзел юлда булыуына ышана башла а ла, ауылға қайтқас, қызыл гвардиясыларзың кешене кейем-алымына тиклем талап, үлтереп йөрөгәндәрен күргәс, қарашы үзгәрә. “Большевик тигәндәре ошо икән: өйләгән үззәре — якшы, қылған эштәре — шакшы”, — тигән ығымта я ай.

Хәбир образы қаршылықлы. Ул ата ының берзән-бер әм күптән көткән бала ы

булганлыктан, интекмэй үсә. Герман уғышына алынгансы гармун уйнап, йәштәр ара ында күнел асып йөрөүзән башканы белмэй. Ләкин уғышта әм унан кайткас күргән-кисергәндәр егеттен холкон үзгәртә:

– Мин элекке Хәбир түгел хәзер, – тине ул. – Хезмәттә күп нәмә күрзәм. Төрлө кешеләр үзен ишеттем. Донъяны тотош үзгәртер кәрәк икәнән белдем.

Донъяны үзгәртеү Хәбиргә тәүзә большевиктар ягына баһсып, “байларзы бөтөрөү” кеүек анлашыла, алдат Шәрәфетдиндең байзарзы бөтөрөү безҙең башкорт йәмғиәтенә тап килмэй, сөнки безҙә урыстағы кеүек кан әскес байзар юк, безгә милли азатлыҡ кәрәк, тигән үззәренән, кызыл гвардиясыларзың ауылда кылған кан ызылктарынан уң кисәгә алдаттың карашы үзгәрә. Андреевка ауылы крәстиәндәренән бай арылар ерен өрөүенә үс итеп, ул урыс ауылына үрт ала. Икенсе юлы Хәбир башлыса урыстарзан торған кыргын отрядтарынын башкорт ауылдарын талауына үсе кайнап, үзе кеүек кызыу утызлап егет менән үс алырға китә әм осраған бер ирзе кылыстан үткәреп, талап алған азык-түлек әм башка мөлкәттә хужаларына кайтарып бирә. Бындай баш-баштаклыҡ өсөн отряд командиры Сәлтәшев уларзы кыуырға ит әлә, иптәштәре нык яклағас, батыр уғышсы булғандары өсөн генә сафта калдырыла.

Шәрәфетдин – ауылдын укымышлы әм хәлле кешеләренән бере е. Ул Урыс-япон уғышында булып, артабан да бер аз хезмәт итеп, донъя күрәп кайтқан. Байарыла Ырымбур татарзары нәшер иткән “Вақыт” гәзитен укып, бар донъя хәлдәрен белеп тороусы ла ул. Батша төшөрөлгәнән дә Шәрәфетдин беренсе булып ишетә әм, Вақытлы хөкүмәткә үз талаптарыбыззы еткерергә кәрәк, тигән тәкдим индерә. Асаба башкорттар менән урыстар ара ында килеп сытқан оло ызыгыштың сәбәптәре тура ында Шәрәфетдин былай ти:

– Башкорттон “ер хужа ы” тигән даны бар. Килмешәктәр ерзе алып алғанда ла, куртымға алғанда ла шул хужаға бара. Шуға уларзың арыузары кайнай.

Милли мөхтәриәт өсөн хәрәкәт башланғас, Шәрәфетдин уға кушылып китә әм, бер нисә тапкыр Ырымбурға барып кайтып, ауылдаштары ара ында зур аңлатыу әше алып бара. Әммә унын милли автономия яклы икәнлеген беләп калып, кызыл гвардиясылар атып үлтерә.

Бай ары ауылынын ғәзеллекте теше-тырнағы менән якларға әзер, кыйыу кешеләренән бере е – Сәлихйән. Ул бер сакта ла юғалып калмауы, тәүәккәллеге менән айырылып тора. Был ғорур, ғәзел ездекте бер кемгә лә ғәфү итмәгән ир уғыш вақытында әш хезмәтенә алынғас, ундағы кәм етелеүзәргә протест йөзәнән Мөхәмәтғәле тигән иптәше менән қасып китә. Ошоноң өсөн әштә калған иптәштәренән казак ясауылы тарафынан йырткыстарса язаға дусар ителеуән, ә ауылдашы Физетдиндең төрмәгә ябылыуын ишеткәс, Сәлихйән менән Мөхәмәтғәле йәшеренеп кенә Белоретка килә әм алдан қоролған план буйынса теге кан ыз ясауылды тотоп алып, урманға килтерә лә сыбырткы менән үлтергәнсе тукмай. Ауылда оло абруй менән қазанған Собханғол қартты ғәйеп-еҙгә атып киткән Андреевка кеше е Иванды ла Сәлихйән урманда аңдып тороп, хәнийәр менән үз хөкөмөн еткерә.

Кызылдарзың башкорт ярлыларына байзарға қаршы күтәрелергә өндәп язған қағызына яуапты авторзың Сәлихйән ауызынан әйттерәүе лә осрақлы түгелдер:

– Азатлыҡ бирә торған Совет власы мына ошо кызыллар, автономия иглан итеп, хөкүмәт айлаған өсөн безгә күсәк күтәрзе, ауыл халкын ата, талай башланы. Без башлап күсәк күтәргәнме ни? Собханғол ағайзы, башка кешеләрзе безҙең ауылда кем өйрәп сығарып атты, ни өсөн аттылар? Безҙең ауыл менән Бай арылағына ни хәтле кешең үлтерзе кызылларзың Совет власы?! Бер ғәйеп езән бит! Бер ғәйеп езән! Кем язған был ялғанды? Нисек оялмай язған?

Романда башкорт милли хәрәкәтенән иң аңлы әм иң әүзем қатнашыусылары-

ның бере е — Әхмәзулла мулланың Ырымбурзағы “Хөсәйениә” мәзрәсә ендә укып йөрөгән улы Әхмәтгәле. Йәш булуына карамастан, ул Байдәүләттең аклык отрядына кушылып, кораллы алыш вақытында үлеп кала. Ата ының, тупраклы мөхтәриәттең хикмәте нимәлә, тигән орауына биргән яуабында Әхмәтгәленең сәйәси мәсәләләрҙең айышын яҡшы белеүе күзәтелә.

— Ә хикмәте аның бик тәрәндә, атай. Татарзың бит үземдеке тип әйтерлек ере лә, иле лә юк. Алар боронго Алтын Урзанан бөтә ергә, Рәсәйҙең көнсығышынан көнбайышына тиклем таралған. Мына шул татарлар мосолман исеменән әр ергә татар мәзәниәтен, татар халкын алға сығарып, башка халықты, иң тәүлә, әлбиттә, башкортто йотоп бөтөрмәксе була. Башкортка килгәндә, безҙең борон-борондан йөшөгән, Алтын Урзаға хәтле күп быуатлар элек биләгән үз еребез, тыуған илебез бар. Безгә ошо илебезҙә, үз тупрағыбыҙға әз генә үзебезсә йөшөрлек ирек кәрәк. Аны бойомға ашырыу өсөн үз хөкүмәтебез, үз идарабыҙ булуы мотлак. Мына шул була инде тупраклы мөхтәриәт.

Әхмәтзәки Вәлидиҙең Каруан арайзағы башкорт королтайында үз алып:

— Әүәле тарихын укып кына башкорттоң ниндәй халык икәнән белә инем, хәҙер бер яғымда Мөхәммәт гәләй иссәләмдең күлөгә ен, икенсе яғымда Сыңғыз хандың күлөгә ен күргәндәй булып торам, — тигән үззәрәнә Хәбирҙең:

— Мин шунда бер нәмәне аңнамай қалдым. Нишәп Әхмәтзәки Вәлидов башкорттоң ниндәй халык икәнән бығаса белмәгән ымак итеп әйтте. Әллә ул башкорт түгелме? — тигән орауына Әхмәтгәле:

— ин дөрөс аңнамаған ың... Ул, башкорт халкының тамырын, сығышын белмәгәнәм, тигән мәғәнәлә әйтте бит. Хәҙер ул башкорттоң Мөхәммәт пәйғәмбәр белән Сыңғыз хандан тамыр алғанын күрә, — тип яуаплай.

— Барыбер аңнамайым, — тине Хәбир. — Сыңғыз ханға башкорттоң ни катнашы бар? Ярар, рухи тамыры Мөхәммәт гәләй иссәләмгә бәйле, тип әйтеп була. Ә Сыңғыз ханға ниндәй тамыры тоташқан?

— Белә еңме, әш нимәлә? Әхмәтзәки Вәлидов үзен, Сыңғыз хан нәселенән сығканым, тип иҫәпләй. Шуның өсөн ул, күрә ең, бөтә башкортто шулай икән тип уйлай. Был урында ул, әлбиттә, яңылыша, — тип яуаплай мәғзүм.

Башкорт хөкүмәтенән Хәрби шөгбә е рәйесе Ә. Вәлидов романда ике тапкырғына күренеп кала. Уның Ырымбурға башкорт гәскәре алдында сығыш я арга килеүен Ә. Бейеш түбәндәгесә үрәтләй:

“Ул тыштан алынған зур-зур дүрт кеҫәле гәскәри куртка, галифе салбар, хром итек кейгән, наған такқан, яурынына йөшел шинель алған ине... Вәлидов үзгәргән, хәрби кейем кейгәс олопатланып киткән. Ләкин барыбер Хәбир бәләкәй буйлы, күзлекле был кешене бер зә гәскәр башлығына окшатманы. Вәлидов өзәңгегә сәк ынтылып баһып, әргә енә килтергән атка икереп менде лә өйләй башланы...”

Икенсе тапкыр без Хәрби шөгбә рәйесен башкорт алдаттарының ақ казактар менән бергә казактар йөшөгән Актүбә яғында кызыл гвардиясыларға каршы уғышып йөрөгән сағында осратабыҙ. Автономия өсөн тип алданып, ят тарафтарҙа уғышырға мәжбүр ителгән алдаттарзың позиция тотоуҙан баш тартыуын көйләргә килгән Вәлидовты яр ыған алдаттар уратып ала.

— ин гәйепле! уғышмайбыҙ бында! Бөтөрөгөз Вәлидовты! — тип өрәнләп штыкка сәнсеп күтәрә яҙған ерзән Вәлидиҙе эргә ендәге ақсылары коткарып қалды, тиелә романда. Йөзө ап-ақ булған Вәлиди атын бороп, полктың штабы урынлашқан землянкаға инә лә полк командиры Сөләймән Ишмурзинға, полк бола сығарзы, башлап йөрөүселәрҙе атырға кәрәк, тигән әмер бир. Командир каршы төшөп кара а ла, хөкүмәт ағза ын ниәтенән дүндәрә алмай.

— Подпоручик Ишмурзин! — тип қиҫкен үз менән Вәлиди уны бүлде. — Мин —

хөкүмәт ағза ы, Хәрби шөгбә рәйесе. Хөкүмәт үз үзенән кайта торған бул а, хөкүмәт булмай, боламык була. Минен үземдән дә әйткән үземдән кайта торған гәзәтем юк. Йый полкты! – тип бойора.

Кистән ак астына алынған Дәүләтша менән Тан ыкбайзы Вәлидизең аксылары полк алдында атып йыға.

Башкорт хөкүмәте рәйесе Шәриф Манатовты укыусы үрзә телгә алынған королтайза ғына күрә. Делегаттарзы таратырға килгән Вақытлы хөкүмәт комиссары Архангельскийзы ул:

–Без үзебеззең илдә, үзебеззең Каруан арайза, үзебеззең королтайзы үткәрер өсөн кемдән рөхсәт алырға тейеш? Безгә Рәсәйзең бөгөнгө Үзәк хөкүмәте рөхсәт бирзе. Үзәк хөкүмәттең декларация ы нигезендә без Башкортостанды автономиялы ил тип иглан иттек. Хәзер автономиялы Башкортостан дәүләте корорға йыйылғанбыз. Шулай булғас, хөрмәтле Архангельский әфәнде, мынан сығыуығыззы орайбыз, – тигән тапкыр сәйәси яуабы менән комиссарзың ауызын ябып куя.

Тарихи шәхестәрзән романда Сәғит Мерәсов, Сөләймән Мырзабулатов, Хәжиәхмәт Унасовтар за бар. Башревком ағзаларының эш ташлап Башкортостандан сығып китеүенә карамастан, Мырзабулатов бер кайза ла кузғалмай, Урал арьяғындагы ауылда йшөгән бер фронтташ дусына барып йәшенә. Башкорттар кыргын, азык-түлек отрядтарына каршы көрөшкә кузғалғас, ул тырым-тырагай уғышыусы отрядтарзы туплап, кызыл башкорт гәскәре ойошторорға тотоноп китә. “Без Шәмиғоловтың (яңы Башревком рәйесе – М.Х.) канлы золомона, аның артындагы Мәскәү шовинисларына каршы бул ак та, Совет власына каршы булырға тейеш түгел, – ти Мырзабулатов. – Башкорт халкын әләкәттән қоткарыу өсөн безгә Мәскәү менән килешеүзән башка сара юк. Бының өсөн үзебез башлап әжүм итеүзе туктатырға кәрәк”. Мырзабулатов максатына ирешә, Мәскәү Башкортостанға өйләшеүзәр алып барыу өсөн Мостовенконы ебәрә, Шәмиғолов эшенән алына, башкорттарзы корал алырға өндәйзәр. Әммә корал алғанда яман ниәт менән отряд башлыктарынан ун ете кеше қулға алынып, йырткыстарса атып үлтерелә. Мырзабулатов, тырыш а ла, уларға бер нисек тә ярзам итә алмай.

Насретдин Сәлтәшев та Мырзабулатов кеүегерәк фекер йөрөтә. Кызыл отрядтарзың башкорт ауылдарын аяу ыз талауына, халкын йырткыстарса кырыуына каршы көрөшкә отряд туплап сыққан Сәлтәшев Башкортостан автономия ы өсөн гүмерен бирергә лә әзәр.

–Большевиклар ысын коммунист түгел, алар коммунист битлеге кейеп алған залим, шовинист, империалист, – ти ул. – Коммунизм идея ын большевиклар уйлап сығармаған. Ул бик боронго изге идея. Аның нигезендә “азатлык, тигезлек, туғанлык” шигары ята... Большевиклар Совет власын халықты быуыу, куркытыу, кырыу коралына әйләндерзе.

Совет етәкселәренә әр сак шикләнеп караған Хәжиәхмәт Унасов та Сөләймән Мырзабулатов кеүектәрзең бер қатлы сәйәсәтенә ышанып корал тапшырғас, үз башкорго тарафынан атып үлтерелә.

Романда Бай ары ауылының абруйлы кешеләренән Собханғол карт, Әхмәзулла мулла, Йәнтүрә бай, оло ихтирам менән телгә алынған Абдрахман мулла, Барлыбай, Қотләхмәт, Йәнтеуәл, Мырзагилде, Саяптан Мөхәмәтгәле, Байназар .б. образдар үзәрәнен әхлаки сафлығы, кешелеклелеге менән йылы тойғолар қалдыра. Қатын-қызарзан Миннеқамал, Сафура, Әскәпьямал әбей, Гөлийә ан, Кинийә олтан, Азнабикә әбей кеүек персонаждар аша башкорт тормошо тулырак сағылдырыла.

Башкорт автономия ын корорға ынтылыштың урыс әм татарзар ара ында оло риза ызлык, қаты каршылык тыузырасағын тәүзә күптәр иземләмәй. Автономия

корабыз за элекке ерзәрзе кире кайтарабыз, тип ябай ғына хыял йөрөтә улар. Башкорт автономия ыз гәмәлгә ашып, ер ез калыузан кото оскан урыс крәстиәндәре үз хакимлығын ныгытыу өсөн башкорт ерзәрен башып алырға тотона, тел менән бының закон бозоу икәнән аңлатырға тырышқан хужаларына каршы көс кулланыузан да баш тартмайзар. Уларзың тәүге корбаны — Зөлкәрнәй. Байдәүләт отрядында йөрөгән был егетте дүрт ыбайлы урыс:

— Автономия кәрәкме езгә! Бына езгә автономия! Ер кәрәкме езгә? Бына езгә ер! Мә инә автономия! — тип күсәк менән тукмап үлтерә.

Үсмер кызы кызыл баскынсылар тарафынан мәсхәрәләнгән Зәйнулланы волост ыдара ында, ерзе урыска биреп китәбезме ни, тип кысқырған өсөн башкисәр комиссар нагандан атып үлтерә. Аягындагы быйма ын бирергә теләмәгән өсөн Нурлыгаян картты халык алдында үлтереп китәләр. Физетдин картты, беззә андай ақса кайзан бул ын, тигән өсөн барлык ауыл халкы каршы ында атып йыгалар. Йәнтүрә бай, Озон Фәтхулла, Шәрәфетдин дә большевиктарзың кан ыз баш-баштаклығы корбанына әүерелә.

— Бөгән-иртәгә донъя революция ы башланырға тора, — тип сығыш я ай кеше үлтереүсе комиссар. — Бөтә ер йөзөнөн изелгән пролетариаты якты киләсәк өсөн коммунизм байрагы астында революцион маршка башып, кан әскес капиталға каршы аяу ыз көрәшкә калка. Башкорттар — күп ер биләгән паразит халык. Улар йылы оя короп, коммунизм дошмандарын үрсетә. Кисә мин калтырамас кулым менән еззә оялаған дошмандарзың бере ен дәмөктөрзөм. Беззәң бурыс — паразит халыкты бөтөрөп, уның ерен әшсән урыс халкына алып биреү. Коммунизм дошмандарын үрсетеп яткан өсөн яза итеп мин езгә революцион отряд алып килдем. Ошо отряд ике азна буйы ауылға тулы ынса хужа була. ез уны ашатырға, бөтә теләген үтәргә тейеш.

Ошоноң кеүек баш-баштаклыктар актар ягынан кызылдарға сыккан башкорт милли частәрен корал ызландырғандан уң хәтәрерәк күренеш ала.

әр урыс ауылын үткәндә, крәстиәндәр бөтә өй әсе менән урамға сығып, башкорттарзы таяк менән тукмап, бәргеләп озата торзо, тип үрәтләй быны Ә. Бейеш. Урамдан барганда бер ерән акаллы карт урыс: “Автономия кәрәкме езгә? Бөтөрәбез башкортто!” — тип кулындагы күсәк менән Хәбиргә елтәнә.

Ауылдарзы талап йөрөгән Сукин отрядын Байдәүләт етәкселегендәге аклык отряды Саяп ауылынан Байназар төркөмә ярзамында ошта кыйрата. Бер казак папаха ын ташлап киткәс, бөтә шик ак казактарға төшә. Әммә, озақ та үтмәй, Бай - арыға Кулаков отряды килеп ауылды талай әм Хәбирзәң ата ы Озон Фәтхулланы атып китә. Икенсе бер кызыл отряд башлығы Хәбирзәң, балалар астан үл енме ни, тигән йән әсеүе катыш биргән орауына:

— ин, ак бандит, ишет! Башкорттоң бере е калмай үлә үлеп бөтөн, ә Мәскәүзәң әр кеше енә без көн айын өс казак икмәк бирергә тейеш! — тип екереп, алтатарын кулына алды.

Бындай хәлдәр башкорт ауылдарында йыш кабатлана. Баскынсылар халыктың мөлкәтен тартып алып кына калмай, меңәр умлык түләүзәр ала. Каршы әйткәндәрзе урынында атып йыгалар. Смоленск губерна ы крәстиәндәренән торған кызыл полктың йырткыслыктары тарихта теркәлеп калған.

Бына уның бер бите...

“Смоленск полкы Аллабирзе ягынан Ташлыға, Троицкиға килеп, төп көсөн Алмалы, Кызыл Мәсет, Нуғай аша Кананикольскиға табан йүнәлт әлә, юл ыңгайы якын башкорт ауылдарын талай барзы. Февралден тәүге көнөндә полктын унлаған башкисәре, ыбай саптырып, Бай ары ауылына килеп инде. Килеп инеү менән улар күзгә күренгән бөтә халыкты урамға сығарып бер урынға өйөрзәлә, ат өстөндә кайкайып ултырған башлык ымағырак берәүе:

— еззәң ауылға ун ете мең ум түләү алына! — тип тамак ярып кысқырзы.

Был үзгә халык шақ катты. Башлык ымактың алдында торған Йәнтүрә карт

азырак исенә килгәс:

– Тауариш камандир, – тип низер әйтмәк булғайны, теге башлык:

– Мин инә “товариш” түгел, аллаяр! – тип акырып ебәрзе. – Хәзер үк йыйып бирегез ун ете мең ум!

Ололоклап, ихтирам күр әтеп, “командир”зың күңелен йомшартырға уйлаған Йәнтүрә карт, “товариш” тиергә ярамағас, кем тиергә белмәй:

– Гаспадин әфисәр, – тип тегенең күзенә караны.

Армейсы корт саккан кеүек икереп китте лә:

– А-а, инә господин кәрәкме? Офицер кәрәкме? Мә инә господин! – тип акырып, Йәнтүрә картты атып та йықты.

Шул ынғайы башка армейсылар за, бер кемгә тоҫкамай-нитмәй, әркелеп торған халык төркөмөнә ата башланы. Кото оскан ауыл халкы кысқырышып, сарылдашып, тырым-тырағай төрлө якка ирпелде. Армейсылар аман туктамай, касқан кешеләр артынан атып калды.

Халыкты атып таратқас, үлеп, яраланып урамда ятып калған кешеләргә игтибар за итмәй, армейсылар өй айын йөрөп таларға тотондо...”

Романдың кире образдары – башлыса урыс әм башка халык вәкилдәренән. Улар исемлегенә урыс крәстиәндәре Мәтрәй, Фрол, кызыл отряд башлыктары Сукин, Таранов, Кулаков, волость милиция ы башлығы Петров .б. индерергә мөмкин. Петров үз ерен курсырға барған Әбдрәхим картты мылтык тәйзә е менән төртөп йығып, унынан күкрәген тәйгәндә батыр кылан а ла, үзен ошо кан ызлыгы өсөн язалаған башкорттар алдында калтырап төшә.

Бай ары ауылы кеше е Талип, уның улы Халик та ошо исемлеккә индереүгә лайык. Талип ауылды ынйытқан усал әзәм ине, тиелә романда. Кешене ерле юкка йыға уғыу, ишек алдына килеп ингән кеше малының аяғын уғып ындырыу уның өсөн бер ни торма. Малайына яңылыш тейгән өсөн Талип Зәбир тигән малайзы ике қолағынан тотоп күтәрә. Бындай кылыктары, ә иң мө име, урыс ауылдарынан ат урлаған өсөн Талипты Себергә өрөләр. Халик та, ата ына окшап, усал булып үсә. Егет булып еткәс, Йәнтүрә байзың ихата ына көпә-көндөз килеп инеп, етен уғып йыға ла, атын егеп, батман менән бал-майзарын тейәп сыгып юғала. Артабан без Халикты кызылдар яғында күрәбез. Тик иптәштәре Ирәндәк яғына киткәс, Халик ауылға кайта әм, котороп, кеше куркытып йөрөй. Ак казактарзы ауыл башында пулемет менән каршы алып, артабан қасып котолорға маташқан Халикты барыбер дошман пуля ы тотоп ала.

Романдың азаккы биттәре 1921 йылғы аслыкта ауыл халкы күргән михнәттәр тура ында бәйән итә. Хәбир, тағы ла бер нисә кеше ат егеп икмәкле Себер яктарына китә. Кемдәрзәр балаларын махсус йорттарға озатырға мәжбүр була, байтак кеше үз өйөндә ятып үлә. Берәү бесәйен, икенсе е етен уйып ашарға мәжбүр бул а ла, аслыктан котола алмай. Ашарға эзләп урыс ауылына килеп ингән үсмер Сәлмәнде асык ишектән инеп, орамайынса икмәк алып ашап торғанда бер мәрйә әнәк менән сәнсеп үлтерә. Юлда аслыктан тунып үлгән башкорттарзың мәйәттәрән кемдәрзәр, мысқыл итеп, сакрым бағаналары кеүек қазап китә.

Шундай көндәрзең бере ендә ауылда аяғына басып йөрөрлөк Байдәүләт менән Йәнгилдене олоҫ үзәгенә мәйәттәрзе күмергә ебәрәләр. “Как изәндә тукырлап төн кунған Байдәүләт менән Йәнгилдене таң менән торғозоп сығарзылар, тип үрәтләй автор был вакиғаны. Милиция идара ының алдына утызған артык әшсе башкорт йыйылған ине. Милицияның бер бүлмә енә индереп, уларға шыйык боламык әсерзеләр зә, көрәк-кәйлә тоттороп, ауыл ситенә алып киттеләр. Ундағы өйөлөп ятқан мәйәттәрзе күреп, бары ы ла шак қатты.

Мәйәттәр эргә енән зур ғына майзан билдәләп, қарзан әрсеттеләр, қиң итеп ут яктырзылар. Төшкә кәзәр ут яғып, туң ерзе иреткәс, бик зур итеп сокор қазырға қуштылар. Хәл ез ирзәр, әйләнгән айын бер-бере ен алмаштыра-алмаштыра,

кискә кәзәр сокор каззы. Иртәгә енә өйөлөп яткан мәйеттәрзе берәм-берәм алып, сокор төбөнә йышлап алырга тотондолар. Бер кат алып сыккас, шуның өстөнә тагы ла катлап алдырзылар. Мәйеттәрзең бөтә е лә бер кабым азык эстәп килеп, улөп калған башкорттар ине”.

Артабан укыйык.

“Кайткан сакта Байдәүләт менән Йәнгилде сак аяк шылдырып бик яй кайтты. Ауыр эштән бигерәк, кара таш булып йөрәктәрен басып яткан кайгы уларзын уңгы хәлен алды.

– Өйзә сакта ауыл хәсрәте генә күренә ине, мында ил хәсрәте күренде, – тине Йәнгилде.

– Ил хәсрәтен күп күрзәм инде мин, – тип Байдәүләт ауыр итеп көр өндө. – Яу белән йөрөгәндә, күп ерзә булдым. Башкорттон хәле бөтә ерзә лә бер.

– Беззең бөтөүебез ошолор инде, былай булғас.

– Бәлки, тотош бөтмәбез, калырбыз әзерәк. Әммә ил күрке булған, ин асыл, ин шәп ирләрзе бөтөрзөләр. Без сокорға күмгәннәр ара ында ла, могайын, булған алар. Башкорттон билен ындырзылар. Биле ынғас, ул зәғиф хәзер. Аягына басып, калкып тора алмас инде мынан уң.

– ез, мына, яуза йөрөнөгөз. Шул сакта урысты талап, башкорттон хәлен ныгытып йөрөмәгән егез. Алар беззе талап ныгыны бит.

– Без талар өсөн йөрөмәнек. Азатлык өсөн көрәштек.

– А-ай, азатлык! Мәңгелек хыял! Нисәмә быуын башкорт ирләре аның өсөн баш алған!”

Артабан Ә. Бейеш кот оскос аслыктың эземтәләрен йомғаклай. Ун өсөнсө йылда биш йөззән артык йән булған Бай ары ауылында егерме икенсе йылдың язында йөз етмеш ике генә исән кеше калды, йөғни ауыл халкының аны, бөтә башкорт халкының аны ымак, өс тапкырға кәменә. уғышка кәзәре көтөү-көтөү малдан ун бер ат, ун дүрт ыйыр язға сыкты...

Шулай за романдын азағы күнел төшөнкөлөгөнән азат. Касандыр ауыл йөштәре уйнаған, уңынан “партизан” урыстар кыуыш короп яндырған Озон тирәк янына барып сыккан Байдәүләт, инде короған тигән ағастың төбөндә бер йөшел үсенте күрөп, шатланып карап тора. Быны ы инде – артабан тормоштон көйләнәсгенә ишара.

Халкыбыззың 1917 йылғы ике инкилап, Граждандар уғышындағы миҳнәт-азабы тура ында язылған әсәрзәр байтак. Тик, Гәйнан Хәйризең “Боролош”, Имай Насыризың “Күзәй”, Фәрит Исәңғоловтың “Арыш башағы”, әзиә Дәүләтшинаның “Ырғыз” романдарынан айырмалы, Әкрәм Бейеш вакиғаларзы социалистик реализм прициптары күзлегенән түгел, ә тарихи ысынбарлык юсығында ынландырған. Ул йылдарза автор әле тыумаған бул а ла, шул дәүер кешеләре менән аралашып йөшәгән, тимәк, ишетеп бул а ла белгән. Уның “Башкорт халкының үткәне әм азатлык өсөн көрәше” тигән үзе исән сакта нәшер ителгән китабы – быға асык дәлил.

Был тарихи роман әр башкорт кеше енең игтибарына лайык. Уны укып сығыу – зарурлык. Әлбиттә, шул заманда тиндәш ез яуызлык кылған әзәмдәрзең вәристарына карата дошманлык тойғолары тергезеү, аклау өсөн түгел, ә тарихи ысынбарлыкты беләү өсөн. Сөнки без быға тиклем уны бер яклы ғына белә, шул аркала күп иммәттәрзе яңылыш кабул итә килдек.

Мәхмүт ХУЖИН.

ЗАТ-АРАЛА ҒӘМ ТАРАЛА

Узған йылдың республикала “шәжәрә йылы” тип иҗлан ителеүе халықты озайлы йоко онан уятып ебәргәндәй булды. Күптәр үзенең онотола барған ата-баба ы, яқын әм алыс туған-тыумаса ы менән кызык ына башланы, ырыу ағасын – шәжәрә ен тергезергә тотондо, әр ауылда тиерлек ойшторолған осрашыузар, байрамдар ағай-әне, апай- еңделәрзе кайтанан таныштырзы, кан-кәрзәштәрзе искә төшөрзө, туғанлык ептәрен нығытты. Ошоларзы уйлағанда республикабыз етәкселегенең карар-иҗланы ни тиклем дөрөс әм вакытлы булғанына инана ың. Юғи ә, арабызза башкорттан манкортка әүерелгәндәр аны ишәйгәндән-ишәйә бара ине бит.

Атай-олатайзарын, инәй-өләсәйзәрен, туғандарын оноткан әзәмдән ниндәйзәр изгелек, мәрхәмәтлек, ми ырбанлык көтөүе кыйын. Был хакта бөйөк акыл әйәләре язмаларында ла, халкыбыззың ауыз-тел ижадында ла күп әйтелгән. Үз шәжәрәнде, нәсел-нәсәбенде белеү башкортта элек-электән мөкәддәс бурьс аналған. Күренекле мәғрифәтсе-ғалим әм әзип Мөхәмәтсәлим Өмөтбаев та, ошо турала үз йөрөтөп, асаба башкорт өсөн үзенең сығышын, йәғни ырыуын белеү – иң мө им сифаттарзың бере е, тип язып калдырған.

Зат-ара ын, ырыуын якшы белгән кеше ис касан да үзен яңғыз, көс өз той-оп йәшәмәй, ергә йшаныслы басып, ғоруранып, ил амланып донъя көтә. Сөнки ауыр мәлдәрзә уның таяныр таянысы, кайғы-хәстәрен уртақлашыр, ярзамлашыр терәге була. Нәсел-нәсәпте белеү олоно оло итеп, кесене кесе итеп күрергә, бер-беренә иғтибарлы, ихтирамлы булырға ла өйрәтә. Шәжәрәле кеше күптән инде гүр әйә булған атай-олатайзарын, инәй-өләсәйзәрен әр сак хәтерендә ақлаясак, уларзан калған изге комарткыларзы, мәңгелек йорттары булып калған кәберзәрен кәзерләп, тәрбиәләп тотасак. Үз затынды, ырыуынды өйөү тойго онан туған халкынды, иленде өйөү тойго о ярала...

Языгусы әм публицист Зөфәр Толомғужиндың “Шәжәрә тәрбиәгә әйә” тигән китабын (“Ғилем”, 2007) укығанда тағы бер килеп шундайырак уй-хистәргә талып ултырзым әле. Был китап – авторзың оло максатка ярашлы гәжәйеп бер дәрт, ынтылыш менән башкарған күп йыллык хезмәт емеше. Уға мәғлүмәт, материал тушлау ниәте менән автор республикабыззың йәзәрләгән ауылдарында булып, атлы-йәйәүле меңәр сакрымдар юл үтеп, тук анға яқын нәсел-нәсәп, зат-араны асықлаған, уларзың нәсел сылбырын, шәжәрә ен төзөгән.

Әлеге көндә Мәләүез, Ишембай, Бөйән, Баймак, Ғафури, Федоровка, Әбйәлил райондарының күп кенә ауылдарында йәшәүселәр был китаптан үззәренең зат-ырыуын, уның атама ы тарихын, яқын туған-тыумаса ының исемдәрен генә түгел, борондан кулланылып килгән байтак ырыу әм ара там-

галарын да асыклай ала. Элбиттә, автор быуаттар төпкөлөнә барып тоташыр тулы шәжәрәләр төзөүзә максат итеп куймаган. Инеш үззә үзә әйтеүенсә, төп теләге — үз шәжәрә ен өйрәнә башлаусыларға йүнәлтмә биреү, мая алыу. Эште артабан дауам итеү өсөн архивтарза эзләнергә, тарихи документтарзы өйрәнергә кәрәк. Был и ә — әр зат-ара зыялыларының мөкәддәс бурысы.

Башлаган оло изге эшен аткарыуза ярзам кулы узыусыларға зур рәхмәттәр укый автор. “Сәйәхәт юлында халкым язмышы, уның бөгөнгө ө әм киләсәгә өсөн борсолғандарзың күп булуы миңә дәрт, ил ам өстәнә, — тип яза ул. — Йәш быуындың киләсәгә өсөн янып-көйөп йәшәгәндәр, фатирға индереп, ихлас күнелдән әңгәмәләштеләр, файзалы кәнәш бирзеләр, ата-бабаларыбыззың урындагы халыкты зат-араларға бүлеп гәйәт зур тәрбиәүи эш башкарыузары менән тулы ынса килештеләр. Әллә нисә төрлө ә әмиәте булуыын әйтәп, бары ын да әнтәкләп, әнлайышлы итеп языузы үтенделәр...”

Халыктың был үтенесен З.Толомғужин еренә еткереп, ихлас башкарып сыккан. Үз затының, нәселенә тарихын өйрәнергә теләүселәр өсөн бына тигән башланғыс алынған. Шуны ла әйтергә кәрәк: китап бары тик нәсел-нәсәп сылбырзырынан ғына тормай, унда кай ы бер шәхестәр тура ында кин мәглүмәт бирелгән, тегә йәки был зат-араға бәйлә кызыклы вакигалар тасуир ителгән.

Төп өлөштә озата килгән “Исемдәр тарих өйләй” бүлегендә автор, боронго әм хәзергә башкорт исемдәрен сағыштырып карап, уңгы йылдарза кин таралған я алма исемдәргә карата үз карашын белдерә, борсолоузарын әйтә. Был бүлек бигерәк тә яңы ғына гаилә корған йәштәр өсөн фә әмлә. Сөнки балаға исем кушыу — үтә лә яуаплы эш. Исем кешенә язмышына тәҗсир итә, тип юкка ғына әйтмәйзәр бит.

Китап азағындагы “Туған тел — киммәтлә хазина” бүлеген дә автор, нигеззә, йәштәргә төбәп язған. Туған телдә юғалтыу халыктың ниндәй әләкәткә килтерәүен конкрет миҗалдарза күр әтеп, ул көслә лә, бай за, яғымлы ла булған телебеззә күз ая ындай кәзәрләп аклау, үстәрәү, саф килеш киләсәк быуындарға тапшырыу мәсьәлә ен күтәрә.

Шулай итеп, Зөфәр Ғәли улы шактай бай мәглүмәтлә, ғибрәтлә хезмәт язып, спонсорзар иҗәбенә доньяға сығарзы. Уның был изге эше артабан да дауам итер, тулыландырылып, байытылып, зур тираж менән “Китап” нәшриәтендә лә басылыр, тигән өмөттә калайык.

Миңлегәли НӘЗЕРҒОЛОВ,
филология фәндәрә кандидаты.

Музейҙар – мәҙәниәтебез көзгө ө

Белем нуры сәскән йорт

Профессор Жәлил Кейекбаевтың музейы йүгерек ыулы Йәнекәй әм Мәндем буйындағы Каранийылға ауылына олпатлык, күркәмлек биреп ултыра. Йорттоң тирә-яғында унған куллы кеше хәстәрлеген тойоп үскән ағастар за музей алдына килеп басыу менән тизерәк эскә инергә әйзәй ымак. Тулкынланып бусағаны үтә ең дө документтар, китаптар, кулъязмалар әм төрлө комарткылар донъя ына сума ын.

Жәлил Кейекбаев музейы.

Музей дүрт бүлмәнән (бүлектән) тора. Беренсе ендә профессор Жәлил Кейекбаевтың (Ғәбделжәлил Гиниәтулла улы Кейекбаев) хронологик тәртиптә бала әм үсмер сағы, йәшлек йылдары сағыла. Бындағы документтарзан күренеүенсә, буласак ғалим 1911 йылдың 25 октябрәндә әкиәт донъя ылай матур тәбиғәтле Каранийылға ауылында тыуған. Ата ы Гиниәтулла За изулла улы заманының укымышлы ғына кешеләренән берә е була. Оло Үтәш мәзрәсә ендә буласак халык шағиры Мәжит Ғафури менән бергә абак ала. Унан уң Әрмет (хәзерге Ишембай районы) мәзрәсә енә юлана. Егерменсе йылдарза уның хужалығында ике ат, өс ыйыр, бүтән вак малдар булуы билдәле. Әсә е – күрше Сәйетбаба ауылынан – Ғәрифә Мырзакай кызы.

Буласак профессорзын белем алыу мәле революция, Граждандар уғышы йылдарына тура килә. Ул ата ы ярзамында азмы-күпме укыу-язуға өйрәнгәс, бер кыш Сәйетбаба мәзрәсә енә йөрөй. Аслык йылдарынан (1921 – 1922) уң, башланғыс класка ук-

Директор Ф. Шайхмәтов өйләй...

бүтән язмаларының дөрөслөгөнә шик тыгуыра, ышандырмай. Был бүлектә шулай ук Жәлил Гиниәтулла улының туғандары тура ында ла материалдар бар.

Икенсе бүлмә профессорҙың әзәби әм ғилми эштәрәнә арналған. Музейзағы күргәзмәләргә куйылған документтарҙан күренеүенсә, Жәлил Кейекбаев Өфө педагогия техникумында (1929 – 1932), Морис Торез исемендәге Мәскәү Сит ил телдәре институтында (1933 – 1937) белем алғас, Рошаль (Мәскәү өлкә е) урта мәктәбәндә немец теле укытыусы ы була. Өфөгә кайтып, Авиация институтында (1938 – 1941), Климент Тимирязев исемендәге Башҡорт дәүләт педагогия институтында (1941 – 1942) немец әм инглиз телдәрән укыта. Бөйөк Ватан уғышы мәлендә, юғары укыу йорттарында белем биреү процессы тукталыу сәбәплә, тыуған яктарына кайта, Гафури районы Сәйетбаба урта мәктәбе директоры була.

Жәлил Кейекбаев педагогия техникумында укыған осорза ижади эш менән шөгөлләнә башлай. “Ж. Табын”, “Кәлсер Табын” имзалары менән уның республика гәзит әм журналдарында шигырҙары, әкиәттәрә, кобайырҙары басылып сыға. Был тәңгәлдә шуны әйтеү кәрәктер: уның кобайырҙары үзенсәлеклә, халыксан, әр фекерә бөйөк Акмулланың әйтер үзәрәнән дауамы булып кабул ителә. Мәскәүзә Сит ил телдәрә институтында алған белемен камиллаштырыу йә әтенән ул тәржемәгә тотона. Бөйөк немец шағирҙары Иоганн Вольфганг Гете (1749 – 1832), Генрих Гейне (1797 – 1856) шигырҙарын, Якоб Гримм (1785 – 1863), Вильгельм Гримм (1786 – 1859) әкиәттәрән, Эрих Вайнерт, Вилли Бредел хикәйәләрән әм шигырҙарын, атаклы антифашист Фридрих Вольфтын “Профессор Мамлок” драма ын, венгр халык әкиәттәрән башҡорт теленә тәржемә итә. Бөйөк Ватан уғышы йылдарында патриотик темаға очерктар, повесть әм хикәйәләр яза, кобайырҙары менән төрлө аудиторияларза сығыш я ай. “Туғандар әм таныштар” романына тотона. Мәскәүзә СССР Фәндәр академия ының Тел белеме институтында аспирантураны тамамлай әм 1948 йылда “Башҡорт теленә дөрөс әйтелешә” тигән темаға филология фәндәрә кандидаты дөрөжә енә диссертация яклай.

Буласак профессор Жәлил Кейекбаевтың ғилми эшмәкәрләге Морис Торез исемендәге Мәскәү Сит ил телдәрә институтында укыған осорза башлана. Уның зи ененә тәүге фәнни ойотконо атаклы төрки телдәрә белгесе, башҡорт лингвистика ына зур өлөш индәргән СССР Фәндәр академия ы ағза-корреспонденты, профессор Николай Дмитриев (1898 – 1954) ала. Башҡорт дәүләт педагогия институтында (1957 йылдан Башҡорт дәүләт университеты) укытыу менән бергә, ул ең ызғанып ғилми эштәр алып бара. 1960 йылда Мәскәүзә яклаган “Башҡорт теленә фонетика ы” исемле бай йөкмәткелә докторлык диссертация ы элеккә СССР-зың милли телдәрә ғилемәнә зур өлөш индәрә. Профессор Жәлил Кейекбаевтың төрлө йылдарза язған “Башҡорт әм татар телдәрәнән грамматика ы”, “Төрки телдәрәнән сағыштырма грамматика ы”, “Урал-Алтай тел белеменә инеш”, “Хәзәрә башҡорт теленә лексика ы әм фразеоло-

ырға бара. 1924 – 1925 укыу йылында Ташлы урыс мәктәбәндә белем ала. Унан уң Макар (хәзәрә Ишембай районы) крәстиән йәштәрә мәктәбән тамамлай. Ошо укыу йорто тура ында үз сыкканда, профессор Жәлил Кейекбаевтың тормошон әм ижадын өйрәнәүсә ғалимдарзың бәгзәләрә “колхозсы йәштәрә мәктәбе” тип язалар. 1925 йылда, колхоздар ойоштороу тура ында үз зә сыкмаған мәлдә, ниндәй “колхозсы йәштәрә мәктәбе” бул ын, ти. Бәләкәй генә ошо хата ғалимдарзың

гия ы” әм башка фәнни эштәре әлеге көндә лә бик актуаль. әр йыл айын ғалимдар әм аспиранттар үрзә әйтеп үтелгән әсәрзәр буйынса ғилми-практик конференциялар, симпозиумдар үткәрә, фәнни докладтар менән сығыш я ай, диссертациялар яклай.

Музейзың өсөнсә әм дүртенсә бүлмәләрендә профессор Жәлил Кейекбаевтың Башкорт Автономиялы Совет Социалистик Республика ы Верховный Советы депутаты, Азия әм Африка илдәре теләктәшлегенең Совет комитеты ағза ы, Башкортостандың атказанған фән эшмәкәре (1967), СССР-зың Ленин ордены (1967), “Почет Билдә е” ордены (1961) әм башка наградалар менән бүләкләнәүе тура ында документтар, танытмалар, котлау телеграммалары куйылған. Иң түрзә, әр кемде окландырып, атаклы ғалим әм языусының мандолина ы урын алған. Музейзың этнографик мөйөшә лә зауык менән эшләнелгән, хәзәрге быуын вәкилдәрен комарткылар менән таныштыра-таныштыра, ХХ быуаттың түгә ярты ына алып керә. Ә Гафури районынан сыккан күренекле языусыларзың портреттар галерея ы музейға үзенсәлек өстәй. Башкортостандың халык рәссамы Рәшит Зәйнетдиновтың был эштәренән музейға ингән әр кем тегә йәки был языусының йөзәнән әсәрзәренәң сағылышын эзләй. Таба әм шатлана.

Укытыусы ының, якташының фәнни хезмәттәрен билдәләп, языусы әм ғалим Әнүр Вахитов бына нимә тигән: “Жәлил Кейекбаев башкорт халқына кағылышлы бөтә нәмәнә: сәнғәтте, әзәбиәтте, фәнде якшы белгән кеүек, фольклорзы ла, үзә әйтмешләй, “бу кеүек эскән” әм яратқан кеше ине. Уның халык көйзәрен йырлаганы, мандолинала сирткәнә йә пианинола уйнағаны әле лә қолакта янғырай кеүек. Шуға ла уның фәнни хезмәттәрендә ғилми фекерзә раслаусы күренеш итеп фольклор материалдары кин кулланыла, был бай сығанак художестволы әсәрзәренә бер йәм, үзенсәлекле стиль ызаты өстәй. Шуға ла уның әсәрзәренә үрәтлелек, төстәр муллыгы әм музыкаллек, бай ритмик интонацион яңгыраш хас”.

Профессор Жәлил Гиниәтулла улы Кейекбаевтың Каранийылға ауылындағы музейы тура ында үз сыкканда уны ойштороуза зур көс алған Гиндулла Ширияздан улы Шәйәхмәтов хақында әйтеп үтмәү язык булыр. Ул — атаклы ғалимдың укыусы, 1957 — 1961 йылдарза Башкорт дәүләт университетында белем алғанда Жәлил Кейекбаевтың лекцияларын тыңлаған.

Профессорзың ғилми эштәренәң асылын яны быуын вәкилдәренә аңлатыу кеүек мө им бурысты үз инәнә алып, ул тәүзә Сәйетбаба урта мәктәбәндә музей ойштора. Материалдар, комарткылар йыя әм профессор Жәлил Кейекбаевтың тыуған төйәгәндә 140 м² күләмәндәгә зур музей асыуға бөтә көсән, белемен ала. Бөгән “Рәсәйзәң атказанған укытыусы ы”, “Почет Билдә е” ордены кавалеры Гиндулла Шәйәхмәтов етәксәлек иткән музейза 432 берәмек төп, 400-зән артык ярзамсы фонды бар. Бында әзәбиәткә арналған кисәләр, осрашыузар үткәрелә. Данлыклы Гафури районы Йәнекәй тау битләүәндәгә Каранийылғаны данлап ултырған ыксым, матур йорт арзаклы ғалимға, үзенсәлекле языусыға әйкәл булып, белем нуры сәсеп ултыра.

Музейзың этнографик мөйөшә.

Фәнис ЯНЫШЕВ.

Республикабыз йәмәғәтселеге Мифтахетдин Ақмулла исемендәге Башкорт дәүләт педагогия университеты алдындағы күркәм майҙанда мәш үр шагир-мәгрифәтсе Ақмуллаға әйкәл асылыу унайынан оло горурлық кисерҙе.

Тантананы Өфө калаы хақимиәте башлығы Павел Качкаев асты. Йыйындағы халықты Республика көнө менән қотлагандан уң, Башкортостан Президенты Мортаза Рәхимов түбәндәгеләрҙе ызық өстөнә алды:

– Мифтахетдин Ақмулланың тормошо әм ижады йөш быуынды тәрбиәләүҙә зур роль уйнай, шигырзарының бәсе аман да көмәмәй. Ошо юғары укыу йортонда М. Ақмулла исемендәге премияға лайық булған укытыусылар эшләй. Университет – иң яқшы вуздардың бере е, сөнки бында белгестәр республиканың төрлө тармактары өсөн әзерләнә. Ышанам: мө абәт әйкәл өфөләрҙән генә түгел, баш кала қунактарының да яратқан урынына әйләнәсәк.

Мәгрифәтселек даны байтак кәрзәш илдәргә танылған М. Ақмуллаға әйкәл асыуза Қазақстан Республикаының Баишев исемендәге Ақтүбә университеты профессоры Бекежан Ахан да ил амланып сығыш я аны. Уның әйтеуенсә, қазақтар за башкорт шағирын яқшы белә, ике халықтың туғандарса мөнәсәбәтендә, ике вуздың дуһтарса бәйләнешендә Ақмулланың яқты мирасы оло әәмиәткә әйә. Бак аң, Ақмуллаға арналған шигриәт кисәләрендә казак студенттары уның шигырзарын башкортса ятлап ишеттерә икән. Артабан БДПУ ректоры Раил Әсәзуллин, Башкортостандың халық шағиры Рауил Бикбаев әйләнә.

Қурай моңо астында әйкәлдә БР Президенты М.Рәхимов, Дәүләт Йыйылышы – Королтай Рәйесе К.Толкачев, Хөкүмәт Премьер-министры Р.Сарбаев асты. Күренкелә әзиптәр, галимдар, башка қунактар Ақмулла әйкәленә сәскәләр алды.

... әйкәл-композиция конкурс нигезендә 16 проект араынан айлап алынған. Скульпторы – Владимир Дворник, архитекторы – Дамир Мөгәфүров. Уйсан Ақмулла йөш дуһтары – шәкерттәр араында ултыра, караштары алысқа төбәлгән.

Өфө дәүләт опера әм балет театры эргә ендә мәш үр композиторыбыз, СССР-зың, РСФСР-зың, БАССР-зың халық артисы әм РСФСР-зың М.И. Глинка исемендәге дәүләт премияы, Салауат Юлаев исемендәге республика премияы лауреаты За ир Исмәғилевка әйкәл асылды. Тантанала Башкортостан Республикаы Президенты Мортаза Рәхимов, БР Дәүләт Йыйылышы – Королтай Рәйесе Константин Толкачев, БР Президенты Хақимиәте етәксә Азамат Сәғитов, БР Хөкүмәте Премьер-министры урынбағары, мәзәниәт әм милли сәйәсәт министры Илдус Илешев, РФ Композиторлар союзы секретары, РФ-ның халық артисы, профессор Ширвани Чалаев әм башка рәсми вәкилдәр қатнашты.

Сараға йыйылған халықты қотлап, Башкортостан Республикаы Президенты былай тине:

– Бөгөн Башкортостан мәзәниәте тарихында иҫтәлекле вақиға – бөйөк композитор За ир Исмәғилевка әйкәл асабыз. Белорет районының Үрге Сермән ауылында тыуып үсқән ябай егет ижадтың юғары үрзәрән яулауға өлгәште.

За ир Исмәғилев исемән йөрөтөүсә Өфө дәүләт сәнғәт академияы был арала 40 йыллыҡ юбилейын билдәленә. Шул айқанлы укыу йорто ректоры Ишмөхәмәт Гәләүәтдинов академия тарихы халқыбыздың бөйөк улы За ир Ғариф улының язмышынан айырылғы ыз булығын ызық өстөнә алды. Ул композиторға әйкәл қуйыуза ярҙам күр әтеүселәргә оло рәхмәтен белдерҙе.

Башкорт дәүләт филармония ында Республика көнөнә арналган шигыр әм йыр байрамы үткәрелде. Башкортостандың халык шағиры, Башкортостан Языусылар союзы идараы рәйесе Рауил Бикбаевтың инеш үзәнән уң сәхнә әзиптәргә әм артистарға бирелде. Тамашасылар алдында Абдулхак Игебаев, Марат Кәримов, Рәшит Шәкүр, Ирек Кинйәбулатов, Әнисә Та ирова, Хәсән Назар, Риф Мифтахов, Кәзим Аралбай, Гөлфиә Юнысова, Ғәзим Шафиков, Риф Тойгон, Фәниә Чанышева, Рәдиф Тимершин, Николай Грахов, Фәрзәнә Ғөбәйзуллина, Мөхәммәт Закиров, Зөфәр Вәлит, Лариса Абдуллина әм башкалар сығыш я аны.

Башкорт, рус, татар телдәрәндә яңгыраган шигырзар әм йырзар халык тарафынан ихлас кабул ителде. Кисәнә шағирзар Тәнзилә Дәүләтбирзина менән Рәмил Йәнбәк алып барзы.

Дыуан районы үзәгә Мәсәгүт мәзәниәт арайында Башкортостандың халык шағиры, Салауат Юлаев исемәндәгә дәүләт премияы лауреаты Тимер Йосоповка 70 йәш тулыу айканлы тантана үтте. Языусыны тәбрикләргә дыуандар ғына түгел, күршеләре – Мәсетле, Салауат, Кыйғы районы вәкилләре лә килгәйнә.

Юбиларзы Дыуан халкы исемәнән район хакимиәте башлығы Владимир Солин котланы, мәсетләләр исемәнән район хакимиәте башлығы Юнир Солтанов үз алды, Салауат районы хакимиәтенә кадрзар бүлгә начальнигы Рәмиш Урманшин йырлымонло сәләмәт еткерзе. "Урал-тау" ауыл хужалыгы предприятиеы рәйесе Та ир Закиров халык шағирына ат бүләк итте.

Кисәлә кәләмдәшен күркәм байрамы менән котлау өсән Әфәнән – Языусылар союзы идараы рәйесе урынбасары Риф Тойгонов, Салауат Юлаев исемәндәгә дәүләт премияы лауреаты Ирек Кинйәбулатов, шағир Салауат Әбүзәр зә үз алды. Котлаузар, бүләкләүзәр әм теләктәр Мәсәгүт педагогия колледжының курайсылар, "Янгантау" санаторийының бейүселәр ансамбленә дәртеләмонло сығыштары менән аралашып барзы.

Иртгә ән Әфәнән килгән языусылар Дыуан республика лицей-интернаты укыусылары алдында ла сығыш я аны.

Ғафури районында танылган шағирә, прозаик Гөлнур Якупованың ижадына

арналган саралар булып үтте. Тәүгә орашыу халык шағиры Мәжит Ғафуризың тыуган ауылы Езем-Каранда үззы: шағирә бөйөк кәләмдәшенә әйкәленә сәскәләр алды, мемориаль музейына китаптарың бүләк итте, мәзәниәт йортонда ауыл халкы алдында сығыш я аны. Мәктәп укыусылары концерт күр әтте.

Артабан Гөлнур Якупованы республика тарихи-мәзәни үзәгә Сәйетбабаның мәзәниәт арайында якташтары, кәләмдәш дустары каршы алды. Район хакимиәте башлығы урынбасары Гөлнур Сәфәрғәлиева, район башкорттары королтайы рәйесе Ғәлинура Калмурзин әм башка ойошмалар вәкилләре, Әфәнән, Стәрлетамактан килгән языусылар Әмир Әминев, Марс Әхмәтшин, Гөлфиә Юнысова, Финиәт Кунафин, Кәбир Акбашев, Мөнир Кунафин, Башкортостан радиоы әм телевидениеының күренекле хезмәткәрзәре Лира Фәйзуллина менән Шәүрә Ғилманова әм башкалар шағирәнә юбилейы әм "Әзәм вә ауа" тип аталган яңы китабы менән тәбрикләнә.

Гөлфиә Юнысованың 60 йәшлек юбилейы айканлы Әлшәй районының Себенлә мәктәбәндә, М. Буранғолов исемәндәгә башкорт лицейында, үзәк китапханала әм район мәзәниәт арайында әзәби кисәләр үткәрелде.

Район китапханаында шағирәнә ижады тураында кызыклы әңгәмә барзы, бында уның "Ғүмер юлы" тип аталган яңы китабы түргә куйылып, юбиларға арналган китап күргәзмә е лә ойошторолгайны.

Гөлфиә Юнысова – "Почет Билдә е" ордены кавалеры, Дәүләтшина, М. Акмулла исемәндәгә премиялар лауреаты, Рәсәйзән әм Башкортостандың атказанган мәзәниәт хезмәткәре. Ошо мактаулы исемдәргә "Әлшәй районының почетлы гражданыны" тигән исем дә өстәлде.

унынан шағирәнә "Ғүмер юлы" тигән йыйынтыгы тәкдим ителде. Автор ораузарға яуап бирзе, китабы тураында өйләнә. Шағирәнә кәләмдәш дустары: Башкортостан Языусылар союзы рәйесе урынбасары Риф Тойгонов, прозаик Фәрзәнә Акбулатова, шағирә Дилә Булгакова сығыш я аны.

Артабан Гөлфиә Юнысова әм Әфәнән килгән кунактар район мәзәниәт арайына барзы. Район укыусыларының "Каурий кәләм" ижади берекмә е агзалары үззәрәнә шигри күстәнәстәрән укып ишеттерзе.

Шағирә райондың иң талантлы йөш әзәбиәтселәре өсөн үз премияын булдырғайны. Кисәлә сираттағы лауреаттарға китаптарын әм аксалата премиялар бүләк итте.

Башкортостандың халық артисткасы Светлана Хәкимова Гөлфиә Юнысова шигырзаны азылған популяр йырзаны башкарды. Гөлфиә Азнағол қызының ире — азыусы әм ғалим, филология фәндәре докторы Мирас Изелбаев та сығыш аны.

Юбиларзы район Советы рәйесе А. Ш. Тереғолов әм район хақимиәте башлығы урынбағары З. З. Әхмәтов котланы.

Баш қалабыздың Мостай Кәрим исемен йөрөткән 158-се гимназия ында йыл айын халық шағирының тыуган көнөндә "Мостай Кәрим укыузары" ұзғарыла. Быйыл бындай саралар бүтән мәктәптәрзәлә үтте. Ә 158-се гимназияға 20 октябрзә Әфөнөң төрлә лицей, гимназияларынан, Келәш мәктәбенән дә укыусылар қилгәйне. Үз мәктәптәрөндә ұзғарылған конкурстардың енеүселәре 158-се гимназия сәхнә өндә өнәрзәрән күр өтте. Шигырзар, йырзар аңгыраны, сәхнәләштерелгән әсәрзәр күр өтте.

Байрамда рәсми вәкилдәр зә қатнашты. Әфө қала хақимиәте башлығы урынбағары СынTIMER Баязитов, Киров районы хақимиәте башлығы Юлай Ильясөв, РФ Дәүләт Дума ы депутаты Рима Үтәшева әм башқалар Мостай Кәримдәң Башкортостан мәзәниәтендәге урыны әм роле, уның әзәби мирасының қиммәте хақында өйләнә, уның васыяттарына тоғролок ақлағандары өсөн балаларға рәхмәт белдерзе.

"Мостай Кәрим укыузары" конкурсында енеүселәргә бүләктәр, Мақтау грамоталары тапшырылды.

Шағирзың улы Илгиз Кәримов менән қызы Әлфиә Кәримова укыусыларға матур байрам ойшторғандары өсөн рәхмәт өйтте.

Әфөнөң 91-се лицейында башкорт телен дәүләт теле буларак өйрәнәләр. Башкорт теле әм әзәбиәте укытыусы ы Зәкинә Хисамова, телгә ихтирам уятыу сараларының бере — башкорт телен яқшы белеүсе әзиптәр менән осрашыузар ойштороу, тип исәпләй. Октябрь айында өлкән класс укыусы-

лары шағирә Тамара Ғәниева менән осрашты. Әзибә укыусыларға башкорт әзәбиәтен ижад итеүсе шағирзар, прозаиктар, "Ағизел" журналының эшмәкәрлеге, Мостай Кәрим ижадының үзәнсәлектәре хақында өйләнә. Рус әм башкорт телендә шигырзар укыны, укыусылар әм укытыусылардың күр аңлы ораузарына яуап бирзе. Укыусылар за әзибәнөң шигырзаны ике телдә укып ишеттерзе. Башкорт телен яратып өйрәнәүзәрә, башкорт әзәбиәтенә окланыузары хақында белдерзе.

Башкортостан Языусылар союзында ике шағирә — Шәйехзада Бабыч исемендәге дәүләт йәштәр премия ы лауреаты, "Башкортостан" гәзите хәбәрсе е Лариса Абдулина менән "Бельские просторы" журналының баш мөхәррир урынбағары Светлана Чураеваның ижад кисә е будды.

Лариса менән Светлана — әзәбиәткә нықлы аяқ басқан шағирәләр. Шигриәт өйөүселәр Ларисаны "ине күргән азым", "Назлы мәлем қабатланыр ымак", "Уйлыларзы уйландырып", "Еләк төме" исеMLE китаптары аша бел ө, Светлана "Если бы судьбой была я" романы, "Ниже неба" повесы, шигырзары аша таныш.

Кисәгә шағирәләрзәң қәләмдәштәрә, студенттар, Башкортостандың төрлә райондарынан қилгән укытыусылар йыйылды. Улар ике шағирә менән бер юлы осрашып өйләшеүгә бик қәнәғәт булып, бербер артлы ораузарын азырзы. уңынан ошондай ил амлы мәл өсөн шигриәт али өләренә рәхмәт өйтеп, сәскәләр бүләк итте.

КОТЛАЙБЫЗ!

Башкортостан мәғариф үстәрәү институты хезмәткәрзәрән 75 йыллық күркәм юбилейзары менән ихлас қотлайбыз. Республика мәғариф системаында институттың башка бер ниндәй ойшма ла алыштыра алмақлык үз урыны бар. Укытыусылар укытыусыын туплаған коллективка иң изге исәпләнгән аң-белем таратыу эштәрөндә артабан да ижади уңыштар, фәнни асыштар, рәхмәтле тыңлаусылар насип ит ен.

Мәғрифәтселек эшмәкәрлегөндә мақсатыбыз уртақ, юлыбыз уң булуыын теләп:

"АГИЗЕЛ" селәр.

